ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\310\M.Sedláček - Dech života.pdb

PDB Name: M.Sedláček - Dech života
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miroslav Sedláček
Dech života

Část první
Richard Le Graine, šlechtic
1. kapitola
Nad stíny Hnízda
Nad městem Hnízdem právě zapadalo slunce. Zlatavá záře barvila letní obzor na západě, bílé stěny města se červenaly nad tímto krásným okamžikem. Město, vybudované na vysoké hoře pod královským hradem Hnízdem, se obdivně vzhlíželo v lesklé hladině řeky Lebedy, líně se sunoucí rozlehlou planinou, ve vévodství Savoir, a ústila rozlehlou deltou do Tichého moře, zdaleka nepřipomínala nepatrnou bystřinu ze severního vévodství Travail. Tam všude král z Hnízda vládl a ještě v osmi takových vévodstvích. Tichá chvíle, kdy samo město bylo okouzleno nádherným zakončením dne, pomalu končila a do města se vracel život. Lidé pomalu či rychle procházeli po špinavých ulicích Nižšího města. Tamní domy připomínaly barabizny, které nebyly daleko spadnutí. Každoročně rozvodněná Lebeda je smetla s sebou do moře. V Nižším městě zuřila cholera a mor. Nikdo, kdo žil v Nižším městě, nebyl důležitý. Byli to uprchlíci ze svých vlastních domovů, kteří prchli sem za slávou a leskem Vyššího města. Ve skutečnosti však skončili mnohem hůř. Bída a zase bída, to byl jejich úděl. Život v zoufalství bez naděje na jakékoliv zlepšení. To byla ta stinná stránka Hnízda.
Naproti tomu Vyšší město bylo skvostnou ukázkou architektury, která se nemohla srovnávat s jakoukoliv stavbou v Říši. Výstavné paláce na každém kroku, nespočetné chrámy, věže, vížky, sochy, fontány, parčíky, ozdobné štíty, sgrafita, nádherné malby, to všechno byste mohli najít ve Vyšším městě. Tomu všemu vévodil vzdušný hrad, ne nějaká zatuchlina, známá z různých vévodství.
Hrad stál na ozdobných pilířích, celé spodní patro tvořila celoročně rozkvetlá zahrada. Teprve v druhém patře žili lidé. Kolem paláce bylo vztyčeno čtvero věží a krása a majestátnost vévodila mezi vší tou krásou a vznešeností. A přitom jedinou hranici mezi Vyšším a Nižším městem tvořila stará, zchátralá hradba, nepoužívaná po staletí. Historie Říše je velice ponurá, jak bylo zvykem v té době, ale ostatně i dnes. Vybudovali ji prostí lidé, pastevci, zemědělci a rybáři okolo Hnízda. Oni vytvořili skutečný stát. Stát, kde podle pověstí vládl Velký král. Byl velký, silný, chytrý, udatný, zkrátka všechno, by měl takový člověk mít. Vytvořil během svého života Říši, která přesáhla jeho samého a existovala po dlouhá léta. Ať se tomu Velký král snažil zabránit, jak chtěl, Říše měla od počátku dvě centra - ve Hnízdu sídlil král, v Krkavči církev. Krkaveč ležel ve vévodství Acier, v provincii s vyspělou civilizací, který obývali ti, kteří sami sebe nazývali Ušlechtilí. Obyčejné lidi, lid, který je podrobil, nazvali Prostí. Válka na sebe nechala čekat dvě staletí. A jak to ve válkách chodí, prohrají obě strany, jakkoliv to popírají. "Prostí" zničili Krkaveč, zabili Pána víry, svatého muže, vypálili srdce svých nepřátel. "Ušlechtilí" však přece jenom neprohráli. Ani ne za tři generace se na trůn v Hnízdu dostal syn krále z rodu Velkého krále a královny - sestry vévody z Acieru. Netajil se svou náklonností k Ušlechtilým a začal pomalu ale jistě nahrazovat vévodské rodiny z rodu Prostých za Ušlechtilé. Na konci jeho vlády nebylo na jediném důležitém postavení žádného Prostého. Ušlechtilí se chopili vlády nad Říší a ustanovili jazyk, kterým se mluvilo ve Staré vlasti, jak přezdívali provincii Acier. Jenže čas urovnává rozdíly mezi těmi, kdo žijí společně. Společná řeč Říše je směsicí jazyka Staré vlasti a jazyka prostých. Jména vévodství však zůstala zachována jako rodinná tradice.
Dost tedy historie a všimněme si současnosti. Zrovna teď Nižším městem projížděl ve svém kočáru, taženém čtyřspřežením, mladý šlechtic z rodu Le Graine, vládnoucí hornatému vévodství v přímo orlích výšinách na severozápad od Hnízda. V každém rodu existovala jakási hierarchie, podobná hierarchii královského rodu. A v hierarchii rodiny Le Graine byl tento mladý muž na prvním místě. To znamená, že máme tu čest se samotným vévodou z Le Graine. Byl vysoký, to bylo typické v horalské rodině. Měl tmavé vlasy, které se mu vlnily podél obličeje, ostrý orlí nos, který byl nepříliš hezký z hlediska celého obličeje. Nasadil ostříží výraz, nepřátelský, pohrdající. Jeho šlechtický původ byl na první pohled patrný. A přece byl tento příslušník horalského rodu něčím neobvyklý. Přestože byl velmi vysoký, vůbec nebyl mohutný a jeho vzezření neprozrazovalo výraz síly, ale spíše slabosti. Nikdy nenosil brnění, to považoval za přežitek své doby, a ani doposud nestál v boji proti barbarům, jejichž četné útoky obtěžovaly Říši. Byly to však jen mouchy, které líná Říše mohla snadno zničit, kdyby jen byla ochotna se zvednut ze svého pohodlného kavalce a rozmáčknout je. Takhle jen poletovaly kolem ní a Říše je vždy minimálním pohybem odehnala. Kočár projel hlavní branou Hnízda a vjel do Nižšího města. Okamžitě se kolem něj utvořil dav žebráků, který kočáru zabránil projet a zastavil jej. Mladý šlechtic se zdvihl se svého pohodlného sedadla a rozrazil dvířka kočáru. Okamžitě se zvedl

neuvěřitelný hluk, který vyvolalo mnoho hrdel v prosbě o kus chleba. Vévoda z Le Graine je však překřičel:
"Dost, chátro! Nedostanete ani groš. Zasloužili byste všichni popravit! A jestli neuvolníte cestu mému kočáru, slibuji, že to také udělám!"
Jeho hlas zněl výhružně a dokázal zastrašit i zoufalé tváře, volající po chlebu. Kočár se okamžitě dal do pohybu. Bez dalších větších problémů se vydal až k nebeským výšinám Vyššího města. V nablýskaných ulicích se kočár zastavil podruhé. Mladý vévoda vyskočil z kočáru vstříc vetchému starci v dlouhém bílém rouchu Prostého. Stařec si ho zjevně nevšiml, dokud si mladík nestoupl přímo před něj. Pak se jeho oči zvedly vzhůru a on poznal svého bývalého žáka.
"Richard, synu můj, tak rád tě znovu vidím," řekl nadmíru svěže. Ten, který by snad tohoto starce potka poprvé, mohl by si myslet, že je to jen chodící mrtvola, ve skutečnosti to však by muž bystrého intelektu. Jeho herecké umění, jakož i pověst intrikána byla známa po celém královském dvoře, přesto však svého herectví stařec využíval. Není se co divit, jeho postavení bylo těžké. Na dvoře plném aristokratů měl prosazovat zájmy chudých. On sám už dávno chudý nebyl, ale jako chudý začínal a za všechno co měl, na rozdíl od šlechty, vděčil jen sám sobě. Jeden z jeho hlavních zdrojů příjmů, byla výchova šlechtických synků. V celém království platil za mudrce. Jeho knihovně se skrývaly staré svitky, které Říšská knihovna v Krkavči považovala za navždy ztracené.
"Jsem rád, Ciráte, že si mne stále pamatuješ."
"Jak bych mohl zapomenout. Pravda, nenaučil ses toho moc z dobrých mravů, ale jinak jsi byl docela nadaný. Klidně jsi mohl pokračovat ve studiu na universitě."
"Jako nějaký prachobyčejný měšťan? Jako nějaký chudák, který mne před chvíli prosil o jídlo? Já jsem šlechtic, první člen jedné z nejstarších a nejctihodnějších rodin v Říši!"
Cirát na něj posmutněle pohlédl: "Ty ses opravdu nic nenaučil, že? Proč jsi vlastně přijel, Richarde, ze svého hornatého vévodství?"
"Na královský sněm přeci. Jestli se nemýlím, začíná zítra."
"Královský sněm? A co myslíš, že vyřeší? Jestli vyhlásit nebo nevyhlásit válku Ostrovním národům? To jsou všechno zbytečnosti v porovnání s problémy, se kterými se Říše potýká. Letošní úroda je nepatrná ve srovnání s tou loňskou. Ve městech nastane hladomor. Půlka lidí ve větších městech Říše nemá práci. Na venkově zuří žlutý mor. Jen tady, ve Vyšším městě je všechno zdánlivě v pořádku."
"Moc se tím trápíš. Copak se to nevyřeší samo? Mor odezní, příští rok se urodí víc a vůbec nechápu, proč tě zajímají lidé, kteří nemají práci. Oni sami si musí něco najít. Ostatně jestli vypukne válka, zbavíme se alespoň poloviny těch přebytečných chudáků."
Cirát se na mladíka podíval, jako by spáchal vraždu:
"To je největší demagogie, jakou jsem kdy slyšel. Víš kolik bude tvé přirozené řešení stát lidských životů?"
"Jejich životy jsou jako životy prasat. Obyčejné a dlouhé přesně tak, jak jim dovolíme. Neznamenají nic."
"Musím ti oponovat, milý žáku. Myslíš si snad, že členové tvojí rodiny byli vždycky vévody?"
"Nebavme se o takových malichernostech. Přijel jsem za jiným účelem. Nevíš o nějakém dobrém hostinci, kde bych se mohl ubytovat. Z politických důvodů nechci být na hradě. Hnízdo je krásné a luxusní, ale může se z něj snadno stát vězení pro "nepohodlné"."
"Jestli chceš, nabízím ti své skromné pohostinství. Předpokládám, že po skončení sněmu se vrátíš zpět na svůj hrad?"
"Samozřejmě. Politika je bezpochyby hra, ale nehraje se jenom ve Hnízdě. Možná bychom si mohli popovídat o mých politických plánech, ale to snad raději někde v soukromí."
"Rád si vyslechnu přání mladého vévody. Poruč svému vozkovi, aby odvezl tvůj kočár do královských stájí, a aby nahlásil tvůj příjezd do města, a můžeme si jít pohovořit třeba hned."
"Bude mi ctí, velký učiteli."
"Já už jsem hlavně starý učitel," zamumlal si pro sebe a ještě tišeji řekl: "A stejně mne nikdo neposlouchá."
Richard poručil vozkovi, co mu poradil Cirát a přidal ještě nařízení ohledně květin, které má doručit paní Šarlotě, komtese z vévodství Cheval. Pak už se bezstarostně vydal za svým učitelem do jeho krásného dvoupatrového domu nedaleko samotného hradu. Cirát otevřel dubové dveře a zavolal na svou paní, starou dámu Anežku, která ochotně přiběhla svému manželi sloužit. Nakázal jí ustlat a připravit pokoj pro mladého pána a sám se vydal se svým žákem do největší místnosti domu, do slavné Cirátovy knihovny. Místnost byla vskutku obrovská. Celou ji lemovaly police s knihami, ne takové, jako je možno vídat ve šlechtických sídlech, kdy rozhodující není kvalita, ale kvantita, kdy knihy jsou jenom tak na parádu a nikdo je ve skutečnosti nečetl. Cirátovy knihy byly ohmatané, zašlé, starodávné i nové. Všechno jen ne výstavní. Z dojmu, který vzbuzovala tato knihovna, snad právě vycházela báj o Cirátově nekonečné moudrosti. Přímo uprostřed místnosti stál malý stolek, na němž ležela rozečtená kniha. Cirát ke stolku přistoupil, odněkud přistrčil další židli a nabídl Richardovi místo k sezení. Sám usedl až když už jeho žák seděl.
"Tak po čem toužíš, Richarde. Po slávě, moci, majetku, vlivu?"
"Ohó, snad si nemyslíš, že ti to řeknu tak na rovinu. Já vím moc dobře, jak rychle bys to, co bych ti řekl dokázal zneužít. Takže napřed začnu já."
Vstal od stolu a neomylně zamířil k západní stěně, chvíli hledal v regálech, nakonec vyňal tři knihy. Cirát ho ze své židle bezvýrazně sledoval. Richard se už vracel, aby ukázal svému učiteli, co objevil. Na deskách té první bylo zlatým písmem napsáno Poznání éteru.
"Pokud se nemýlím, tuhle knihu Pán víry prohlásil za kacířskou před čtyřmi stoletími a jenom její přechovávání je hrdelní zločin."
Ukázal na druhou knihu. Stálo na ní: Spis o vládě všech.
"A tohle je pro změnu vyhlášené králem za buřičství před dvě stě lety. Podle zákona bys tuto knihu měl okamžitě spálit, jakmile ti přijde pod ruku."

Odkryl i třetí knihu a nahlas přečetl nadpis: "Epos o Arturovi Silné paži. Nejslavnější epos ostrovních národů. Jestli bude vyhlášena válka ostrovanům, pak právě tahle kniha tě může přivést na hranici."
Cirát si ho měřil chladným pohledem:
"Je vidět, že sis něco zapamatoval z mé výuky. A je zřejmé, že máš bystrou mysl. Je mi ale také jasné, že tyto knihy nevidíš poprvé. Neznalci by hledání něčeho konkrétního v mé knihovně zabralo mnoho hodin. Ty jsi věděl, kam sáhnout. Zdá se, že jsi svá studia v mém domě nepromarnil."
"Vždycky si všímám slabostí. Zaútočím jen tehdy, když jsem si jist, že trefím do černého."
"Čeho jsi chtěl dosáhnout tím, žes mi ukázal mé vlastní knihy?"
"I já jsem jenom obyčejný člověk, Ciráte, a potřebuji se někomu svěřit. Ty bys mi mohl navíc i pomoci v mém plánování. Ale ani tobě nemohu věřit, aniž bych měl zajištěno, že mne neprozradíš, nebo že to, co ti řeknu, nepoužiješ proti mně."
"Takže teď už jsem pojištěn. Můžeš se mi svěřit."
"Ach, můj Ciráte. Tebe vždy hnala dopředu touha po vědění a podívej, čeho jsi dosáhl. Zavřený ve své knihovně, tam jsi jedině v bezpečí. Všude jinde na tebe číhá jen samá lest a využívání. I ti nebozí hříšníci, které hájíš před královským soudem, tě nakonec nenávidí, i když to vše děláš zadarmo. Myslíš, že to je svět pro mne?"
"Já jsem si takový život vybral, Richarde."
"Nebo snad, že bych prahnul po bohatství jako ten kupec z jakéhosi jižního vévodství, který veškerý svůj majetek převážel z Vlnolamu k Příbřeží po lodi, která se potopila do nejhlubší vody v tamní oblasti?"
"Bohatství je pomíjivé, Richarde."
"Přesně tak. Nebo snad po obyčejné bojové slávě, kdy v boji porazí strašlivého náčelníčka polovyhladovělého kmene nomádů? Ta zajde, zapadne a nezbude nic, než nápis na náhrobním kameni. Já toužím po čemsi vyšším."
"Po lásce, Richarde? Po napravení křivd?"
"To obojí je nad lidské síly. Já se chci zapsat do historie. Chci, aby i za tři, čtyři sta let se budou mladí šlechtičtí synkové učit jméno Richard Le Graine. Chci slávou převýšit nebo nejhůře se vyrovnat Velkému králi."
"Marné přání rozmarného člověka. Čím se chceš zapsat do historie, Richarde?"
"To bych si prozatím nechal pro sebe. Snad bych s tebou radši probral svůj první tah k dosažení svého cíle."
"Povídej."
"Hodlám si vzít Šarlotu z vévodství Cheval. Toto vévodství sousedí s mým na jihu a jak jistě víš, je to úrodná planina, kterou oni využívají hlavně na chov koní. Moje vévodství leží v horách a každoročně musím dovážet pšenici. Ve svatební smlouvě hodlám navrhnout rozdělení panství mezi Šarlotu a jejího bratra, budoucího vévodu. Tím bych získal úrodnou půdu pro mé lidi, dost na to, abych mohl přestat dovážet."
"Chytrý plán, ale kdyby se uskutečnil, v historii Říše by neměl obdoby. Dělit vévodství, to se ještě nikomu nepodařilo."
"To hodlám změnit."
"A jak chceš zaručit, že se její bratr vzdá poloviny majetku, sotvaže jejich otec zemře?"
"Toho hodlám dosáhnout velice snadno. Jedna z mých poddaných čeká jeho dítě."
"Cože? Ten milý mladíček..."
"Poslal jsem ji, aby ho svedla. Chtěl jsem mít jistotu."
"A jak chceš dokázat, že dítě je jeho? Je mi jasné, že když se to prokáže, bude jeho jméno vyškrtnuto ze seznamu členů rodiny. Ale to bys napřed musel dokázat."
"Donutila ho podepsat listinu, ve které jí uděluje malé zemanství při hranicích mého vévodství."
"To není žádný přímý důkaz. Každému sice bude jasné, že to nebude jen tak, ale dokázat to nelze."
"Přesně tak, dokázat to vskutku nelze. Ale mladíček, který je ještě smutný z případné smrti svého otce, v tomto dokumentu uvidí usvědčující rozsudek. Než se naděje, připravím ho o půlku vévodství a sestru."
"Má to jen dva háčky, můj žáku. Krále a církev. Ani jeden to nedovolí, je to proti tradicím."
"S tím druhým už jsem si poradil. Nechal jsem za své peníze ve svatém městě Krkavči postavit nový chrám. Až bude vévodství rozděleno, postavím tam klášter. Co víc by si církev mohla přát."
"Ale král, to je problém, že? Mohl by tvé plány zmařit už v zárodku."
"Přesně tak. Zatím nevím, jak se mu zavděčit, aby případně proti mně nepozvedl válku, až vytvořím nové vévodství."
"Proto jsi přijet hlasovat o věci tak bezvýznamné jako válka?"
"Mně je jedno, jestli vyhlásí válku Ostrovním národům, barbarům nebo svatému městu. Chci, aby mne vnímal jako svého přítele. A právě proto jsem přijel."
"To půjde jen těžko."
"Snad něco vymyslíš, Ciráte. Nerad bych ztratil svého přítele na hranici."
"Nemysli hned na nejhorší. Vlastně mne něco napadlo. Po dvouletém stíháním se konečně královským drábům povedlo dopadnout jednoho zbojníka. Náš král s ním podle mne velice soucítí a dokonce obdivuje. Jestli si na to troufáš, můžeš ho hájit před královským soudem. Bude to ale sázka do loterie, jak jistě tušíš. Když soud tvou obhajobu nepřijme, král na tebe zanevře."
"Já riskoval mnoho, Ciráte, abych svůj plán uvedl v život. Teď nemůžu jít zpět."
"Netušil jsem, že jsem vychoval takového intrikána."
Richard se jen usmál. Cirát vstal a řekl:
"Má paní ti už zajisté připravila pokoj. Nechceš-li mne doprovázet na hrad, můžeš zde zůstat. Já se však ještě dnes musím setkat s králem. Máme dohodnutou schůzku."
"Rád tu počkám. Myslím, že si svou premiéru před králem chci skutečně vychutnat."

"Vidím, že splétáš další intriky. Nezapomeň však, že čím jsou složitější, tím menší je pravděpodobnost, že vyjdou."
Richard pokrčil rameny a nechal se od Ciráta doprovodit do svého pokoje.
* * *
Paní Šarlota z Cheval byla skutečná kráska. Kaštanové vlasy lemovaly milý, překrásný obličej snad jen s trochu příliš ostrými rysy. Byla poměrně malá a štíhlá. Právě se jejím vnadům podivoval sám král. Paní stála v kouzelných zelenkavých šatech v trůnním sálu Hnízdenského hradu. Byla zavěšena v rámě svého bratra. Kolem hrála překrásná hudba a nejušlechtilejší lidé Říše tančili v sále. Jen sám král, silný muž ve středních letech, oděn v královský hermelín, a jeho choť, milá čtyřicátnice, kulaťoučká a usměvavá, seděli na svých důstojných trůnech. Šarlota se svým bratrem předstoupila před trůn a oba králi vzdali poctu. Tlustý hodnostář, stojící u paty trůnu, zahřímal nepřeslechnutelným basem:
"Jeho vznešenost, vikomt Erik z Cheval a jeho sestra Šarlota, komtesa z Cheval. Oba zde zastupují vážně nemocného vévodu z Cheval, který se bohužel nemohl dostavit."
Král pokynul hlavou vikomtu, mladému urostlému muži, přesnému protikladu vážného Richarda. Bylo patrné, že Erik je cvičený ve zbrani mnohem více než v právu a filosofii. Mnohem delší pohled věnoval jeho sestře. Tedy jen dokud neobdržel varovný pohled od své ženy. Oba šlechtici se zařadili zpět do davu a začali tančit. Tu se dveře trůnního sálu otevřely a dovnitř vstoupil bohatě oděný lokaj. Pošeptal cosi do ucha dvorního honoráře a to už hřměl:
"Vévoda z Le Graine, Richard, Pán severních končin říše, právě dorazil do Hnízda."
"Vida," poznamenal král, "A já myslel, že z toho svého orlího hnízda nikdy nevyleze. Že by náš drsný bratránek ze severu konečně poznával krásy skutečné civilizace."
Druhý nejbohatší muž Říše, vévoda ze Savoir, jižních úrodných planin Říše, stojící za trůnem, jinak též známý patolízal, nadhodil:
"Pro severská zvířata, jakkoliv jsou z ušlechtilého rodu, je i výchova v civilizovaných krajích zbytečná. Zůstanou jen zvířaty."
"Správně, můj příteli," souhlasil král, "vlastně to bude poprvé, co se s mladým vévodou setkám. Říká se, že je velmi ctižádostivý a krutý ke svým poddaným."
"Vskutku? Jak ctižádostivé může být zvíře?"
"Kdoví, vévodo. Z toho prokletého rodu se zrodili mnozí mocní mužové. Právní řád Říše stvořil vévodův prapradědeček. Jeho praprastrýc otevřel nejvýnosnější obchodní stezku dnešních dnů. Kdoví, co můžeme očekávat od něj."
"Slyšel jsem se, že jeho děd byl prohlášen za kacíře, že prý zabíjel, aby si prodloužil vlastní život. Skutečný netvor. Nakonec byl prý vypovězen z Říše."
"Pomluvy! Jeho děd se vzpříčil poplatku církvi. Byl exkomunikován a nakonec vyhoštěn z Říše."
"Kdoví!"
"Nebuď směšný, příteli. Už jsi viděl nějakého netvora?"
"Snad jedině pokřivené šašky, kteří pobíhají po mém dvoře a mají obličej tak pokřivený, že se musejí neustále hloupě šklebit."
"To je něco jiného. To je tragedie, nikoliv netvor. Ti zloději dětí, kteří znetvořují jejich obličeje do věčného šklebu, budou jednou pochytáni a navždy uvězněni. Na tomto světě i v plamenech pekelných. To jsme se ale příliš vzdálili od tématu hovoru, že, drahý příteli."
"Jistě. Snad jste již slyšel, že vévoda Le Graine požádal paní Šarlotu z Cheval o ruku. Poslal prý i bohaté dary."
"Byla by hloupá, kdyby tu nabídku přijala. S jejím původem se může stát manželkou našeho syna."
"Jeví snad vaše choť známky těhotenství?"
"Nikoliv. Domnívám se, že dosud je příliš brzy. Náš dědic přijde v ten správný okamžik."
"V době, kdyby se váš syn ženil, bude už Šarlota čtyřicátnice."
"No a? Znamená to snad něco? Takový případů v historii je!"
"Jsem si jist, že si toho vévoda je vědom. Proč by tedy tuto dámu prosil o ruku?"
"Jak jste sám řekl, je to jen zvíře. Kdoví, co se zvířeti honí hlavou. Třeba se zamiloval!"
Král se na něj usmál. Šarlota nebyla hluchá a právě tak, jako celý sál, slyšela rozhovor krále s vévodou. Aniž by si toho kdokoliv všiml, odvedla svého bratra z místnosti. Zmizela s ním v komnatě, která byla určena jejímu bratrovi. Erik byl překvapený, nečekal, že jeho sestra zareaguje takhle. K Erikově tíži musíme připočíst, že mu to zapalovalo poněkud pomaleji, a tak se mnohdy stávalo, že za sebe nechal přemýšlet svou sestru.
"Oni to vědí, Eriku. Oni to už vědí!"
"Co vědí, Šarloto. Co ti na tom tak vadí?"
"Přece ta nabídka k sňatku."
"A co má být? Ještě jsi mu neodpověděla přece."
"Nechci si ho vzít. Je studený jako psí čumák. Jestli vůbec má něco jako city, pak je to nenávist, krutost a opovrhování. Snad se ani nedokáže rozčílit."
"Je to velice chytrý muž."
"Je to ten chladný intelekt, Eriku. Mám pocit, jako by mne každé jeho slovo zabíjelo."
"Je urozený a zřejmě jediný vévoda v Říši, který je ještě nezadaný."
"Radši bych si vzala dobromyslného chudáka než toho chladnokrevného vraha."
"Není to vrah."
"Je. Ty jeho oči - to jsou oči vraha. On přemýšlí v číslech."
"Šarloto, víš, že si otec přeje, abys sis ho vzala."

"To je také jediný důvod, proč jsem ho okamžitě neodmítla. A že on by si takové odmítnutí plně zasloužil."
"Nebuď taková. Vrátíme se do sálu, Šarloto, ano?"
"Ty se vrať. A dobře se poohlížej po nevěstě. Já musím zařídit něco jiného."
"Buď opatrná, sestřičko."
"Neboj se, už jsem dospělá. Ty si jdi hezky zatancovat. Já musím najít slavného Ciráta z Hnízda."
Erik pokrčil rameny a odešel. Šarlota odložila plesové šaty a oblékla se všedněji, tak, jak se odívaly ženy kupců Vyššího města. Stačila dlouhá bílá sukně, kabátec, přehoz a pár laciných šperků. Teprve pak vyšla ze svých komnat a vydala se do města pod hradem. Bohaté ulice se pomalu stmívaly, slunce už nebylo vidět. Po paměti došla až k Cirátovu domu, kde byla už několikrát se svým otcem. Starý vévoda miloval vědění a studium a s Cirátem často konverzoval o obecných filosofických problémech v jeho pověstné knihovně. Zabušila na dveře tak hlasitě, jak jen její útlá ručka dokázala. Prakticky v okamžiku se ve dveřích objevil sloužící:
"Přejete si, madam?"
"Chci mluvit s moudrým Cirátem."
"To bohužel není možné. Není doma. Odešel se svou paní na královský ples."
"Nevadí, uveďte mne do knihovny."
"Pán nikoho nepouští do knihovny, jen pár svých žáků a několik vyvolených."
"Já jsem dcera vévody Dalimila Cheval. Jeho dávného a dlouholetého přítele. Zná mne."
"Promiňte, madam, ale..."
"Je mi to jedno. Jestli mne podezíráte z toho, že bych snad mohla nějaké knihy ukrást, klidně tam na něj počkejte se mnou. Musím s ním mluvit ještě dnes večer."
"Dobrá tedy. Pojďte dál."
Šarlota překročila práh podivuhodného domu pana Ciráta. Každý kousíček tu napodoboval nějakou starou, ba historickou architekturu. Přímo středem haly vedlo schodiště. Dívka se vrhla právě tímto směrem. Nahoře pak kolem velké bronzové sochy doprava a už stanula před mohutnými dubovými dveřmi. Klika byla opatřena zvláštními ornamenty, komtesa si toho nevšimla a bez jediného mrknutí oka je otevřela. Myslela, že se jí zastaví srdce.
* * *
V knihovně, za jediným stolem, který tam stál, seděl on. Každý prst jeho ruky se dotýkal protějšího prstu. Ukazováčky pak byly přiloženy ke rtům, v obličeji soustředěný výraz. Stávalo se jen málokdy, aby byl Richard nesoustředěný. Když spatřil Šarlotu, očích se mu zablesklo, ale nic víc. Dál tam jen tak nehybně seděl a čekal, co se bude dít dál. Šarlota měla sto chutí zavřít ty prokleté dveře. Pak, odmítajíce přiznat porážku, pomalu a se vší vznešeností patřící k dceři vévodově zaujala místo naproti svému nápadníkovi.
"Jsem rád, krásná paní, že jste se rozhodla přijít."
"Vy jste věděl, že přijdu?"
Šarlota byla opravdu šokovaná.
"Copak jsem snad jako váš milovaný bratr Erik, který než něco pochopí, uběhnou generace? Ne, já jsem stejně inteligentní jako vy, komteso. Vím, že váš otec byl vášnivým přítelem učeného Ciráta a dalo se předpokládat, že jej přijdete navštívit."
Šarlota už své city déle neudržela na uzdě:
"Jste jako slizká zmije, schoulená ve vysoké trávě!"
Vévoda nehnul ani brvou. Seděl s naprosto stejným výrazem na své židli.
"Je mi líto, komteso, že to vidíte takhle, ale nemohu s tím nic udělat. Jsem prostě takový, jaký jsem."
"Ušil jste na mě a mého bratra nějakou boudu, že? Chcete nás dostat do sítí, které rozhazujete po celém království."
"Musím přiznat, že jsem to vskutku udělal," přiznal, rázně vstal ze židle a poklekl jako rytíř před komtesou, "ale jen kvůli vám a vaší kráse. Věřte mi, to vy jste mne chytila do svých sítí."
Jakkoliv by se ta slova mohla zdát plamenná, Šarlota se nenechala zmýlit. V jeho očích viděla pořád ten samý led. To nebyl plamen vášně, spíš čin z vychytralosti.
"Odstup ode mě, Satane. Nedotýkej se mne svou pekelnou pařátou. Tvé slova jsou oheň, ale srdce led."
Komtesa se zvedla ze své židle a poodešla ke stěně místnosti. Vévoda se ani trochu nezdál dotčen tím zavrhujícím oslovením. Raději vstal a zaostřil na komtesu svůj mrazivý pohled:
"Zdá se, že mi nevěříš. Právě pro tento případ jsem sestavil druhý plán. Tvůj milovaný otec, vévoda z Cheval, je na smrtelné posteli."
"Lžeš! Je to jen chvilková slabost."
"Tahle chvilka bude trvat věčnost."
"Ne, tvá slova jsou jed, nechci to slyšet."
Richard přesto sáhl do kapsičky kabátce a vyňal malou kulatou lahvičku s podivnou nazelenalou tekutinou uvnitř.
"Co je to?" zeptala se Šarlota.
"Dar Moudrého. Destilát z mandragory. Jestli něco vašeho ctěného otce dokáže udržet při životě, pak je to tahle věc. Je cennější než celé moje a vaše vévodství dohromady a já ji nedám zadarmo."
Šarlota zaskřípala zuby: "Můj otec není nemocný."
"Je, pokud zprávy jeho soukromých lékařů nelžou. Mám totiž základní vzdělání v oblasti medicíny a jistě víte, že váš otec umírá. Nemá víc, jak měsíc života, paní Šarloto."
Šarlota musela přiznat, že Richard má pravdu. Otec byl vpravdě vážně nemocný. Nemohla určit a nikdo jí ani neřekl, jak dlouho bude žít, ale začínala mít podezření, že tentokrát má vévoda pravdu.
"Co tedy chcete?" přiznala porážku.

"Vaše slovo, že až nadejde správný čas, vezmete si mne za muže. Nebudete se mít v mém vévodství špatně, to vám slibuji. Jako moje manželka budete vlastnit polovinu majetku, kdybych náhodou zemřel, stanete se regentkou až do plnoletosti našeho syna. A já vám budu věrný manželem, má paní."
"To zní jako pohádka, milý vévodo. Jenže já nechci vaše peníze, věřím, že těch máte dost, když odřete chudáky o poslední groš. Já chci lásku, chci milovat, cítit, že ten, koho si vezmu není tak...studený jako vy."
"Možná, že vám skutečně nemohu nabídnout všechno, co jste zde vyjmenovala, ale takový už jsem a jako takového mne musíte přijmout."
"Jde o dobrou věc, zdá se, sousede. Jak mnoho ta vaše mandragora prodlouží život mého otce?"
"Je-li pravda, co říkal Moudrý, a ti vždy mluví pravdu, pak jej mandragora vyléčí ze všech nemocí, které ho sužují, a omladí o třicet let."
"A jak mám vědět, že je to pravá mandragora, nikoliv podvrh." "To už mi budete muset věřit, komteso."
"Dobrá tedy. Dejte mi tu lahvičku."
"Napřed slib."
"Dobrá, tedy. Tady a teď slavnostně přísahám, já..."
"Ale ne teď. To by mi nikdo neuvěřil. Chci tuto přísahu slyšet před svědky. Nejlépe zítra na sněmu. Za svědka vezmeme samotného krále. Hned potom vám dám mandragoru."
"Můj otec může do té doby zemřít."
"Je mi líto, komteso, ale to není v mé moci. Tento slib musí být vykonán v přítomnosti samotného krále, který dá svůj souhlas. Jinak zůstane mandragora u mne."
"Dobrá tedy. Nashledanou zítra."
Komtesa se otočila a nachystala k odchodu.
"Komteso," ozval se ještě z pozadí vévodův hlas.
"Ano?"
"Miluji vás."
Ta slova zněla komtese upřímně a snad to trochu ulehčilo její trápení. Ještě dlouho poté, co komtesa odešla, přemítal Richard Le Graine nad dalším postupem v plánu. Teprve pak se zvedl a opatrně zelenkavou lahvičku položil do stojanu s mnoha dalšími zkumavkami.
Snad nás ani nepřekvapí, že dřevěném podstavci byl nalepen papírek s nápisem: jedy.
2. kapitola
Královský soud
Toho rána vstal král časně. Bylo to z toho důvodu, že právě dnes se koná největší schůzka státníků, mocných a vlivných, Říše. Ta se nekonala v relativně malém trůnním sále, ale v zahradě Hnízda, největší a nejkrásnější zahradě v Říši. V jejím středu stojí řečnický pult, několik křesel pro tři nejvýznačnější muže Říše: Krále, Pána víry a představitele tajuplných Moudrých. Všichni ostatní: vévodové, přední duchovní, přední měšťanské rodiny a dokonce i nejmocnější představitelé cechů mohli zasedat na ostatních židlích. Samozřejmě, vévodové seděli vepředu, za nimi duchovní, pak měšťané a až vzadu, nejdál od tribuny, cechmistři. Bylo tradicí, že král se na místo setkání dostaví první. Proto vstával již při východu slunce. Pravda, několik zástupců vlivných už sedělo na nejvzdálenějších řadách, ale o ně se nikdo nestaral. Jejich soudní a hlasovací právo bylo omezené jen na některé otázky a neplatilo příliš mnoho. Deset jejich hlasů mohl převýšit hlas jediného vévody. Přesto právě jejich účast mnohdy rozhodla. Král se samozřejmě v jistých otázkách neřídil podle rady vévodů, duchovních a cechmistrů. Jen po dnešní den mohli i tito jinak bezvýznamní soudit a hlasovat o budoucnosti světa. Protože, jak řekl klasik, Říše je svět. Zaujal své místo na galerii, odkud mohl shlížet jak na tribunu, tak na shromáždění a přitom skvěle slyšet. Poněkud neoficiální místo zaujala jeho žena, sedla si na pro tyto účely přichystanou židli, těsně za svého chotě. Do zahrady se začali trousit lidé. Král ani nepostřehl různé příslušníky cechů ani zbohatlíky z řad měšťanů. Mnohem více se zajímal o duchovní z různých oblastí Říše a samozřejmě o vévody. Přicházelo postupně sedmero vévodů z malých či velkých, vesměs významnějších i nepatrných konců Říše. Král znal samozřejmě všechny, jejich genealogii a rodovou posloupnost, tj. v jakém pořadí se kdo z rodiny ujme vlády nad vévodstvím. V tomto následnictví bylo ženám dovoleno stát se vévodkyněmi, přednost měli však samozřejmě muži. Vévodové z krajů Travail, Demande, Chevalier, Le Bois, Collier, Acier, Bracelet a Aigre už obsadili svá místa a volných míst už bylo mnohem méně, než těch obsazených. V zadních lavicích už nebylo příliš mnoho místa, ale vedle samotného krále zůstávaly stále dvě místa volná. Pravda, Pán víry se zasedání účastnil jen málokdy, ale letos přislíbil svou účast. A co se týče Moudrého, neobjevil se na zasedání alespoň padesát let a byl trpěn spíše z tradice než z uznání jeho moci nad Říší. Nikdo pořádně nevěděl, kdo vlastně Moudří jsou a odkud přichází. Vlastně ani, proč jim předci přisuzovali takovou úctu. Moudří prý bývali vidět na různých místech říše a pověsti o nich napodobily legendy o ducha Božího. Říkalo se, že pomáhají slabým v nouzi, lidem v bezvýchodných situací a za to nikdy nic nežádají. Vznikla široká sbírka podobných legend a většina z nich přijde vzdělancům příliš nedůvěryhodná na to, aby mohla být pojata za skutečnost. Zato o existenci církve se mohl utvrdit každý. Z každé daně v říši náležel desátek církvi. Vedlo to jen k rozmařilosti knězů, ale i jeptišek. Kláštery byly v té době stejně cudné jako Nižší město Hnízda. Církev byla pouhým přežitkem války mezi Hnízdem a Krkavčí. Symbolizovala dávno ztracenou vysokou kulturu Ušlechtilých, jejichž mravy se snažil napodobovat dvůr. Církev procházela morálním úpadkem a bylo to patrné hlavně na venkovském lidu, který vesměs neuměl číst a psát a který byl po dlouhých debatách v Krkavči o čistotě knězů téměř bez víry. O to těžší byla v této době role státu, který se nemohl opírat o berlu víry.
Do zahrady vstoupila komtesa Šarlota doprovázena svým bratrem Erikem a oba obsadili místo v první řadě, které jim bylo určeno. Šarlota byla velice bledá, a přestože se to snažila zakrýt pudrem, bylo zjevné, že plakala celou noc. Aniž by věděl proč, přistihnul se král při tom, že chce roztrhat toho bídníka, který to způsobil.

Dříve, než si stačil cokoliv dalšího pomyslet, objevil se Cirát. Oděn do svého nejslavnostnějšího oděvu zaujal místo vedle tribuny, které obvykle patřilo hlavnímu řečníkovi. Král se s ním setkal včera na plese a tam se zdál být, stejně jako dnes, zamračený a ustaraný. A to už vcházel vévoda z Savoir, nejbohatší provincie Říše. Její úrodné lány se táhly na jih od Hnízda až k moři a ročně se na nich urodilo tolik obilí, že to stačilo uživit polovinu Říše. Kupodivu nešel do přední řady, nýbrž zamířil ke králi na galerii. Vrhl na krále tázavý pohled a zeptal se:
"Dovolí Vaše veličenstvo, abych zaujal místo po jeho levici?"
Toto místo bylo tradicí vyhrazeno pro Moudrého.
"Jestli hodláte riskovat, že zrovna žádný Moudrý nepřijde, pak se klidně posaďte. Je vám však doufám známo, že tradice určuje, že toto místo patří Moudrému?"
"Jistě, jsem ochoten. Moudrý se neukázal už velmi dlouho."
"To je vaše věc, příteli. Zařiďte se, jak myslíte."
Vévoda usedl na místo Moudrého a král začal vyhlížet další hosty. S dunivým zahřměním, zvukem fanfáry a za přítomnosti všemožných pochlebovačů se objevil Pán víry. Byl to vcelku mladý člověk, třicátník, možná starší. Jeho rysy byly mdlé jako rysy mnoha ušlechtilých rodů, včetně královského. Král věděl, že je to člověk nevalného rozumu, nevalné aktivity, věčně unavený a znuděný. Zkrátka absolutní nula. Podle tradice mu ale náleželo místo nejdůležitějšího muže Říše. Král si vzpomněl, jaké všelijaké intriky provázely jeho jmenování svatým mužem, když se vévoda z Acieru, Staré vlasti, snažil zajistit svému levobočkovi trůn. Neuvěřitelné peníze plynoucí do kapes duchovních, kteří prodávali své hlasy skutečně draho. Ale to je jiný příběh a bude-li někdy čas, dokončíme jej. Teď ale sledujme další příchozí. Několik obyčejných měšťanů a cechmistrů, nikdo významný. Přesto stále jedna židle v první řadě zůstala neobsazena.
"Vévoda Le Graine zřejmě nepřijde," šuškalo se v davu. Přesto však nakonec přišel. Nebyl vyzdoben jako ostatní vévodové. Přišel jako obyčejný řemeslník. Šaty byly prosté a jednoduché a dávaly zdání, že zúčastnění mají tu čest s naprostým prosťáčkem z hor, který poprvé vidí dvůr. Napřed ho mnozí považovali za dalšího měšťana, až když identifikovali prapor, který držel v ruce, zlatého orla v šedém poli, došlo jim, že jde o vévodu. Ať už to Richard hrál nebo ne, vykuloval oči na všechny strany, všemu se divil, nakonec se bázlivě zastavil před galérií, uklonil se hluboce králi, kajícně se poklonil Pánu víry a s obličejem plným bázně se vydal zaujmout své místo v první řadě. Král byl zděšen. Čekal sice prosťáčka, to je pravda, ale tohle přesahovalo všechny meze. Přišel mezi elitu Říše jako obyčejný sedlák, který se právě vrátil ze žní a chová se zrovna tak. Nutno ale podotknout, že částečně získal královy sympatie. Ve věčně podezíravém ovzduší dvora působil jako svěží větřík, který na chvíli vyvál puch intrik.
A jak seděl na své lavici! Celý nesvůj se neustále ošíval a vrhal na krále bázlivé pohledy, jako kdyby byl nějaký bůh, který se chystá sestoupit z oblačných hor a za jeho hříchy ho srazit blesky. Král byl tak zamyšlen, že málem ani nepostřehl Cirátovo znamení, zdali už smí zahájit sněm. Nepatrně kývl a jal se znovu rozebírat otázku toho prostinkého mladíka.
"Vážení, ne veleváženi, přestavitelé Říše! Dnes se tu, v zahradě hradu Hnízda, symbolu bezpečí a míru, setkáváme po pětisté osmdesáté sedmé. Velký královský sněm se za tu dobu mnohokrát obměnil, ale jeho náplň a myšlenka zůstala stejná: zachovat Říši. Snad mi tedy prominete, když hned na úvod se zmíním o jednom našem nováčkovi, vévodovi Richardovi Le Graine, který tak nesměle sedí mezi námi, poněvadž je tu dnes poprvé. Snad se mnou budete souhlasit, když mu popřeji mnoho štěstí a spokojenosti a spoustu dalších sněmů jemu i našemu králi, Ludvíku Ferdinandovi Gustavovi, prvnímu toho jména."
Ozval se souhlasný hlahol ze zadních lavic, mnozí cechmistři, jež si získala zdánlivá Richardova skromnost a obyčejnost, hlasitě víškali.
"Po slavnostním úvodu bychom mohli přejít k projednávání nejdůležitějších otázek, abychom nemarnili čas zbytečným tlacháním. Prvním bodem v programu je naše válka s Ostrovními národy."
Okamžitě se strhl nesouhlasný křik ze zadních řad, jichž by se tato válka po straně majetkové, jakožto i možného verbování, týkala. Přední lavice, převážně vévodové, se nejdříve podívali nahoru na galerii, aby splnili královu vůli. Nebylo to pod nějakým nátlakem, ale už mnohokrát se stalo, že ten, kdo nehlasoval tak, jak chtěl on, byl vyloučen z královy přízně. Až teprve, když spatřili na králově tváři úsměv, začali se radovat z vyhlášení války. Richard však zarytě seděl a klopil oči k zemi. Králův hlas přehlušil veškerý hluk dole:
"Vévodo Le Graine, vy si myslíte, že bychom neměli vyhlásit válku ostrovním národům?"
Všechno okamžitě utichlo. Richard pozvedl zrak a jedině Cirát v nich mohl postřehnout záchvěv triumfu. Vstal z židle a natočil se tak, aby mohl mluvit ke králi i k šlechticům.
"Snad mi, milí přátelé, prominete, ale nemohu jinak. Já nejsem vojevůdce, jsem jen obyčejný člověk. Já nevidím vaše dalekosáhlé plány a úmysly, které potrvají celé generace, než se uskuteční. Vím, že Říši mohou ohrozit takoví paraziti, jako jsou tito ostrované."
Samozřejmě, že to nebyla pravda, a věděli to všichni zúčastnění. Říše existovala ve společnosti různých kultur, které do ní nebyly začleněny, po tisíce let. Proč by najednou měla zaniknout? Ale skromnost, která jeho postavení vůbec neodpovídala, si získala sympatie mezi všemi zúčastněnými i králem.
"Vy všichni jste tady mnohem chytřejší než já, ale snad k něčemu svým horalským selským rozumem dospěji. Kdybych já byl v kůži těch nebohých sedláků, vytržených z jejich políček, vržených do hrůz války, přemýšlel bych o tom, jak zabránit válkám. A jestli je možné válku z jakékoliv příčiny odložit, udělal bych to, byl-li bych sedlákem. Ale já jsem šlechtic, byť nepatrnější než vy, ale stále pán svých poddaných. Jak já je mohu s čistým svědomím poslat do úplně neznámého kraje? Je mi líto, Vaše Veličenstvo, ale já s válkou nemohu souhlasit, jakkoliv ušlechtilé jsou její příčiny."
Než se Richard posadil, strhla se salva souhlasných výkřiků, ba i král stíral ze svých očí slzu, tak dojemný byl proslov. Cirát se znovu chopil slova a řekl:

"Po tomto lidském příspěvku vévody Le Graine bychom mohli uvažovat o vyhlášení války. Nechť zvednou ruce vyšší stavové, kdo je proti této válce."
Pomalu šla nahoru ruka Pána víra, jehož Richardův projev na okamžik vyvedl z všepožírající dlouhé chvíle a s ní i ruka většiny duchovenstva v sále. Král sám dlouho rozvažoval, než jeho ruka nakonec také stoupla. Krátce nato se celá síň otřásala pod náporem hlasů, oslavujících vévodu z Le Graine.
"Je tedy zbytečné," prohlásil Cirát, "abychom dále hlasovali. Válka Ostrovním národům nebude vyhlášena."
* * *
Jednotlivá zasedání pokračovala dál a dál a zdálo se, že nikdy nebudou mít konec. Jakoby všechny problémy, které se za celý rok nashromáždily, muselo řešit právě shromáždění. Teprve v poledne král zasedání přerušil a všechny zúčastněné pozval na slavnostní hostinu. Richarda z jedné strany doprovázel Cirát, z druhé vévoda Acier.
"Váš projev byl úchvatný," řekl vévoda, "byla v něm znát vaše horalská drsnost a neomalenost, ale byl velice dojemný. Myslím, že jste nadchnul svými ideály celý dvůr."
Navoněný vévoda, marnivý jako ženská, oblečen v ty nejbohatší šaty Richardovi vhod příliš nepřišel. Považoval však za důležité se s ním seznámit, protože to byl hlupák a on celý život nedělal nic jiného, než se využíval hlupáky, aby konali jeho vůli.
"Jsem rád, milostivý pane vévodo, že jste mi ráčil věnovat tolik pozornosti."
Jeho řeč byla podbízivá až podlézavá, jak se mnohem víc hodilo na nejnuznějšího nevolníka než na vévodu, ale Acier to přijal jako zvýraznění majestátu, který kolem sebe vyzařuje. Odešel nabubřelý jako páv, jako vítěz, který ještě netušil, že skutečný boj teprve začíná. Cirát se k němu naklonil a pošeptal mu do ucha:
"Hraješ nebezpečnou hru, Richarde. To dnes nemuselo vyjít a mohl jste si krále snadno znepřátelit."
"Já využívám jejich předsudků. Každý si myslí, že jsem horal primitiv, ať si to klidně myslí, mně to nevadí. Chci je využít, zatím ne podrobit."
Cirát mávl rukou a usedl na své místo na slavnostní hostině.
"Vážení přátelé," začal král, když se všichni usadili do svých pohodlných židlí, "chci vás dnes přivítat znovu, tentokrát jako hostitel, a nabízím vám svou pohostinnost. Veškeré jídlo, které leží před vámi, je vaše a vezměte si z něj, kolik jen hrdlo ráčí."
Následoval slavnostní přípitek a Šarlota si všimla, že její snoubenec odmítl víno, které mu naléval jeden sloužící, a přihnul si raději čisté vody. Do toho, co dnes viděla, voda vskutku patřila mnohem víc než ušlechtilé víno.
"Celý se dnes změnil," pošeptala Erikovi, "Ještě včera byl jako jedovatá zmije, dnes je jako obyčejný horalský nevolník s nevalným rozumem. Jeho oblečení, to jak mluví, co pije...všechno. Jako by to byly dva úplně jiní lidé."
"Třeba dnes poznáváš jeho pravou tvář. Předtím si jen hrál na vévodu a teď se konečně vybarvil. Přijde mi velice sympatický, sestro. Stále si ho odmítáš vzít?"
"Odmítám, bratře, ale..."
Erik ji už neposlouchal. Pustil se do souboje s pečeným bažantem. Tehdejší doba ještě neznala vidličky a nože a ani jídelní kodex za mnoho nestál, proto z celkového dojmu bohaté hostiny ubralo na svém všelijaké srkaní, mlaskaní, pleskání a všemožné jiné zvuky, které dnes k jídlu zaručeně nepatří. Výjimkou, stále budící pozornost, byl Richard, který odmítl cokoliv kromě lžičky hořčice a krajíčku tmavého chleba. Na tehdejší dobu to bylo zatraceně málo a kdyby Richard byl stejný kolos jako Erik, zřejmě by měl za okamžik hlad. Ni však Richard. Byl pravda vysoký, ale v žádném případě mohutný. Snad právě z této události plyne okřídlené přísloví, které se uchytilo po celé Říši: "Hladový jako vévoda Le Graine". Dvě hodiny jídlo, dvě hodiny trávení. Takový byl rytmus shromáždění. Teprve poté se vrátili do zahradní síně a začali projednávat další věci ohledně chodu Říše. Tyto maličkosti, ba drobnosti, nás na rozdíl od Richarda Le Graine nemusí zajímat, protože tak hluboko se do politiky Říše zaplétat je nebezpečné. Zajímavá chvíle nadešla až ve chvíli, kdy do zahrady přivedli zbojníka Marka z Kohoutova, obyčejného kmána, který se vzbouřil proti vévodovi z Travail. Král tohoto vévodu nenáviděl, kvůli nějakému dětskému sporu, který zůstane znám asi jen mezi nimi dvěma. Tento zbojník svými neustálými pokusy vévodu pohanět dohánět svého nepřítele k šílenství. Nicméně naposledy měl smůlu a vévoda ho dopadl. Už půl roku čekal v kobkách Hnízda na soud. Přivedli ho zbědovaného, ušpiněného a vychrtlého. Ošklivě kašlal, ale v očích měl nezraněnou hrdost. Vévoda Travail povstal, jako když do něj střelí. Přešel k řečnickému poltu a začal vzrušeně křičet do davu:
"Je to zloděj a vrah...přepadává na královské cestě...zesměšňoval královský majestát..."
Z jeho nesouvislého projevu se toho člověk mnoho nedozvěděl, jen to, že vévoda tohoto muže vskutku nenáviděl. Richardův hlas se ozval znovu, tentokrát šlo o rozhodující tah. Teď záleží na všem. Jestli se to teď povede, Richard bude moci uskutečnit svůj triumfální plán. Jinak k ničemu nedojde a šance, která se objevila jednou za pět generací, bude promrhána. Zbědovaný lotr ani netušil, jakou důležitost mu teď Richard přikládá.
"Snad mluvím za nás za všechny, urozený vévodo, když nerozumím tomu, co se snažíte vysvětlit. Já vidím jen ubohého člověka. Máte snad nějaké důkazy o tom, co provedl? Nebo i před naším veleváženým králem ukazujete jen svou zpupnost a zlotřilost?"
"Ty...!" zahřměl vévoda, proti kterému byl Richard jako žížala oproti slonu. Přesto zůstal Richard stát tam, kde stál.
"Předložte důkazy o podvratné činnosti tohoto nevolníka a snad nikdo nebude nic namítat."
"Okradl mé výběrčí daní. Sliboval lidem, že mne zabije. A jednou se mu to skutečně málem podařilo. Lovil v královských lesích. Spolčoval se s jinými nekalými živly a přepadal povozy, které projížděly po královské cestě. Co chcete víc?"
"Je to pravda?" řekl Richard skromně a otočil se k vězněnému.
Ten promluvil krátce a jasně: "Je, a kdybych mohl, udělal bych to klidně znovu."
Vévoda Travail na něj vrhl pohled více než nenávistný.

"Tak to vidíte," začal Richard naoko smutně, "až sem dospívá zoufalé volání vesničanů o pomoc. Neboť není pro ně nic horšího než svéhlavá a tyranská vrchnost. I k nám do orlích výšin mého vévodství se doneslo o nehorázných daních, které Travail uvalil na své poddané, a to aniž by byly řádně schváleny naším skvělým králem, či snad shromážděním. A co pak zbývá obyčejnému nevolníkovi, který už nemá ani na skývu chleba? Jsem si jist, že ve vašich vévodstvích, pánové vévodové, se takové případy nevyskytují, protože vy vždy uvážlivě vybíráte robotní dny a ctíte svaté, na rozdíl od tohoto neznaboha, který i v den sv. Josefa nutil své poddané pracovat, místo aby šli na mši. A co jim za práci dal, dvakrát jim vzal na daních. Není se pak čemu divit, že nevolník, třeba věrný králi a ideálům Říše, podlehne svodům loupežnického řemesla, když už nic jiného v celém kraji ho nemůže uživit."
Richard vrhl krátký pohled na soptícího Travaila, který se nezmohl v záplavě strašné kritiky ani na slovo.
"Páni duchovní, moudří otcové. Teď apeluji na vás. Posuďte duši tohoto nebožáka, trýzněného krutým způsobem v cele, kde místo něj měl být jeho pán. Je-li ve vás trocha víry, pak věřím, že mu odpustíte, protože on se provinil proti Bohu jen tím, že žil, a toť prohřešek vskutku malý. Suďte ho spravedlivě, prosím."
Z lavic už se pomalu začala zvedat salva křiku. Richard byl zatím stále navážkách, jestli ho dav chce popravit nebo ušetřit. Dovolil si tedy ještě jednu krátkou poznámku a pak nechal vše náhodě.
"I vy, pánové měšťané a řemeslníci. Jak byste se cítili, kdybyste se vinou vrchnosti ocitli v jeho pozici? Proto i vás, prosím, suďte spravedlivě."
Richard se skromně uklonil vévodovi z Travail a zaujal místo v řadě. Vévoda, stále zaskočen urážkami severského neotesance, zůstal stát s otevřenými ústy a s komickým výrazem zíral na rozjásaný lid v zahradě. Všichni křičeli:
"Žít!"
Dokonce i král a Pán víry se přidali. Cirátovi nezbylo nic jiného, než vězně slavnostně propustit na svobodu. Snad nikomu nepřišlo divné, že společně s hlídači ho šel zpět do cely doprovodit i jeho obhájce vévoda Le Graine. Když byli v bezpečí cely, vévoda převzal od strážců klíče od okovů a nové šaty, které dostane jako svobodný člověk. Napřed odemkl zrezivělé zámky a zbavil vězně pout. Pak mu hodil ty prostinké šaty a chystal se odejít, jenže ho zadržel vězňův hlas:
"Proč jste to udělal, pane. Vy jste přece vévoda a já jsem obyčejný člověk. Proč jste mne hájil, když mne každý považoval za zločince?"
Richard nasadil kamennou, chladnou masku, jako obvykle při hovoru s těmi, o kterých věděl, že je nikdy v životě nebude potřebovat:
"Snad jsi neuvěřil tomu, co jsem nalhal hloupým mocným tohoto světa? Ty jsi zločinec, jakkoliv ušlechtilé jsou toho příčiny. To nikdy nezapomínej. Příště tě nechám s chutí pověsit, ty zmije."
"Mluvíte úplně jinak než tam na tribuně. Jak byste ani nebyl stejný člověk."
"Politika, kmáne, lidi mění. A já hodlám dosáhnout na cíl mnohem vyšší, než jen okrádat pocestné na královské cestě. Jedno si ale pamatuj, jestli tě přistihnu krást na svém území, neoběsím tě, ale utopím. Zavřu tě do klece pro čarodějnice a budu tě pomalu spouštět do jezera Orlí hlava, a snad už tušíš, že je to nejhlubší jezero v Říši. Bude to strašná smrt, smrt čarodějnic. Po dnešní den spletla náhoda naše osudy. Ale jestli se to bude opakovat, ten tvůj utnu přesně tak, jako smrt utíná vlákna osudu. Sbohem."
Richard už byl na odchodu, když zaslechl:
"Dlužím vám život, vévodo Le Graine, i přesto, co jste mi právě řekl. A já své dluhy splácím."
V odpověď uslyšel už jen Richardův smích. Sněm pokračoval dalšími nezbytnými problémy, které se v Říši hromadily mnohdy už celá staletí a shromáždění je vždy na rok odsouvalo a pak na další rok, až se z problému stala řečnická otázka, na kterou nikdo neměl odpověď. To byl případ zvýšení daní, otevření obchodních stezek, stárnutí populace a spousta jiných malicherností i závažných věcí. Jestli nechceme příběh příliš protáhnout, musíme tyto okamžiky přeskočit. Zajímavý pro nás může být až samotný konec shromáždění. Cirát se znovu postavil ke stolku řečníků a pronesl závěrečnou formuli:
"Je zde v zahradě někdo, kdo by chtěl využít shromáždění za svědka své přísahy?"
Paní Šarlota se zvedla ze židle a nikdo si nevšiml, že mrkla na zelenkavou lahvičku, kterou měl v ruce Richard. Přikročila s elegancí sobě vlastní ke stolku a promluvila:
"Já Šarlota, komtesa z Cheval, před tímto shromážděním a před naším nejskvělejším králem prohlašuji, že než uplyne rok a den, vezmu si za muže Richarda Le Graine, vévodu ze stejnojmenného vévodství, bude-li mne chtít. Činím tak z vlastní vůle...vzlyk...a pod nižádným...vzlyk...nátlakem. Prosím vás...vzlyk...dejte nám své požehnání."
Sám král se zvedl ze židle, aby komtese odpověděl.
"Má milá, překvapuje mne, že někdo s tak urozenou krví, jaká vámi koluje, mne a nás ostatní žádá o požehnání k sňatku, který se může zdát pod vaši úroveň. Nicméně Richard Le Graine dneska dvakrát prokázal, že jeho osobitá inteligence a lidskost jsou vlastnosti přímo zázračné a mne ohromuje vaše upřímná prosba i ostych, kvůli kterému pláčete. Je-li tedy dobrý Richard Le Graine vaším milým, dávám vám jménem shromáždění plné požehnání a slibuji, že sám vám pošlu svatební dar, tak jako všichni přítomní toho zasnoubení. Však co tomu říká váš vyvolený?"
"Vaše veličenstvo, já vskutku nevím, co k tomu říct. Snad jen že komtesu miluji a rozdělím se s ní o své panství, tak jako on by se rozdělila, kdybych já byl bezzemek."
"Krásná řeč, Richarde. Přirostl jsi mi k srdci. Chceš-li, konej svou svatbu v Hnízdě."
"Děkuji, Vaše Výsosti, děkuji."
"Končím shromáždění!" zahřměl z výšky král a sestoupil z tribuny v doprovodu Pána víry a vévody Savoir.
Následovala bohatá hostina, během níž Richard omluvil a vrátil se zpět do svého vévodství bohatší o královu přízeň.
Nikdo si nevšiml, že malá zelenkavá lahvička změnila svého majitele.

3. kapitola

K orlím výšinám
Richardův kočár ještě té noci ujížděl od Hnízda. Všechno, co bylo třeba k velkému plánu, bylo už pohromadě, teď stačilo vystihnout pravý moment. Mohl stačit jediný den a intrika by někde selhala. A Richard si nemohl dovolit selhání. Ne teď, když došel tak daleko. Noc pozvolna vystřídala večer a Richard usnul s uvědoměním, že zítra pozdně odpoledne už bude doma, ve skalním hradě Le Graine. Probudil se až tehdy, když už mu slunce pražilo celou svou silou do očí. Nevrle zamžoural, protřel si oči a rozhlédl se po kraji. Tatam byla překrásná rovina okolo Hnízda, vystřídala ji hornatá krajina vévodství Cheval nebo Travail, to Richard nedokázal odhadnout.
"Jeli jsme celou noc, vozko?" zakřičel Richard dopředu na svého služebníka.
"Ano, pane," zněla odpověď, "jen dvakrát jsme se podle vašeho rozkazu měnili koně ve velkých městech."
"Pak tedy máme dostatečný časový náskok. Zastav, kočí, posnídám."
Koně se postupně zastavovali, až kočár zpomalil docela. Richard vystoupil z kočáru a vzal s sebou košík plný dobrot ze slavnostní hostiny v Hnízdě. Pečená kuřata, bažanty, holoubata, zkrátka všechno možné i nemožné. Snídaně byla bohatá, Richard však nepatřil mezi ty, kteří by obědvali s těmi, kteří jim nejsou rovni. Proto kočímu hodil jedno stehýnko a sám si pak v zelené trávě snědl zbytek. Asi uprostřed svého hodokvasu, kterým si nahrazoval to, co si včera kvůli svému plánu odpustil, spatřil, jak se po cestě k němu blíží starý, zesláblý dědek s nůší na zádech a holí v ruce. Richard tedy urychleně snědl to, co právě měl v ruce, zabalil košík a odnesl ho do kočáru, a to vše jen proto, aby starci nemusil dát ze svého ani sousto. To nebylo lakomství, to byla šetrnost, která byla Richardovi vlastní a díky níž teď jeho vévodství vzkvétalo. Právě když se chystal zavřít dvířka kočáru a poručit kočímu jet, ozval se rozkřáplý, roztřesený hlas:
"Synáčku, mohu se s tebou svést? Vidím, že jedeš do města Kolzelení ve vévodství Cheval. Snad bych mohl jet s tebou."
"Kdo si myslíš, že jsem, dědku, dostavníková společnost? Já jsem vévoda Le Graine!"
"Snad by tě, panáčku, má společnost příliš neotravovala..."
Richard na to neměl slova, tak byl poděšen mravy poddaných vévody Travaila. Pokusil se zavřít dveře, ale starcova hůl se mezi ně vklínila tak, že to nebylo možné.
"Zbav mě ho, kočí. Hoď ho někam do příkopu, ať pozná, jak se má chovat k ušlechtilé krvi."
To byla další Richardova charakteristika. On nikdy nedělal "špinavou práci". Na to měl lidi. Kočí ke starci přistoupil a chystal se mu dát ránu. Z jakéhosi důvodu to však neudělal a rána myšlená původně starci dopadla na jeho vlastní čelist.
"Příště buď opatrnější, chlapče," podotkl na adresu zkoprnělého kočího a už se sápal do kočáru.
Richard mu ale zastoupil cestu. Ještě než stačil cokoliv říct, pohlédl mu stařík do očí. To nebyl pohled ustrašeného venkovana. Richard se poprvé ve svém životě setkal s pohledem typu: buď-mně-budeš-poslouchat-nebo-tě zabiji. Úplně ho porazilo to, že jeho zdrojem byl tento vetchý stařík.
"Jak se jmenujete?" zasípal Richard.
"Říkají mi Šimon, vzácný muži."
"Odkud?"
"Odkudkoliv. A jak se jmenuješ ty, urozený pane."
Nebylo to ani to zjevné a okaté tykání, co Richarda znervózňovalo, jako spíš urážlivý a posměšný tón ve starcově hlase.
"Richard. Richard z Le Graine."
"Aha, tak šlechtic. Jaká to pro mne bude čest, když se budu moci svézt v kočáře někoho tak urozeného, jako jsi ty, chlapče."
"Já nejedu vaším směrem,"snažil se z bludného kruhu dostat Richard.
"Vidím ti na očích, chlapče, že se vracíš domů. Jedeš-li na hrad Le Graine, pak bude naše cesta dlouho společná...ale chlapče, proč otáliš? Pusť mne dovnitř, ať si mohou mé bolavé nohy odpočinout od všeho toho vandrování světem."
Richard bezděky otevřel dveře a vpustil starce dovnitř a pak poručil vozkovi, aby rozpohyboval čtyřspřežení. Když už byl vůz v pohybu, zabědoval stařec:
"Já mám takový hlad, chlapče. Celý den jsem nejedl a ty nevíš, jak je to v mém věku nezdravé..."
"Mám pocit, starče, že si ze mne tropíte žerty jako z nejobyčejnějšího chasníka v horách. Jestli máte hlad, mám tu něco k snědku."
S tím podal košík s jídlem starci v domnění, že od něj konečně bude mít pokoj a sám začal dělat přesně to, co dělal nejraději: snil o věcech, které by mohly být. O věcech, kterým obětoval tolik lidských životů a spletl dohromady tolik osudů. Stařec, ústa plná kuřete, které si do tam vecpal prakticky celé, zahuhlal:
"Vím, na co myslíš, Richarde. Vidím ti to na očích."
Richard byl náhle polit jako ledovou sprchou. Jeho plán, o kterém tolikrát hovořil, byl jeho nejniternějším tajemstvím a svým nejbližším přátelům prozrazoval jen nejbližší krůčky, nikdy ne celý plán. Stařec rozžvýkal kuře, než ze sebe vymáčkl něco bližšího.
"Ty chceš vládnout Říši, že?"
Richardovi se stalo něco, co se mu nestalo od třinácti let. Zrudl jako rak od hlavy až k patě. Cítil se, jako by se právě nahý prošel před celou šlechtickou elitou Říše.
"Odkud to víš, starče? Čteš mi snad myšlenky?"
"Ne, Richarde, já čtu z obličejů a ten tvůj je plný touhy po moci. Ty se chceš stát králem."
"Za tato slova tě nechám popravit, drzoune," řekl, když se vzpamatoval.
"Co naplat, jsem už starý, je jedno, jestli zemřu teď nebo za pár roků. Jen mne mrzí, že jsi takový zbabělec, že mne

nedokážeš zabít vlastní rukou, že si k tomu sjednáváš pohůnky."
Richard byl rudý zlostí, pocitem, který téměř neznal.
"Já nejsem vrah."
"Ale! A kdopak zanedlouho přinutí paní Šarlotu otrávit vlastního otce? Chceš snad říct, že tento život nebudeš mít na svědomí?"
"Zabije ho ona, ne já."
"Stejně tak, jako mne zabije dýka, kterou svíráš pod kabátcem, nikoliv tvá ruka. Není důležité, kdo je nástrojem, ale kdo to spáchal. A ty zabiješ Šarlotina otce za použití jeho dcery. Jeho dcera je ta dýka, ale ty jsi ten vrah."
"Já nejsem vrah, jsem šlechtic. A, ať se ti to líbí nebo ne, já jsem se narodil ctižádostivý a zůstanu tak do smrti. Jestli mi, starče, budeš chtít komplikovat plány, zabiji tě vlastní rukou, to přísahám."
"Já? Ne, já ti v cestě stát nemohu, dokonce ani kdybych varoval paní Šarlotu, aby nedávala otci ten jed, o kterém se domnívá, že je to lék, jen by to tvůj plán oddálilo. Vévoda Cheval je starý a vážně nemocný. A jak sám dobře víš, jakmile jednou svůj navýsost promyšlený plán spustíš, už ho nikdy nezastavíš, ani ty, ani nikdo jiný. Zabiješ mnoho lidí, víš. Napřed Erika, nového vévodu Cheval, krále, Pána víry, mnoho šlechticů, snad i nějakého Moudrého, bezpočet obyčejných lidí a nakonec sám sebe. Spustíš drtivé kolo, pod kterým uvízne polovina říše a nakonec ty sám. Proč ti to ale vykládám? Nejde o to, že zemřeš, to je přirozenost každého živého tvora. Dokážeš ale na sebe vzít odpovědnost za kolik zmařených životů? Nezabiješ je vlastní rukou, ale přesto budeš jejich vrahem. Nezáleží, koho použiješ jako dýku, ty budeš ta ruka, která vraždí."
"Proč mi to vykládáš? Myslíš snad, že tohle všechno nevím? Že bych vůbec dal v sázku svou důstojnost a bezpečí, kdybych o tomhle všem už dávno neuvažoval? Možná věříš ve všeobecné dobro nebo v to, že lidé jsou vesměs dobří, ale já jsem takový, jaký jsem. Já dokážu unést smrt tolika lidí, i svoji smrt. A jestli o tom pochybuješ, pak mne moc dobře neznáš."
"Znám tě možná lépe než ty sám sebe, Richarde. Zastav svůj plán. Nežádej po Erikovi Cheval polovinu vévodství!"
"Teď, když jsem došel tak daleko? Nikdy."
"Říše je teď ve velkém nebezpečí, Richarde. Jestliže spustíš svůj plán, padne. Ty jí nebudeš vládnout. Barbaři ze všech koutů světa se na ni vrhnou a každý si bude chtít ukrást co největší díl. To chceš?"
"Lži. Tomu dokážu zabránit. Jak jsi říkal, všechno mám promyšlené."
"Tak dobrá. Za mých mladých let platilo, že se člověk radil s Moudrým. Co kdybys zašel do Krkavče a nějakého tam vyhledal?"
"Ne."
"Ani nevíš, jak sám sobě škodíš. Richarde, ty uvažuješ v číslech. Jenže svět kolem není tvořen čísly, ale lidmi. A lidé mohou selhat, mohou se chovat atypicky. Čím složitější vymyslíš lest, tím pravděpodobněji se do ní zapředeš. Není důležité, jak je dokonalá, lidé prostě selhávají."
"Tentokrát ne. Už je dost království a lenních pánů. Já budu císař."
"Ale jak dlouho? Najde-li se nějaký atentátník, nemusí to trvat ani okamžik."
"O co vám jde, starče? Já už jsem rozhodnut."
Stařec na něj vrhl soucitný pohled: "To vidím. Sám před sebou sis zavřel dveře, zamkl je na tisíc západů. Ale pamatuj si, ty správné dveře jsou pořád otevřeny. Stačí vstoupit. Udělat jediný krok a všechno, co pácháš, ti bude odpuštěno. Jen jeden krok...Zastav kočí. Já půjdu raději pěšky."
* * *
Koně pomalu zastavovali a Richard vrhal na starce podivný pohled. Když stařec vystupoval, řekl Richardovi:
"Kdybys mne náhodou hledal, najdeš mne tehdy, až najdeš sám sebe. Sbohem, panáčku, a opatruj se."
S tím stařec zmizel v houští a vévoda poručil vozkovi, aby znovu vyrazil na cestu. Během cesty měl Richard dost času na to, aby přemýšlel o podivném starci.
Kdo to byl? Co mínil všemi těmi slovy? Byl to skutečně vesnický prosťáček? Ta hlavní a nejdůležitější otázka však zněla: Může zastavit plán?
Bylo velice nebezpečné, že někdo věděl, co je podstatou plánu. Ani jeho teta Markyta Le Graine, nejbližší rodinná příslušnice, a když se to tak vezme, tak i jediná žijící. Jeho matka zemřela na zhoubnou nemoc, když mu bylo jedenáct. Jeho otec, děd, strýc a bratranci zemřeli při pádu laviny v jednom z horských údolí, když sjížděli dolů do nížin. Jen jeho teta Markyta přežila nehody, které za posledních padesát let postihovaly rodinu Le Graine. Kdyby nebylo Richarda, vymřel by rod Le Graine po meči.
Kolem poledne stavěli ve městě Kolzelení, středisku vévodství Cheval. Richard neměl chuť se dát do hovoru se starým vévodou, který za pár dní, či možná hodin, zemře rukou své vlastní dcery. Vyhnul se proto vévodovu sídlu, překrásnému paláci uprostřed města, a zamířil na sever, do své domoviny, do vévodství Le Graine, které se brzy stane centrem Říše.
Zprvu jeli rovnou krajinou, kde se pásla stáda divokých koní, z jejichž chovu a šlechtění pocházela sláva a bohatství rodu Cheval. Posléze se rovina změnila ve vlnitou až kopcovitou krajinu a nakonec přešla v podhůří. A tam překročili pomyslné hranice vévodství hranice. Vévoda byl konečně doma. Aby se dostal do města Orlí Hlava, stojícího u nejhlubšího jezera Říše, nad nímž se tyčil do skály vytesaný hrad Le Graine, rodinné sídlo mnoha generací rodu, musel ještě projet horskými soutěskami. Tam ležely schoulené ve stínu vysokých hor, čekajíce, až si některá lavina usmyslí a zavalí je. Ve vévodství Le Graine trvala zima deset měsíců. Ve vévodství jen málokde roztál sníh a míst, kde jednou v roce rozmrzla půda, bylo velice málo. Teprve když se slunce už skládalo za vysoké hory, dorazil kočár do malého městečka, otevřeného třemi ulicemi a jedním trojúhelníkovým náměstíčkem. Ve zvláštních okamžicích léta tam dokonce kašna chrlila vodu. Lidé v šedavých pláštích diskutovali na ulici a jejich hlasy zněly vesměs rozhořčeně. Ale na to si

Richard zvykl. Snad to bylo tím studeným podnebím, ale obyvatelé vévodství byli věčně nespokojení. V tomto kraji bylo za sto let víc revolucí a selských bouří než ve zbytku Říše za tisíc let dohromady. I v otázkách víry byli horalé poněkud odlišní. Oni věřili v Boha, ale pravé kněze shazovali z nejvyšších vrcholků hor. Zvláštností bylo, že téměř každý uměl číst. Četli si svatou knihu sami, nepotřebovali někoho, kdo by jim ji vykládal. Však také Richardovi trvalo velice dlouho, než přiměl Pána víry, aby sem poslal inkvizitory, aby pátrali po čarodějnicích. Dav je upálil dřív, než se inkvizitoři stihli vůbec rozkoukat. Důvodem byla prý narážka na původ horalů z horských medvědů. Vévodství Le Graine platilo za kacířské stejně jako bezvýznamné. Jak už bylo řečeno, Richard se to rozhodl změnit. Kočár zastavil před schody k nebeským výšinám hradu Le Graine. Schody byly nebezpečné, protože měly sklon se propadávat, když na ně někdo stoupl. Byla to jediná přístupová cesta k hradu vévodského rodu. Na prvním stála oblečena v letním kožichu Richardova teta. Byla malé postavy, nepatrná, přesto měla všechny vlastnosti rodu Le Graine: umíněnost, inteligenci a chladnost.
"Richarde," spustila, jakmile opustil kočár, "to nebyl dobrý nápad zvyšovat daně. Celé vévodství teď čeká na tebe, abys to vysvětlil. Obávám se, že dojde zase k revoluci."
"Jsou to hlupáci. Neuvědomují si, do jak závažné pozice je naše vévodství zapleteno. Ale přejí-li si vysvětlení, tak tedy, prosím, třeba hned."
Nabídl své tetě rámě a doprovodil ji na trojúhelníkové náměstí, kde se kolem kašny shromáždilo mnoho měšťanů, volající po odvolání zvýšení daní. Richard se vyhoupl na kamennou zídky kašny a začal křičet:
"Rozejděte se, hlupáci. Teď není čas na vaše revoluce, nepokoje a jiné dětské hračky."
V jiných vévodstvích by toto všechno zařídil dráb, nikoliv však Le Graine. Tady byli lidé zvyklí si všechno vyřizovat mezi čtyřma očima.
"Platili jsme stejné daně po dvě stě let. Proč bychom měli najednou platit víc?" vykřikl první radní města Orlí Hlava, kromě toho také kovář s ohromnými svaly, který by jednou ranou skolil býka.
"Protože, mí drazí poddaní," řekl jízlivě, jak to jen měl ve zvyku, "můj pradědeček si za vaše peníze mohl koupit dům ve Vyšším městě. Já, kdybych chtěl z vašich daní zaplatit dům, musela by to být ta nejubožejší chatrč v Nižším městě. Se staletími se cena peněz mění."
"To jsou lži!" ozvalo se z davu a celý dav začal skandovat: "Pryč s vévodou! Pryč s vévodou!"
"Chcete ještě víc rozzlobit krále a Pána víry? Vzpomínáte, jak skončili královští výběrčí daní nebo církevní inkvizitoři? Kdybyste mne zabili, pošle vám sem král křižáckou výpravu. Chcete snad tohle?"
Náměstí utichlo. Lidé poznali dobrý argument.
"Daně platit budete, ať se vám to líbí nebo ne. Musíte, já jsem váš vévoda. Kdybyste to neudělali, pošlu na vás celé své vojsko. Smiřte se s tím, že přes všechnu vaši skvělou horalskou svobodu někoho poslouchat musíte. Jen díky mně jste ještě nebyli exkomunikováni."
Lidé si prohlíželi špičky svých bot. Nikdo nebyl schopen podívat se Richardovi do očí. "Rozejděte a zapomeňte na revoluce. Jsem si jistý, že mi za pár týdnů za to budete vděční."
Náměstí se pomalu vyprazdňovalo. Richard stál na kašně se založenýma rukama s výrazem vítěze. Ne, jeho plán už nemůže nic ohrozit. Teprve když bylo náměstí skoro prázdné, sestoupil dolů a odvedl svou tetu na hrad Le Graine. Tyčil se na skále okázale a jen svými nejdokonalejšími obrannými prostředky dokázal zabezpečit, aby ho revoluce stejně jako bouře a laviny nesmetly dolů do údolí. Hrad Le Graine, pýcha šlechtické rodiny. Richardovi a jeho tetě otevřel věrný sluha Igor. Jeho otec, děd a praděd sloužil stejně jako on Le Grainům celý život.
"Pán se vrátil," jásal.
Byl celý shrbený, ale Richarda měl rád, často si s ním v dětství hrával. Tedy dokud nezemřela matka, pak se Richard uzavřel sám do sebe a vytvořil plán.
"Igore, přikaž všem generálům, aby přesunuli vojsko na hranice s vévodstvím Cheval."
"Jistě, jistě, pane. A co když zaútočí barbaři?"
"Nezaútočí," odpověděl s naprostou jistotou Richard. "Musíme být připraveni obsadit polovinu vévodství Cheval."
"Hodláš jim vyhlásit válku, drahý," řekla bojovně Markyta. "S naším ubohým vojskem? Chevalská kavalérie by nás rozmetala na kousky, kdybychom se o to pokusili. Já mluvím o něčem mnohem lepším."
"Oženíš se s Šarlotou?" zeptala se na rovinu vévodkyně.
"Ano. Spustím plán."
"Řekneš mi tedy konečně, co zamýšlíš tím plánem?"
"Ne, to je příliš brzy. Jdi si lehnout, teto. Jsem celý z cesty velice unavený. Igore?"
"Ano, pane?"
"Pojď se mnou. Připravíš mi koupel."
"Jistě, pane."
"Dobrou noc," řekl tetě Markytě a odešel se shrbeným Igorem do vlastních vévodských komnat. Koupel byla příjemná a ve velice chladných stěnách hradu Le Graine to byla i v létě jediná možnost zahřátí. Richard se převlékl do dlouhé noční košile a přitom promlouval s Igorem:
"Co bys řekl na to, kdyby tvůj pán vládl vévodství Cheval."
"Byl bych rád, že mohu sloužit tak mocnému pánu," odpověděl Igor bez rozmýšlení, až se Richard zasmál.
"A co kdyby tvůj vévoda vládl všem vévodstvím v Říši."
"Nic se nemění, pane. Budu rád, když vám budu moci sloužit, i kdybyste byl třeba chasníkem."
"Vždycky mne dokážeš potěšit, Igore. Teď jdi spát. Zítra nás čeká dlouhý den. Jestli jsou mé výpočty správné, pak zítra v noci zemře starý vévoda Cheval."
"Dobrou noc, pane."

"Dobrou noc, Igore."
4. kapitola
Vzpoura
Richarda vzbudila hromová rána. Okamžitě si uvědomil, že to nebyl hrom, ale dělo. Vyklouzl z pokrývek a zahučel do teplých papučí, které byly nahřáty od žhavých uhlíků v krbu. Vyšel ze své ložnice a překonávaje lezavou zimu, přešel chodbu. Mířil samozřejmě do hlavního sálu, kde celý den a celou noc bděla čestná stráž, která mu mohla říct, co se vlastně děje. Do hlavního sálu hradu Le Graine vstoupil bočními dveřmi, které používalo jen služebnictvo při nošení jídla. Sám při slavnostních příležitostech používal maskované dveře za trůnem a návštěvy vstupovaly hlavními dveřmi. Jenže teď nebyl čas na okázalosti a vévoda v noční košili vešel do sálu dveřmi pro služebnictvo. Nejchladnější místnost hradu ho přivítala neobvyklým chladem. Tato místnost byla bez oken, zasazená do středu hradu. Po stěnách sice plály svíčky, nebyl tu ale žádný krb, a i kdyby byl, nedokázal by vytopit zdejší rozlehlé prostory. To, co Richarda překvapilo, bylo, že zde nebyla čestná stráž.
"Co se tady, ksakru, děje!" vykřikl vstříc vysokému stropu.
"Richarde?" ozval se známý hlas tetičky Markyty.
"Teto, kde jsi?"
"Za tapisérií, Richarde."
Vévoda neváhal a strhl nejbližší tapisérii.
"Co tady děláš, teto? Co se tady vlastně děje?"
"Pane," ozvalo se za Richardem. Vévoda se otočil a spatřil Igora.
"Pane, byli jsme přepadeni!"
"Kdo, co?" divil se Richard.
"Hrad Le Graine napadli vzbouřenci z města. Přidali se k nim i vesničané z širokého okolí."
"Doufám, že je mí vojáci pochytali do jednoho. Ráno předvedu ukázkovou popravu!"
"Pane, všichni vojáci byli včera večer odesláni k jižním hranicím, aby mohli obsadit vévodství Cheval."
"Sakra! Zbyl tady na hradě někdo?"
"Jen vaše stráž. Padesát mužů. Drží nepřítele za těmito dveřmi."
Igor ukázal na hlavní dveře.
"Nepřátelé v hradu?!" vykřikli Richard i Markyta najednou. Richard rozhněvaně, stará dáma zděšeně.
"Musíme se schovat! Richarde, pojďme do hradní kaple, tam se neodváží!"
"Já se schovávat nebudu. Já jsem právoplatný vévoda Le Graine. Ať si zkusí mne zabít. Včera jsem jim řekl, co je čeká. Dnes jim to předvedu názorně vlastníma rukama. Každého, kdo vkročí do této síně se zbraní v ruce, nechám popravit!"
"Richarde, než se vrátí vojsko, to může trvat do rána. Do té doby tě mohou popravit!"
"Cože?! Popravit vévodu Le Graine?! Ať si to zkusí ta chátra venkovská. Utíkej, tetičko, ty také Igore, do hradní kaple, chcete-li. Já se jim postavím!"
"Pane, já s vámi zůstanu," prohlásil oddaně Igor.
"Děkuji ti, Igore. Teď mne ale musíš poslechnout. Doprovoď mou tetu do kaple a pak se vrať."
"Ano, pane."
Richard sledoval, jak oba odešli maskovanými dveřmi hlavního sálu. Ze stěny sebral slavný meč Chéri, meč Richardova pradědečka, se kterým táhl do války proti barbarům. Meč byl těžký, ale Richard byl tak rozzuřený, že si toho ani příliš nevšiml. V té chvíli se totiž rozrazily dveře hlavního sálu a první, co jimi prošlo, byla mrtvola Richardova vojáka s useknutou hlavou. Richard zaujal místo na stupních vévodského trůnu, meč jednou rukou přidržoval a druhou jej opíral o zem. To, že spatřili svého vévodu, vesničany trochu zklidnilo, ale jen na chvíli, protože za chvíli začali křičet:
"Vévodovu hlavu hoďte do jezera! Zabijte vévodu. Pověste ho za jednu nohu z útesu, dokud mu orli nevyklovou vnitřnosti."
"Prosťáčci!"
Každý státník mi dá za pravdu, že urážet rozzuřený dav není nejlepší způsob, jak jej zklidnit. Dopředu davu se dostal ten kovář a radní zároveň, který včera tak bouřlivě protestoval proti zvýšení daní.
"Už se nenecháme tyranizovat, vévodo!"
"Ty jsi pil!" obvinil jej Richard.
"Jenom malounko, vévodo. My tě oběsíme, víte. Nebo probodneme, to už je fuk."
"Jak se mi opovažuješ tykat, kmáne!"
"Probodni ho, Lojzo."
Ozvalo se z davu. Za chvíli už celý dav křičel:
"Probodnout! Probodnout!"
"Stůjte, chásko! Rozmyslete si to. Následky ponesete vy. Když mne probodnete, Říše vás nechá do jednoho povraždit. Pak sem přijdou inkvizitoři a ty, kteří by náhodou přežili, upálí. Jen jeden život nebo jedna smrt vás dělí od velikosti nebo záhuby."
"Zabít! Zabít!" křičel dav, který naplnil téměř celý hlavní sál.
Kovář se přiblížil k vévodovi a jedinou ranou kladivem mu vyrazil meč Chéri z ruky. Odněkud vytáhl meč a pokusil se vévodu probodnout. Richard však včas uhnul. Máchání mečem nabíralo na intenzitě a Richard začal ustupovat. Zapomněl ovšem, že stojí na schodišti a vzápětí byl na zemi. Kovář se nad ním skláněl a smál. Richard zavřel oči a začal se pomalu modlit. Chtěl z tohoto světa odejít jako čistý člověk. Uslyšel výkřik. To se shrbený Igor prohnal sálem a nastavil své tělo místo těla svého vévody. Probodnutý dopadl přímo na Richarda, až byl Richard zalitý jeho krví. Jeho rty se ještě pohybovaly a Richard měl pocit, že říkaly:

"Sloužil jsem dobře, můj pane?"
Richard se vysoukal zpod mrtvého těla, v očích měl slzy. Pak najednou zařval zoufalství jako zraněný lev. Útočící dav ustoupil. Richard sáhl po své dýce a zuřivě se ohnal po kováři. Ten, přestože byl opilý, poznal skutečné nebezpečí plynoucí sice z necvičeného těla, ale z rozběsněné mysli. Najednou Richard padl k zemi a začal lkát:
"Igore, proč jsi to udělal. Můj příteli z dětství, vstaň, prosím! Prosím!"
Následovala soustava vzlyků, které postupně vzbouřence přesvědčily, že Richard je už neškodný. Když se přiblížili na pár kroků, Richard se zvedl a v očích se mu nebezpečně zablesklo:
"Mě nedostanete!" vykřikl a obrátil dýku proti sobě.
"Takhle nesmí zemřít!" ozval se někdo z davu.
Vzápětí už dav od sebe Richarda a dýku oddělil a nešťastnému vévodovi zbyly jen oči pro pláč.
"Musí být souzen," ozval se jediný místní kněz, který neskončil tak jako jeho bratři jen proto, že byl příbuzný jednomu zdejšímu usedlíkovi. Dav nesl bezmocného vévodu z hradu dolů do města. Všiml si, že kromě něj je zde ještě spousta jeho vlastních vojáků, kteří se vzbouřencům vzdali dobrovolně. Richard o tom ale příliš nepřemýšlel. Byl uchvácen vlastní tragédií, ztrátou věrného Igora a vzpourou poddaných. Jestli teď zemře, plán se nikdy nedá do pohybu. Všechno zůstane v mrtvém bodě a nikdo s tím nic neudělá. Všechny intriky budou na nic.Všechno to sebeponižování, pochlebování, nesmírné finanční prostředky, to všechno umře s ním. A právě tak nevinný Šarlotin otec.
Lidé se shromáždili na náměstí. Spoutali Richarda, vévodu z Le Graine, jako zvíře a celou noc ho vystavili na posměch lidem. Každý si do něj mohl kopnout, plivnout na něj a každý měl právo rozhodnout o způsobu popravy. Richard, promrzlý na kost v noční košili, se schoulil do klubíčka a udělal přesně to, co udělal, když zemřela matka. Připadal si jako ten malý hoch, ztracený v širém světě, když jediné světlo průvodce životem, jeho matka, nejbližší člověk v jeho životě, byl mrtev. Tenkrát z toho povstal Richardův plán, stejně jako uzavřenost a krutost. Teď to byla očista před strašlivou smrtí. Schoulena do klubíčka, své nejstrašnější chvíle prožívala i jiná osoba.
Paní Šarlota se vrátila domů dřív, než Richard očekával. Myslela si, že veze otci spásu, a místo toho... Přijela ještě odpoledne. Jela celou noc na nejlepším chevalském koni, aby dorazila do města Kolzelení co nejrychleji. Erik ji celou dobu hlídal, ale nechápal, proč jeho sestra tak spěchá. Až přímo na místě se to dozvěděl. Hlavní lékař, když viděl šťávu z kořene mandragory, zajásal a řekl, že je-li pravda to, co se píše ve všech lékařských knihách, pak bude její otec o třicet let mladší. V tu chvíli Šarlota svého závazku vzít si Richarda vůbec nelitovala. Když uviděla svého otce, zhrozila se. Byl velmi, velmi slabý a možná umíral. Lékař sice říkal, že ne, že je to záchvat, ale že nemoc ho do roka zabije. A pak mu nechal vypít tu podivnou kapalinu. Zprvu to vskutku vypadalo, že je otci lépe. Šarlota i Erik tam byli celý den spolu s otcem a snažili se nalézt zázraky mandragory. Asi dvě hodiny po západu slunce jejich otec zčernal v obličeji a padl mrtev, aby víckrát nevstal. Šarlota si vzpomněla na svou první reakci: začala křičet, až to slyšeli v celém paláci. A pak přišel jen pláč a podivná prázdnota. To bylo předtím, než lékaři zjistili, že v té prokleté láhvi byl vlastně jed. Teď všichni viděli v Šarlotě otcovraha a dokonce i Erika musela ubezpečit, že ona otce nechtěla zabít. Jen jemu řekla, kdo jí tu lahvičku dal a za jakou cenu. Zpráva o zavraždění starého vévody se šířila celým městem. I zpráva o příčině jeho smrti. Šarlotě bylo špatně z toho, že zítra musí před celým vévodstvím přiznat, že naletěla nejhoršímu z intrikánů na královském dvoře. A že si teď musí vzít vraha svého otce. Byla zmatená a znechucená. Ale v jedné věci neměla pravdu. Myslela si, že Richard stojí někde opodál a usmívá se nad svým ďábelským kouskem.
* * *
Konečně přišel úsvit. Richard už tou dobou neměl v zásobě žádné slzy, jen hluboký smutek, smutek nad smrtí matky, Igora i Šarlotina otce. Nezáleželo na tom, jestli ještě žil nebo ne, v tom totiž už nebyl rozdíl. Nemůžu vypovědět Richardův hluboký smutek, protože na něj naši předci nevymysleli slova, která by jej vystihla. Když jej rozvázali, spatřili jen unaveného muže, vypadajícího o deset let starší, než doopravdy byl. Jeho noční košile na mnoha místech krvácela, byla špinavá a celý vévodův zjev působil nechutně a nevábně. Přinutili ho pokleknout, aby mohl vyslechnout úradek rady:
"Za tvé zločiny, Richarde, zvaný vévodo z Le Graine, jsme tě označili za nevhodného panování. Jakožto obyčejného občana tě pak podle soudu lidu oběsíme, předtím ale dostaneš pět ran bičem za tvé špatné vládnutí." Mnohem více než tento rozsudek, se kterým už dávno počítal, ho překvapila další rychtářova slova:
"Novou vévodkyní z Le Graine se stává paní Markyta Le Graine, dobrá žena bratra našeho vévody."
Malá žena si probojovala cestu davem až k Richardovi a řekla:
"Vidíte ho, dítě neřesti? Chtěl vás všechny zabít, jen aby měl ty své prokleté peníze. To kvůli němu kutáte na nebezpečných místech, proto platíte daně."
Plivla na něj. "Nechť tě peklo stráví, synovče."
Richard, ať to považoval za nemožné, začal zase slzet. I jeho vlastní krev jej odsoudila k záhubě. Richard se už nebránil. Odvlekli ho na šibenici, narychlo postavenou pro tento účel, a nechali kata, aby ho zbičoval. Ta první rána byla za krutost, ta druhá za lakomství, tu třetí si uvědomoval jen mlhavě a při čtvrté byl v bezvědomí. Na jeho tvář dopadla ledová voda, čistá a průzračná, jaká kape jenom z ledovců. Richard se probral, aby zjistil, že mu kat právě strká hlavu do oprátky. Bylo mu to jedno. Už byl mrtvý. Zpod šibenice uslyšel rozhořčený hlas své tety:
"Zabijte ho, však si to zaslouží. Až bude mrtev, v zemi zavládne mír a blahobyt."
"To určitě," pomyslel si, "kdybych mohl, ukázal bych ti, podlá tetičko, co já dělám se zrádci."
Jeho teta na něj svolávala všechny ďábly, co jich peklo má.
"Já se ti pomstím," pomyslel si a vší silou své vůle si přál, aby mohl být naživu.
Kat se zeptal: "Nějaké poslední přání, vévodo?"
"Ano," řekl Richard, "v mé pracovně najdeš na stole zapečetěný dopis s přiloženými papíry. Předej je Erikovi Cheval, v té době to zřejmě už bude vévoda."

Na tohle ještě dokázal myslet. Musí zastavit plán. Někdo by ho mohl využít. A bez udavačských papírů na Erika by k ničemu nedošlo a celé by to skončilo fraškou. Zničení těch materiálů bude znamenat konec plánu, kterému zasvětil polovinu života. Jejich existence je riziko. Jak teď toužil žít! Teď, když už se vzdal i toho posledního, co po sobě mohl zanechat - plánu na to, jak se stát králem Říše. Kat kopl do stoličky, na které Richard stál.
"Panebože, neopouštěj mne!" stačil ještě vykřiknout. Lidé s údivem zírali na to, jak se jejich vévoda houpe na smyčce. Shodou okolností se šňůra přetočila a lidé teď viděli pouze Richardova záda.
"Hurá!" jásal dav.
Pak najednou se kat pokřižoval a odstoupil od provazu. Ten se přetočil a ukázal všem, že vévoda není mrtvý. Vznášel se ve vzduchu, jako by stál na něčem neviditelném a pevném zároveň. Mezi zúčastněnými zavládl děs, který vyvolala vévodkyně Markyta volajíce:
"Je to ďábel, je to ďábel!"
Dav se rozprchnul do všech světových stran a vzápětí bylo náměstí prázdné. Jen jeden cizinec, kterého neznal nikdo ze zdejších ani přespolních, stál kousek od šibenice. Napjal luk a jediným šípem roztrhl provaz, za který teď Richard visel ve vzduchu. Přeťatý provaz povolil a Richard spadl na zem. Lučištník se otočil a byl by kráčel pryč, kdyby Richard nevykřikl:
"Stůj! Co se tady stalo? Proč mne neoběsili?"
Lučištník se otočil a Richard v něm poznal onoho zbědovaného zajatce, kterého před královským soudem zachránil. Jeho pohled byl stejně chladný jako tenkrát Richardův.
"Ty to nevíš, vévodo?"
Jeho hlas zněl posměšně a znovu Richardovi připomněl, že už není vévoda Le Graine.
"Musím do Hnízda. Musím za králem. Ten jediný mi může vrátit titul. Ale nejdřív musím na hrad Le Graine," řekl napůl pro sebe, napůl pro lučištníka Richard.
"Doprovodím tě do Hnízda, protože jsi mi zachránil život a cesta je velice nebezpečná. I pro někoho, kdo vzývá temné síly, jako jsi ty."
"Já? Já jsem pravý věřící."
"Nikdo nikdy nedokázal jen tak viset ve vzduchu, pokud se nespřáhl s temnými silami. Já dávám v zástavu svoji nesmrtelnou duši, když s tebou mluvím, ale čest je čest a já ti musím oplatit, žes mne zachránil."
"Děkuji ti," řekl Richard vděčně, rád, že na světě je alespoň někdo zavázán. "Připrav koně a kočár, já musím ještě něco vyzvednout."
Lotr se pousmál: "Jak si vaše výsost přeje."
Richard tou dobou běžel ke schodišti vedoucímu na hrad Le Graine. Hned na prvním schodu otevřel tajné dveře a vyběhl zaprášenou stezkou vzhůru. Dveře, vedoucí do vévodových komnat, byly nyní přímo naproti němu. Otevřel je a nahlédl dovnitř. Byla to jeho pracovna. Podle toho, jak zapáchala, ji musel před chvílí nějaký kněz vysvětit kadidlem. A pak spatřil svou tetu, kterak se soustředěně modlí pod krucifixem. Měl sto chutí ji zaškrtit a její tělo nechat shnít na podlaze. Kdoví, kolik jeho příbuzných tak skončilo. Snad právě soucit mu zavelel, aby položil své tetě na ústa ruku a znemožnil jí tím výkřik. Popadl závěs a celou ji do něj zamotal tak, že se ani nemohla hýbat. Nedokázal uvěřit, jak všechno zvládl tak rychle a tiše. Jeho teta na něj vrhala vražedné pohledy, když prohledával svůj pracovní stůl. Našel obálku s orlí pečetí a popadl ji do ruky. Zmizel tajnými chodbami, které znal už od dětství. Znalost tajných chodeb Le Graine patřila k výbavě každého vévody a dávala mu možnost odposlouchávat. Litoval tetu Markytu, protože ona tyto chodby nezná. Netrvalo dlouho a znovu se objevil na schodišti vedoucímu k hradu. Postranními uličkami se dostal na konec města Orlí hlava a našel tam lučištníka držícího dva koně.
"Kde máš kočár?" zeptal se Richard.
"Je příliš těžký a nápadný. Kůň bude stačit."
"Ale já neumím jezdit na koni!"
"Ne? To nám trochu ztěžuje situaci, ale než dojedeme do Kolzelení, určitě se to naučíš."
"Proč do Kolzelení. Mezi námi a Chevalem je spousta míst, kde se dá pronajmout kočár."
"Jenomže tam, milý vévodo, už budou vědět o čarodějníkovi z Le Graine. Zrovna teď jsem potkal tři lidi. Každý z nich si k legendě o čarodějníkovi z Le Graine něco přimyslel. Ať už budeš chtít udělat cokoliv, pospěš si, protože za chvíli tě budou chtít upálit, kamkoliv jen vkročíš."
"Nic jsem neudělal!" hájil se.
"Jenom ses vznášel ve vzduchu, jako by tě podpíral vzdušný démon. To vpravdě není žádné čarodějnictví."
"Já si to nepamatuji. Modlil jsem se k Bohu a najednou jsem zjistil, že sedím na zemi. Skutečně si nic nepamatuji."
"Já jsem na vaší straně, protože má duše už je nebe příliš vzdálená na to, abych v něj mohl doufat. Už mne svými kejkli nemůžete přivést blíž k peklu."
"Pochop to, cizinče, já opravdu..."
"Jmenuji se Marek, vévodo."
"Dobrá Marku, já..."
"Už bylo dost zbytečných tlachů. Tady máš nějaké oblečení, nemůžeš jet v noční košili. Až cestou narazíme na horskou bystřinu, umyješ se, protože jsi špinavý jako nejposlednější prase na porážku."
"Dobrá, dobrá."
Richard se navlékl do prostých šatů, které by se hodily k učni nebo tovaryši a ani nepřemýšlel, komu je vlastně Marek ukradl.
"Jak se mám na tu obludu vyhoupnout?" ptal se zmateně Richard.
"Je to jednoduché. Levou nohu dej do třmenu a pak se přidrž sedla. Máš dlouhé nohy, dokážeš to snadno."

Richard nasedl asi na počtvrté. Největším problémem bylo, že kůň se neustále vrtěl, tu požíral trávu, tu popošel. Zkrátka nebyl to žádný med. A mnohem horší byl Richardův zážitek, když zjistil, že kůň se neustále pohupuje, i když jde pomalu. Po dni v sedle bolelo Richarda celé tělo. Snědl malou večeři, kterou Marek připravil, a odebral se ke spánku. Uprostřed noci ho probudila sova, která mu snad houkala přímo u ucha. Richard zamžoural a pokusil se znovu usnout, když ve slabém světle doutnajících uhlíků spatřil shrbenou postavu. Uvědomil si, že Marek už dávno spí a dokonce slabě pochrupuje, takže on to být nemohl. Znovu zaostřil na tu postavu a připadala mu známá.
"Dobré ráno, panáčku. Jakpak ses vyspal."
Richard si okamžitě vybavil toho stařečka, který se tak nemilosrdně vetřel do jeho kočáru a který znal jeho veškerá tajemství.
"To jste vy? Proč jste přišel?"
"Ale copak? Teď už nejsi vévoda, že? Že by celý plán ztroskotal?"
"Za to můžete vy, že jsem jenom tak visel ve vzduchu? Musel jste mne očarovat..."
"Používej trošku rozum, panáčku. Neměl bych spíš chtít, abys zemřel a konečně zastavil svůj plán na zničení Říše?"
"Ano, ale nepovedlo se vám to. Já se do svého vévodství vrátím, král je na mé straně. A plán je stále ještě možné rozpoutat. S tímto."
Richard starci ukázal pečetěný dopis.
"Možná. Ty tedy stále toužíš po moci? I po té zkušenosti, které se ti dostalo? Čím výš stoupáš, tím hlouběji jednoho dne klesneš."
"No a? Já mám moc v krvi. Jsem z jednoho z nejstarších šlechtických rodů. Ti směšní hlupáci mne nesrazili na kolena, to teprve já je."
"Nepoučil ses, hlupáku. Jsi to samé malé dítě, které pláče po smrti matky. Říše tě potřebuje a ty se snažíš o takové malichernosti. Sám sobě zavíráš brány. A dokud nenajdeš sám sebe, brány se nikdy neotevřou a ty nikdy nebudeš doopravdy šťastný. Pamatuj si to, vévodo Richarde, tvůj osud se bude opakovat pořád dokola, dokud konečně nepochopíš...Tak já abych šel. Dobrou noc, Richarde."
Richard ráno zjistil, že usnul ještě dřív, než stařík odešel. Mohl to vysvětlit jen celkovou únavou. Při východu slunce opět nasedli na koně a rozjeli se dolů, do nížin, do vévodství Cheval, kde Richard hodlal znovu rozjet svůj plán.
5. kapitola
Na popravním špalku
Paní Šarlota šla po zlatém koberci k hlavnímu balkónu hradu Cheval, který byl však mnohem víc palácem typu Hnízdo než ledovou tvrzí typu Le Graine. Její bratr Erik stál vedle ní a podpíral ji.
"Já to nedokážu, Eriku. Jsem příliš slabá."
"Musíš, Šarloto, nebo se do dějin zapíšeš jako otcovrah."
"Eriku, řekni jim to za mě."
"Neuvěří mi. Tohle musíš provést sama."
"Ne, prosím."
"Sveď to na toho horského hada, to je jedno. Hlavně se musíš učistit."
Šarlota se na svého bratra slabě usmála. Konečně stáli na balkóně a pod nimi se tlačily houfy lidí. Když vystoupila Šarlota, lid začal řvát a požadoval její smrt.
"Milí poddaní,"začala Šarlota a její hlas zněl roztřeseně i tomu poslednímu ubožákovi v davu. "Já vím, co vidíte. Vidíte vraha vlastního otce a vašeho vévody. Ale snad mi stále ještě dokážete uvěřit, když tady před všemi přísahám, přísahám při Bohu, že jsem mu nikdy vědomě neublížila."
Dav se znovu zvedl a všude možně byly slyšet zavrhující hlasy. "Já vím, byla jsem hloupá husa, když jsem uvěřila hadovi přesně jako Eva v Ráji. Vzala jsem si od něho jablko a otrávila ne celý lidský rod, ale svého otce. Je-li trest strašnější než ten, který jsem sama na sebe seslala, pak jej na mne uvalte a já budu ráda, že nějak mohu odčinit svůj hřích. Vždyť, při Bohu přísahám, jsem byla oklamána a teď se musím provdat za vraha svého otce!"
Mluvila velice dlouho, ale Richardovo jméno nepadlo ani jednou. Když skončila, lidé na ulici plakali a litovali nešťastnou Šarlotu. I sama Šarlota lkala Erikovi na hrudi a on ji utěšoval. Nakonec ji odvedl do pokoje.
"Já jsem mu naletěla, Eriku. Jestli se mi někdy dostane do rukou, tak ho zabiji!"
Do pokoje vstoupil sluha:
"Je tu vévoda Le Graine a žádá audienci."
Šarlotě zaplály oči zuřivostí.
"Vpusťte ho," přikázal Erik.
Do místnosti vstoupil muž, oděný jako řemeslník, ani zdaleka vévoda. Snad jedině to, že na královském sněmu vystupoval v podobných šatech, ho zachránilo před vyhozením.
"Vítám vás, pane Richarde. Zdá se, že máte stále podivnou módu."
"Má to svůj důvod, vévodo, všechno má svůj důvod."
Richard usedl na zdobenou dřevěnou židli.
"A jaký?" divil se Erik, zatímco zadržoval svoji sestru, aby mu vydrápala oči. Richard na něj vrhl jeden z těch vražedných pohledů a Erik usoudil, že nic horšího, než setkání s tímto podivínem, nezažil.
"Bylo mi uloupeno vévodství, Eriku. Má vlastní teta si usurpuje právo na to mu vládnout. Ale já to tak nenechám."
"A co je mi do toho, Richard Le Graine? Takovou věc musí zvážit král..."
"Máš pravdu, Eriku. Jenomže já jsem nepřišel kvůli svému vévodství."
"Proč tedy, vévodo. Je ti doufám jasné, že po tom, cos Šarlotě provedl, si tě nikdy nevezme?"
"Ne? Ale to pak poruší slib daný před samotným králem. A v tom slibu nikde nestálo, že přísaha se ruší, pokud já

nesplním do posledního slova naši malou ústní polodohodu, kterou není možné nijak dokázat. Ne, tvoje sestra, Eriku, se mojí ženou stane."
"Nikdy, ty hade!" ozvala se Šarlota.
"Někdy musím využít vaší téměř nebetyčné hlouposti, komteso, abych vás oklamal. Ale na tom vůbec nezáleží. Já nestojím o ženu, tento můj tah má mnohem hlubší podtext, který se teď musíš dozvědět hlavně ty, vévodo Eriku. Je to tak trochu mužská záležitost a příliš by ti neprospělo, kdyby se o tom dozvěděla tvoje sestra."
"Já před svou sestrou nemám žádné tajnosti."
"Pak tedy dobrá, je to tvoje věc. Vzpomínáš si na těch pár nádherných dní a hlavně nocí na zámku Příhoří v severním Chevalu?"
Erikovi zrudly uši.
"O čem to mluví, Eriku?" zděsila se Šarlota.
"Hned vám to vysvětlím, má milovaná, vašemu bratru bude velice zatěžko o tom hovořit. Tehdy totiž svedl mladou pasačku krav z mého vévodství. Víš vůbec, že čeká tvoje dítě?"
"Je to pravda, Eriku?" křičela Šarlota.
Když se trochu uklidnila, řekla:
"Ne, samozřejmě, že není. Antikrist nikdy neřekne pravdu!"
"Nemáš důkazy, hade!" obvinil Erik Richarda.
"Ta nebohá chudinka se od tebe rozběhla přímo ke mně. Za pár zlaťáků mi přenechala tento list, kde jí v případě svého nástupu na vévodský stolec uděluješ léno v podobě celého severního Chevalu. Je tu dokonce i tvá pečeť, vévodu Eriku."
Šarlota Richardovi onen dokument vytrhla z ruky a zahleděla se do něj. Pak ho upustila na zem a v hrůze udělala pár kroků dozadu.
"Je to pravda," šeptala.
Richard se shýbl a onen inkriminovaný list zvedl.
"Co chceš," šeptal zničeně Erik.
"Já? Nejsem oprávněn po tobě něco chtít. Mohli bychom se tak trochu dohodnout...Stejnou část vévodství, kterou jsi chtěl dát mé pasačce v léno, věnuješ tomu, kdo bude dědičně držet korunu rodu Le Graine, a já ti zato dám tenhle papír, abys s ním mohl naložit dle libosti."

"To je proti tradicím!" vykřikl Erik, "král ani církev mi to nedovolí!"
"O to se nestarej. Celý svůj život jsem se soustředil na překonání těchto problémů a konečně se mi to povedlo. Co na tom, že nemám své vévodství. Brzy jej získám. Ale vy oba se mnou pojedete do Hnízda! A ještě něco, vévodo Eriku, nemáte nějaké přiměřené šaty pro moji maličkost?"
Dalšího dne se kočár vévody Cheval vydal k Hnízdu. Na koni ho doprovázelo padesát mužů a na Richardovo přání i Marek, vrah a odpadlík, který vévodovi dlužil život. Vévoda i jeho sestra museli před šlechtici svého vévodství dlouho obhajovat své rozhodnutí odejet. Richard se jen tiše pousmíval a sledoval, jak se oba zaplétají do lží. Snad jen z úcty k jejich otci se šlechtici doposud nevzbouřili. Richard dostal přepychové šaty, za které se jako vévoda nemusel stydět.
V pozdním večeru dospěl kočár k hostinci ve vévodství Travail v malé vesničce. Oba vévodové a Šarlota se pak nechali ubytovat v těch nejlepších pokojích, zbytek výpravy přespal pod širým nebem. Byla hluboká noc. Richard ležel v posteli, ale nespal, nýbrž přemýšlel. To, že ztratil své vévodství a většina lidí ho považuje za čarodějníka, sice zatím přímo neohrožuje jeho plán, ale je možné, že v budoucnu to zkomplikuje některé části plánu. Jen tak ležel, hleděl na strop a přemýšlel. Najednou se otevřely dveře. Dovnitř vstoupila spoře oděná komtesa Šarlota. Richard v mžiku zavřel oči. Komtesa si sedla na Richardovu postel a začala jej hladit po tváři. Richardova tvář však zůstávala kamenná.
Komtesa se stulila vedle něj. Teprve teď Richard promluvil:
"Čeho se snažíte dosáhnout, má vyvolená?"
Jeho hlas byl jako led a zmrazil Šarlotin něžný pohyb.
"Vím, že je ve vás i špetka člověka pod vrstvou ledu. Snažím se ji najít."
"Přepočítala jste se, komteso. Já svůj nevysněný plán nehodlám ovlivnit nějakými city a už vůbec ne falešnými. Vím moc dobře, co ke mně cítíte. Jen mne zajímá, jestli vás poslal váš bratr."
Komtesa se okamžitě zvedla a uraženě odpověděla:
"Ne, to by si nedovolil. Přišla jsem sama. Možná, že byste ten papír dal mně, kdybych..."
"Myslel jsem, že jste víc než nějaká děvka. Myslel jsem, že jste žena s velkým srdcem a velkými ideály."
Šarlota zrudla a pokusila se odejít. Richard ji chytil za ruku. Aniž věděl proč, stáhl ji k sobě na postel a z vlasů jí vytáhl jeden květ.
"Moc dobře jsem viděl tu dýku, co máte schovanou za zády, komteso. A tohle udělám každému, kdo by mne chtěl zabít."
Květina, kterou držel v ruce, začala rychle vadnout, až zčernala a rozpadla se na prášek. Komtesa vykřikla a vytáhla dýku. Neobratně zaútočila na vévodovo srdce. Richard ji však chytil za ruku a podíval se jí zhluboka do očí.
"Démone! Ďáble z nejtemnějších pekel! To ty jsi zabil mého otce a teď chceš zničit mne a mého bratra."
"Hloupí lidé! Vždyť vy se ničíte sami, já vám jenom tak trochu pomáhám."
Šarlota v zděšení upustila dýku a s křikem se rozběhla z místnosti. Richard věděl, že už se nevrátí. Sedl si na postel a zamyšleně se podíval na popel, který tam zbyl z uhynulé rostliny. V zamyšlení se dočkal úsvitu.
Dalšího dne ráno znovu nasedli do kočáru a vyrazili na cestu k Hnízdu. Oba sourozenci ho probodávali tázavými ohledy. Šarlota zřejmě Erikovi vše prozradila. Richardovi to bylo ostatně jedno, jen ať si ho považují za ďábla, hlavně

když splní úlohu, kterou v plánu mají. A Richard je byl připraven k tomu donutit všemi prostředky, třeba i strachem.
Mlčky, jen se skrytými pohledy, se kočár konečně dvě hodiny před západem slunce dostal do Hnízda. Projel špinavým Nižším městem a posléze čistým a upraveným Vyšším městem. Mířil k pověstnému hradu králů, centru veškeré moci v Říši.
Král seděl v audienční místnosti a byl velice znuděný předlouhou žádostí vévody z Savoir o odklonění zavlažovacího systému o deset kroků blíž k řece, protože v jednom místě křižuje vévodství Chevalier a místní vévoda by v budoucnu mohl chtít zablokovat systém, přičemž pak by se vody nedostávalo v jiných oblastech vévodství Savoir. Starý vévoda úplně zapomněl, že na stejný zavlažovací systém kanálů je napojen celý zavlažovací systém vévodství Chevalier, a tudíž v případě zablokování by si nejvíc ublížili právě lidé z Chevalier. Do místnosti vstoupil komorník:
"Jsou tu vévoda z Le Graine, nový vévoda Cheval a jeho sestra, komtesa Šarlota."
"Ať jdou dál," prohlásil král. Na to, co následovalo, nebyl připraven. Vévoda Le Graine, konečně oděn do přijatelných šatů poklekl a žádal spravedlnost.
"A jak si tu spravedlnost představujete, můj lenní vazale?" zeptal se král.
"Má vlastní teta usurpovala vévodství, jenž od vás a od Boha mi bylo dáno v opatrování."
"Vaše teta...aha...Markyta Travail, sestra vévody z Travail." Richard věděl, že má vyhráno. Král si vzpomněl, že jeho teta je z rodu, který král nenávidí.
"Ano, má vlastní teta."
"Beru si to jako záležitost cti, abych vám navrátil, co vám po právu náleží," pronesl slavnostně král, "hned, jakmile se trestná výprava vrátí z války proti barbarům na východě, pošlu ji ztrestat tvoji tetu a tvé zrádné poddané. Stejně jsem to měl udělat už dávno. Ti horalé si pořád myslí, že si mohou dovolit všechno."
"Děkuji, uctivý králi, mnohokrát děkuji."
"Prosím. A proč je tu s tebou komtesa a náš nový vévoda. Mimochodem, upřímnou soustrast nad smrtí vašeho otce."
"Děkuji, králi a můj lenní pane," pronesla skromně komtesa, "jak jsem slíbila, přijela jsem se provdat za vévodu Richard Le Graine."
"Dobrá, má drahá. Pro vaši krásu uspořádám velkou svatbu."
"Děkuji, pane."
"A proč jsi přijel ty, vévodo Eriku?"
"Já...totiž...chtěl jsem říct..."
"No!" poznamenal netrpělivě král.
"Že se vzdávám..."
To, co chtěl říct, zůstalo nedopovězeno, protože v té chvíli do síně vrazil otylý kněz, arcibiskup celého Hnízda, a vykřikl :
"Vaše veličenstvo, Richard Le Graine je čarodějník a je spražen s temnými silami."
"Cos to řekl?" král se postavil, protože se domníval, že špatně slyšel.
"Právě dorazila vévodkyně z Le Graine. Tisíc lidí jí prý dosvědčí, že vévoda je spojen s temnými silami."
"Lže!" zareagoval okamžitě Richard. Jenže situace už využila Šarlota:
"Můj králi, vévoda mně uhranul, abych se s ním zasnoubila. Na vlastní oči jsem viděla, jak vyvolává ničivé síly."
Richard cítil, že ztrácí půdu pod nohama.
"Je to pravda, vévodo Eriku? Je pravda, že Richard Le Graine vyvolává temné síly?"
Erik, od přírody pravdomluvný, neodpověděl. Teprve po opakované výzvě řekl:
"Nikdy jsem ho neviděl, ale věřím své sestře, že ji uhranul."
Král se podíval na Richarda:
"Co mi k tomu řekneš, můj vazale, pokoušel ses mne také uhranout?"
"Vaše Veličenstvo, to je omyl a pomluva. Já jsem pravý věřící a třikrát se před krucifixem pomodlím k Bohu, jestli to dokáže mou nevinu."
"Rouhá se, Veličenstvo." Richard poznal drsný hlas své vlastní tety.
"Přísahám, viděla jsem ho, jak svolával démony, kteří ho potom drželi ve vzduchu, aby se tak uchránil jisté smrti oběšením, když se jeho poddaní vzbouřili proti ďábelským praktikám, které ohrožovaly jejich duše."
Možná, že byl král rozumný a spravedlivý, rozhodně však věřil na čarodějnictví a vyzývání démonů. Proto rozkázal:
"Vhoďte ho do kobky pro čarodějnice. Nazítří svolejte církevní soud. Chci, aby jej prohlédli všichni nejvýznamnější kněží Říše a pak posoudili, jestli je čarodějník či nikoli."
Richarda se chopily dvoje ruce a vlekly ho do hradní věže, kde svůj poslední odpočinek trávilo příliš mnoho lidí, než aby se to dalo spočítat.
* * *
Když Richarda zavírali do cely, prosil je, sliboval jim léna a peníze, jen když ho pustí na svobodu. Z té kobky páchla smrt a Richard ji cítil až příliš dobře. Jeho strážci se nedali obměkčit - byli hluší a němí.
Když za Richardem zapadly dveře, pocítil tu smrt kolem sebe jako hmatatelné fluidum a začal křičet strachem. Strach ze smrti je přirozený všem tvorům. Richard ve své mysli spatřil mladého muže, o něco staršího než on sám, který stál na této věži předtím, než se do jejích stěn zapsalo tolik dávno mrtvých. On byl prvním ze všech. Cítil jeho strach, zoufalou touhu uniknout, když už je tak nadosah obloze, a pak skok z okna a tvrdý pád na dlažbu. Vzápětí si uvědomil, že ten muž byl synem Velkého krále, který spáchal sebevraždu skokem z této věže předtím, než se z ní stalo vězení. Viděl jeho vnitřní boj, touhu po moci a slávě jeho otce a zároveň nespoutanosti volného. Nakonec si vybral smrt skokem z této věže, prokleté věže hradu Hnízda.
Najednou viděl dál. Ve věži, právě tam, kde sedí teď on, seděla stará žena. Byla to babka kořenářka, kterou místní kněz

prohlásil za čarodějnici. Ona byla první obětí honu na čarodějnice. Jak tak seděla ve věži, pletla vnučce svetr, třebaže věděla, že ho nikdy nedoplete. Rozvášněný dav vnikl až sem a zabil ji jejími vlastními pletacími dráty.
Tentokrát to byla mladá dívka. Podezřívali ji, že uhranula svého milého, který potom zchřadl a zemřel. Oběsila se na vlastní sukničce.
Malé dítě. Jeho otec, urozený vévoda, upadl v nemilost a jeho dítě se stalo zárukou jeho dobrého chování. Když vévoda zvedl rebelii, děcko zahubila sama královna a v úhledné krabici jej vévodovi sama poslala. Před očima se mu míhaly obrazy lidí, kteří zde zemřeli.
Už si je přestal uvědomovat, protože jich bylo příliš mnoho, tolik, že samotné stěny nasákly utrpení do sebe. Neměl tušení, kdy přestal křičet a usnul. Když se probudil, představy se otupily a Richard si uvědomil, že si jich už příliš nevšímá.
Snědl večeři a uložil se k spánku. Když se probudil, stály kolem něj postavy v dlouhých róbách, kněží. Každý držel v ruce kadidlo, druhou svíral krucifix a cosi latinsky prozpěvovali. V tu chvíli Richard znovu přepadly vidiny.
Viděl plenění hradu Hnízdo za občanské války, jak právě do této věže uprchl král, královna a malé princátko. Viděl, jak je postupně hrubý voják sráží a ještě se usmívá při pohledu na stříkající krev. Poslední na řadě - malé princátko na něj vrhlo nevinný pohled pětiletého dítěte a voják v uniformě Ušlechtilých jej rozsekl svou válečnou sekerou. Krev stříkala po celé místnosti... Richard řval, ječel, naříkal, plakal, sténal, skuhral. Máchal kolem sebe rukama a kněží nevěděli, co si s ním počít. Odebrali se proto ven na poradu:
"Je posedlý," prohlásil jeden z nich.
"Nepochybně. Viděli jste, jak se svíjel, když jsme vyvolávali svatá jména?"
"Musím s vámi souhlasit, bratři. Možná ho posedl sám Lucifer."
"Myslíte?"
"Proč bychom jinak Ďábla nezahnali, když jsme použili tolik zaháněcích formulí. Ani svěcená voda ho nedokázala vyhnat."
"Nechte inkvizitory, aby konali svou práci. Ať řekne jména všech čarodějnic, se kterými jeho ďábelský pán spolupracoval. A řekněte jim, ať postupují rychle. Odpoledne svoláme a vyslechneme svědky. Jestliže se potvrdí, co předpokládáme, zítra ráno ho upálíme."
Richard netušil, co se stalo a proč kněží odešli. Když ale přišli inkvizitoři, nemuseli mu dlouho vysvětlovat, co se děje. Odnesli ho na mučidla. Napřed ho pomalu natáhli na skřipec, až Richard křičel bolestí. V záplavě bolesti vykřikl jméno své tety. A pak jméno své maminky. Snad to inkvizitorům stačilo, protože ho nechali na pokoji a odvedli zpět do prokleté věže.
Mezitím se v královské zahradě konal církevní koncil, jehož se zúčastnili nejvýznamnější duchovní. Zasedali v křeslech kolem dokola malého pultu, kde stála Markyta, Richardova teta.
"Váš synovec při mučení vykřikl vaše jméno," informoval ji jeden z duchovních.
"Já sloužím Bohu a ďábel, který ho posedl, to ví. Snaží se mě dostat z cesty, aby mohl na světě uspořádat své nekalosti," hájila se teta.
"Jistě, to je možné. Ale můžete být také jeho spojenkyní a čarodějnicí."
"Nikdy. Já jsem bohabojná žena. A i kdyby, proč bych jej potom udávala, kdyby stín podezření měl padnout i na mně."
Kněží si šeptem něco sdělovali. "Dobrá tedy, byla jste církevní soudem uznána za čistou. Mohla byste nám povědět, co všechno udělal ďábel pro bývalého vévodu Le Graine?"
"Napřed mu jen radil. Poradil mu, aby své poddané poslal do dolů, kde bylo vzápětí objeveno zlato. Mnoho jich při tom ďábelském plánu zemřelo, ale na tom mu nezáleželo. Ze zlata pochází bohatství Le Graine. Pak nutil poddané víc pracovat, platit větší daně, které odůvodňoval absurdními nesmysly. Není divu, že se proti němu poddaní vzbouřili. Když jsme pak prohledali jeho místnost, našli jsme tam příšerné věci."
"Jaké?" ptal se zvědavý kněz.
"Strašné. Už jsme je spálili a zakopali a je dobré je znovu na světlo boží nevytahovat. To nás přesvědčilo, že je to skutečně čarodějník."
Tato část byla vyloženě lživá, protože ať už by byl vévoda sebehorší, měl ve zvyku být úzkostlivě pořádný.
"Ale to, proč jsme ho začali obviňovat, bylo, že když ho poddaní chtěli právem oběsit, povolal na pomoc démony vzduchu, kteří ho pak udrželi stát nehybně na místě a zachránili jej. On pak pronikl za pomoci svého pána lucifera do hradu, kde se mně pokusil zabít, ale světlo boží mne ochránilo. Nakonec jen ze stolu sebral jakýsi papír..."
"Jaký?" ozvalo se z několika koutů najednou.
"Byla to zřejmě jeho smlouva s ďáblem psaná krví. Ach, ani nevíte, jak je mi líto, že jeho duše po smrti připadne luciferovi. Byl to konec konců můj synovec."
"Vaše výpověď byla pečlivě zapsána," řekl hnízdenský arcibiskup, "a je stále možné, že se váš synovec ďábla vzdá a upálením dospěje k čistotě nebeské."
"Pevně v to věřím."
Markyta odešla, teď už věděla, že jí patří vévodství Le Graine a že jeho právoplatný dědic skončí na hranici. Soud vyslechl i mnoho dalších svědků: pasačku krav, která tvrdila, že když krávy Richarda zahlédly, týden nedojily, honáka koz, který si myslel, že ho Richard navádí k ďábelským neřestem, starou ženu, která tvrdila, že ho viděla, jak rozmlouvá s démony...Nakonec promluvila před soudem Šarlota.
"Paní Šarloto, vy také tvrdíte, že vám démon v kacířově těle nějak uškodil?"
"Ano, snad si všichni vzpomínáte na minulý sněm, kde jsem před pár dny přísahala, že si ho vezmu. To bylo proto, že mne uhranul a že jsem musela vykonávat jeho vůli..."
Šarlota se v slzách zhroutila. Několik statečných duchovních jí pomohlo na nohy.

"Jak přesně vás uhranul," ptal se arcibiskup.
"Podíval se mi do očí. V jeho očích byl led a já se mu snažila vymanit, on mne však držel tak dlouho, dokud jsem nebyla úplně pod jeho nadvládou. Pánové duchovní...bylo to tak strašné. A pak mne donutil, abych otrávila vlastního otce...Ach můj Bože, odpusť mi!"
Emocionální výkon paní Šarloty všechny přesvědčil o Richardově podlosti. Jen Erik, který se na ni díval zdálky, se cítil nespokojen. Když církevní sněm skončil jasným odsouhlasením vévodova upálení, Erik se se svou sestrou sešel v malém pokoji, který jí byl přidělen samotným králem.
"Lhala jsi, Šarloto. To nebyly čáry, ty jsi mu uvěřila."
"No a? Víš, co nám chtěl udělat? Chtěl nás zničit, využít. Copak jsi to nezaslouží, ten had? Je jedovatý a kluzký jako zmije. Jestli někdo má plápolat na hranici, pak on!"
"Je to člověk jako ty a já. Vyrůstal bez matky a otce, je nesmírně osamělý! Cožpak mu nedokážeš odpustit?"
"Můj Eriku. Některé věci pro svou dobrotu nikdy nepochopíš. On byl zlý! Lže ten, kdo tvrdí, že ne. Jaký je rozdíl v tom, jestli to čarodějník je nebo není? Kdosi moudrý pravil, že oheň uhasíš zase jen ohněm. Chtěl nás využít a zničit, Eriku!"
"Šarloto, a co když to tak nemyslel. Kdoví, co je ten jeho plán a čeho jím chce dosáhnout. Třeba míru na celém světě. Richard je velice chytrý, mohl by svůj rozum využít v boji proti špatnostem tohoto světa."
"On je zlý, Eriku. Skutečně zlý, on není jen někým, kdo ztratil správnou cestu, on zcela vědomě směřuje ke zlu."
"Nikdo není zlý. Každý se může napravit."
"Není rozdíl mezi ním a nejčernějším démonem."
"To je jen vidění tohoto okamžiku, a co když se stane v budoucnu něco, co ho postaví do úplně jiného světla? Kdo jsou lidé, aby soudili. Neznají-li všechny aspekty té které věci, nemohou lidé soudit. Nejsou spravedliví."
"Eriku, mluvíš nesmysly. Richard je zlý a to se nikdy nezmění."
"Asi máš pravdu," kapituloval Erik.
"Bůh nám odpustí."
"Kéž by."
Richard seděl ve své studené cele, ze které vyhlížel vršící se hranici. Věděl, co to znamená.
"Panáčku!" ozval se mu za zády stařecký hlas. Richard se ani nemusel otáčet, aby poznal, kdo jej oslovil.
"Přišel jste se pást na mém utrpení!" řekl roztrpčeně Richard.
"Ne, nad to jsem povznesen. Přišel jsem se tě zeptat na něco jiného."

"Nuže, do toho."
"Říká se, že když se člověk vzdá naprosto všeho, co mu náleží, dosáhne očisty. Jsi připraven složit takovou oběť?"
"Co vám mám říct? Snad čekáte tu ušlechtilou odpověď: ano, kdykoliv jen požádáte, nebude-li to v dohledné době. Ale já jsem upřímný sám k sobě, já se nikdy nevzdám toho, co jsem nabyl."
"A Richarde, tebe stále neomrzela ta vévodská moc?"
"Neomrzela? To bych nikdy nedokázal. Jenže v porovnání s tou smrtí, která je všude kolem mne, je ta moc směšně malá a já mnohem víc toužím po životě. Teď! Nikdy jsem sem nesměl jezdit. Řekni, starče, jsem čarodějník?"
"Jak se to vezme, Richarde. Popiš mi své pocity. A velice detailně. Musím posoudit, zdali jsi připraven."
"Viděl jsem smrt. Je kolem mě, nasála ji každá stopa kamenné zdi. Je to strašlivá smrt a já se jí opravdu bojím. Nežil jsem příliš slušně a má duše patří peklu. Mám strach."
"A co moc?"
"Co na ní záleží. Toužím po ní stále, ale touha po životě je silnější a já potřebuji žít. Tam venku mi staví pohřební bárku, na které se dostanu do neuhasitelných plamenů pekelných. Hryže to, hryže to tady, uvnitř. Dal bych všechny poklady světa tomu, kdo by mě zachránil."
Stařík poklepal Richarda po rameni:
"Jsi připravený, Richarde. Konečně. Čekali jsme na to velmi dlouho."
Richard dál hleděl z okna, až si uvědomil, že už s ním stařec není. Nevadilo mu to, sledoval, jak polínko za polínkem se vrší, aby mohl dobře shořet. Říkalo se, že upálení je nejhorší smrt, ale v Richardově domovině to byl jediný společník, který vám pomohl nezmrznout, a proto se na něj vévoda díval pozitivněji. Vzpomněl si na svoji matku, její úsměv, lásku, smutek. Uviděl i svého otce, byť si jej pamatoval mlhavě. Viděl svou zrádnou tetu, která tak rychle změnila stranu, jen aby se mohla stát vévodkyní. A nakonec spatřil Šarlotu, krásnou a dobrou Šarlotu, kterou svedl k hříchu. Přinutil ji lhát. Přinutil ji, aby proti němu použila stejné prostředky, jaké on využíval proti ní. Jestli tato dobrá duše bude přivedena k hříchu navždy, tento skutek zatíží jeho duši tak, že klesne až na samé dno pekla. Jestli něčeho v životě litoval, pak právě toho.
Ještě dlouho Richard seděl na kamenné dlažbě a přemítal vesměs o smrti. Když už se čas jeho popravy přiblížil, přišli pro něj tři rudě odění kati, na hlavě rudé masky. Dva z nich ho chytli za ruce a vyvedli z cely. Richard se nebránil. Jestli ho na něco dlouhé hodiny přemítání připravily, pak to byla smrt. Není možné žít, aniž by člověk za své žití nemusel skládat účty a Richard už byl připraven. Na nejbližším schodišti kati zahnuli doleva a vyvedli Richarda do druhého patra mohutného královského paláce. Nakonec zastavili před jedním z mnoha obrazů a jeden z katů, ten nejmenší, zmáčkl jakési tlačítko, načež se objevily tajné dveře. Vstoupil dovnitř, popadl lucernu a odložil kápi. Ke svému úžasu poznal Richard Ciráta. I jeho oba popravčí odhalili své masky a jako zázrakem se objevil Richardův dlužník Marek a s podivem vévoda Erik Cheval, který se na Richarda povzbudivě usmál.
"Věděl jsem, že je to tady," řekl Cirát, když se za nimi zavřely tajné dveře, "tato cesta byla původně cesta králů za jejich milenkami v královském domě, což je shodou okolností ten samý dům, který jsem před pětatřiceti lety koupil do svého osobního vlastnictví. Tuhle chodbu králové nepoužívali alespoň oficiálně čtyři generace. Já jsem na ni narazil ve svých

knihách prakticky náhodou."
"Proč mě zachraňujete?" zeptal se unaveně Richard.
Najednou padlo nepříjemné ticho.
"Moje žena tuhle chodbu používala, když šla do hradu pro zbytky z kuchyně..."
Cirát se pokusil Richardovu otázku přejít, ale ta stále visela ve vzduchu.
"Kde jsme, Ciráte," ptal se Erik, scházejíc po točitém schodišti tmavé tajné chodby.
"Byli jsme ve druhém patře, takže teď bychom mohli být ve zdi u hradní kuchyně. Ještě chvíli budeme klesat, pak se dostaneme pod úroveň dláždění a po schodech vyjdeme v předsíni v mém domově."
Erik i Marek Richarda stále podpírali, protože byl velice zesláblý. Schodiště se zdálo nekonečné, a když jej konečně zdolali, ocitli se v místě, které dříve bylo městskou stokou a snad tak ještě sloužila. Pokračovali pak dlouhým potrubím, dokud nespatřili světlo. To paní Cirátová otevřela poklop a čekala na svého muže. Ten vylezl po schodech první, následoval zesláblý Richard a pak dva pomocníci.
"Má drahá," řekl Cirát, "dej panu Markovi a Richardovi pěkný pokoj a postarej se, aby se mohli najíst a umýt. My s panem Erikem jsme byli pozváni na upálení čarodějníka a bylo by podezřelé, kdybychom nepřišli."
Buclatá a od přírody dobromyslná Cirátova žena vše odkývala a pak tím pověřila všemožné služebnictvo, které se na její povel téměř doslova zjevovalo z různých dveří. Cirát kývl. Pak se otočil k Richardovi:
"Až se vyspíš, všichni si musíme promluvit. V mé knihovně. To je to nejbezpečnější místo."
Cirát popadl Erika a oba vyšli hlavním vchodem pryč do ulic. Richard si příliš nepamatoval, co se pak stalo. Jak byl umyt, uložen ke spánku a převlečen, spal velmi dlouho zdravým, posilujícím spánkem.
Zato Erik a Cirát na události, které následovali, nikdy nezapomenou. Když oba dva dorazili na hrad Hnízdo, kde se měla konat slavnost, jejímž zlatým hřebem mělo být upálení čarodějníka, byla už ona slavnost v plném proudu. Dámy a pánové urozených stavů tančili na parketu pomalý, dokonalý tanec. Erika okamžitě vyhledala jeho sestra Šarlota:
"Kde jsi byl, Eriku? Slavnost začala před půl hodinou."
"Trochu jsem se zdržel v Cirátově knihovně."
Kdyby na Šarlotu nezavolala královna, která si ji zjevně oblíbila a chtěla ji představit dalšímu hostu, Šarlota by odhalila Erikovu lež, kterou by snadno prozradil ruměnec od ucha k uchu. Erik prostě neuměl lhát. Před Erikem udělala pukrle dívka v blankytných šatech a Erik ji ze zdvořilosti vyzval k tanci. Co se z tohoto tance vyvine, nechme věcem příštím.
Cirát šel přímo za králem. Dlouze spolu konverzovali o hlubokých filosofických otázkách, když do sálu vtrhl vystrašený sluha:
"Pane králi, čarodějník uprchl!"
Následovalo podivení u mužů, u žen omdlení. Mladá komtesa, se kterou právě Erik tančil, padla podle zvyku svému tanečníku do náruče předstírajíc omdlení. Ze všech koutů znělo:
"To je neslýchané!"
Erik stál rudý jako ředkvička uprostřed sálu.
"Kde jsou stráže? Jak to, že ho nechali utéct?" vykřikl král.
"Vaše Veličenstvo, Vaše Veličenstvo," mluvil už zadýchaně královský hodnostář.
"Co je," okřikl jej.
"Vaše Veličenstvo na věcný návrh pana Ciráta Hnízdenského poslalo stráže pryč, aby je čarodějník neuhranul a nepřinutil je mu otevřít celu."
"Sakra a proč tam nepostavili jiné!" řekl naprostý protimluv král.
"Vaše Veličenstvo...," snažil se hodnostář, leč marně.
"Kuš! Vyhlašuji zákon, aby každý, kdo přechovává odsouzeného čarodějníka ve svém domě, byl sám považován za čarodějníka a bylo s ním podle toho jednáno. Tak ať to platí na věky věků."
"Můj královský příteli," ozval se Cirát, který na rozdíl od Erika neztratil hlavu, "a co když čarodějník uletěl oknem? Nebo se změnil v havrana a vyklouzl mřížemi. Nebo v červotoče a prolezl dveřmi..."
"Ciráte, můj věrný příteli, já cítím podvod. Někdo mu pomáhal. Byl zlomený, viděl jsem ho. Přiznal se ke svým ďáblům a dal jim jména, podle kterých zaklínači démonů a inkvizitoři odhalili staré známé démony. On nejen že byl posedlý, on s ďábly dokonce spolupracoval. Zřejmě je pro temné království dost důležitý, když ho zachránili z posvěcených prostor. Někde ve městě nebo možná přímo v sále se nachází spolek čarodějnic, které ho zachránily. Věř mi, Ciráte, vím to. Pekelný král s ním má své plány, aby prostřednictvím jeho zkažené duše získal jiné, čisté duše do svého nenasytného chřtánu."
"Máš pravdu, králi nejslavnější Říše. Ve městě musí být někdo, kdo má zájem na jeho žití. Kdoví, jestli v Nižším nebo ve Vyšším městě."
"Nevím, Ciráte, ale zjistím to. Dejte si pozor, všichni zúčastnění, je-li to silný čarodějník, když dokázal uniknout z našeho vězení. Ale ten, kdo je pevný ve víře a v srdci má Boha, tomu neublíží."
"Výtečně řečeno, ctihodný králi," prohlásil arcibiskup z Hnízda.
"Musíme vyhlásit výjimečný stav. Zlý a volný čarodějník je horší než nespoutaný požár. Požár maří životy, čarodějník duše. Okamžitě uzavřete hradby, aby je nikdo nemohl překročit. Ani tam, ani zpátky."
"Vaše Výsosti," namítl Cirát, "čarodějník by mohl být už dávno mimo město."
"Ne, nebude. Tady je víc duší pohromadě než kdekoliv jinde. Tady může lidské duše posílat do pekel jako na běžícím pásu. Ne, Ciráte, on bude chtít být v Hnízdu. Vzhledem k tomu, rozpouštím tuto slavnost. Vraťte se do svých pokojů a s nikým nemluvte. Jen tehdy, pokud osobu dobře znáte, s ní hovořte, ale s nejvyšší opatrností. Na ulici se s nikým nebavte a neposlouchejte žádné kacířské řeči. Pozor, ďábel mluví lákavým jazykem."
V davu začalo šumět. Postupně se sál vyprázdnil, až na Erika a jeho tanečnici, která na něj vrhala láskyplné pohledy. V

rohu postávala Šarlota, podezřívavě sledujíc Cirátа. Ten stál u krále po levé ruce, zatímco arcibiskup po pravé. Všichni, až na Erika a jeho tanečnici, se vzájemně podezírali, že s Richardovým zmizením mají něco společného. Trapné ticho přerušil až králův hlas:
"Můj milý arcibiskupe, musíme jít projednat nejlepší ochranu. Jak bojovat proti ďáblovi, to je teď nejdůležitější."
"Jistě, pane," souhlasil arcibiskup, ale jeho pohled, který věnoval Cirátovi a Šarlotě, jasně svědčil o nedůvěře.
"Má drahá," zavolal prelát na dívku v Erikově náručí. Ta se okamžitě Erikovi vytrhla a uprchla k arcibiskupovi. Erik zíral na své prázdné ruce a začal se domnívat, že procitl z nádherného snu. Když osaměli, prohlásila Šarlota:
"Kde je Richard, Eriku?"
Erik byl příliš zasněný, než aby jí odpověděl. Tak to místo něj řekl Cirát:
"V mé knihovně."
"Myslela jsem si to. Udělali jste chybu. Richard měl zemřít."
"Ne, Šarloto, a půjdeš-li se mnou a svým bratrem do mé knihovny, vysvětlím ti to. Ve jménu tvého otce, mé dobrého přítele, tě žádám, abys nedělala příliš ukvapené závěry."
"Dobrá tedy. Ale nechci už se s tím ďáblem setkat."
"Možná, Šarloto, že se budeš divit. Je-li tomu tak, jak jsem četl v knihách, pak se změnil. Věř mi, Šarloto."
"Jsem hlupák, když ti věřím, Ciráte. Dobrá, půjdu s vámi." Všichni tři opustili místnost.
6. kapitola
Hledání
Bylo krásné letní odpoledne. Venku svítilo slunce jako o závod, jako by se snažilo předstihnout žár minulého léta. Richard si uvědomoval, že před necelým dnem už měl pro královské pobavení hořet na hranici. Teď, když byl umytý a řádně vyspalý, daleko, daleko od strašlivé věže, mu to přišlo jako sen, který se nad ránem rozplynul v rosu a červánky. Sám nevěděl, co si má myslet o svém zachránění. Každého ze svých spasitelů nějakým způsobem podrazil nebo vydíral. Žádný z nich neměl důvod jej osvobozovat. Ani Erik, kterého nechal svést, ani Cirát, kterému vyhrožoval. Ba ani Marek, loupežník, kterým opovrhoval. Nikdo z těchto mnoha neměl jediný důvod ho zachraňovat. A přece to udělali.
"Proč?" ptal se sám sebe. Ale odpověď měl dostat až poté, co otevře dveře do knihovny, které stály před ním. Richard už více neváhal a stiskl kliku.
Byli tam všichni. Erik, nyní vévoda Cheval, se zadumaně usmíval, ne, ten Richarda neobviňoval. Marek si ho měřil ze svého křesla, které sem bylo přeneseno z předsíně, nedůvěřivě a chladně. Cirát měl zato výraz soucitný, vědoucí. A Šarlota? Povstala, když ho spatřila a kdyby její pohled zabíjel, byl by Richard ve vteřině mrtvý. Cirát mu nabídl židli, aby se posadil. Když tak Richard učinil, vykřikla Šarlota:
"Jste všichni hlupáci. Je to čarodějník, uřkne vás do jednoho!"
"Poslouchej teď dobře, Šarloto. Richard není čarodějník. To, že ho církev na základě nesrozumitelných knih o démonech a svědectví lhářů, jako jsi ty, usvědčila, ještě nic neznamená," namítl Erik.
"Buď zticha, bratříčku, a nechej mluvit svou chytřejší sestru. Je to čarodějník. Na vlastní oči jsem viděla, jak živou květinu proměnil na prach."
"Vskutku?" ozval se Cirát, "zajímavé."
"Vy, to vy jste ho chtěl zachránit. Proč?" obvinila jej Šarlota.
"Právě proto, že je to čarodějník, má drahá."
Richard jen klidně seděl.
"Já to věděla," vykřikla Šarlota a Erik ustrnul.
Stanula před Richardem, sevřela svůj křížek a začala recitovat motlitbu. Když skončila, Richard se chopil svého kříže, který vytáhl zpod kabátce a dodal:
"Amen."
Tu se zvedl Erik: "Není to čarodějník. To by nedokázal vyslovit ani jediné slůvko z motlitby. Je to obyčejný člověk, Šarloto."
"Je to služebník satanův, bratře."
"Není, Šarloto..."
"Je, Eriku," přiznal se Richard.
"Cože?" vydechli překvapením všichni v sále.
"Když jsem byl v té věži, viděl jsem nekonečně mnoho smrtí, které s ní byly spjaty. Musel mne posednout ďábel. Křičel jsem, naříkal, viděl jsem stále dokola těch tisíc smrtí, které tam potkalo tolik lidí... Má duše patří peklu, teď už to vím. Můj pán se mě jen pokouší využít, aby do svého područí získal víc duší nevinných. To, že jste mně zachránili, na vás přivolalo jeho pozornost a s největší pravděpodobností skončíte v jeho spárech tak jako já."
Richard svěsil hlavu, aby se nemusel dívat přítomným do očí. Marek vyrazil ze židle jako posedlý. Jen Cirát zůstal klidně sedět, zatímco ostatní hystericky křičeli. Když hrůza přerostla v děs, promluvil Cirát svým zvučným hlasem:
"Stal ses obětí vlastních obav, když si uvěřil v takový nesmysl. Není znám ani jediný případ posednutí ďáblem nebo dokonce čarodějnictví. Až na jednu výjimku, totiž duševně vyšinuté osoby. Uklidněte se, přátelé, náleží-li Richardova duše peklu, o čemž nejsem zas až tak přesvědčen, pak to není kvůli čarodějnictví."
"Ciráte, já jsem dokázal viset ve vzduchu. Je pravda to, co řekla Šarlota. Já přeměnil květinu v prach. A tam nahoře na věži...já viděl mrtvé. Tentokrát se mýlíš, moudrý Ciráte, já jsem čarodějník."
"Ach můj Richarde. Je čas, abys dostal ještě jednu lekci. Je důležité, jak věc nazveš, protože tím jí dáváš lesk v očích těch, kdož se na ni dívají. Není jisté, jestli je tím dokážeš změnit, ale vždy jí můžeš dát podobu, jaká ti vyhovuje. Vše závisí jen na pojmenování."
"A jaký to má pro mě význam? To si mám říkat černokněžník, čarodějník, pohůnek Satanův?"

"Ne, pro tebe je určené mnohem váženější jméno, Richarde. Slyšel jsi někdy o Moudrých?"
"O pověstech?"
"Už tenkrát, když jsem byl mladý, to byly pověsti a to byli k vidění mnohem více než dnes. Chodili po světě v černých kutnách a napravovali bezpráví a zlo. A pak postupně vymizeli. Vévoda Savoir zasedl jejich čestné místo, ti, kteří v ně věří, jsou označeni za blázny a naivky. Tak to vypadá se světem!"
"Chceš říct, že všichni Moudří jsou čarodějníci?!" vyhrkla Šarlota.
"Snad bude nejlépe, když vám přečtu to, co jsem se z knih dozvěděl já."
Cirát chvíli listoval v knize, kterou měl položenu na klíně, a za chvíli už četl: "Slyšte, vy, kdož se k zlu opovažujete počítati: na světě vždy takové síly bude, která vás přemůže. Leč Moudří, který v oblačných městech minulosti dlí, nebudou tu, vždy noví se zrodí, vám navzdory. Moudří pak mocí svou, jež vaší prokleté a ďábelské je podobna, vládnou cele, leč ta čistá je. I postaví se a jejich kruhu vy se postaviti nemůžete."
"To je vše?" podivil se Richard.
"O Moudrých toho nikdy nebylo příliš mnoho napsáno. Jen zlomek tam a tady a tenhle je ze všech zlomků ten největší a nejucelenější. Napsal to Pán víry před pěti sty lety. Prý se sám znal s Moudrými."
"A co to pro mě znamená?"
"Jsi urozený muž, Richarde, ale právě teď pro tebe Říše příliš bezpečná není. Musíš najít Moudré. Kdoví, kde jsou schovaní, ale není pravda, že neexistují. Jen už jich není tolik, co kdysi. Pokud vím, jejich posláním je chránit Říši."
"Král a vévodové chrání Říši."
"Pouze v tom fyzickém, hmotném světě. V duchovní, metafyzickém světě nemáme obranu žádnou, lžou-li knihy, ve kterých jsem se toto dočetl."
"Takže já mám vyhledat Moudré a stát se jedním z nich..."
"Ano, Richarde. Je to jediná bezpečná věc, kterou můžeš provést. V jejich tajemných městech se něčemu naučíš a pak se uvidí. Já ale vím, že tě zde věčně chránit před církví a králem nemohu a neustále být na cestách po Říši, prchat z jednoho konce na druhý před lovci čarodějnic, to není to pravé pro žádného člověka. Ty, Richarde, musíš za každou cenu domovy Moudrých objevit."
"A kde bydlí Moudří?" zeptal se Richard.
"Kdoví. Bylo jich zřejmě víc, ale dozajista vím, že cesta do jednoho z Domů vedla z Krkavče, pravlasti Vznešených. Kdysi tam stávaly celé houfy mladíků, kteří doufali, že se stanou Moudrými, aby tak unikli daním, verbování, dluhům a tak podobně. Moudrý nemá dluhy a je mu vše odpuštěno. Všechny jeho náklady hradí stát."
"Zajímavé, Ciráte, ale to vše patří minulosti. Moudří odešli ze světa, zbyla jenom legenda. Jak mám hledat duchy?"
"Richarde, já ti řekl všechno, co vím. Snad někde v Krkavči leží odpověď na tuto hádanku. Já už jsem příliš starý, abych ti ukázal, jak ji vyřešit. Tím, že hraji mnohdy před dvorem starce, si stále víc uvědomuji, že už nejsem zdaleka nejmladší a že se stávám tím, koho hraji. Mé stáří je navíc posilněno tím, že nemám žádného potomka, který by mne podepřel v mé slabosti. Proto se starám o šlechtické děti, které sem posílají rodiče, aby se rozmazlené dítě naučilo alespoň trochu ze státnického vědění. Na mně je pak, abych je předělal k obrazu svému. Ne už každého se mi to podaří, jako třeba ty, Richarde. Mám pocit, že jsi mne ovlivnil víc než já tebe."
"Já...si tě velice vážím, můj učiteli," zašeptal Richard, nezvykle vyznávající obdiv a lásku.
"Děkuji, Richarde. Myslím, že tě pobyt v nejhrůznější věži království změnil. Pověz, co jsi viděl?"
"Smrt mladého prince, musel to být syn Velkého krále. Bohužel jsem už dávno z historie zapomněl, jak se jmenoval."
"Skutečně? Jak jsi ho poznal?" divil se Cirát.
"Vzpomínáš na reliéf ve dveřích trůnního sálu? Ty dveře prý nechal vyrobit už sám Velký král a rytec vtiskl jeho podobu dřevu. Ten mladík byl podobný Velkému králi."
"Hmm..." zamyslel se Cirát.
"A pak tam byla dívka, která se oběsila. Stařena, která do poslední chvíle pletla šálu, voják, který ze strachu prchl z bitvy, šlechtic, který se probodl...já jsem viděl mnohé."
"Je pravda, že dějiny této věže jsou velice pochmurné a krvavé."
"Byl jsem slabý, ty vidiny byly silnější než já. Přemohly mne, byly jako lavina v horách, která zavalí poutníky. Co jsem mohl dělat, Ciráte?"
"Já ti rozumím, Richarde."
Najednou se Richard zachmuřil a na jeho tváři se leskly slzy.
"Proč jste mne zachraňovali. Každému z vás jsem provedl něco, co by přítel nikdy neudělal a vy jste se stále zachovali jako mí nejlepší přátelé. A přitom víte, že já bych to pro vás nikdy neudělal."
Spatřil Cirátův zkoumavý, Markův lhostejný a Erikův soucitný pohled.
"Zachránil jsi mi život," řekl pomalu a rozvážně zbojník. "Nebylo by čestné, kdybych ti to neoplatil. Ale podle zákonů cti a rytířských mravů jsem tě stále nezachránil tak, jako ty mne: sám a z bezprostředního ohrožení života. Beru tedy svůj závazek jako doposud nesplněný."
"Víš, Richarde," začal Erik a z tónu jeho hlasu bylo jasné, že to, co řekne, bude naivní, "já věřím, že každý člověk je dobrý, jen občas upadne do špatné společnosti. Já vím, že i když ses každého snažil nalákat do pastí, které jsi kladl, stále jsi dobrý člověk."
"Eriku, ty se nikdy nenapravíš!" obvinil ho Richard.
V místnosti nastalo ticho, které na chvíli přerušil Erikův citový výlev. Pak se Cirát zvedl, čtyři páry očí jej pozorovaly, jak se pomalu sune k jedné ze stěn, naplněné odshora dolů knihami. Uchopil jednu, láskyplně pohladil a řekl:
"Existuje mnoho útržků o Moudrých, které ale většinou nejsou pravdivé. Když jsem se doslechl od Marka i od Erika, co všechno jsi dokázal, uvěřil jsem, že se z tebe Moudrý může stát. A pak téměř okamžitě jsem si vzpomněl na jeden z těch

útržků, který pochází z jistého zdroje a kde se píše, že každý Moudrý přichází na svět s jistým posláním, přičemž dostane sílu se k tomuto cíli dopracovat. Proto je tak závažný zločin zabít Moudrého: on totiž když nesplní své poslání, může znamenat konec Říše. A dokud to bude v mých silách, já, Richarde, nedovolím, abys zemřel."
"A co mi tedy radíš? Stát se legendou, snem? Najít místo, které neexistuje, vyučit se od lidí, kteří jsou dávno mrtví?"
"Ano, Richarde, tobě totiž v tvém vlastním zájmu nic jiného nezbývá. Odejdeš do Krkavče a je-li někdo, komu věříš dostatečně na to, abys mu do rukou svěřil život, pak ať tě doprovodí. Tak jako tak, musíš odejít z mého domu zítra ráno. Déle tě už nemohu ukrývat."
"Já půjdu," řekl Marek. Erik se chvíli střídavě díval na svou rozčilenou sestru a na smutného Richarda a nakonec řekl:
"Já půjdu také. Neumí se ohánět zbraní a to by se na cestách mohlo hodit."
"Eriku!" zděsila se Šarlota.
"Ty za mne převezmeš vévodství, dokud se nevrátím."
"Dobře děláš, Eriku. Tuším, že se ti stonásobně vrátí, když Richardovi pomůžeš," naznačil Cirát.
Tu Richard přistoupil k rozzuřené Šarlotě, sevřel jí ruce a pravil:
"Slib, který jste mi dala tenkráte o královském sněmu, doposud nebyl zrušen, ale já tak činím. Buďte opět volná jako pták, Šarloto. Já vím, že se z tohoto hledání přeludu už nikdy nevrátím."
Šarlota se hořce usmála:
"Sbohem, Richarde Le Graine. Doufám, že vaše duše propadne peklu, jak jí náleží."
S tím se otočila a vykročila ze sálu. Richard se za ní naposledy ohlédl, povzdychl si, tato část jeho života byla definitivně ukončena.
* * *
Dalšího dne ráno se Richard nechal obléci do mnichovské kutny s kápí, kterou si nasadil tak, aby mu nebylo vidět do obličeje. Spolu se svými společníky osedlal koně a připravili se na cestu. Cirát dal Richardovi na rozloučenou glejt, který mu zaručoval klidnou cestu ve jménu krále a poradce Ciráta z Hnízda. V těchto časech to bylo jen o trochu víc než málo, ale tak jako tak se to mohlo hodit a Richard byl s tím srozuměn. Tichou ranní ulicí hlavního města projížděla trojice poutníků: vévoda, mnich a voják. Tak to alespoň viděla většina poddaných a neshledávala na tom nic neobvyklého. Bez problému projeli vnitřními hradbami mezi Nižším a Vyšším městem a přes nejchudší část Říše - Nižší město - zamířili k hlavní bráně.
"Stát!" ozvalo se, když se přiblížili k bráně. "Prokažte se, že nejste čarodějníci a budete vám otevřeno. Nedokážete-li, že čarodějníky nejste, pak zde musíte zůstat," řekl nesmlouvavě strážný.
"Já jsem vévoda Cheval!" ozval se Erik uraženě, "a putuji se svou skromnou družinou do svatého města."
"To by mohl říct každý. Říká se, že vévoda Le Graine byl také čarodějník." Richard sebou škubl.
"Nezbývá tedy nic jiného," řekl Erik se vší rytířskostí, "než vás, můj milý strážníku, vyzvat na souboj."
"To nejde," vyhrkl oslovený a udělal krok vzad.
"Můj meč by se nikdy na stranu čarodějníka nepostavil! A jestli chceš pochybovat o mě samotném, pak jsi začni kopat hrob!"
Erikova řeč byla plamenná, zbavená sentimentu, kterým se tak často projevoval.
"Snad tedy, pane vévodo, vás bych pustil rád, ale vaši společníci mi jsou podezřelí. Tento (ukázal na Marka) má zlý obličej a tenhle (otočil se k Richardovi) je zase příliš mnoho zabalen ve kutně, než abych věřil, že je to počestný mnich."
"Tento muž je můj osobní strážce. Je jeho povoláním vypadat zle a nebezpečně. Propustil bych ho, kdyby to nedělal. A ten druhý je zase můj strážce a průvodce duchovní, který mne před čarodějníkem chrání lépe, než vaše městské hradby."
"Snad, pane. Ale také to může být podvodník, který se vetřel do vaší přízně."
"Dokázal by snad váš čarodějník citovat bibli nebo se dokonce modlit? Já to dělám každý den. Jestli je to zapotřebí, pomodlím se kolenou třeba přímo před vámi."
"Dobrá tedy. Myslím, že čarodějník by se nemodlil. Jestliže se pomodlíte dost hlasitě na to, abychom rozuměli slovům, pak vás pustím."
Richard slezl z koně, pomodlil se a znovu na koně nasedl. Strážný váhal. Nakonec, když na něj Erik vrhl rozhořčený pohled, přikázal strážným, aby pro malou skupinku otevřeli bránu. Jeli celý den směrem na jihovýchod, oba vévodové se vzdalovali od svých držav na severozápadě Říše a rovnou úrodnou nížinou s hustě roztroušenými vesničkami i středně velkými městy směřovali k Tichému moři, jeho teplým plážím a palmám, podnebí, které se s ledovými provinciemi Cheval a Le Graine nedá srovnávat. Večer se zastavili u javorového lesíka poblíž městečka Javorovníku ve vévodství Savoir. V lesíku nasbírali dříví na oheň, ulovili dva zajíce na poli a o zábavu bylo postaráno.
"Byli jste už někdy ve svatém městě Krkavči?" zeptal se Erik.
"Ne," odpověděli oba jeho společníci současně.
"Je to krásné město. Vypadá, jako by bylo postaveno z ledu. Mramor, který byl na stavbu použit, je totiž téměř bílý. Je zde spousta věžiček, věží, chrámů a kolonád. A mezi tím vším jsou malá trojúhelníková náměstíčka s fontánami a sochami. Ulice jsou tam čisťounké a nikde člověk neuvidí žebráka. A palác Pána víry je prostě skvostný. Nikdy jsem neviděl nic tak úchvatného."
Povídali si ještě dlouho do večera. Nakonec vybalili z vaků pokrývky a zachumlali se do nich tak, aby ani sebehorší zima nerušila jejich spánek. Richard však nemínil usnout. Když si myslel, že jeho společníci usnuli, šel se projít ke stříbřité řece, ve které se vzhlížel úplňkový měsíc. Musel být sám. Teď, když se toho přihodilo tolik. Přemýšlel o podstatě života, o zbytečnosti a neobjevitelnosti jeho cíle. Když si myslel, že je v nejlepším, přerušil jeho samotu čísi krok. Richard se ohlédl a spatřil starce, jak se nad ním sklání.

"Dobrý večer, Richarde. Vidím, že se trápíš."
"I vám dobrý večer. Posaďte se, Moudrý," řekl Richard lhostejně, ale sám netušil, jestli je s oslovením Moudrý na správné stopě.
"Jsem rád, že jsi mne odhalil. Ušetřilo mi to spoustu dokazování. Slyšíš tu vodu, jak krásně šumí. Na tomto místě sedávám každého úplňku. Není na světě krásnějšího místa v noci, než jedno místo kousek odsud. Pojď se mnou, jestli se nebojíš." Richard se zvedl a kráčel za starcem. Provedl ho kolem říčního břehu až na místo, kde řeku brzdil jez. Na tomto místě stál kámen, na vrcholu tak plochý, že připomínal kamennou stolici. Stařec na ni usedl až překvapivě hbitě a pak vyzval Richarda, aby jej napodobil. Oba seděli dlouho nehnutě a poslouchali kouzelný zvuk vody překonávající překážku.
"Miluji tohle místo, Richarde. Tady jsem vyrůstal a tohle místo bylo svědkem mého první zasvěcení. Slyšíš? To je nádhera, co? Než udělám cokoliv významného, přijdu sem se poradit s řekou a jezem."
Starci tekly z očí slzy dojetí.
"Je to hezké," prohlásil odměřeně Richard.
"Jsi asi zmatený, viď? Staré učení už dávno zapadlo v zapomnění a lidé už vlastně ani nevědí, když v sobě objeví Dech života."
"Jsem trochu zmatený. Snad byste mi mohl poradit, Moudrý. Jak se mohu dostat do vašeho sídla. Je to zřejmě to jediné místo na světě, kde budu v bezpečí."
"To je pravda. Kruh na tebe čeká."
"Nerozumím vám."
"Říkám, že je pravda, že je to pro tebe bezpečné místo. Cestu tam ale budeš muset najít sám."
"A kde je?"
"Všude! Je v tobě."
"Naleznu jej v Krkavči?"
"Stejně jako kdekoliv jinde. Ale v Krkavči k němu budeš nejblíže."
"Proč mluvíte tak tajemně, Moudrý?"
"Já že mluvím tajemně? I jdi. To bych o tom musel něco vědět. Já mluvím naprosto jasně."
"Jestli jste přišel mluvit v hádankách, můžete zase odejít."
"Richarde, promiň mi, ale kdykoliv jsem na tomto kouzelném místě, mluvím poeticky a tajemně. Na druhou stranu, nemám v úmyslu ti prozradit cestu do Domu Moudrých, našeho domova, třebaže tam očividně patříš. Cestu si musíš najít sám, Richarde. Udělal jsi velký pokrok, ale ještě ne dost velký. Jdi do Krkavče, tam najdeš odpověď na tuto otázku."
"To jsem věděl i bez vás. Proč jste přišel? Abyste se mnou tlachal o bezvýznamnostech, jako je tahle říčka?"
"Krása není nikdy bezvýznamná, Richarde. A zvláště ta krása přírodní. Ale máš opět pravdu, já nepřišel skládat ódy na zpěněné vody této krásné řeky. Já ti přišel říct to, co naši předkové znali, ale my jsme to z pýchy zapomněli. Snad jen Cirát v Hnízdě, můj věrný přítel, zná zbytky..."
"Vy se znáte s Cirátem?"
"Ještě dřív, než ses narodil, hochu, jsme spolu rozmlouvali v jeho pověstné knihovně. Když jsi nastoupil studia, řekl jsem mu, že by z tebe mohl být Moudrý."
"Mohl? Já myslel, že to se projeví u každého..."
"Ne. Důležité je zasvěcení. Je to první krok. I ty jednou, až překonáš sám sebe, najdeš náš Dům... ale to nic. Příliš mnoho mladíků toužilo být Moudrými. Hledali cestu k poznání a odhalení Dechu, ale neuspěli a zemřeli. Proto jsme se přestali ukazovat na veřejnosti, aby už lidé pozapomněli a přestali věřit na Moudré. Ale pro příliš mnoho lidí to znamenalo, že nikdy nebudou zasvěceni, i když by mohli být, a tak jsme si s Cirátem mysleli, že ty budeš tentýž případ. Jenže pak došlo k nešťastné popravě..."
"Zdá se, že máte o světě až příliš dobré zprávy na to, že žijete mimo něj."
"Ale panáčku, my žijeme ve světě. Jen trochu jinak. Uvnitř našeho Domu."
"To snad ani není možné pochopit. Přeskočte to, Moudrý a pusťte se k něčemu smysluplnějšímu. Stále jste mi neřekl důvod, proč jste přišel." "Slyšel jsi už někdy o Kruhu Moudrých?"
"Snad mi o tom Cirát cosi četl, ale to bylo mlhavé a ..."
"Nepřesné. Jako všechno, co se týká Moudrých za posledních dvě stě let."
"Vy žijete tak dlouho?"
"Dech dokáže zpomalit život."
"Dobrá tedy, stejně nerozumím. To snad dýcháte pomaleji? Ne, nevysvětlujte mi to. Přejděte k tomu hlavnímu nebo náš rozhovor spatří svítání."
"Dobrá tedy. Už od časů Velkého krále existuje Kruh. Mezi Moudrými a králem byla uzavřena smlouva: Oni zajistí jednotu a věčnost Říše, on jim daruje lásku lidu. Od té doby chrání Kruh Říši, která byla ohrožena tolikrát, že to už ani není možné spočítat. Všechny zlé síly světa se už pokusili rozbít Říši, ale nikdy se jim to nepodařilo, protože Kruh držel nad Říší ochranou ruku."
"A nebylo vám proti mysli, když jsem se pokoušel Říši rozbít?"
"Ne, tvůj plán byl dokonalý, ale nepočítal s lidmi. A ti ho nakonec zvrátili proti tobě, ne my."
"Mluvíte velice opatrně a používáte minulý čas. Má to snad naznačit, že se něco v ochraně Kruhem změnilo?"
"Ano. Nákaza se roznesla i mezi nás. Tucet odpadlíků odnesl mnohé užitečné věcičky a zmizel kdesi v prázdnotě. Kruh se zmenšil na nejmenší počet za celou dobu své existence. Uvaž, že ve dnech Velkého krále čítal sto čtyřicet Moudrých!"

"A v čem je problém? Kruh přece stojí. Nikdo se mu nemůže postavit."
"Ti, kteří se postavili Domu, mají dost schopností na to, aby Říši uvedli do zmatku a nakonec ji zničili. Proto teď zoufale potřebujeme posily, i když zrovna ty se do Kruhu vřadit nemůžeš."
"Proč ne?"
"Tvá odchylka v Dechu života by mohla zabít každého, kdo by s tebou spolupracoval. Přesto nepochybuji o boží vševědoucnosti, když nám tě seslal. Každý, kdo odhalí tajemství Moudrých, je vybraný Bohem k účelu, který je známý jen jemu. Když je třeba někoho začlenit do Kruhu, pak se někdo takový narodí právě včas, aby ve dvaceti mohl do Kruhu vstoupit. Tvůj talent je poněkud odlišný než většiny z nás, přesto věřím, že není jen tak zbůhdarma. Jestli je nějaký důvod, proč právě tvůj talent je teď třeba na zemi, pak jej objevíme."
"A co je můj talent?"
"Přemýšlej. Co jsi viděl ve věži? Co jsi provedl té květině, kterou měla paní Šarlota ve vlasech? A před čím tě zachránil tvůj talent tenkrát v horách?"
"Vím, co chcete říct. Vidím smrt."
"Nejenom vidíš, panáčku. Ty ji také působíš nebo se jí vyhýbáš."
"Takže smrt..." Richard se opřel o ruku, kterou si podpíral hlavu.
"Nebuď tak zadumaný. Podívej."
Strčil ruku do chladivé vody a pak neuvěřitelně rychlým pohybem vytáhl ven zmítající se rybu.
"Co vidíš," zeptal se stále svírající pstruha v rukou.
"Rybu," odpověděl Richard bez rozmýšlení, ale pak si všiml podivného znamení, které jí visí nad hlavou. Vypadalo to jako meč na tenké nitce, slavný Damoklův meč.
"Vidím dlouhý meč, který visí nad hlavou té ryby."
"Skutečně? Pak to znamená, že zemře násilnou smrtí," prohodil Moudrý a hodil rybu zpátky do řeky.
"Za pár dní ji chytí rybáři, kteří zde každoročně loví ryby," řekl lhostejně a pozoroval, jak je Richard zdrcený.
"Vím, že je to pro tebe těžké, ale musíš se přes to přenést. Nemohu tě naučit víc, to je příliš nebezpečné. Dal jsem ti do rukou poznání o sobě samotném. Dobře toho daru využij. Je mnohem vzácnější, než vypadá."
Stařec se postavil na nohy a naposledy shlédl na proudící říčku.
"Já už musím jít, Richarde. Mám příliš mnoho povinností, které nesmím opomíjet. Řekl jsem ti vše, co potřebuješ vědět. Teď už je jen na tobě, jak se s tím vypořádáš. Sbohem, panáčku."
Poslední slova nezněla jízlivě jako předtím, ale naopak mile až rodinně. Richard se nedíval, kam Moudrý odešel, jen tak seděl u řeky, poslouchal její zurčení a bublání a přemýšlel, až usnul. A na tom místě ho pak při úsvitu našli jeho společníci.
7. kapitola
Do svatého města
Kůň se líně pohupoval v bocích a Richard, který na něm seděl, s obdivem shlížel na nádherou zářící Svaté město. Leželo na břehu mořském, shlíželo se v něm a koupalo v jasných paprscích dne. Jako samo slunce se leskly vybělené sloupy chrámů, basilik, katedrál, kostelů a klášterů, kolem nich pak zdobené domy bohatých kupců. Svaté město žilo! Nejrušnější tepna obchodu v Říši, stálo město obklopeno vysokými hradbami, které zdobily sochy, malby a nejrůznější sgrafita čertů, ďáblů, démonů, protože podle legendy tito ďáblové se leknou, když spatří sebe samé a prchnou dál od Krkavče - Svatého města. Přestože městská krása byla nepřekonatelná, myslel Richard na úplně jiné věci. Tu noc, co přejížděli hranice ze Savoir do Chevalier, Richard usnul v sedle. Měl sen. Viděl bílého koně, jak se k němu blíží. Pak se s ním lísal a kůň, cele krotký, mu s upřímnou oddaností hleděl do očí.
Když se probudil, seděl opět na svém vraníkovi a zjistil, že už pomalu svítá. Jeho dva společníci, Erik a Marek už slézali z koně.
"Kolik je hodin?" tázal se Richard.
"Hodina po svítání," řekl Erik a okázale zívl. Richard si stále nedokázal vybavit ten hloupý důvod, proč přejížděli hranici mezi vévodstvími v noci. "Vidíte také tu kupku sena?" divil se Marek.
"Mám problémy, abych udržel víčka zvednutá," odpověděl mu Erik. "Já nejsem noční pták, já si chodím lehnout po klekánici."
Richard se rozhodl, že svou ospalost nedá najevo: "Jsi rozmazlené dítě, Eriku. Nevymlouvej se..."
"Ty," obvinil ho Erik, "jsi spal skoro celou noc. Každých pět minut tě musel někdo narovnat v sedle, protože bys jinak spadl. Ty mně nemáš co obviňovat!"
"Nechte toho. Pojďte se vyspat. V té kupce sena nás nikdo hledat nebude," usmířil je Marek.
Všichni tři nechali své koně z Cirátovy stáje na louce a vlezli si do voňavého sena, aby si nechali zdát krásný sen. K Richardovi znovu přišel ten kůň. Byl sněhobílý, urostlý, rychlý, ale zároveň klidný a přítulný. Richard ho znovu a znovu hladil...
Uslyšel výkřik. Otevřel oči a zíral do plného denního světla.
"Táto," ozvalo se za ním, "jsou tu nějací pobudové. Vezmi si sekeru, mohli by to být vrazi nebo čarodějníci."
Hlas byl očividně ženský. Richard vstal a pozoroval, jak se oba dva jeho společníci taktéž probouzejí.
"Ani hnout!" ozvalo se.
"Jsem vévoda Le Graine," zapomněl se Richard, "a nebudu poslouchat drzé nevolníky, jak mi přikazují!"
Hlas měl v sobě skrytou výhrůžnost a aroganci, kterou Richard tak často používal na své poddané, až se ho pokusili popravit. Žena, která svírala vidle a jejíž ostrý hlas je probudil, ucouvla.
"Jsem uražen a co víc, pohoršen nad zdejšími mravy!" spustil znovu Richard.
"Odpusťte, pane vévodo. Já husa hloupá vás nepoznala. Promiňte, prosím."

"Výjimečně vám odpouštím. Kdybyste byla mojí poddanou, už teď byste se houpala na šibenici."
"Běžím připravit vaše přivítání, výsosti," žena se několikrát poklonila, pak odběhla do vsi, z níž byla vidět jen věž kostelíka. Richard pocítil zadostiučinění.
"Mám ho praštit já nebo to raději uděláš ty?" zeptal se smrtelně vážně Marek Erika.
Richard se podivil: "Udělal jsem snad něco špatně?"
"Zasloužil by rány hned dvě. Jednu od tebe, druhou ode mne," reagoval Erik. "Pochop, vévodo, že jsme zde tajně a nikdo se nemá dozvědět, že tudy vévoda Le Graine, který už ostatně dávno není vévodou, projíždí. Co když někdo v té vesnici slyšel o čarodějnickém procesu. Přemýšlel jsi někdy?"
Slova byla ostrá, ale mnohem horší bylo Richardovo prozření.
"Proboha!"
Erik ho poplácal po rameni, když viděl zdrcený výraz.
"Objedeme tu vesnici, ale dnes už se asi nevyspíme. Musíme okamžitě nasednout na koně."
A tak se malá skupinka znovu vydala na cestu, aby se vyhnula pronásledování. Čím více ale zajížděla na vnitrozemí vévodství Chevalier, tím hlouběji poznávala zdejší lid.
O tom, jaký byl lid Chevalierský, vám objasní následující příhoda. Pozdě večer zastavila družina před hostincem v malém městečku, jehož jméno je tak bezvýznamné, že v tomto příběhu ani nevystupuje. Hned na dvoře je překvapilo hejno slepic, které se jen tak prohánělo po cestě tam a zpět. Celkově stavení vypadala nedbale. Když skupinka vstoupila do hostince, všimla si naprosté prázdnoty. Stoly byly pokryty pavučinou, nikde ani stopy po lidské činnosti. Něco však přece. Za pípou seděl v křesle starý hostinský a houpal se, přičemž křeslo neuvěřitelně vrzalo.
"Dobrý den!" pozdravil slušně Erik, protože tak byl vychován.
"Brejvčír!" pozdravil po půlminutce usilovného přemýšlení dědek.
"Chtěli bychom pokoje," řekl Erik, stále se usmívajíc.
"A já bych chtěl mít dům z perníku," ráčil odpovědět hostinský.
"Je to hostinec, doufám?" ujišťoval se stále klidný Erik.
"Asi ano," odpověděl klidně stařec a houpal se v křesle dál.
"Poslyšte, vašnosto," ptal se poněkud namíchnutý Marek, "to v tom křesle takhle sedíte celý život?"
"Ještě ne!" odpověděl dědek.
"Manko, přines mi mou panenku. A jsou tu nějací hosté, asi z ciziny!" zařval.
Po schodech seběhla žena ve středních letech. Tedy přesněji řečeno, sešla po schodech.
"Brejvčír, panstvo! Mám jenom jeden pokoj, bez blech, my jsme tu čistotní. Ale pivo došlo. Od té doby, co sládek přivezl poslední, jsme na suchu jako ryby. A jídlo taky není, protože není nikdo, kdo by ho připravil."
Erik se nezmohl na slovo, když viděl, jak žena starci podává dětskou panenku. Ten si s ní vesele hrál.
"Snad abychom..."
"Meče nechat tady! A luky a nože. My nejsme žádný nožířství. My jsme slušný podnik. A ne abyste si nahoru někoho vodili! A běda vám, jestli jste čarodějníci. Vesnická bába je vždycky pozná a to potom bude mazec!"
Richard jako první započal moudrý ústup. Přestože všichni byli silní muži, taková žena je postrachem kohokoliv. Richard u sebe žádnou zbraň neměl. Erik a Marek odložili své meče a nechali je na odiv starci. Při pohledu na meče si Richard vzpomněl na jediný okamžik, kdy měl v ruce meč. Bylo to tehdy, když byla tvrz Le Graine obsazena vzbouřenci a Richard se bránil. Ani rodinný meč, se kterým Richardův děd dobyl vítězství proti barbarům, Chéri, nestačil na to, aby se vypořádal s nepřáteli. Richard byl prostě slabý. Čekalo je nepříjemné překvapení, když zjistili, že pokoj je možná bez blech, ale také bez jakéhokoliv nábytku včetně skříně nebo postele. Ustlali si na nepříliš čisté podlaze a vzápětí usnuli blaženým spánkem.
Tu noc přišel za Richardem bílý kůň jen krátce. Po prvním pohlazení se rozplynul a Richard zpola bdělý zpola spící poslouchal podivný rozhovor. Jeho účastníci byly muži zahaleni do temných plášťů. Přestože venku bylo sucho, oni byli mokří, jako by právě prošli nejhorším lijákem.
"Zabijeme ho hned!" řekl ten vyšší.
"Ne, to je hloupost," varoval nižší.
"Jestli stane v kruhu, bude pro nás nebezpečný!"
"Jestliže stane v kruhu, ostatní zemřou. A jinak je to jen bezvýznamný červ. Navíc teď právě je větším nebezpečím pro sebe a své přátele než pro nás."
"Ale může se stát..."
"Téměř ne. Je tak malá pravděpodobnost, že by se musel stát zázrak a ne malý, aby se podařilo to, o čem uvažuješ."
"A co když přivolá jeho?"
"Je mrtvý. Nezapomínej na to, je mrtvý."
"Já nevím, jestli pro něj je smrt dostatečná překážka."
"Spoutá ho sám v sobě, není se čeho bát."
"Stejně bychom ho měli zabít. Už tak z principu. My, kteří jsme studovali tolik let a najednou přijde někdo, komu ještě teče mlíko po bradě a už se chce zasvětit..."
"Zemře, ale ne teď. Chrání ho."
"Kdo?"
"Možná oni, možná on, kdoví?"
"Přemohli bychom je?"
"Nejspíš ano, ale musili bychom se odhalit. A to je v této chvíli nebezpečnější než kdy jindy."
"Mohli bychom ho získat na svou stranu."

"Nezapomeň, že nejsme jako oni. My jsme jiní. K nám si musí najít cestu s plným poznáním a uvědoměním. My je nenutíme..."
"Za chvíli bychom měli být v tom odporném zmrzlém kraji Le Graine. Nesnáším zimu."
"Přemož se. Ta slizká čarodějnice, která mi je stejně odporná jako tobě, nám může být užitečná. Vždyť jen díky spolupráci urozené paní Markyty, která zoufale toužila po vévodské stolici, se nám z křesla podařilo dostat hada Richarda, jehož intriky jsou snad ještě horší než intriky Představeného. Vlastně nám hrál do ruky, jenže špatným směrem. Musel pryč."
"Může se z něj stát mocný nepřítel."
"Ale stejně mocný spojenec. Třeba se nakonec znovu odhodlá...splnit si své sny."
"Je čas?"
"Ano." A pak už nic. Obě postavy naráz zmizely. Richard chvíli přemítal o pravdivosti svého vidění. I kdyby to byla pravda, nemohla ho přece teta od začátku zradit. Byl spíš nakloněn tomu, že kartu otočila až po povstání. A o kom se bavili: kdo byl on a kdo byli oni. Když už jsme u toho, kdo byli vlastně my. Na žádnou z těchto otázek nedokázal odpovědět, a tak se raději na tu událost snažil zapomenout. Té noci se mu už nic zvláštního nezdálo. Ráno přišlo nečekaně a zastihlo ospalé dobrodruhy nepřipravené. Přesto se pokusili rychle vstát a opustit městečko. Podařilo se jim to asi za hodinu. Paní domácí musela překontrolovat, zdali se z prázdné místnosti nic neztratilo, dohadovali se starým dědou o meče, které si přivlastnil a hrál si s nimi jako se svou oblíbenou hračkou. Nakonec je vykoupili za cenu jednoho takového meče na zdejším trhu. Zhrozili se nad stájí, kde byli ubytováni koně. Stáj byla ve stádiu rozpadu a nemohla tomu pomoci ani plachtovina, prožraná od myší, která byla potažena přes střechu v marné naději, že zabrání zatékání.
Vyvedli své koně ven a co nejrychleji z městečka uháněli. Nebyli daleko od hlavního města Chevalier, okolo kterého chtěli projet, aby mohli pokračovat dál na jih do Krkavče. Projížděli osadami vesměs stejnými nebo podobnými, jako byla ta, ze které tak kvapně ujeli. Nedbalost poddaných vévody Chevalier byla proslulá po celé Říši a jen málokdo se proto vydával na toto území. Byla to, pravda, nejkratší cesta do Svatého města, ale ani zdaleka ne nejpohodlnější. Mnohem lépe by bylo bývalo dojet až k pobřeží Tichého moře a pak pokračovat podél něj až do vévodství Acier, kde svaté město stálo.
Richard a jeho společníci si však zvolili méně častou, druhou trasu, protože ta byla odlehlá a bylo pravděpodobné, že tam se zprávy o pokusu o upálení Richarda Le Graine donesou mnohem pomaleji. Město Chevalier leželo uprostřed nehostinných močálů, což se ostatně dá tvrdit o celém vévodství Chevalier. Tříčlenná skupinka jej objížděla po vyznačené stezce, zrovna, když padla do rukou vojáků, kteří zde vybírali mýtné. Richard byl připraven zaplatit, ale velitel zřejmě po penězích netoužil, poslal své dva podřízené, aby je odvedli do města. Richard to přijal s chladným klidem. Jeho kápě, kterou si nasadil po dobu, kdy projížděli městem, ho dobře chránila před informovanými zraky. Zato Erik se ohánět svým titulem a křičel, že je to neslýchané. Nakonec se ale uklidnil a po Markově příkladu netrpělivě pozoroval okolí. Provedli je branou do vpravdě ohyzdného města, kde stálo pár chatrčí na spadnutí a jedna zpola zchátralá pevnost. Právě k ní vojáci směřovali, pevně se přidržujíc svých halaparten, jako by se báli, že o ně mohou přijít. Provedli je špinavou halou, až vstoupili do krásné a na zdejší poměry udržované síně, které předsedal vévodský stolec. Richard okamžitě poznal, kdo na tom trůnu sedí!
Muž, o kterém byla řeč, měl dlouhý šedý plášť a nepříliš zdobné oblečení. Byl starý, velice starý, ale jeho oči svědčily o jiskře, která v nich hoří. Následovalo ticho, ani strážní se neodvážili promluvit.
"Jsem zdrcen, synovče," přerušil ticho vévoda Chevalier, "že mne nepoznáváš. A přece nás pojí tak blízký vztah."
Richard shodil kápi a poklonil se svému strýci: "Jsem rád, že se znovu setkáváme."
"Představíš mne svým přátelům? Vévoda Erik už mne jistě zná, ale kdo je ten mladý odvážlivec, který putuje po tvém boku?"
"Jsem Marek, výsosti," řekl s úklonou. Muž, který byl dosud schován ve stínech, promluvil sytým barytonem:
"To je neslýchané, Výsosti. Richard Le Graine je čarodějník, usvědčený a odsouzený, a vy se s ním vítáte, jako kdyby..."
"Jak kdyby to byl můj synovec."
"Jako zástupce církve musím protestovat. Je to nehorázné, ba přímo duši ohrožující. Jestli, vévodo, neuposlechnete mé rady, vaše duše propadne temným mocnostem. Chcete to riskovat?"
"Něco vím, milý pátere. A sice, že Richard není čarodějník, ale člověk v tísni. Nechte nás o samotě a klidně žalujte svým nadřízeným ve Svatém městě. Já jsem už rozhodnut. Pojď blíž, Richarde."
Uražený duchovní odešel. Richard ho mlčky sledoval, pak teprve vyplnil králův rozkaz.
"Co vidíš, Richarde?" ptal se stařec. Richard viděl smrt, smrt pomalou a tragickou ve svém závěru. To však nebylo určeno pro uši starého vévody:
"Vidím svého strýčka."
"Ty ohavný lháři. Všechno mi řekl Moudrý, který před třemi dny přišel na návštěvu. Prý vidíš smrt. A že bys ji neviděl na mně, na někom, kdo už tady dlouho nebude?"
"Nemluv z cesty, strýčku, jsi zdravý jako řípa."
"Kdyby tak. Jenže čas je nemoc a zhoubná stejně jako tyfus. Mí doktoři a ranhojiči tvrdí, že zemřu do dvou měsíců."
"Ranhojiči často lžou."
"To je pravda. Ale to není to, o čem se chci bavit. Potřebuješ moji pomoc, to vím. Honí tě inkvizice po celé Říši, potřebuješ někoho, kdo se za tebe postaví. Já už jsem starý a obávám se, že můj vnuk už nebude tak shovívavý. Ten plní vůli krále a kdybych už byl mrtvý, upálil by tě. Já chci vykonat před smrtí ještě cosi dobrého, takže ti, Richarde, půjčím svou osobní stráž, aby tě doprovázela až tam, kde končí moje vévodství. Velice mne mrzí, že tě nemůžou dovést

až do Krkavče, ale vévoda Acier je člověk háklivý a vznětlivý a vstup mých vojáků na jeho území by vyvolal válku."
"Velice ti děkuji, strýčku."
"Věř mi, nevěřil jsem církvi, když tě prohlásili za čarodějníka. Já jsem věděl, že jsi dobrý člověk, Richarde."
Richard kývl hlavou.
"Dnes v noci zůstanete zde. Ráno se vydáte na cestu. Půjde-li všechno dobře, za týden uvidíte hradby Svatého města."
Povídali si ještě dlouho o svým vzpomínkách a myšlenkách, nechali barda, aby jim zahrál tajemnou baladu a později povečeřeli. Vévoda je nechal uložit do čistých pokojů, nepříliš luxusních, ale po dnech cestování to byla příjemná změna. Ráno se probudili svěží jako rybičky, připraveni na další cestu. Vévoda jim a jejich početné eskortě mával z hradní věže, dokud nezmizeli hluboko v bažinách.
* * *
Po dnech strávených v bažině začal močál pomalu ustupovat planině. Nakonec dorazili až na hranice, kde je opustil doprovod a oni sami přešli hranice do krásné země Acier, nazývané také pravlast, protože právě tam se zrodila kultura královského dvora i idea feudalismu.
Město Krkaveč, nejkrásnější ze všech říšských měst, pak bylo středem tohoto úrodného kraje, který omývaly teplé vody Tichého moře. Kultura zrozená ve stínu obrovských palem neměla nikde konkurenci. Přesto mnoho z toho, co bylo známo, se navždy ztratilo nebo přechovalo jen v Cirátově knihovně.
Naše malá skupinka pokračovala touto krajinou, narážela na početné, upravené vesničky a v dálce pak zahlédla velká města, přičemž každé mělo hlubší historii než jakýkoliv jiný kout v Říši. Dříve, než na trůn v Hnízdě usedl Velký král, zdejší města se předháněla v objevech a nových myšlenkách, které formovaly svět.
Na noc se zabydleli v malém hostinci v jedné z těch mnoha vesniček, stojících ve stínech vysokých hradů. Místní hostinský je pozorně sledoval liščíma očima a rychle počítal, kolik si může poručit za jednu noc. Krčma byla sice plná lidí a každý z nich platil dost, aby to hostinského dobře uživilo, ale to nebyl žádný důvod, aby si nemohl přivydělat na trojici poutníků, kteří chtějí navštívit Svaté město.
"Copak, pánové, copak byste ráčili?"
"Tři pokoje bez blech! A něco k zakousnutí."
"Zajisté. Ale zdalipak také máte peníze?"
"Kolik chceš?" zeptal se naivně Richard.
"Za pokoje tři groše a za jídlo taktéž tři. Máme dnes výborné kuře."
"Šest grošů?" zuřil Erik, "za to bych si mohl koupit celý tenhle hostinec i s obsluhou!"
"Ale co vás nemá! Vévoda na nás uvalil vysoké daně, sotva přežívám. Proto ceny ve vévodství tak rostou."
"Tak tedy dobrá," řekl poddajně Marek.
"To tedy ne!" vzbouřil se Erik.
"Ale ano. Tady jsou peníze."
Na stole cinklo šest zlatých mincí.
"Děkuji mnohokrát, pánové, děkuji, děkuji. Chcete hned do svých pokojů nebo počkáte na jídlo?"
"Půjdeme hned nahoru. Jídlo přineste k nám."
Marek se beze slova vrhnul ke schodům, rozčilený Erik a Richard za ním.
"Kdybychom měli dávat takové peníze za nocleh všude, pak jsme zakrátko na mizině, Marku," namítal Richard.
"Mohl jsem ho probodnout!" spílal Erik.
"Jde to mnohem jednodušeji," poznamenal tiše Marek a vytáhl odkudsi ze svého kabátu kožený měšec, který nepochybně patřil hostinskému, "teď se můžeme napít za jeho peníze."
"Pravý zloděj se hold pozná," poznamenal na výsost spokojený Erik.
Po večeři sešel Richard dolů do přízemí, kde se právě hostinský rozčiloval nad krádeží měšce. Své přátele nechal nahoře, byli víc unaveni než on a o společnost nestáli. Zato Richard po všech strastech se toužil bavit, což mu tato putyka skvěle zaručovala. Nesměle přisedl k největšímu hloučku, ve kterém okamžitě ustal všechen hovor, lidé se dívali na nového přísedícího poněkud odtažitě. To se změnilo až ve chvíli, kdy jim všem Richard objednal džbán piva. Když se hovor znovu rozproudil, nadhodil opatrně Richard, co ví o bývalém vévodovi Le Graine. Slova se chopil statný kovář:
"Dnes už se nedá ničemu věřit. Poté, co starý Pán víry odešel, to jde s kněžskou pravdivostí od deseti k pěti. Je zatěžko jim uvěřit třeba i to, že slunce vychází na východě nebo že náš král je nejjasnější vládce."
Pro kováře byl král něčím tak vzdáleným, jako jsou pro člověka hvězdy.
"Ba, ba," pokyvovali mnozí, ale zvedl se i jiný hlas. "Pomluvy. Čarodějník Le Graine si zasloužil upálení," tvrdil farmář.
"Možná, že se ho pokoušeli ti tam nahoře jen zbavit," navrhl Richard.
"Hlouposti," reagoval, "dobře mu tak, že shořel."
"On už shořel?" divil se Richard, protože si své vlastní smrti jaksi nebyl vědom.
"Před týdnem ho zajali ve vévodství Chevalier a upálili, na mou duši!" přísahal farmář.
Richard pochopil, že to byla malá pozornost od starého vévody Chevalier, který se zřejmě rozhodl Richardovu cestu o poznání ulehčit. Richard mu za to v duchu poděkoval. Když byl hovor v nejlepším, otevřely se dveře a do světnice vstoupil muž v dlouhém kabátu. Opatrně jej odložil a všechny oči spatřily, co tak jemně choval v náručí. Byla to lyra, starý nástroj, na který hráli už jen pěvci z vévodství Acier, kde byla před dlouhými lety vynalezena.
Pěvec se uklonil a zdvořile se zeptal, jestli jsou zde uši ochotné poslouchat jeho hudbu. Byl to tradiční rituál, který musel vykonat každý pěvec, právě vstoupivší do místnosti. V kraji Acier byly tradice silnější než zákony, a právě proto mluvil pěvec velice obřadně.

"Jestli chceš, zpívej si o aleluja," ozval se hostinský, "ale já ti za to platit nebudu." "Já jsem nepřišel pro peníze, vzácný pane. Já jen doufám, že je zde někdo, kdo si chce poslechnout moji baladu."
"Dělej si, co chceš," podvolil se nakonec hostinský. Pěvec si přistrčil židli od jednoho stolu a aby jej bylo slyšet, otočil se čelem k publiku. Začal na lyru vybrnkávat složitý rytmus a vleklou melodii, když začal zpívat o Velkém králi a o pádu Krkavče. Pak se příběh přenesl až k podivným okolnostem smrti jeho syna a o Moudrých, kteří střeží Říši proměněni v lesní zvěř. Toto téma začalo Richardovi poněkud vadit, tak hodil pěvci zlatý peníz a požádal ho, aby zazpíval severskou baladu, zná-li takovou.
"Můj pane, vřele ti děkuji, ale já neznám žádnou baladu ze severu. Jsem příliš vzdálen tomu kraji a nikdy jsem tam nepobýval."
"To mě mrzí. Já sám znám jednu překrásnou. Je o Ledové panně a mladém princi."
Načež si Richard nostalgicky povzdechl, tak se mu stýskalo po rodné kraji.
"Pane, znáš-li takovou baladu, zazpívej ji, prosím," ozval se zdvořile pěvec.
"Nemám ten hlas, který bych na to měl mít, ale zahrát bych ji dokázal."
"I na lyru?"
"Ano, je podobná loutně."
"Pak tedy prosím, můj pane."
Pěvec Richardovi nabídl loutnu a ten na ní začal vybrnkávat jednotlivé tóny, o poznání jednodušší než starobylý jižanský námět.
"Kdysi," zarecitoval, "žila vprostřed skal,
panna z ledu vytesaná,
jak bílé křišťály krásná líce,
však ztratil se obr, jenž tvar jí dal.
O kráse její mrazivé,
řeč byla do daleka,
i začalo se říkati,
že její líce jsou živé.
I přišel v dálavy severní princ,
který synem královským byl,
o kráse její doslechl se,
hledat ji šel pryč.
Z ledu tam stála ukovaná,
stříbrný pás rampouchů
zdobil ji věrně kolo pasu,
krása její nevídaná.
Našel ji poutník,
na pozadí krásných letních dní,
když soumrak se šeřil,
polibek na rty chtěl jí dát,
snad ten ji k životu probudí.
Neví hošík, zdali může,
zdali polibek žhavý
její krásu nerozpustí
ve špinavé kaluže.
Utichl vůkol celý život
ledová panna stojí dál.
V kráse svojí vytesaná,
a kolem ticho, ticho jest.
Princ tam stojí vedle ní,
v ledu krystal proměněn,
dost odvahy nikdy neměl,
políbit rty jelení.
Stojí v lese, stojí panna,
kolem kruhu z křišťálu,
a vedle ní mládeneček,
co nenašel odvahu."
Píseň utichla, přesto ale dlouho zněla v myslích těch, kdo ji slyšeli. Po Richardových tvářích stékaly slzy. Odložil lyru a vydal se po schodech nahoru do svého pokoje.
Do pokoje, kde odpočívali Erik a Marek, vtrhl se slzami v očích.
"Co se stalo?" divil se Erik.
"Já chci domů," zaskučel Richard.
"Co se stalo?" zeptal se Erik znovu.
"Jak vám závidím, vy, co máte domov a ač na cestách, kdykoliv se do něj můžete vrátit. Já jsem domov měl, ale ztratil jsem ho. Měl jsem zemřít."
"Richarde, ublížil ti někdo."

"To ta píseň, o Ledové panně a princi. Znáš ji, Eriku?"
"Kdo by ji neznal? Je to přece jedna z nejoblíbenějších balad."
"Já vím. Tam dole jsem ji zpíval. Ó, jak já toužím být zase ve svém ledovém vévodství!"
Richard setřel slzy a uklidněn se posadil.
"Bylo to dětinské," řekl, "promiňte mi, prosím."
"To nebylo dětinské, Richarde, to bylo lidské," poznamenal vážně Marek.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
"Dále," reagoval Richard.
Do pokoje vešel pěvec s lyrou v ruce.
"Dobrý večer," oslovil přítomné.
"Co tu chceš?" utrhl se na něj Marek, který pěvce neměl rád, tak jako málokdo z nižšího lidu, protože pěvci zpívali pro vyšší společnost a jen málokdy pro chudáky zadarmo.
"Přišel jsem se poklonit vévodovi Cheval a Le Graine," odpověděl minnesinger s klidem v hlase.
Erik byl okamžitě na nohou a přiložil svůj meč k pěvcovu hrdlu.
"Pokud vím, tak tímto nástrojem se živíš. Nechceš o něj přijít, že ne?"
"Já vás neprozradím. Ani Richarda Le Graine, údajného čarodějníka. Přicházím z Domu Moudrých."
"Pusť ho, Eriku. Co nám chceš říct, pěvče?" ptal se Richard.
"Nesu pozdravy od Moudrého Šimona, který se v Krkavči těší na tvůj příchod. Nicméně varuje tě, aby sis dal pozor na černě oděné muže."
"Už jsem takové spatřil. Mluvili podivně."
"Nevím, jestli to jsou oni. Vím jen, že takoví lidé by ti mohli usilovat o život."
"Děkuji ti. Vracíš se teď do Domu Moudrých?"
"Těžko. Nikdo tam nenajde cestu, pokud to tak nechce Moudrý. Jdu na sever za krásnými baladami."
"Pak ti tedy přeji sbohem. Nepovažuješ-li to za kacířské, sděl mi alespoň své jméno."
"Jsem Medard, Medard ze Svatého města. Jsem známý v mém cechu, kdybys někdy potřeboval pomoc, kdykoliv se na mě obrať."
Pěvec se uklonil a odešel. Dole pak ještě dlouho zpíval krásně a čistě doprovázen lyrou, až Richard při poslechu té krásné hudby usnul. Ráno už byl pěvec pryč.
Po tři následující dny se naše skupinka ubírala rovnou krajinou vévodství Acier a na konci třetího dne stanula nad nádherným městem Krkavčem, svatým městem Říše.

Část druhá

Richard Le Graine, Moudrý

8. kapitola

Dům Moudrých

Richard Le Graine, zabalen potupně do kutny, že nebylo vidět ani ucho, pomalu v doprovodu svých přátel sjížděl z kopce ke Svatému městu, jehož krása se odrážela od hladiny velice klidného moře, takže se zdálo, že se krása dvojnásobí.
Bylo to město plné starobylých chrámů i novějších bazilik. Všude se tyčily hrdé vížky, které se snažily dosáhnout k obloze. Město, které bylo zasvěceno víře, bylo nádherné.
Naše trojice projela obrovskou mosaznou bránou a okamžitě je zavalila vlna hluku, výkřiků, vychvalování. Město víry bylo totiž i městem obchodu, protože právě zde se střetávaly mnohé stezky. Nehledě na to, že toto místo bylo původním domovem vší šlechty v Říši, křičela trhovkyně jako na lesy, jak skvělé má ryby.
Když se jim konečně povedlo vykroutit z nejrušnějších ulic, překvapilo je pět lupičů, kteří se ale vzápětí zalekli Erikova meče a Markovy dýky.
Když byl konečně klid, zeptal se Erik: "Co zde vlastně hledáme, Richarde?"
"Nějakou budovu zvanou Dům Moudrých."
"A kde stojí?" tázal se Marek.
"Kdo ví. Ale Erik už ve Svatém městě byl..."
"Nikdy jsem o žádném Domě Moudrých neslyšel. Byl jsem tu jen krátce, Richarde..."
"Počkejte tu, zkusím se zeptat někoho z místních."
"Jdeme s tebou, nikdy nevíš, co se může přihodit." Tak se trojice na koních znovu vydala do rušných ulic Svatého města. Sháněli se po této informaci do večera, nikdo jim však nebyl schopen dát radu. Když se začalo šeřit, rozhodli se, že dnes už hledat nebudou a radši si našli malý a zjevně čistý hostinec. Ačkoliv byla cena ve srovnání se zbytkem Říše závratná, na zdejší ceny to bylo vcelku levné.
Dalšího dne hned po snídani se skupinka už pěší vypravila prozkoumat památky města. Během dne navštívili chrám Pána víry, obelisk naděje, kapličku svatých otců, baziliku všech očištěných a v neposlední řadě slavné řečnické náměstíčko. Prohlédli si střed města, krásný ve své jedinečnosti a večer zamířili zpět do hostince bez jakékoliv poznámky o Domu Moudrých.
"Ať už je ten prokletý dům kdekoliv, my ho najdeme," utěšoval Erik Richarda.
"Ne, je to zbytečné. Je to honba za přeludem. Vraťte se domů," mluvil tiše Richard.
"Nikdy. Dokud nebudeš v Domě, nedokázal bych se Cirátovi ani podívat do očí," oponoval Erik.

"Co si myslíte, že najdete? Nějaký lesknoucí se dům na nejvyšším kopci? A bude plný moudrých stařík? To se setsakramentsky mýlíte, pánové," namítl Richard.
"Výmluvy. Jestli tady nějaký dům stojí, dnes v noci to zjistím," navrhl Marek.
"Jak? Už tady pátráme třetí den a nic."
"Ale ještě jste se nezeptali zlodějů a různé chátry, to se totiž ke šlechtickému stavu moc nehodí."
Ozvalo se zaťukání. Aniž by kdokoliv cokoliv řekl, do místnosti vstoupil malý chlapec, tak desetiletý.
"Můžu vám pomoci," navrhl.
"Dobrý večer," pozdravil slušně Richard a proti své vůli ho kritickým, ba vévodským zrakem sjížděl odshora dolů.
"Poslouchal jsem za dveřmi a vím, že potřebujete najít ten dům."
"Ty víš, kde je?" zeptal se Erik jen o něco dřív než Richard.
"Ne, to nevím, ale jestli to někdo ve městě ví, do rána to zjistím."
"To je odvážné tvrzení," namítl Richard.
"Ani ne, pane. Můj pěstoun je šéfem největší zlodějské kupy ve městě. Máme pod palcem skoro každého."
"Zajímavé. A co bys za tu službu chtěl?"
"Tisíc zlatých. Nic víc, nic míň."
"Cože? To je cena vévodství!"
"Ano, můžete to také splácet postupně s mírným úrokem."
"Nikdy!" pravil hrdě Richard.
"No prosím. Až budete v koncích, nezapomeňte, že moje nabídka pořád platí."
Malý chlapec odešel a dveře za ním zaklaply.
"Máš, Eriku, nějakým způsobem takovou sumu k dispozici?" zajímal se Marek.
"Ne, to bych musel prodat vévodský palác. A to by mi Šarlota nikdy nedovolila."
"Je to hloupost, přátelé," namítl Richard, "já věřím, že ho najdeme i bez pomoci."
"Sotva," poznamenal Marek.
"Vraťte se domů, přátelé," navrhl znovu Richard, "já už se o sebe nějak postarám."
"Ne, to nejde. Slíbili jsme, že tě doprovodíme."
"Vy hlupáci. Cožpak to nechápete? Ten dům není obyčejný, žijí v něm Moudří. Tak jako tak, já věřím, že ho jednou najdu."
"Měli bychom se na zítra vyspat. Říká se, že ráno je moudřejší večera. Tak tedy dobrou noc," zakončil rozhovor Erik, kterému Richardova řeč přišla únavná.
"Dobrou," odpověděli jeho přátelé a postupně se uložili ke spánku.
Tu noc měl Richard opět sen. Bílý kůň byl dnes neklidný a neustále cukal hlavou, když ho Richard hladil. Nakonec Richard pochopil, že s ním má někam jít. Kráčel opatrně, vyhýbal se výmolům, ale šel za určitým cílem, to Richard věděl moc dobře. Vedl jej přes zelenou louku, opatrně a neustále měnil směry. Richard ho přesně následoval, zatímco kůň ho pořád popoháněl. A pak před sebou uviděl dům. Tedy spíš barabiznu na spadnutí. Budova byla tak zchátralá, že Richard nepochyboval, že do ní zatéká a že se s každým závanem větru jí hrozí zřícení.
Budova stála na zelené louce jako obrovská houba, která vyrůstá zpod trávy. Richard chtěl jít blíž, ale zjistil, že kůň už zmizel. A v té chvíli se probudil.
Zloději, kteří tak jako obvykle postávali na ulicích a čekali na příležitost, užasle hleděli na Richarda, který rukama hladil neviditelného koně a neomylně kráčel ulicí, jako by ji moc dobře viděl. Dojem umocňovalo to, že Richard byl v noční košili a tiše pochrupoval. Přestože šel bosky, nezadřel si do prstu žádný trn ani úlomek skla. I loužím se dokázal vyhnout.
V nočním světě nastal poprask. Všichni zloději, bez ohledu na to, do které tlupy patří, se shromáždili a pozorovali Richarda, jak se pomalu sune ulicemi. Nešel ovšem do středu města, ale na odlehlé místo na okraji.
"Jde do strašidelné ulice," šeptalo se mezi zloději, protože Richard opravdu kráčel tím směrem. Ona ulice, o které mluvili, byla postavena těsně poté, co shořelo Svaté město ve válce mezi Hnízdem a Krkavčí. Mnoho z domů už bylo dávno zřícených, přesto je nikdo neuklízel, protože se říkalo, že v těch domech straší.
A zloději se nemýlili. Richard opravdu zamířil do strašidelné ulice. Po malé poradě se zloději rozhodli, že ho zachrání, tak ho popadli za nohy a ruce a odnesli stále spícího do tajemného sklepení, kde vládl nad podsvětím největší šéf.
Richarda čekalo tvrdé probuzení v podobě kbelíku studené vody. Když konečně přestal nadávat po této sprše, rozhlédl se po okolí. Jeho přátelé tu nebyli, zato tu byl malý hošík, který jim večer nabídl služby. Dále tu byl obrovský muž, který ho zřejmě polil. Pak Richard spatřil i starého, téměř vetchého muže, postávajícího u okna.
"Jak se jmenuješ?"zeptal se zostra.
"David." Richard si uvědomil, že jeho pravé jméno by ho mohlo spojit s čarodějnictvím.
"Odkud jsi?"
"Z vévodství Cheval."
"A co děláš tady, v Krkavči."
"Navštívil jsem svatá místa a..."
"Zlom mu ruku, Pepo. Za každou lež mu něco zlom."
Svalovec se natáhl po Richardově útlé ruce a byl by ji bez mrknutí oka zlomil, kdyby Richard nevykřikl.
"Ne, už budu mluvit pravdu!"
"Dobrá, na poprvé ti odpouštím. Jak se jmenuješ?"
Richard se pocitem marnosti podíval na Pepíka, který si opíral ruce v bok: "Richard Le Graine."
"Myslel jsem si to. Pán čarodějníků ve Svatém městě..."

"Já nejsem čarodějník."
"To máš tedy smůlu. Právě jsem jednoho takového čarodějníka potřeboval."
"Co prosím?"
"Myslíš si, že mne mohou čarodějníkovy lži přivést ještě hlouběji do pekla, než kam patřím? Podívej se."
Stařec se natočil obličejem k Richardovi a ten ztuhl děsem. Samotný obličej byl sice vrásčitý a starý, ale to, co dokázal vidět jen Richard, ho zděsilo. Nad hlavou toho muže se vznášelo nepočítaně násilných smrtí a vražd. A nad tím vším pak černá kosa, která Richardovi věštila brzké úmrtí.
Richard vykřikl děsem.
"Věděl jsem, že jsi čarodějník. Pověz mi tedy, jak zemřu. A kdy."
"Velice brzy, můj pane," podvolil se Richard, stále v šoku.
"Pchá, to vím také. Jsem vážně nemocný."
"To jsem nevěděl."
"To je možné. A co vidíš ještě."
"Vidím smrt těch, které jste zabil."
"Ano, to je v pořádku. Jak zemřu?"
"A pustíte mne odsud, když vám to řeknu?"
"Samozřejmě."
"Zemřete přirozenou smrtí v posteli a všemi oplakáván."
"Vida. Víš vůbec, jak ses sem dostal?"
"To opravdu netuším, můj pane. Snad že mne někdo unesl z mého pokoje."
"Ne, chodil jsi jako náměsíčník po městě. Nechali jsme tě jít, dokud ses nepokusil vejít do strašidelné ulice."
"Kam?"
"Je to prokleté místo, straší tam. To mě ujistilo, že jsi čarodějník. Zlo přitahuje zase jen zlo."
"Pustíte mne tedy?"
"Ano, já nechci už s čarodějníky nic mít. Dozvěděl jsem se vše, co potřebuji. Štěpán, můj syn a mé jediné štěstí tě doprovodí do tvého hostince. Zavažte mu oči, ať sem neobjeví cestu."
Richard spatřil černý šátek přímo před očima a pak už neviděl nic. Desetiletý hoch mu podal ruku a vyvedl jej po schodišti nahoru. Pak otevřel dveře a vyšli na ulici. Chvíli ho vodil po městě, pak mu teprve sundal šátek.
"Váš hostinec je za příštím rohem," řekl mu.
Richard rychle pozoroval obzor, aby odhadl, kolik je hodin. Domníval se, že čtyři hodiny po půlnoci.
"Já nechci do hostince," řekl, aniž by věděl proč, "já chci do strašidelné ulice."
"Ale... to je moc nebezpečné!" namítl hoch.
"Pro mě je nebezpečnější zůstat tady než jít tam. Máš u sebe papír?"
"Tady."
"A uhlík máš?"
"Snad...tady je."
Richard na lístek spěšně uhlíkem napsal: "Myslím, že jsem objevil Dům. Chcete-li, počkejte na mne do zítřejšího rána. Nevrátím-li, odjeďte z města. Richard Le Graine."
"Hoď, prosím, až mne vyprovodíš, tohle mým přátelům pod dveře. Bohužel nemám žádné peníze, ale oni ti určitě za to něco dají."
"Samozřejmě," kývl hlavou hoch.
"Tak kudy se jde do strašidelné ulice?"
Chlapec Richarda vedl setmělými uličkami města, až stanuli na prahu jeho nejzanedbanější části. Odtud nebyl slyšet žádný hovor, hluk a křik. Bylo to tiché místo.
"Dál už nejdu. Je to podivné místo."
"Dobrá, přeji ti hodně štěstí, Štěpáne."
"I vám, pane, a budete ho potřebovat." Malý chlapec překvapivě hbitě zmizel za rohem. Richard jen doufal, že lístek bude doručen.
Obrátil se k podivné, až nepatřičně zanedbané ulici. Bylo odtud vidět na skvostný střed města a pozemky zde musely dosahovat astronomických částek. Proč tedy nikdo tuto ulici neopravil? Raději ji nechal chátrat.
Richard znal jen jedno vysvětlení a doufal, že je správné: "Zde žijí zbytky Moudrých."
Vykročil vpřed a téměř bázlivě sledoval okolní domy. Pak přidal do kroku, protože žádné přeludy neviděl. Ulice se zdála být dlouhá a Richard nevěděl, co přesně hledá. Přibližně uprostřed spatřil starý dům, který zahlédl ve snu.
"To je ono," pomyslel si a vydal se dovnitř. Když se octl na schodech, ozval se za ním posměšný výkřik: "Ale, ale...synovec má strach!"
Richard se otočil a spatřil svoji tetu. Stála tam, na tváři úšklebek a zlověstný výraz.
"No a co?" poznamenal s chladným klidem.
"Velký plán, rozbití Říše! Naivní hlupáku."
Richard na ni hleděl s klidem, který mu byl vlastní předtím, než se vydal na tuto bláznivou výpravu, která ho o něj připravila.
"To mi neumíš ani říct, že..."
"Že co? Že jsi mne zradila, že jsem kvůli tobě málem zemřel? Já ti to nevyčítám, ten život, kdy jsem byl vévodou, už skončil. Já se teď snažím začít nový. Nepronásleduj mne už, neboť ses mne zřekla. A tak se i já zříkám tebe, má paní."
Tetička se rozplynula, jako by nebyla víc než mlhou. Richardově mysli teprve teď došlo, že tu jeho tetička nikdy být

nemohla. Je přece na svém panství a stará se o své problémy. Richarda, svého synovce, už dávno vyřadila ze hry o vévodský stolec.
Richard otevřel dveře zchátralého domu.
"To jsem si nemyslel, že by Moudří byli ochotni bydlet v takové barabizně."
Vevnitř bylo tolik pavučin, že skrz ně sotva viděl.
"Moudří zřejmě bydlí ve vyšších patrech."
Richard udělal krok dovnitř a protřel zrak. Nestál v té samé zanedbané síni plné pavučin, ale v upravené hale, za kterou by se nemusel stydět ani král.
"Dobré ráno, pane," ozvalo se ním. Richard si uvědomil, že mu lokaj v krátkém fráčku drží dveře a teď právě si udiveně prohlíží noční košili.
"Dobré ráno," pozdravil Richard.
"Hledáte Moudré?"
"Jistě."
"Bohužel, právě teď se s vámi nemohou setkat. Mám nařízeno, až přijdete, vám poskytnout lázeň a šaty hodné Moudrého."
"Vy mně čekáte?"
"Ano pane. Měl jste tu však být až za dvacet tři minut. Jsem velmi rád, že jste prošel zkouškou."
"Jakou?"
"Přece přede dveřmi. Byla to zkouška pocitů. Měl jste prokázat, že dokážete potlačit své pocity na úkor zdravého rozumu. To jste zvládl, pane..."
"Richard, Richard Le Graine."
"Děkuji, někdy jména zapomínám. Jste tedy šlechtického rodu?"
"Jednoho z nejstarších v Říši."
"Ach. Za mého mládí byl jakýsi Le Graine ministrem obchodu. Slyším prvně, že se jeho potomstvo vyšvihlo až na vévodský post."
"To muselo být před sedmi sty lety!" divil se Richard.
"Asi tak. Tady v Domě nikdo příliš nestárne. Jak jistě zjistíte, tento Dům je zvláštní v mnohem rozmanitějších věcech."
"A vy tu sloužíte Moudrým?"
"Jim? Ne, oni se dokážou obsloužit sami. Víte, před sedmi sty lety bylo moderní mít někoho, kdo se staral o domácnost a kdo vítal hosty. Nevím, jak je to dnes, ale rozhodně to není tolik v módě. A tehdy si mne najali. Viděl jsem, jak umírají celé generace Moudrých v bitvách bez krve a beze zbraní a sám jsem zestárl jen velice málo. Jsem vlastně jakási tradice."
"Zajímavé."
"Váš příchod, pane Richarde, byl dlouho očekáván. Bojím se, že ho provázely dramatické události."
"To tedy ano," souhlasil Richard.
"Vím, že jste unaven. Doprovodím vás do lázeňského salónu a pak vám ukáži váš nový příbytek."
"Děkuji."
Služebník ho vedl do levých dveří, kde se Richardovi objevil před očima bazén naplněný čistou průzračnou vodou, která je, jak Richard vzápětí zjistil, i teplá.
"Všechno, co potřebujete ke koupeli, je zde," řekl lokaj, ukazujíc na východní stěnu místnosti, "mohu vám zaručit, že vás během koupele nikdo nebude rušit."
Richard se udiveně rozhlížel po krásném bazénu lemovaném sloupy a ani si nevšiml, že se zavřely dveře.
Když byl čistý a svěží, oblékl si župan a vykročil ven z místnosti.
"To jsem netušil," poznamenal spíš sám pro sebe, "že Moudří žijí tak luxusně."
"Můj pane," ozval se lokaj, "Moudří zde většinu svého času nejsou. Neustále cestují. Zvláště poté, co došlo k rozdělení Domu."
"Prosím?"
"Došlo zde ke vzpouře asi před třemi roky, čas se tady těžko počítá, ale ve světě musely uběhnout tři roky."
"Proti čemu se mohou Moudří vzbouřit? Vždyť neplatí daně, nebo snad ano?"
"Můj pane, Moudří mají zvláštní postavení a daně vskutku neplatí. Ale o tom, proč k rozdělení došlo, je špatné mluvit v přítomnosti nezasvěcených. Budou-li vám to Moudří ochotni prozradit sami, pak prosím. A teď vás, prosím, odvedu do vašeho pokoje."
Služebník opět Richarda předešel a kráčel po schodišti do třetího patra, kde otevřel jedny dveře.
"Zde žil Albín, před tím, než uprchl. Teď je tento pokoj váš. Je zde knihovna, skříň na šaty, stůl a tři židle a samozřejmě postel. Toaleta je na patře přímo naproti. Až se probudíte, oblečte si, prosím, šaty, které jsou pro vás přichystané ve skříni. Dobrou noc, pane."
"Řekněte mi, proč mne Moudří nemohli přivítat hned."
"Nemohu, to bych zašel příliš daleko. Dobrou noc, pane."
"Dobrou noc."
Richard zavřel dveře a rozhlédl se po místnosti. Nechápal, jak mohl jeden služebník udržovat celý dům stejně čistý a přitom ještě prát a žehlit a vařit...Dům Moudrých byl pro něj stále záhadou.
Roztáhl záclony a při výhledu z okna spatřil tu známou mrtvou ulici v poledním slunci. Zděšen zase záclony zatáhl a přesvědčoval se, že se mu to zdálo. Nemohl tady přece být půl dne.
Dále prozkoumal knihovnu. Byla plná knih a svitků, kterým Richard nerozuměl nebo byly napsány neznámým písmem.

Těch pár knih, které poznal, byly v Říši považovány za kacířské a lživé.
Unaveně dosedl na postel: "Co jsem komu udělal, pane bože, co? Neměl jsem sem chodit. Je to prokleté místo."
Sklopil hlavu do dlaní a začal přemýšlet, jak se odtud dostat ven. Ze samého přemýšlení ho nakonec přemohl spánek a on poprvé usnul ve svém novém domově.

9. kapitola

Tajemství Moudrých

Richard se probudil na své posteli, posilněný a s trochu lepší náladou než před usnutím. Sáhl do skříně pro slibované nové oblečení a ke svému zděšení zjistil, že je to dlouhá šedavá kutna s kápí. Dále tam pak ležel dlouhý provaz, který si Richard po krátké úvaze uvázal okolo pasu. Kriticky shlédl nové oblečení v zrcadle a ujistil se, že není zase až tak špatné.
"Když začít nový život, tak začít nový život," říkal si sám pro sebe.
"Jsem rád, že už jste připraven, pane," ozval se známý hlas sluhy, stojícího ve dveřích pokoje, "Moudří vás očekávají."
"Ano? A kde jsou?" zajímalo Richarda.
"V Kruhovém sále. Zavedu vás tam, pane Richarde."
"Děkuji." Richard znovu následoval sluhu, tentokrát do přízemí a pak spletitými chodbami až k masivním zčernalým dveřím.
"Dále už musíte sám. Do tohoto sálu mi není dovoleno vstoupit," poznamenal sluha a už pelášil chodbou zpátky.
Richard si uvědomil, že má strach. Kdoví, co jsou Moudří zač. Přesto sáhl na kliku a otevřel dveře.
Místnost byla vskutku kruhová, ale i tmavá, bez oken. Ozařovalo ji patero svíček, stojících na pěti podstavcích, což zřejmě mělo význam rituální než praktický. Na podlaze místnosti bylo mnoho čar a symbolů, kterým Richard nerozuměl a uprostřed stál tucet černě oděných postav, držících se za ruce a vytvářejíce tak kruh. Byli to staří, mladí, silní, tenčí. Celkový vzhled byl velice tajemný.
"Buď...pozdraven...kdo...přichází...v kruh." Tato řeč byla pronesena různými hlasy, každý řekl kousek, jakoby vědomí těchto postav byla spojená.
"I já vás zdravím," snažil se o zdvořilost Richard.
"Přichází...se srdcem...plným...obav."
"Ano, to je pravda," přiznal Richard.
"Není...připraven...stát se ...Moudrým."
"Já vlastně ani pořádně nevím, co to Moudrý je."
"Pravdu...dí...zapomenuto...jest...dávné...vědění."
"Prosím vás, mohli byste přestat mluvit takto? Velice mně to rozptyluje."
Moudří se rozhodli vyhovět: "Nemůže vstoupit do Kruhu." Poznamenal jeden z nejmladších.
"Ne, on je smrt."
"Život ve smrti."
Richard začal mít dojem, že si Moudří povídají sami se sebou místo s ním.
"Tak už dost. Chci slyšet pravdu! Proč jsem tu? A co jste vy? Jste čarodějníci?"
Kruh se odmlčel.
"Je...těžké...odpovědět."
"Přinese nám zkázu," vykřikl jeden z nich, stařec s vychrtlým obličejem.
"Dejme mu šanci, jinak zahyne."
"Zaslouží si smrt."
"Učme ho."
"Ne."
"Ano."
Zdálo se, že Kruh je rozpolcen.
"Je naše naděje."
"Spíš zhouba."
"Vzpomeňme si na prokletého Jaromira, pyšného a namyšleného. Avšak proti pýše, jež spočívá na vévodských bedrech, je jeho jen zrnkem v moři. Zabije nás, vloudí se jako zmije do Kruhu a zabije nás."
"Byl vévodou, ale pýchu už ztratil, když byl vystaven posměchu a vězněn. Už není takový, jako když podstoupil zkoumání před třemi lety. Dokonce se zřekl i svého plánu na ovládnutí Říše. Je připravený." Mluvčím byl Richardův známý Šimon.
"A co když..."
"Spekulace. Nechme ho, ať se sám brání. Mluv, bratře Richarde, řekni na svou obranu cokoliv."
"A o čem bych měl mluvit? Omlouvat to, jaký jsem byl? Směšné, protože kdyby do všeho nepřišlo hloupé povstání a touha po moci mé tety, byl bych stále takový. Já se hájit nehodlám."
"Sám to řekl, nezřekl se svého dřívějšího života."
"Nezřekl, ale už v něm nežije. Navrhuji rozpojit Kruh."
Všichni přítomni se pustili a obklopili Richarda. Jedni se na něj dívali spíše mírně, druzí naopak tvrdě.
"Přidá se k nim."
"Ne, nezná je. Je náš úkol tomu zabránit, aby se s nimi nikdy nesetkal."
"Tak dost," vmísil se do hovoru Richard, "už mám dost vašich řečí. Nevím, proč jsem si navlékl tenhle směšný kostým, když vy mne tu vlastně nechcete. Proč jsem přešel polovinu Říše, byl vězněn, popravován a jinak trýzněn, když vy jste se vlastně nedokázali dohodnout. Rozhodněte se hned nebo odcházím. Raději zemřu jako nuzný chudák, než se

doprošovat vaší přízně."
Síň utichla. "Z tohoto domu pro tebe není úniku, teď se rozhoduje o tvém životě či smrti," řekl kdosi.
"Tak vy mne chcete zabít? Tak hurá do toho! A mé tělo pohoďte někam, kde si budou havrani moci udělat hostinu. Dokážete to? Já nebudu tím, koho bude trápit svědomí, já už jsem stejně mrtvý pro většinu světa dřív, než mne popravíte. Snad také věříte, že jsem spřáhnut s ďáblem? Přiznávám se. Zabijte mne, jestli to dokážete."
"Zemře," pravil ledově nejstarší z Kruhu.
"Ne, to by bylo špatné. Bylo by to proti našemu úkolu. On je důležitý pro Říši, když by jsme ho zabili, udělali bychom neodčinitelnou chybu. Bude žít." Tato slova zazněla z mladších úst.
"Hlasujme tedy, přátelé a bratři. Je zde někdo, kdo chce zabít našeho nového bratra?"
Nahoru vyjela jenom ruka starého Moudrého. Ostatní mu uhýbali pohledem, když si je popuzeně měřil.
"A kdo chce jeho život zachovat?"
Tentokrát to byl les rukou. Richard napočítal osm. Tři se tedy zdrželi hlasování.
"Jménem většiny bude Richard Le Graine přijat jako bratr a až dokončí studia, stane se Moudrým."
"Hodláte se protivit mé vůli?" vykřikl nejstarší Moudrý, "pak tedy neste její následky."
Prodral se mezi Moudrými, vrhl vražedný pohled na Richarda a odešel dveřmi.
"Budu Richarda, našeho nového bratra, vzdělávat ve znalostech zákonů a tradic Moudrých," navrhl jeden z mladších, aby přerušil ticho.
"Dobrý nápad, bratře Gabrieli," řekl Šimon, "já sám ho chci poučit o Dechu života."
"Když dovolíte, jsem po odchodu bratra Jonáše znalec historie a artefaktů, které zůstaly v Domě. Bude mi ctí Richarda poučit," nabídl se jiný, tentokrát třicátník.
"Výborně, bratře Tibore. Bude potřebovat zajisté i tvoji pomoc."
Muž se poklonil.
"Mohli bychom začít..." Šimon přerušil svou řeč a stejně jako všichni ostatní Moudří hleděl zmateně ke stropu.
"Takže se konečně ozvali," muže, kterému slova patřila, Richard neznal, přesto pocítil zdrcenost a marnost v jeho hlase v rovném poměru s nenávistí.
"Co se děje," ptal se zmateně Richard.
"Jdi pryč, bratře, vrať se do svého pokoje," řekl kdosi, koho Richard neznal.
Richard ho poslechl, ať už to bylo z jakéhokoliv důvodu. Ve svém pokoji počkal v přemítání, co se stalo. Asi za půl hodiny do jeho pokoje přišel Šimon. Vypadal méně jako stařec a v jeho očích se leskla moudrost.
"Co se stalo?"
"To se tě netýká, Richarde. Až přijde čas, dozvíš se to. Nehloubej ale příliš - je možné, že pokud tuto otázku položíš nějakému bratru, utvrdí ho to v názoru, že se k nim chceš přidat, jak si to myslí Řehoř, starý představený Kruhu."
"Ke komu?"
"Richarde, už jsem ti vyprávěl o odpadlících, kteří se vzbouřili proti Domu. Bylo jich šest, tedy pět starých členů, které svedl bratr Lucius. Mysleli jsme, že se jen snaží vyjádřit svůj odpor k tradicím. To by bylo přijatelné, protože všichni mladí jsou revolucionáři. Ale dnes ukázali, co je jejich cíl."
"Co?"
"Snad si nemyslíš, že ti to řeknu. To by bylo z hlediska budoucího vývoje hloupé."
"Když mi nechcete nic říct, proč jste tedy vlastně přišel!"
"Jsi jedovatý jako zmije. V tom ses nezměnil ani trochu. Ale zaprvé: tykej mi, jsem tvůj bratr, i když jsem podstatně starší než ty."
"Dobrá tedy, bratře Šimone."
"Přišel jsem tě naučit základy toho, co se budeš v příštích měsících a letech učit. Za prvé, Moudří jsou dávný řád lidí, kteří v sobě mají nadání ovládat duchovní světy. Pokud se taková síla nachází v člověku, říkáme jí Dech života, protože ona ve svém základu vychází z lidské podstaty člověka a ze síly života. Talent ale může mít různé podoby. To, co má většina lidí, je talent snít. Je to nejjednodušší, ale ve své podstatě nejdokonalejší způsob Dechu. Ti, kteří stojí o trochu výš, většinou dokážou nejasně vidět budoucnost. A na vrchu pyramidy stojí ti, kteří dokážou Dech v sobě ovládat a zapojit jej do Kruhu. Kruh je seskupení Moudrých, který má mnohem větší moc, než cokoliv jiného v Říši. Když se o něco snaží Kruh, není nikdo, kdo by mu v tom mohl zabránit."
"A co ti druzí Moudří? Ti vzbouřenci? Můžete se jim postavit, je jich méně!"
"Ano, to ano. Jenže jsou i takoví, kteří stojí za Kruhem. Jsou to jednotlivci, kteří nejsou určeni pro Kruh. Jedním z nich si třeba ty. Jejich talent, odlišnost jejich Dechu je specializovaná, nedokážou všechno to, co mnozí v Kruhu, ale v tom, v čem spočívá jejich síla, jsou nepřekonatelní. A jedním z nich byl i Lucius."
"A co dokázal?"
"Měnil formy života. Dokázal věci, o kterých si můžeme jen nechat zdát. Nakonec to byl ale on, kdo selhal v našem odvěkém poslání a vzbouřil se proti Domu. Musí zemřít."
"A já? Řekl jsi, že dokážu vnímat smrt. To je přece nebezpečné."
"Ani ne tak nebezpečné jako nezvyklé. Tento talent měl před tebou jen jeden Moudrý. Jeho spisy nechám do tvé knihovny brzy doručit, jen co pochopíš základy ovládání Dechu."
Richard usedl na židli.
"Proč tu vlastně jsem? Jaký to má smysl, tahle existence. Dokážeš mi odpovědět?"
Šimon mu položil ruku na rameno: "Ten, kdo v sobě objeví Dech, je vždycky vyloučen ze společnosti. Trápilo to už Moudré, kteří žili před vznikem Říše. A proto přijali úkol Velkého krále: střežit a chránit Říši. A odměnou jim byl respekt lidu. A to si zapamatuj, Richarde. Naším hlavním úkolem je za každou cenu zachránit Říši. Když se zřekneš tohoto cíle,

ocitneš se v duševním vzduchoprázdnu, ze kterého nevede cesta ven. Jsme ztraceni v bludišti touhy a marnosti a jen Říše je schopná nás bránit."
"Změní mě to, ovládání Dechu?"
"Už změnilo, Richarde, a hodně."
"Takže už se není čemu bránit. Nauč mně tedy, jak se stát čarodějníkem."
Moudrý si stoupl před Richarda a podíval se mu do očí.
"Musíš se dostat do transu, jen z tohoto stavu dosáhneš na Dech. Sleduj mé hodinky."
Sáhl si do kapsy pro hodinky na řetízku a pak je nechal volně se kývat ze strany na stranu. Richard je úpěnlivě sledoval, až se mu rozmlžil zrak.
"Poslouchej mně, Richarde. Přej si, aby hořela ta svíčka, kterou máš na stole. Přej si to celou svou myslí."
Richard se skutečně soustředil. Zprvu to bylo jen beznadějné tápání, teprve po chvíli ucítil, že cosi v jeho hlavě se zdvíhá, až to vybuchlo v oslnivých plamenech.
Když se probral, uviděl rozzuřeného Šimona, jak křičí: "Řekl jsem svíčku, ne stůl!"
Richard si teprve teď všiml, že celý stůl byl poněkud zčernalý a navíc je na něm rozlitý vosk ze svíce.
"Panebože!" vykřikl.
"Tvůj zdroj Dechu buď nebyl příliš hluboko, nebo ses snažil moc usilovně," vysvětloval Moudrý.
"Jsou ty hodinky opravdu nutné k dosažení na zdroj?" zajímal se Richard.
"Ne, ale pro začátečníky ano. Čím víc budeš Dech používat, tím snáz se k němu dostaneš. Nakonec už budeš jako já s ním žít jako s každodenní všedností."
"Je těžké uvěřit tomu, že jde tak...snadno dosáhnout tolika věcí... Kde leží možnosti Dechu?"
"V tobě. Dech je tvá životní síla. Když ji vyčerpáš, zemřeš. Je to těžké pochopit?"
"Ne, to opravdu není."
"Nezapomeň, že zkoušet Dech na vlastní pěst je velice nebezpečné. Dech je síla a každá síla je nebezpečná."
"Samozřejmě," řekl Richard, ale dávno už Moudrého neposlouchal.
"Nechám ti přinést nový stůl. Dneska jsi udělal veliký krok. Se skutečným vyučováním začneme já a mí bratři až zítra. Dobře se vyspi. A doufám, že přijdeš na večeři."
"Ano, jistě."
"Na shledanou, Richarde."
Richard zůstal sedět na židli. Přemýšlel o nespočetných možnostech, které Dech nabízí. Co jen by dokázal...svrhl by svou tetu, potrestal zpupné nevolníky, možná se i stal králem. Z krásných myšlenek ho vytrhlo zaťukání na dveře.
"Mohu dál?" ozvalo se.
"Prosím."
Do místnosti vstoupil osmnáctiletý mladík, jehož si Richard povšiml jako nejmladšího člena Kruhu.
"Jsem rád, bratře Richarde, že konečně přišel někdo nový. A alespoň už nejsem nejmladší."
Poslední věta Richarda mátla. Mluvil, jako by byl Richard nejmladším příchozím, mluvčí však byl o pár let mladší než Richard.
"Vím, co si říkáš. Ale já jsem se narodil před šedesáti lety. To Dům zpomalil můj životní cyklus."
"Šimon mluvil o tom, že všichni mladí Moudří odešli s Luciem."
"Já jsem mu nevěřil. V jeho očích byla zima a krutost. Já jsem jemný člověk a moc miluji literaturu. Já nejsem jako ti ostatní."
"Proč jsi přišel? A jak se vůbec jmenuješ?"
"Jsem Hubert. Z Ostrovních zemí."
"Aha, těší mne."
"A chci se stát tvým přítelem. Někdy mám pocit, že jsem mezi těmi starými docela sám."
"Huberte, moc mně to mrzí, ale já o sobě vím, že nejsem dobrý člověk a kdybys věděl všechno to, co jsem spáchal..."
"Ale já to vím. Bratr Šimon nám ukázal každý tvůj krok. Vím, že jsi udělal několik chyb, které jen obtížně napravíš, ale já ti věřím."
"Ale jak..."
"Jednoduše. Podívej." Hubert chvíli šmátral po kapsách, až vytáhl křišťálovou kouli, "jde to stejně dobře s jakýmkoliv zrcadlem a je to poměrně jednoduché. Dívej se."
Richard nahlédl do koule a spatřil sám sebe, stojícího vedle Huberta usilovně hledícího do koule.
"Mohu vidět i něco víc?" naléhal Richard.
"Cokoli jen si budeš přát." Hubert mu předal křišťálovou kouli.
Richard si nejprve přál vidět své přátele Erika a Marka. Cválali na koni po rovných pláních Acieru a povídali si mezi sebou. Když Richard usoudil, že jsou v pořádku, pomyslel na paní Šarlotu. Obraz v kouli ho přenesl do hradu Cheval, kde udílela rozkazy. Richard si poprvé v životě uvědomil, jak je krásná. Pak se přenesl na hrad Hnízdo, kde sledoval samotného krále a jeho moudrého rádce Ciráta při práci. Nakonec pomyslel na bytost ze snu, krásného bílého koně. Koule okamžitě zčernala a rozžhavila se. Pak ji najednou prozářil jasný záblesk a skrz kouli pronikl stříbrný roh. Koule byla žhavá natolik, že ji Richard musel pustit a ona se roztříštila o zem. Hubert na to zděšeně zíral.
"Snad sis nepřál vidět někoho mrtvého," ptal se, "mrtvé totiž koule nedokáže najít."
"Chtěl jsem vidět svůj sen," namítl Richard a začal se škrábat na pravé dlani.
"Je mi moc líto, že jsem tě nevaroval. Naštěstí takových koulí je zde dost, na rozdíl od spousty jiných předmětů, které nám byly ukradeny."
"Vy si je neumíte vyrobit?" ptal se, ale většinu pozornosti soustředil na drbání, protože dosáhlo téměř nesnesitelné

bolesti.
"Co se ti stalo s rukou? Podívám se." Hubert nadzvedl Richardovu dlaň a spatřil vypáleného bílého koně. Kůže, místy spálená, byla bílá jako padlý sníh.
"Vyhojím ti to," navrhl Hubert.
"To pochybuji, že to půjde. Můj sen je totiž zvláštní. On mi ve spánku ukázal váš Dům i cestu k němu. Mám strach, že můj sen je částečně živý."
Hubert se na něj soustrastně podíval.
"Už je pomalu čas jít na večeři. Měli bychom jít."
"A co ty střepy?"
"Tobě to ještě nikdo neřekl? Dům je živý, uklízí se sám. Stejně jako obnoví tvůj ohořelý stůl. Dům, to je ta nejpodivnější věc na světě. Jednou jsem se pokusil přesunout nábytek v pokoji, když jsem se vrátil ze své mise, bylo všechno zase při starém, aniž by kdokoli překročil práh mého pokoje. Je to záhada."
Za Hubertova vyprávění se Richard přesunul dolů do jídelny, kde snědl večeři spolu s ostatními.
Život v Domě Moudrých ubíhal příjemně, takže Richard zanedlouho zapomněl, že kdysi byl vévodou nebo že mimo Dům existuje ještě svět.
Každé ráno strávil s Tiborem, mužem ve středních letech, který v Domě žil sto dvacet let. Byl to muž velmi moudrý a věděl snad všechno o použití těch několika málo kouzelných předmětů, které v Domě zbyly po odchodu vzbouřenců. Naučil se poněkud lépe pracovat s koulí a s několika jinými předměty.
Tibor byl velice přísný a velice bedlivě sledoval, kolik si toho Richard z jeho výkladu pamatuje. Byl jedním z těch, kteří se tenkrát zdrželi hlasování.
Dopoledne se pravidelně setkával s Šimonem a cvičil se v Dechu. Když už dosáhl ve studiu určitého pokroku, přinesl spisy slavného Dacia, Moudrého z doby dvě stě let po Velkém králi, jediného, který měl stejné nadání jako Richard. Richardovi četba připadala nezáživná, a tak ji odložil. Před Šimonem však předstíral, že ji stále ještě studuje.
Každý druhý den pak za Richardem přicházel Gabriel, znalec tradic a hodnot Moudrých. Byl vcelku únavný, ale jeho řeč měla hlavu a patu a vždy Richarda zaujala a mnohdy se s ním i dohadoval.
Odpoledne pak navštěvoval Huberta, protože právě on byl k němu a jeho pocitům nejbližší. Hubert věděl spousty věcí a dokázal Richardovi odpovědět na mnoho otázek, které jej zajímaly.
O svém znamení na ruce, o bílém koni, s nikým raději nemluvil a skrýval svou ruku, aby vypálenou kůži nebylo vidět. Richard si původně myslel, že po čase barva zmizí, ta se však vytrvale držela a nechtěla pustit. Richard dokonce i seškrábal kůži až do masa, ale když se kůže znovu objevila, bylo na ní zřetelné bílé místo naprosto stejně jako předtím. Richard to nedokázal pochopit.
Pronásledován svými malými problémy, trávil Richard čas ve studiu a relaxaci a netušil, jak záhy má jeho štěstí skončit.
10. kapitola
Tragédie v Domě
Čas utíkal jako voda a přiblížil se okamžik dvouletého výročí Richardova příchodu do Domu. Čas, aby se z něj po prověrkách stal Moudrý. Seznámil se už se všemi dvanácti Moudrými v Domě, ale nepřátelství představeného Kruhu, starého Řehoře, se mu překlenout nepodařilo.
Richard zvládl většinu základních věcí ohledně Dechu a pochopil a respektoval všechny tradice Moudrých. Vpravdě můžeme říct, že se z něj stal průměrný Moudrý.
I tak ho ale nepřestával udivovat zvláštní Dům, kde se jídlo samo objevovalo na stolech v čase večeře.
Rovnoměrný chod Domu před dvěma měsíci narušila zvláštní událost. S kýmkoliv v Domě se třásla zem. Jen lokaj, se kterým se Richard seznámil nejdříve, nic takového nepozoroval. Šimon tvrdil, že je to věštecké znamení, které tvrdí, že Dům bude srovnán se zemí a všem Moudrým bude šmytec. To, co však bylo podivné, bylo, že z Domu zmizel Hubert, Richardův přítel, který dostal jakousi naléhavou misi. Richard nevěděl, jestli to má s podivnou událostí něco společného nebo ne, tušil však, že brzy na Dům přijdou změny.
Pro dnešní Richardův den byly nachystány dvě události: jednak rozhovor s představeným Kruhu, starým a urážlivým nafukou, který Richarda nesnášel, a pak také Hubertův návrat. Na to prvé se Richard příliš netěšil, přestože jestliže uspěje, stane se Moudrým. Na to druhé se těšil za každých okolností. Dům plný nerudných starců, to není nejlepší místo pro nikoho, komu je nad čtyřicet.
Ve svém fialovém rouchu uháněl chodbou.
"Spěcháš na posouzení, Richarde?" usmíval se za ním jeden z Moudrých, Johan z Hnízda.
"Samozřejmě," řekl Richard a usmál se, i když mu vůbec do smíchu nebylo. Starý kozel, jak říkal představenému Kruhu, se ho pokusí za každou cenu potopit. Ale Richard věřil, že je připraven. Až na spis od Dacia se dobře připravil a zdolal mnoho knih. Věřil, že je rovnocenný s ostatními Moudrými.
Řehoř seděl ve své pohodlné židli a pohrdavě přes brýle shlížel na Richarda, který právě narušil klid jeho pracovny.
"Mladý Richard přišel. Pročpak?"
"Chci se stát Moudrým," Richardův hrdý postoj byl už jen přežitkem jeho vévodovství. Ve skutečnosti byl vystrašený, zmatený a toužil zmizet.
"Ale to, můj chlapče, musíš znát spoustu věcí. Myslíš si, že jakmile jen trochu vystrčíš růžky, staneš se rovnou Moudrým."
"Já jsem připraven."Z Richarda ledový klid přímo vyzařoval.
"Kdo se narodil roku 856 po Velkém králi?"
"Sir Arthur, můj prapraprapradědeček."
"Možná, kdo ještě?"

Richardovi to v hlavě bzučelo jako ve včelíně. Pak si najednou vzpomněl: "Královna Ester II."
"Leze to z tebe jako z chlupaté deky. Jak budeš používat křišťálovou kouli, když chceš vidět nějaký děj v minulosti?"
"Nic, funguje to stejně jako ohledně přítomnosti."
"Odpovídej slušněji. Jaká je sedmá rada zákona Moudrých?"
"Zvládne-li Moudrý nezanedbávat své povinnosti, může se oženit podle vlastní vůle."
"Ne, to je šestá rada."
"Promiňte. Je to, že Moudrý nepoužije svou moc proti obyvatelům Říše, jen ve výjimečných případech, kdy zájem Říše jde proti tomuto pravidlu."
"Zdá se, že ses skutečně naučil. Ale být Moudrým neznamená jen být nabiflovaný. Musíš také ovládat své pocity."
Aniž by Richardovi stačil dojít význam Řehořových slov, otevřely se dveře a do místnosti vběhla krásná Šarlota, jaksi ještě krásnější než obvykle. Proběhla kolem Richarda a rozběhla se do náručí silného muže.
Kdyby nebyl Richard rozrušen, okamžitě by zjistil, že je to jen přelud vytvořený Řehořem. Třeba Šarlota: byla přizpůsobena Richardovu ideálu, krásná, ušlechtilá. I ten muž, kterého Richard neznal, měl všechno to, po čem Richard marně toužil: krásnou tvář, urostlou postavu a medvědí sílu.
Jenže Richard si to neuvědomil. Vzedmula se v něm vlna hněvu. Sáhl na svůj Dech, ale nedosáhl. Byl mnohem hlouběji, než čekal. Pokusil se tedy znovu a bezvýznamně. Dokud se neuklidnil, jeho síla byla nedosažitelná. To samozřejmě už dávno věděl: kdykoliv se pokusil v hněvu sáhnout na Dech, selhal. To nebylo u Moudrých obvyklé, ale podle Šimona to Richardovi nijak neubližovalo, protože v hněvu člověk často koná chyby.
Jakmile se Richard trochu uklidnil, uvědomil si, že dvojice je jen iluze. Otočil se k Řehořovi a řekl:
"To má být vtip? To mě mělo vytrhnout z klidu?"
Řehoř si ho podezíravě prohlížel: "Zdá se, že ses toho naučil víc, než je zvykem za tak krátkou dobu. Musím udělení titulu zkonzultovat s Kruhem."
Richard věděl, že už má vyhráno. Kruh byl připravený ho uznat za Moudrého.
"Na shledanou."
Pozdrav byl velmi provokativní a Richard si ani nevšiml, že ho Řehoř probodl ostrým pohledem.
Později odpoledne, když mu Šimon oznámil, že se stal Moudrým a přinesl mu černou dlouhou kutnu, dostoupilo Richardovo nadšení z krásného dne vrcholu, když se dozvěděl, že přijel Hubert.
Richard se rychle převlékl do nového oblečení, aby v něm svého přítele uvítal. Černá mu slušela mnohem víc než fialová a opravdu teď vypadal jako šlechtic. Pocit důstojnosti, který ztratil při pokusu o oběšení, se znovu dostavil v celé své kráse. Už viděl, jak bude po síních hradu Hnízda znít ta slova: Richard Le Graine, Moudrý. Ve své marnivosti odstoupil od zrcadla a vydal se do vstupní haly uvítat svého přítele.
Hvízdal si do kroku, když zdolával schodiště. To už dlouho nedělal. Cítil se zase jako malé dítě, jako znovu narozený. Úsměv mu zamrzl na rtech až ve chvíli, když spatřil Hubertovu tvář a všechny ostatní, kteří se kolem sběhli a vyzvídali novinky. Přestože Moudří žili uzavřeni ve svém domě, nikdy je nepřestal zajímat osud světa a všechny novinky z něj. Něco mohli vyzvědět z koulí, ale většinu jim neřekly.
"Richarde!" vykřikl Hubert, "Ty ses stal Moudrým?"
Richard nebyl schopen odpovědi. Zíral na něj s nehraným úžasem.
"Co se stalo?"
Richard stále mlčel. Šimon i ostatní zmateně na Richarda hleděli. Náhle se Richard rozhlédl i po nich a se zděšením vypustil hrůzyplný výkřik.
"Jsi v pořádku?" zeptal se bratr Gabriel, který se nad ním skláněl.
Richard se otočil a vyběhl po schodišti nahoru. Všichni jasně spatřili, jak se mu na tváři objevily slzy.
"Stalo se tu něco?" divil se Hubert.
"Richard zřejmě něco špatného snědl a teď mu není dobře," namítl Moudrý.
"Nelíbí se mi to, promluvím si s ním, jen co nám řekneš to, co nás zajímá," řekl Šimon.
"To je povídání na dlouhé lokte. Pojďte se posadit. Ve světě se toho stalo velice mnoho," sděloval udýchaně Hubert.
Skupinka se vydala do místnosti Kruhu, kam Richard nesměl vstoupit pro svoji nebezpečnost pro Kruh. (Je známo, že Richardův Dech dokáže zabít kolegy v Kruhu.)
Když všichni zasedli ke stolům, zeptal se Řehoř: "Co se tedy stalo ve světě?"
"Odpadlíci vystrkují růžky. Vede je Lucius, ale teď mu říkají Světlo v temnotách nebo jen krátce Naděje. Vytvořili novou církev, nazvali ji Luciova církev, někdy církev pokroku, a zdá se, že si nachází značný počet věřících."
"Proč? Obyvatelé Říše byli odjakživa chladní ve víře, proč by přestupovali..."
"Jenže obyvatelé Říše jsou pragmatisté. Vzpomínáte si na Alchymův přístroj na neomezenou výrobu zlata?"
"Bratr Alchymos toužil poznat chod světa, a proto stvořil transmutační přístroj. Neumí vyrábět jen zlato."
"Ale dokáže to. Ve spojení s trochou Dechu vytvořili novou tradici. Ten, kdo se jednou upřímně pomodlí k novému bohu, tedy k Luciovi, najde na oltáři hrst zlaťáků."
"Ale to musí cena zlata na světových trzích poklesnout..."
"A proto se musí víc modlit. Aby měli více zlata a mohli ho utrácet. Je to kolotoč peněz a životních hodnot, ale zdá se, že Luciova církev vítězí na celé čáře."
"Katastrofa. Musíme zasáhnout."
"Už je pozdě. Museli bychom zničit ten prokletý přístroj a ten ukryli ve své pevnosti, které provokativně říkají Dům. Postavili ji v horách vévodství Le Graine. A svolení k tomu dostali od Richardovy tety."
"Je ještě nějaká možnost, jak zasáhnout?"
"Možná, kdybychom se přestali skrývat a prohlásili se Moudrými a zavrhli to modlení, možná, že by se ještě našlo

několik věrných, kterým nezáleží na penězích víc než na vlastní duši."
"To můžeme až v krajním případě. Pověz, co dělá církev s touto konkurencí."
"Coby? Nic. Ve dne tvrdí, jak je to špatné se k Luciovi modlit, v noci se sami modlí, aby mohli pít drahá vína. Nevím, jak daleko korupce dostoupila, ale pochybuji, že je v Říši jediný kněz, který by alespoň nepřemýšlel o tom, že by se měl konvertovat. Dokonce se už našli takoví, kteří o sobě tvrdí, že je poslal Lucius šířit mezi lidi nové ideály. A věřte mi, tyto ideály jsou strašlivé."
"Co třeba?"
"Miluj Lucia, uctívej Lucia, podrob se Luciovi, žij pro zlato a modli se."
Bratr Šimon povstal: "Je to hlupák, zničí se sám, až zlato nebude mít vyšší hodnotu než bláto u cesty."
"Jenže on zná i jiné fígle. Například někteří po svém usilovném modlení naleznou na oltáři stříbro, které už teď je dražší než zlato. A říká se, že mnozí vyšší hodnostáři mohou modlením vysloužit mnohem větší dary: nesmrtelnost a věčné mládí. Moudrost věků, říká se. Noví kněží tvrdí, že Lucius a jeho nejbližší nestárnou."
"Slibují stejné výhody, jaké jsou umožněny tady v Domě. Je možné, že jejich pevnost má stejné vlastnosti jako Dům?"
"Kdoví? Je velice přísně střežená."
"Pokusil ses do ní vloupat?"
"Ne, to jsem se neodvážil. Hlídají ji podivní tvorové, kteří mají větší počet končetin, než je zdrávo. Mnohdy to jsou podivní kříženci a je mi úplně jasné, že to Lucius na ně použil svůj Dech, aby vypadali takto potvorně."
"Přineste sem křišťálovou kouli. Musíme vidět, co se děje v pevnosti našeho Lucia."
Gabriel odkudsi z tajných skrýší vylovil křišťál a podal jej Řehořovi. Ten zavřel oči a soustředil se na pevnost v severních ledových horách.
Najednou se v křišťálu objevila Luciova tvář, celá rozesmátá.
"Zdravím tě, dědečku Řehoři. To je dost, že jste se rozhodli se na mě podívat."
"Vytrhni se. Uhni!" vykřikl Šimon.
"Nejde to!" křičel Řehoř, "chytil mne do pasti!"
"Do pasti, přesně tak. Ale náš nový Dům, který brzy nahradí ten váš, vám ukázat chci. A hlavně jednu místnost."
Obraz se zamlžil a v kouli se objevila místnost podobná kruhovému sálu. V ní stála čtveřice, která se držela za ruce. To byl nový Kruh, kteří vytvořili odpadlíci. Na podlaze uvnitř Kruhu ležel kulatý zelený krystal.
"Už vám Richard říkal, co viděl? Ne? Vidím, že to doposud neudělal. Ať vám tedy řekne, co viděl, ať se dozvíte svůj osud."
"Čeho se snažíš dosáhnout, Lucie?" zeptal se Šimon.
"Já? Chci moc, to snad každý. Jenže já vím, jak ji získat. Ale to vám říkat nebudu. Podívejte se radši, jak můj první krok k nové budoucnosti se konečně naplňuje."
Krystal mezitím jasně zazářil.
"Pusťte mne, ať vidím!" vykřikl Gabriel a odstrčil své bratry.
"Můj bože!" vydechl.
"Jsem rád," řekl Lucius, "že sdílíš mé nadšení. Jenže zanedlouho se tvým bohem stanu já."
"Co se děje?" naléhal Šimon.
"Tu věc...ten křišťál, to neměli dělat."
"Co je to za věc. Neznám ji ze studia."
"Protože my se o takových strašných věcech neučíme. Ten krystal má protichůdný princip než naše poslání. Dokáže zničit Říši."
"Přesně tak. A za okamžik budete svědky toho, jak se naplňuje jeho účel."
"Zastav to, Lucie. Ve jménu těch, kteří byli tvými bratry," zachroptěl Řehoř.
"Ne."
"Dáme ti cokoli chceš, ale zastav to!"
"Ne, nic důležitého mi dát nemůžete. Ostatně, teď už je stejně pozdě to zastavit. Tak se alespoň podívejte na ten efekt."
Zelený krystal naposled zazářil jasnou zelení a pak zmizel. Kruh povolil. Všichni Moudří teď hleděli do jeho pochmurně veselých tváří.
"Je s námi konec," zašeptal Gabriel.
"Ne, to není. Účinek krystalu je postupný. Nejdřív přijde deset ran Luciových. Zní to hezky, že?"
"Jsi v pořádku, můj bratře? Zničíš jedinou sílu ve světě, která bojuje za řád a dobro."
"Už jsem se rozhodl. A věřte, že to má své výhody."
"A co vy, ostatní bratři," oslovil Řehoř ostatní uprchlíky, "jste ochotni mu pomáhat v ďábelských plánech?"
Jeden z bývalých Moudrých se na Řehoře zašklebil, čímž ukázal vlčí zuby: "Co nám můžete dát vy, hlupáci. Vaše životní energie, ze které čerpá váš Dech, je omezená, moje a mých bratří už díky Luciovi ne."
"Změnil vás v nestvůry, aby vás mohl využít!" vykřikl Šimon.
"No a co? Jeden každý z nás má sílu jako celý váš ubohý Kruh."
"Zdá se, u mých bratrů moc neuspěješ, stařiku," vysmál se Řehořovi do očí Lucius.
"Už bylo dost všech legrácek. Zvrať te to kouzlo. Říše nesmí být zničena," vyjádřil se jasně Řehoř.
"Ne, to neudělám. Mimochodem, jestli vás zajímá, co je první ránou na Říši, pohlédněte, prosím, na oblohu Hnízda. Myslím, že z toho budou tamější pěkně vystrašení."
Obraz v kouli zhasl.
"Jdu okamžitě najít něco na zvrácení moci toho prokletého kamene," oznámil všem Gabriel.
"Nevěřím, že chce vážně zničit Říši," namítl Hubert, ale jeho hlas zněl rozechvěle.

"Jedna věc je jistá. Lucius se zvrhl zavrženíhodným způsobem. To, že přeměnil nevinná zvířata na obludy, je sotva odpustitelné, ale prominout jen tak, že změnil v nestvůry své vlastní bratry, to je neodpustitelné."
"Je reálné, aby po takové přeměně měli větší schopnosti v Dechu?"
"Jistě," reagoval Šimon, "Dech je vlastně míra životní energie. A jak známo, zvířata jsou impulsivnější a mají větší energii než lidé. A kříženci, stydím se to slovo vůbec vypustit, jsou nejmocnější."
"Jsem hluboce otřesen, musíme věřit, že Gabriel najde nějaký způsob, jak zvrátit ničivý vývoj v Říši," řekl unaveně Hubert.
"Mně víc znepokojuje to, co řekl o Richardovi. Měl jsem zato, že je dobře utajený a že se nikdo nemůže dozvědět o povaze jeho Dechu. Lucius ale ví víc, než je zdrávo," hrozil se Šimon.
"Vzpomínáte na ten jeho výstup? Znamená to snad něco? Lucius mluvil o čemsi...," děsil se Řehoř.
"Okamžitě za ním zajdu," slíbil Moudrý a odešel. Ostatní posedávali v místnosti s pocitem marnosti a špetky naděje.
* * *
Richard ležel na posteli, bledý v obličeji. To, co viděl na tvářích jeho přátel a bratrů, ho zděsilo. Byla to smrt. Násilná, ale přece pomalá. Byla to krutá, nelidská smrt. A ve chvíli, kdy se objevil Hubert, viděl ono znamení na každém Moudrém. Vznášelo se nad nimi - pochmurná předpověď děsivých zítřků.
Dveře se otevřely a vstoupil Šimon. Richard to z jakéhosi důvodu věděl, aniž by zvedl hlavu.
"Richarde, co jsi viděl, že tě to tak vylekalo?" zeptal se Šimon, ale Richard mu nebyl schopen odpovědět. Odvrátil svou tvář k podhlavníku a začat plakat.
Najednou se Šimonovi v plné kráse zjevila pravda. "Ty jsi viděl smrt?"
"Ano," vyhrkl Richard.
"A kdo zemře? Já?"
"Ano."
Šimon pocítil bodnutí v hrudi.
"Jak zemřu?"
"Pomalu."
"Toho jsem se bál."
"Nezemřeš sám...," zašeptal Richard.
"Prosím?"
"Nezemřeš sám," opakoval Richard hlasitěji.
"A kdo zemře? Hubert? Řehoř?"
"Všichni."
"Co?!"
"Všichni do jednoho. Na každém visí smrt."
"Je někdo v Domě, na kom jsi to nepozoroval?"
"Ne."
Šimon si povzdechl. Unaveně, téměř stařecky, dosedl na okraj postele.
"Víš kdy?"
"Brzy."
"Věděl jsem to." Šimonova zachmuřená tvář se zkrabatila usilovným přemýšlením.
"Lucius vypustil do světa sílu, která zničí Říši."
Richard nereagoval, hleděl do bílé stěny jako přikovaný.
Najednou Moudrého něco napadlo: "Musím vědět, jestli zemřeš také."
Richard mlčel.
"Je to důležité."
"Nevím."
Šimon v kapse nahmatal příruční zrcátko a podal jej Richardovi: "Vidíš nad svou hlavou smrt?"
Richard se do zrcadla odmítl podívat.
"Teď nejde o žádné ušlechtilé bláboly. Teď jde o budoucnost. Podívej se do toho zrcadla!"
Richard poslechl. Několikrát pohnul zrcadlem a pak s pláčem prohlásil: "Já nezemřu. Alespoň ne tak brzy jako vy."
Šimon si zhluboka oddechl.
"Pak má ještě význam něco zkoušet. Jsem rád, že jsi Moudrý, jsi naše poslední naděje. Bez tebe by už naše počínání nemělo smysl. Dáme ti čas, Richarde, svou smrtí. A ty ten čas nesmíš promarnit. Musíš tu zhoubu, kterou dnes Lucius vyvolal, zničit nebo usměrnit. Říše musí přežít, pamatuj si, Říše musí přežít."
Šimon zaklapl dveře, ale ještě dlouho se z pokoje ozýval pláč. Richard už pozbyl i tu špetku odvahy říct Moudrým do očí sbohem.
Kruh Moudrých se téhož večera sešel v Kruhovém sálu. Zachmuřené tváře prozrazovaly, že Šimon jim o Richardově proroctví řekl vše. I Gabriel vypadal podmračeně, přestože byl částečně úspěšný.
"Objevil jsi nějakou zbraň proti zelenému krystalu?" zeptal se Řehoř Gabriela.
"Ne a nejsem si žádné takové síly vědom. Jakmile ji někdo rozpoutá, už není cesta zpátky. Je to moc chaosu, která byla vypuštěna."
"Můžeme ji zastavit Dechem?"
"Pouze zdržet. Na omezenou dobu. Ale myslím celým Dechem. Všechnu svou životní energii musíme věnovat tomuto cíli. Jenom tak můžeme katastrofu oddálit."
"Jak dlouho to bude fungovat?" ptal se Řehoř.

"Dvanáct měsíců, ze začátku intenzivněji, postupně bude naše zpomalení slábnout, až zemřeme vyčerpáním," odpověděl zadumaně.
"Nerad to říkám, ale Richard je naší jedinou nadějí. Nemůže se zapojit do Kruhu, a tudíž musí vykonat jiné věci. Bude muset vzdorovat Luciovi a najít zbraň proti zelenému kameni. Sepište někdo těchto pár vět na papír, ať mu zbyde alespoň naše poselství. Pak naposledy vstoupíme do Kruhu."
Za smutné a ponuré atmosféry byl napsán krátký dopis s několika vysvětleními a vzkazy. Vystřídalo se na něm všech dvanáct autorů. A místo krví byl podepsán slzami.
Půl hodiny poté. Kruhový sál utichl tak, že si mnozí mysleli, že vymřel. Přesto tu stále život byl. Dvanáct strnulých postav stálo v zoufalém Kruhu. Výrazy prázdné, těla uvolněná, sotva slyšitelný tep. Po dvanáct měsíců tu budou pomalu umírat...a pak konec.
11. kapitola
Zpět do života
Richard se probudil do pošmourného rána, stejně mokrého jako jeho podhlavník. Sotva se probudil, poznal, že se stalo něco hrozného. Toužil se znovu přikrýt a spát, ale věděl, že by ho pronásledovaly zlé sny.
"Pane Richarde?" ozvalo se na chodbě za dveřmi a Richard poznal sluhu.
"Dále!"
Sluha vtrhl do místnosti, oči navrch hlavy: "Pane Richarde, stalo se něco strašlivého."
"Jsou mrtví?" zeptal se Richard chladně.
"Ano, zdá se. Tluče jim sice srdce, ale nevidí a neslyší. Nejí a já nevím, co to znamená. Na stole v kruhovém sále ležel dopis určený pro vás. Mám takový strach, pane Richarde."
Richard se zvedl a požádal sluhu, aby na chvíli odešel, než se převlékne. Když už byl ve svém černém hábitu, zeptal se sluhy:
"Kde máš ten dopis?"
"Tady, pane."
Richard rozlomil pečeť a rozevřel srolovaný dopis. "Milý bratře Richarde, je mou povinností, jakožto tvého učitele, Ti oznámit, co se stalo. Lucius se svými bratry, které změnil v nestvůry, vyvolali silné kouzlo na zničení Říše. Víme, že účinkuje postupně a projeví se dvanácti ranami, které dopadnou na Říši a pak ji zničí. Mělo to trvat dvanáct dní...jen dvanáct dní. To je příliš málo na to, abychom dokázali najít nějaký prostředek na zvrácení té síly. A proto jsme se rozhodli, že to za každou cenu zpomalíme. A tou cenou je náš život. Vstoupili jsme do transu - teď nepotřebujeme ani jít a pít, ani spát. Naše životní funkce se zpomalily. Veškerou naši životní energii spotřebuje Dech, kterým zadržíme na čas zničení Říše. A čas, který stvoříme naší smrtí, věnujeme Tobě. Máš dvanáct dnů, během kterých budeme zdržovat rozpad Říše. A pak už je to jen na Tobě. Jestli se Ti nepodaří najít nějaký prostředek, jak Lucia zastavit, jsme ztraceni. Asi se ptáš, proč jsme se sami nepokusili na Lucia zaútočit. Jenomže Kruh je kruh. Kruhem nelze útočit. Ty se do Kruhu včlenit nemůžeš, proto Ti svěřujeme bojový úkol. Sbohem, Richarde, Tví milující bratři."
Závěr dopisu byl vlhký a Richard věděl, proč.
"Chcete se jít na ně podívat?" zeptat se opatrně sluha.
"Ne. Přines mi víno. Tolik vína, kolik tu jen najdeš."
"Ale pane..."
"Přines mi víno."
Richard nevěděl, co dělat. Vevnitř byl prázdný, byl sám. Před ním ležel úkol, jeho první a zároveň nesplnitelný. Byl bezradný.
Sluha konečně přinesl víno. V poměrně velké skleněné láhvi se ho mohl střídat litr. Richard do sebe nalil jednu číš a pak pokračoval druhou, třetí...až musel sluha přinést další láhev. Richard cosi opilecky žvástal a neměl dost, přestože dnes to bylo poprvé, co se opil. Jeho vévodská pozice mu nedovolovala sebemenší chybu, jakou opití bezpodmínečně bylo. Jenže teď na ničem nezáleželo. Richard do sebe víno lil jako vodu.
"Pane, měl byste přestat pít," navrhl dalšího rána sluha, když se Richard probudil s šílenou kocovinou.
"Nesmysl," konstatoval Richard a raději kocovinu zapil.
Nevěděl, kolik dní strávil v tomto stavu, kdy byl vlastně permanentně opilý. Začínal mít pocit, zprvu nejasný, později jasnější, že slyší hlasy. Říkali: "Pomozte, Moudří, pomozte."
Richardovi to bylo ze začátku upřímně jedno. Rozhodl se, že svůj život utopí ve víně. Bylo to mnohem příjemnější, než se pokoušet o naplnění svého poslání.
Jednou v noci, už ani nepočítal, kolik dní uplynulo od onoho strašlivého rána, se mu zdálo, že se kolem jeho spící postele shromáždily postavy Moudrých, přízračné, astrální a éterické.
"To není správné, co náš Richard činí," pravil Hubert.
"Ne, to není. Obětovali jsme mu náš život, on to ale nebere na vědomí," apeloval Gabriel.
"Je marnotratný a neváží si toho daru," souhlasil Šimon.
"A co s tím uděláme, bratři?" ptal se Řehoř.
"Chtěli jsme mu dát čas, aby se sám rozhodl, kdy začne plnit poslání. Místo toho se z něj stává troska. Musí se to změnit. Probudí se mimo Dům."
"Ano, musí opustit Dům. Je to tu příliš pohodlné a je zde až příliš snadné utopit se ve víně."
"Dohodnuto."
S tím postavy zmizely a ponechaly Richarda jeho spánku.
Richard se probudil kvůli zvracení. To ostatně nebylo nic nového. Sotva se vyzvracel, požádal sluhu o víno, aby mohl kocovinu zapít. Jenže tentokrát tu žádný sluha nebyl. Zařval tedy znovu. Nikdo se neozval.

"Kde se loudáš, lokaji!" vykřikl, když si uvědomil, že v místě, kde se nachází, se nese ozvěna. To neplatilo pro žádnou místnost v Domě. To bylo typické pro chrámy.
Richard si pozorně prohlédl údajnou postel a i přes intenzívní bolest hlavy ji shledal příliš tvrdou na to, aby to mohla být jeho postel. Po bližším prostudování a poněkud zdlouhavém zapojení mozku mu došlo, že leží na oltáři. Přes bílý mramor bylo přehozeno sukno.
Opatrně se zvedl a před oltářem spatřil tři desítky mrtvých, zemřelých zjevně násilnou smrtí.
"Pane bože," vykřikl, "mně šeredně bolí hlava."
Po chvíli slezl z oltáře a rozhlédl se pozorněji. V rohu místnosti klečel mladý kněz oděný ve zlatou a modlil se.
Richard se odpotácel směrem k němu: "Hej, chlapče!" zvolal, "nemáš hlt vína."
"To věru nemám, můj pane."
"Tvoje chyba."
"Můj bůh mi dává víru místo vína."
"Aha, tak to tě lituji. Já se po víře ještě nikdy pořádně neopil."
"Měl byste se vyspat, můj pane."
"Hele, nechej mně na pokoji a radši ukliď tady ten nepořádek. Vypadá to tu, jako když měl můj otec při soudcování špatnou náladu. To byla mrtvola na každém kroku."
"Bohužel, můj pane. Můj bůh Lucius mi ukládá, abych pomohl všem, kdo ztratili pravou cestu a vy jste dozajista jedním z nich."
"Kecy. Já už nevěřím za mák v nic a nikoho."
"Můj bůh vás má rád, synu slunce. Lucius vám podává ruku v nouzi."
"Ať si jí nechá. Já mám dvě vlastní."
"Vaše kacířství plyne z nevědomosti. Jen co se uzdravíte, budete přístupný naší víře."
"Sotva. Ale jestli mi dáte měch vína, budu s k vašemu bohu modlit víc, než ke svému."
"Pojďte se mnou, musíte se uzdravit."
"Jo, to teda jo. A nejlepším lékem je víno."
"Ne. Nejlepším lékem je víra."
"Už je to únavné. Chce se mi spát."
Mladý kněz měl co dělat, aby Richarda zachytil před pádem. Jeho tělo bylo stále drobné, takže poměrně silnému knězi nedělalo žádné problémy Moudrého zvednout a odnést na lůžko.
Když se Richard probudil, bylo mu už lépe. Postavil se na nohy a znovu se podivil, kde je.
"Myslel jsem, že jste šípková Růženka, vzácný muži," usmál se na něj čilý mladý mnich, právě míchající jakousi kaši.
Richard se rozhlédl a zjistil, že jsou v malé komůrce s jednou postelí a skromným vybavením.
"Kdo jste?" zeptal se Richard podezíravě, protože nemohl pochopit, jak se zde ocitl, když ještě včera večer usínal v Domě.
"Jsem Benedikt, nepatrný kněz velkého boha Lucia."
Richard by mohl přísahat, že to jméno už někde slyšel. "Slyšel jsem o něm, ale ne jako o bohu..."
"Je to spasitel malomocných, obránce chudých. Každému, kdo se modlí u jeho oltáře, věnuje zlato, aby nebyl už více chudý."
"Ale to musí mít zlato cenu bláta u cesty," přemýšlel Richard a usilovně se snažil přijít na to, kde už to jméno slyšel.
"Ne, protože lidé se modlí víc a víc a dostávají více zlata a..."
"Už vím. Lucius zrádce. Odpadlík. Můj bože, vždyť on chce zničit Říši!"
"Ne, to bude jiný Lucius," ujistil Richarda kněz.
"Je to on. Lucius, co teď sídlí v ledové pevnosti."
Kněz váhavě pokýval hlavou: "Říká se, že..."
"Vlastně kvůli němu tu jsem!"
"Takže přestoupíš na pravou víru?" rozjásal se kněz.
"Ne, já ho zničím."
"Kdo může zničit boha?"
"Jenže on není bůh, je to nestvůra."
"To je rouhání! Máš štěstí, že tě Lucius miluje, jinak by tě dávno stihl jeho trest. Poznal jsem to tenkrát v chrámu. Hned, když jsem tě prvně uviděl, věděl jsem, že Lucius miluje."
"Kde to jsem?"
"V mé faře..."
"Ne, v jakém městě a v jakém vévodství."
"Ve městě Krkavči v kraji Acier."
"Musím do Hnízda."
"Cože?"
"Musím do Hnízda. Mám tam poslání."
"Doprovodím tě, bratře. Můj bůh mi ve svém poselství pravil, že tě miluje a že bude smutný, když ty nebudeš milovat jeho."
"Lucius je zrádce."
"Je to moudrý bůh."
"Jestli chceš, cestuj si, kam chceš. Já ale odjíždím."
"Jistě, můžeš si v mé stáji půjčit koně. Ale napřed se najíš. Musíš být na cestu silný."

Richard uposlechl a bez další výzvy zbaštil celou nabízenou misku.
"Tak, teď se ještě trochu prospíš a ráno vyrazíme na cestu. Je známo, že není zdravé vyrážet na cestu k odpůldni, když můžeme zrána." Richard se podřídil. Po obědě znovu usnul.
Následujícího rána osedlal kněz ve zlatém, Benedikt, dva koně. Po úděsné procházce, kdy se Richard zhrozil nad mrtvými, které začaly obletovat mouchy, ho čekalo další nepříjemné překvapení. Nejdříve ale k tomu prvnímu. Richard se zeptal, co ti mrtví znamenají a Benedikt mu odpověděl: "Modlili se k zakázanému bohu staré církve. A dokonce vzývali ďábly, říkali jim Moudří. Pak je ale objevili nebeští jezdci a ve jménu lásky je všechny pozabíjeli. Ani jediný neunikl. Toto byl poslední starocírkevní chrám v celém svatém městě."
"A co Pán víry?"
"Ten zemřel při povstání proti zastaralé víře. A s ním i spousta neosvícených, kteří odmítli dobrodiní pravé víry. Více než jejich smrt mně trápí jejich duše, která určitě skončila v pekle."
"To je vražda!"
"Ne, to je láska. Teď, když se svaté město stalo baštou nové víry, bude se láska Luciova šířit do celé Říše."
"Ale Lucius říši zničí."
"Ne, on ji obnoví. Je to spasitel."
Bavit se s knězem nemělo smysl. Věřil pevně ve svého boha. Richard se ho chtěl zbavit, když zjistil, že na ulicích svatého města hlídkují ozbrojení vojáci na koních. Od každého žádali jakýsi zvláštní průkaz, o kterém Richard nic nevěděl. Když však viděli zlaté roucho, ustoupili z cesty. Právě proto se Richard rozhodl, že život svého společníka neukončí, dokud se nedostanou z dosahu vlivu nové církve. Mezitím byl donucen poslouchat slova jako:
"Lucius říká, že láska je bohatství a hojnost. Protože jenom lidé v hojnosti mohou cítit všeobjímající lásku ke všem lidem."
"V životě jsem neslyšel takovou hloupost. Je přece jasné, že čím víc člověk má, tím víc chce."
"To je lež, kterou vám zasadila do hlavy kacířská církev."
"Když už jsme u té kacířské církve. Opakovalo se totéž co v Krkavči i v jiných městech Říše?"
"Ne, doposud ne. Ale věřím, že jednou přijde..."
"Dobrá, dobrá. Mám takovou zásadu: když se neptám, nechci o tom nic slyšet."
"Přesto bych měl jednu otázku," namítl kněz, zrovna když projížděli zdobenou branou svatého nyní kacířského města, "jak se jmenujete?"
"Richard Le Graine."
Doufal, že jeho jméno vzbudí ve knězi úctu nebo alespoň strach. "Nikdy jsem to jméno neslyšel," řekl kněz vrtíce hlavou.
"Byl jsem odsouzen pro čarodějnictví," namítl Richard, když se vzdálili dál od brány svatého města.
"Snad právě proto byste měl zavrhnout kacířskou víru a pojmout naší jedinou, která..."
"Já věřím v boha, ve kterého jsem byl vychován věřit. Napadlo tě, že jsem skutečný čarodějník, ne jen vykonstruovaný?"
"Jediný čarodějník na světě je Lucius, bůh dobra."
"Lži."
"Kacířství."
Richard jel dál zarytě mlčky. Mnich měl prostě svou odpověď na všechno. Přemýšlel, co by se stalo, kdyby ho zabil a pohodil do křoví. Když tak přemýšlel, uvědomil si, že kromě své černé kutny nemá vlastně vůbec nic, a kdyby je někdo přepadl, těžko by se mu bránil. Pomyslel s lítostí na rodinný meč Chéri, který zřejmě reziví ve chladných stěnách hradu Le Graine. Vzápětí si uvědomil, že se svými schopnostmi v oblasti Dechu si ho snadno může přivolat.
"Zastavíme na chvíli," řekl mnichovi.
"Výborně, už jsem měl hlad."
"Dobrá, něco uvař, já si musím na chvíli odběhnout."
Mnich mlčky kývl a začal shromažďovat nádobíčko. Richard ještě spatřil, jak se snaží zapálit oheň. Pak ale zmizel jednom z mála hustých lesíků v kraji Acier a sedl si po turecku. Celou myslí se soustředil na rodinný meč a sáhl po Dechu, životní energii. Přecenil ale vzdálenost mezi ledovou říší Le Graine a teplomilným krajem Acier a vyčerpal se mnohem víc, než předpokládal. Přesto se pokus povedl napoprvé. V Richardově klíně odpočívala rodinná zbraň Le Grainů. Měla slonovinovou rukojeť s reliéfy svatých symbolů staré církve a lesklou ocel, pokrytou barbarskými runami, které měly přinést štěstí. Byla to krásná vyvážená zbraň, se kterou ovšem Richard neuměl téměř vůbec zacházet. Přesto poznal, že zbraň na několika místech reziví. Soustředil se tedy znovu a tentokrát nejbližšímu sedlákovi odcizil pochvu na meč přibližně stejné velikosti a brousek.
"Stejně si náhradu vymodlí uctíváním falešného boha," uvažoval Richard, když zbraň očišťoval od rzi. Když se meč začal stříbroskvoucně lesknout, začal k němu Richard mluvit jako k živé bytosti.
"Víš, Chéri, jsem v poněkud bezvýchodné situaci. Co vlastně mám dělat a kde začít."
Meč mu samozřejmě neodpověděl.
"Já vím," začal Richard, jako by mu zbraň něco řekla, "vím moc dobře, co mám udělat. Zastavit proces zničení Říše, které spustil Lucius, a zabít všechny odpadlíky. Jenže to nejde tak lehce. Já sám jim zbraní těžko můžu vzdorovat, oni mají zřejmě houfy nadšených zastánců. A Dechem? To sotva. Jsem sotva průměrný Moudrý. Co ty na to?"
I tentokrát meč mlčel.
"Zbývá jen král. Říši je možné udržet, pokud se král postaví proti Luciovi a společně s nově ustanoveným Pánem víry vyhlásí válku všem, kdož uctívají Lucia. A já budu v zákulisí tahat za provázky. Tak jako vždycky. Nic víc nemůžu udělat."

Jako by slyšel od meče souhlas, vrátil se zpět k mnichovi. Lesem už krásně voněl pečený chléb.
Mnich spatřil pobledlého Richard právě včas.
"Jsem rád, že tě zase vidím. Osmahl jsem trochu chleba a sušeného masa nad ohněm. Dal bych ti k tomu pivo, ale je nám zakázáno jej požívat. Takže si musíš dát vodu."
"Dobrá," odsekl Richard, který už zapomněl, že nějaké víno existuje.
"Jsi nějaký bledý. Nestalo se ti nic?"
"Ne, jsem v pořádku. Myslel jsem na svého přítele."
"Ano? A jak se jmenuje? Možná ho znám?"
"Erik Cheval."
"Ach, Erik du Cheval. Byl to velmi hluboce oddaný kacíř, protože odmítl žádost boha Lucia o vydání svého vévodství do rukou božích. Byl i se svou setrou kacířkou odveden na nápravu a vyhnání ďábla do samotné Ledové pevnosti."
Richard překvapeně vydechl: "Proč?"
"Jak už jsem řekl, je to kacíř. Odmítl se modlit k Luciovi."
"To že je důvod? Oni ho zajali za takovou malichernost?"
"To je podstatná otázka jeho duše. A nebyl zajat, jen napravován."
"Odešel z té pevnosti?"
"Ano. Vrátil se do svého vévodství, stal se jeho správcem ve jménu velkého Lucia."
"A co Šarlota, Erikova sestra?"
"Zjistili, že je posedlá démony více než její bratr, a tudíž je potřeba delší nápravy."
"Ubohá Šarlota."
"Nelituj ji, její duše bude náležet dobru. Teprve láska Luciova ji může probudit z noční můry kacířství."
"A co Cirát z Hnízda? Toho také zajali?"
"Ne, on se stal pokud vím věřícím."
"Cirát? Směšné. To je jako kdyby král se..."
"Ale král se oddal Luciovi. On mu za to dal děti, po kterých toužil. Radujme se, Říše má dědice."
"Zní to jako Evangelium. Mluví z tebe knihy, Benedikte. A co ti mrtví v chrámu? Nebylo možné je napravit?"
"Ti byli nejhnusnější ze všech kacířů, protože vzývali nejstrašnější démony - Moudré."
"A co kdybych je také vzýval?"
"Tak hnusná není ani tvá neosvícená duše!" řekl s neochvějnou vírou Benedikt.
"Máš pravdu, kněze. Já bych je nevzýval. Já totiž Moudrý jsem!"
"To je směšné. Moudří nemají těla, jsou to démoni, kteří mohou posednout lidi."
Richard to vzdal. Kněz se prostě přesvědčit nedal.
"Kam chceš jet na svém bezcílném putování za osvícením, když pramen, ze kterého můžeš pít, leží přímo u nohou?"
"Do Hnízda po Jižní Říšské cestě."
Tato cesta vedla z kraje Acier před nekonečnou rovinu Savoir ke Hnízdu, tedy jiným směrem, než kterým vévoda jel na jih.
Další cesta pokračovala mlčky. Jeli další den a noc a pak ještě dva dny, než se dostali k hranicím Acieru a Savoir. Mírně zvlněná krajina s datlovými lesíky ustoupila nekonečné travnaté rovině. Sýpka Říše, tak se této části království říkalo. Po dva dny cestovali nudnou a nezáživnou krajinou, jejíž popisování by bylo stejně nudné, kdyby jej "nezpříjemnila" následující příhoda.
Jeli po cestě, když spatřili, jak se k nim ženou po rovné louce muži na koních. Richard je odhadl na tři tucty. Téměř v okamžiku je obklíčili.
"Zahoďte zbraně," řekl jeden z nich. To byl pro zkoprnělého Richarda povel, aby ji vytasil. Meč Chéri zasvištěl vzduchem a...Richard spadl z koně. Banditě se smáli, jiní sebrali Richarda, vzali mu meč, svázali ruce a posadili na koně. Totéž provedli i mnichovi, který je zaříkával ve jménu Lucia a všech svatých. Odvedli je hluboko do lesa, kde je oba dva přivázali ke stromům. Ze stanu, který byl největší a nejdůstojnější, ve vynořil muž. Byl ostříhaný a upravený (na rozdíl od mnohých ostatních) a Richard v něm poznal barona ze jižní částí Savoir.
"Zdá se, že jsme do sítě chytli falešného kněze a jeho následovníka."
"Je pravda," řekl Richard, "že tento muž je kněz kacířského boha (Benedikt po něm střelil vražedným pohledem) Ale já k němu nepatřím. Jsem Richard Le Graine, Moudrý, který se vrátil do světa."
"Znal jsem Richarda Le Graine, ale ten už dávno zemřel. Upálili ho ještě než začalo tohle šílenství."
"A já znám vás, barone di Mesrucy."
"Zdá se, že jste dobře informovaný."
"Ne, to nejsem. Proč baron s honosným sídlem bydlí uprostřed lesa bandou nemytých dobrodruhů?"
"Z čistě politických důvodů, cizinče. Vévoda Savoir mě prohlásil za kacíře."
"Takže vévoda už přistoupil na novou víru?"
"Říká se, že podepsal s tím ďáblem Luciem smlouvu, aby měl dost peněz."
"Zdá se, barone, že jste zachoval pravou víru. A já jsem její symbol od té doby, co zemřel Pán víry ve svatém městě."
"Pán víry zemřel?"
"Ano, zabit falešnými uctívači boha Lucia."
"A kdo nastoupil místo něj?"
"Nemyslím, že by nastoupil někdo nový, alespoň doposud. Jsem ale poslední Moudrý na tomto světě, a proto vás, milý barone, vyzývám, abyste ve jménu své víry mi rozvázal řemeny."
"A jak poznám, že mi nelžete, cizinče."

Richard se rychle zamyslel: "Podívejte se na mou pravou dlaň."
Baron nejistě otočil Richardovu pravou ruku, aniž by ho rozvázal. Když spatřil vypáleného bílého koně v běhu, zděsil se a vyjekl.
"Ten kůň, to je znak Říše," vysvětloval Richard, "je to posvátný jednorožec, který vnuknul myšlenku říše Velkému králi, spícímu u řeky Lebedy, tam, kde teď stojí Hnízdo. Ať už je to pravda nebo ne, jednorožec v černém nebo rudém poli je znamení Říše, králů a Moudrých."
"To je pravda," souhlasil baron.
"Pak tedy vidíte, pusťte mne."
"A to vám mám věřit? Mohl jste si tam jednorožce vypálit sám..."
"Co chcete, abych udělal, abyste uvěřil?"
"Má matka říkala, že Moudrý dokáže přinutit květiny zpívat a vždycky ví pravdu."
Teď byl Richard v koncích. Přinutit květiny zpívat, to by nedokázal nikdo, ani Moudrý. A znát pravdu? To přece zná jen bůh. Rozhodl se však, že ukáže to, co bude moci.
"Rozvaž mne a já ti ukážu ještě něco víc," žadonil Richard.
Baron ho podezřívavě rozvázal. Richard, nyní s volnýma rukama, začal přivolávat svůj Dech. Ze všech úkonů nejlépe mu šlo ničení života. Právě proto se rozhodl, že se jeho obětí stane strom, okolo kterého byl uvázán.
Uchopil kmen pevně oběma rukama a přivolal Dech.
Lidé ze široka a zdaleka se seběhli, aby spatřili zázrak. A skutečně. Pevný mladý buk začal ztrácet barvu, vysoušel se, až se ulomila špička, která naštěstí spadla tak, že nikomu neublížila. Zbylý kmen se proměnil v seschlou kůru, která se vzápětí propadla sama do sebe.
Richard skončil. Věděl, že ničení a vše, co souviselo se smrtí, ho nikdy příliš nevysilovalo. S klidem ve tváři pozoroval účinek svého zázraku na okolo stojících vandalech.
Byli ohromení. Užasle hleděli na zlomený pahýl, který ještě ze zdravého stromu zbýval.
"To je čarodějnictví," poznamenal užasle kdosi.
"Ne, to je moc Moudrých. Tento strom mě věznil, proto tak skončil. Já se nenechám zastavit. Brzy pozdvihnu svou zástavu proti Luciovi a jeho kacířské církvi. Půjdete se mnou pod vlajkou bílého jednorožce?"
"Ano!" volali bandité, zatímco baron zatrpkle hleděl.
"Pak tedy až přijde čas, vás povolám," řekl Richard, "zatím bych byl jen vděčný, kdybyste mně doprovodili do města Stříbropěnní na pobřeží moře."
"To je sídlo všech neřestí," poznamenal baron.
"Právě proto tam musím jít," řekl Richard odhodlaně.
Někdo už mu připravil koně a malá skupinka se s ním rozjela vpřed zvrácenému městu. Ti ostatní sbalili tábor a osvobodili Benedikta, kterého považovali za téměř svatého, když cestoval s Moudrým. Zanedlouho už celý zbytek banditů uháněl vstříc Stříbropěnní splnit si svůj sen o Moudrých a Říši.
Daleko odsud na severu v zámku Le Graine, pyšně se vypínajícím nad městem Orlí Hlava a stejnojmenným jezerem, seděla paní Markyta rozmařile a znuděně. Pozornější z nás by si mohl všimnout její krásy, která je v pravdě nesrovnatelná s její dřívější krásou. Kolem ní pobíhali hudebníci, zpěváci, sloužící, ale ji už dávno unavilo nechat se obsluhovat. Netušila, jak to Richard dokázal se na tak vysokém postu, který zastával po pět let, nenudit. Tupě civěla do zdi, kde od rána chyběl rodinný meč Chéri.
"Stejně už rezivěl," pomyslela si, "nejspíš ho nějaký sloužící odnesl vyčistit nebo roztavit.
V ledovém hradu Le Graine byla zima celý rok a v zimě byly mnohé části hradu neobyvatelné. Dokonce i teď, v létě, se málokdo odvážil bez kožichu do nejvyšší věže hradu. Ostrý vítr hrozil hrad povalit, ale ten měl pevné základy, tak odolával. V drsných severních podmínkách se paní vévodkyni Markytě Le Graine vůbec nelíbilo. Vyrůstala na panství Travail, které leželo v mírnějším pásmu, kde dokonce zrálo víno a kvetly růže. Zde rostl nejvíce vřes. A to jenom někde. Většina panství Le Graine ležela tak vysoko, že tam lidé sotva mohli dýchat. A těch několik málo míst, kde se daly pěstovat brambory nebo ječmen, leželo mnohem více na jihu než ledový hrad. Markyta se znovu podivila Richardově vytrvalosti, když zde na hradě vydržel a nezmrzl.
Ó, jak toužila po teplých a slunečných pláží vévodství Acier, po krásách svatého města a hlavně po vlhkém mořském vzdoušku. Jenže od té doby, co město Orlí Hlava částečně na její popud se pokusilo Richarda popravit, už svobodná nebyla. Měla své povinnosti a jak záhy zjistila, téměř žádnou moc a autoritu. Hospodářský zázrak, který se povedl Richardovi, zázrak, který způsobil, že se naplnila pokladna vévodství, pominul téměř okamžitě s jeho odchodem. Nikdo už nebyl ochotný těžit v dolech, které Richard otevřel a vévodkyně také neměla sílu je k tomu donutit.
A pak přišli ti Moudří. Tedy alespoň ze začátku tvrdili, že jsou Moudří. Přesvědčili Markytu, že si na jejím území, na nedostupném vrcholku, smí postavit pevnost a vzápětí začali do pokladny plynout neuvěřitelné peníze, které předčili veškerou Richardovu snahu a samostatnost. A pak přišli s novou vírou. Když poddaní zjistili, že se stačí pomodlit a vyzvednout peníze, došlo téměř okamžitě ke konverzi celých měst, vesnic a vesniček.
A pak přišla ta krátká válka s vévodou Erikem. Bojovní seveřané dobili Kolzelení prakticky během jednoho měsíce a zajali vévodu i jeho sestru Šarlotu. Nikdy by se jim to nepodařilo, kdyby "Moudří" nezpůsobili smrt všech jezdeckých koní v celém vévodství. A bez kavalérie bylo Cheval bezmocné.
Jenže příliš pozdě Markyta uvědomila cenu, kterou za to vše zaplatila. Neměla žádnou úctu, autoritu ani moc. Zbyly jí jen obřady a povinnosti. A ona obé ze srdce nenáviděla.
"Kde je ti konec, ty mazaný lumpe," poznamenala na Richardovu adresu, "doufám, že v tom nejhroznějším pekle."

Část třetí

Richard Le Graine, bojovník
12. kapitola
Město neřestí
Nad západním obzorem se leskly monumentální hradby největšího přístavu Říše. Mimoto vévodského sídla nejlidnatější provincie. Město jen o trochu méně významné než Hnízdo nebo Krkaveč. Jedno z center Říše. Co víc pozitivního lze říci o městě plném neřestí.
Když naše skupinka projížděla městem, pozorně prohlížela, jak na ulicích zuří orgie. Například syn uřízl matce prst, který pak snědl před jejími zraky. Lidé se ani neobtěžovali oblékat a v teplém podnebí města chodili nazí. Richard, odmalička puritán, se rozzuřil.
"Co tohle má znamenat? Což se celé město změnilo v nevěstinec?"
"A to jsi ještě nebyl v paláci. Musíš uznat, že žít v lese mezi zvířaty je přijatelnější."
"Jak se to mohlo stát?"
"Tihle lidé z jihu bývali odjakživa poněkud odvázaní, ale klidnila je církev. A teď, když zaniká, když kacíři mohou beztrestně zabít Pána víry, teď vystrkují růžky. A navíc, zde má Lucius silnou věřící základnu."
"Proč?"
"Protože zdejší lidé chtějí být dokonalí. A on jim to plní. Má to jen jeden detail. Musí si vybrat: buď inteligenci, nebo krásu."
"A co si vybrali?"
"Většina krásu."
A skutečně se zdálo, že jsou obyvatelé města poněkud přihlouplí. A co víc, Richard zjistil, že v hloučku se mu zdají všichni lidé stejní. Okamžitě se s tím svěřil baronovi.
"Samozřejmě. Dokonalost je jen jedna. Nedokonalostí je nespočetně."
Lidé byli rozesmátí a uvolnění, ale z té snad nejhorší stránky.
"A co pravá církev? Kde je?"
"Coby? Konvertovali. Anebo byli upáleni."
"Je to všude v Savoir takové?"
"Ne, v menším měřítku."
V tu chvíli se k Richardovi přitočil kněz Benedikt.
"Ti lidé nevěří v Lucia. Jsou to kacíři."
"Věří v Lucia stejně věrně jako vy v kacířském městě."
Baron použil nový termín, který se napříště uplatní na všech místech, kde stále vládne stará církev.
"Pomluvy. To, co konají, je špatné, to pozná i malé dítě."
"Oni ne. Pro ně je to přirozené. Jsou jako zvířata."
"Jsou jako...barbaři...lidstvo z nejranějších dob. Nemají žádnou víru."
"Celý den se modlí u oltáře za větší svaly a větší půvab. Netuší, že se tím stávají podobnější a podobnější, až budou úplně stejní."
"To je pohanské."
"Stejně jako vraždění věřících jiných církví," zaútočil Richard.
"Ale to je něco jiného?"
"A v čem? V tom, že tady je to hloupost, tenkrát v Krkavči to byla víra. Byla to vražda, ať ji spáchal kdokoliv. I kdyby samotný Lucius sestoupil ze své pevnosti, byla by to vražda."
"To jsou lži!" snažil se zoufale hájit Benedikt, ale víra byla u něho silně otřesena.
"Proč by jim Lucius dával krásu, když hloupnou?"
"Protože je láska. Láska ke všem."
"Právě proto by si alespoň on měl uchovat zdravý rozum. Já ti povím, proč to udělal. Hloupé lze snadno ovládat. A on je využije."
"Ne, on chce jen..."
"Ne, on chce vládnout. Už zničil Říši, jen oběť dvanácti Moudrých toto oddálila. Já jsem byl vyslán, abych ho zabil..."
Benedikt na Richarda užasle hleděl: "Ty to myslíš vážně? Zabít boha?"
"Smrtelně."
Baron di Mesrucy opatrně poznamenal: "Už jsme před branou vévodova sídla. Jak mám vysvětlit tuhle návštěvu?"
"Jako návštěvu spravedlnosti." Přestože Richard neměl ani nejmenší právo nazývat se spravedlností, v té chvíli cítil, že je na čase rozmetat to sídlo neřesti na prach. Naštěstí pro vévodu k tomu neměl Richard potřebnou sílu.
Baron na něj vrhl podmračený pohled: "To není nejlepší způsob, jak zažádat o audienci."
"Máte pravdu," přiznal Richard, "nechal jsem se poněkud unést. Ohlaste návštěvu Moudrého a jeho družiny."
Baron v roli herolda nahlásil strážnému u brány přesně to, co mu Richard řekl. Strážný okamžitě odběhl za svým nadřízeným. Po několika okamžicích čekání je vpustil dovnitř.
Richard seskočil z koně a sám se vydal do vévodova hlavního sálu. Ostatní ho nenásledovali, protože se neslušelo, aby na audienci přišla celá skupina.
Richarda doprovodil silný (a až překvapivě urostlý) sluha.
"Pověz mi, sluho," začal Richard svým oblíbeným arogantním tónem, který používal výsadně proti lidem, které nikdy nebude potřebovat, "je tvůj pán nakloněn Moudrým?"
Sluha si tuto otázku nějakou chvíli rozebíral v hlavě, než odpověděl: "Nevím."

"Jak ti říkají?" zeptal se Richard.
"Říkají mi Pojď Sem A Přines Víno."
"Aha," odpověděl Richard, kterému se právě potvrdila teorie a kráse a chytrosti obyvatel Stříbropěnní podle barona di Mesrucy.
Konečně stanuli před velkými dveřmi do vévodova audienčního sálu.
Richard se ani nenamáhal donutit sluhu, aby ho uvedl, raději vstoupil sám a bez ohlášení, jenž přináleží jeho postu Moudrého v hierarchii Říše.
Sál byl provoněný šeříkem a růžemi. Byl vzdušný a světlý. Prostředkem sálu se vinul stříbrný koberec se vzory z mytologie a na jeho opačné konci stál vévodský stolec, vyvýšený nad okolní podlahu sálu.
To ale nebylo to, co Richarda nejvíc zaujalo. To, že byl vévoda tlustý jako bečka, mnohem více, než když ho spatřil před dvěma lety na královském sněmu, bylo snad ještě přijatelné, nicméně pět pod stolcem rozvalených krasavic nevalné pověsti, to bylo příliš. Vévodovi to ovšem ani zdaleka nevadilo.
"Vévodo Savoir. Jsem Richard Le Graine, svého času vévoda, dnes Moudrý. Přicházím za tebou..."
"Zpomal, zpomal, chlapče. Už špatně slyším. Jak že se jmenuješ?"
"Richard Le Graine."
"Ach, Říša! Byl jsi národním hrdinou, potom co tě upálili. Možná, že se staneš i svatým."
"Já jsem nebyl upálen."
"Ne? Ale vždyť mi to tak řekli! Musím je dát potrestat."
"Koho?" divil se Richard.
"Eleonoro, pojď sem, prosím. Říša z ledových kopců s tebou chce mluvit!"
Z vedlejších dveří do pokoje vnikla žena mnohem krásnější než těch několik rozvalených na polštářích. Byla i lépe oblečená a vcelku mnohem civilizovanější než tlupa barbarů, která obývala tohle město. Richardovi se zastavil dech. Tahle žena byla mnohem krásnější než Šarlota, o kterou svého času usiloval a o které se ještě sám nerozhodl, zda ji někdy miloval nebo ne.
Oblečená v oříškovou až zemitou, připomínala dávné ženy ztvárněné v obrazech a tapisériích. Dlouhé šaty jí splývaly až na zem, přesto byly na svou dobu prosté a bez zbytečných ozdob.
"Volal jste mne, můj pane?" prohlásila tak ledově, že by toho ani Richard nikdy nebyl schopen.
"Tady Říša ze severu se ptá, kdo mi řekl, že je mrtvý."
"Říša? Já neznám..." Eleonora pohlédla Richardovi do tváře.
"Richard Le Graine. To jsem si mohla myslet. Máš devět životů jako kočka?" zeptala se kousavě.
"Mám dobré přátele."
"Toho starého dědka z páchnoucích bažin Chevalier? Už je díkybohu po smrti."
"Mrzí mne, že zemřel."
"Mně ani trochu. Ale buďme alespoň pro tentokrát zdvořilí. Jsem Eleonora, anděl seslaný Luciem pro vévodu Savoir. A vím zřejmě o tobě mnohem víc než ty o mně?"
"Lucius je vrah a zvrhlík. Nikdo se zdravým rozumem se k němu nepřidává."
"On je moc a síla. Zničí tě, přežitku doby."
"Proč jsi mne tak oslovila?"
"Moudrým už odzvonilo. Teď přišel okamžik bláznů."
"Zničí Říši."
"Ta už se zničila sama." Paní Eleonora, v celé své andělské kráse nádherná, ustoupila na stolec a nechal vévodu rozmlouvat s Richardem. Po celou dobu se na Richarda dívala jako na vraha, ledově a vražedně.
"Vévodo, já jsem se rozhodl zničit Lucia i všechny jeho přisluhovače. Zvedám prapor Říše, prapor s jednorožcem čistoty a černým pozadí očištění. Já chci bojovat za Říši, která umírá. Ptám se tě tedy, jsi se mnou nebo proti mně?"
"Víš chlapče, až jednou budeš v mém věku, pochopíš, že není na světě černobílých věcí, snad kromě idejí mladých..."
"Já mluvím o zásadní otázce. Lucius hodlá zničit Říši. Já ji hodlám zachovat. A protože v Říši žiješ, není pro tebe žádná jiná možnost, než si vybrat. Buď Lucius, nebo Říše."
"Kdybych věděl, že náš dobrý Lucius, který mi seslal tohoto anděla, je ničitel Říše, nevím, jestli bych ho někdy vzýval, ale víš, ono časem omrzí všechno. Peníze, láska, štěstí, smůla. Jenom smrt zůstává."
Jakmile řekl to slovo, na které byl Richard poslední dobou až příliš citlivý, spatřil Richard nad vévodovou hlavou maličkou kosu. Věděl, co to znamená, věděl to až moc dobře.
"Lucius sešel ze správné cesty. Proměnil své přátele v netvory."
"Lže! Cožpak ti Lucius nedal zlato. A ženy? A mně? Zabij ho, vévodo. Zabij ho ve jménu Lucia." Na anděla byla Eleonora až příliš vášnivá.
"Vy mladí jste takoví spontánní. Ale ono je dobré si všechno promyslet a já už jsem se stejně rozhodl. Víte, nechci urazit ani Lucia, ani tebe, Richarde. Já vlastně nemám v úmyslu se postavit ani za tebe, ani za něj."
"To není dobré řešení," řekli zlověstně ve stejnou chvíli Eleonora a Richard.
"Podle mě je to nejlepší řešení. Richarde, odejdi z mého města a já ti zaručím, že ti nikdo neublíží na můj rozkaz."
"Zdá se, že si vévoda Savoir připadá jako velký pán. Uvidíme, co se stane, až padne Říše."
"Můj pán Lucius bude dotčen, že jste ho nezabil. Je to kacíř."
"Tvůj pán Lucius mi odpustí, protože si nemůže dovolit si mne znepřátelit."
Anděl, jak sám sebe nazývala, se s tímto musel smířit. A ne zrovna lehce. Ale i Richard viděl, že není jiné řešení, než uposlechnout.
"Můj pane," zeptal se ještě, "mohu ještě pár dní pobýt ve tvém překrásném městě?"

"Jestli si chceš vychutnat naše znovu objevené radovánky, pak ano. Jestli chceš přesvědčovat mé poddané, že víra v Lucia je špatná, pak odejdi do setmění."
"To bych si, pane, nedovolil," řekl Richard a s hlavou skloněnou vyšel ze síně. Prakticky ve stejnou chvíli jako rozzuřená Eleonora.
Na nádvoří čekali Richardovi společníci.
"Tak co? Zřekl se Lucia?" vyzvídal baron.
"Odmítl nejen Lucia, ale i mně. To ale nic nemění na mém plánu. Dnes tu zůstaneme na noc."
"Ale...tohle je město plné strašlivých..."
"Dost. Přespíme v nějakém slušném podniku."
"Jestli nějaký najdeme," dodal zachmuřele baron.
Přes baronův pesimismus nakonec jedno takové solidní místo objevili - nedaleko vévodského paláce. Baron, Richard a kněz dostali pokoj poté, co za něj baron vysolil skutečně velké peníze. Baron byl pochopitelně naštvaný, protože ho to stálo celý jeho měsíční výdělek z přepadávání pocestných. Kněz Benedikt, zmatený tím, jak si zdejší vykládají víru v Lucia, omluvil se oběma společníkům a zamířil dolů do města. Richard byl smutný, protože jeho plán mu nepřipouštěl žádnou radost. Znovu si uvědomil, že se možná stal zajatcem vlastního plánu. Jenže plán, to bylo to jediné, co ještě mohlo Říši zachránit. Jemně se dotkl meče Chéri, rodinného meče, když vstoupil do svého pokoje.
Kupodivu tam seděla Eleonora v přísném posedu, vzpřímená a plná nenávisti.
Richardovi se zastavilo srdce. Byla krásnější než předtím.
"Zdá se, že když se starý vévoda rozhodl tě ušetřit, budu muset špinavou práci odvést sama," pronesla ledově chladně.
"To je hloupost. Jsi jen obyčejná žena a já jsem Moudrý. Jak si myslíš, že bys mohla..."
"Hlupáku. Jen se na mně podívej. Nevypadám jako tvůj ideál? Dlouhé kaštanové vlasy, úzká tvář a ret ještě užší. Zahalena do úzkých, přesto puritánských šatů. Já jsem tvůj ideál."
Richard si musel připustit, že je to pravda.
"Zdá se."
"Zabij se, miluješ-li mne," řekla mu hlasem plným hřejivé lásky, takže Richard úplně zapomněl na její chlad.
"Probodni se, můj milý Richarde. A pak se stanu tvou!" Hlas byl jemný a okouzlující. Dívka jako by se proměnila a v Richardovi krev proudila jako mince v oběhu. Toužil se jí dotknout, pokleknout a stát se podle starodávného práva jejím rytířem.
"Vezmi svůj meč!" poručila a Richard uposlechl. Ozvalo se ocelové zadrčení, když meč vylétl z pochvy.
"A teď jej otoč proti sobě!" poručila.
Richard to udělal. Celou dobu se díval do jejích kaštanových očí.
"A teď na meč nalehni!" naléhala, "A pak už budu celá tvoje."
Richard se připravil k tomu poslednímu pohybu, když do dveří vrazil baron di Mesrucy.
"Richarde!" vykřikl. Ten se po něm němě podíval a ve chvíli, kdy odvrátil zrak od krásné Eleonory, pochopil, že málem spáchal sebevraždu.
"Paní!" oslovil ji baron ledově chladně.
Eleonora se kousla do rtu, vstala, a když procházela kolem barona, dupla ho vší svou silou. Baron to však ani nepocítil. Zato vražedný pohled, který říkal: "Jednou tě zabiji", ten baron postřehl až moc dobře. Eleonora opustila místnost a Richard si připadal jako hlupák.
"Co to mělo znamenat?" obrátil se baron na Moudrého.
"Viděl jsem ji ve vévodově sále, tenkrát. Vystrašilo mně to, barone. Ona vypadala jako můj ideál dokonalé ženy. A nejen vypadala, ona i taková je. Mám strach, že za tím vší je Lucius."
"Zřejmě ano. Nikdo neví, jak daleko má Lucius chapadla. Pošlu někoho ze svých mužů, aby hlídal tvé dveře. Ty zřejmě té krasavici nedokážeš odolat, takže bych mohl vybrat někoho, kdo má zálibu v poněkud masitějších ženských. Tomu bude tahle třasořitka třeba klidně ukradená."
"Ne, to nedělej. Na dnešní noc jsem naplánoval mnohem důležitější věci, než hlídat mé dveře. Až si vyslechneš, co je třeba udělat, oznámíš to svým mužům. A kolem druhé hodiny ranní začnete." Richard mluvil velice potichu.
"Jsme připraveni, Richarde Le Graine."
"Tomu nevěřím. Budete muset totiž zapálit palác svého vévody. A to tak, aby shořel do mrtiny a s ním i kus města. Nejlépe doky a loděnice. A všechna skladiště."
"Ale..."
"Já vím, zemře spousta lidí. Ale není jiné řešení. Až bude město v plamenech, převezmete nad ním vládu. Myslím ty a tví lidé. Nevěřím tomu, že by zde byla má podpora ku prospěchu. Jen pak jen na tobě, příteli, abys zařídil zákaz těch prašivých orgií, které vládnou městu neřestí."
"Ale jak máme zapálit kamenný palác?"
"Musíte do něj proniknout a podpálit ho zevnitř."
"To půjde moc pomalu. Vévoda a všichni uprchnou."
"Ne, pokud do boje půjdete s touto holí. Přivolal jsem ji včera večer, předtím, než jsme vjeli do města. To, čeho se tahle hůl dotkne, shoří na popel, ať je to kámen nebo dřevo."
"Jsou v tom čáry?"
"Jakou jinou pomoc bys čekal od Moudrého?"
"Já si jen nejsem jistý, jestli je správné nechat všechny uhořet a..."
"Já si také nejsem jistý, barone. Přesto se to musí stát. Ať staré město neřestí lehne popelem a objeví se nové svaté

město, když to staré se vydalo na cestu kacířstvím."
"Umíš hezky mluvit, Richarde. Jenže co z toho. Život těch lidí..."
"A co jejich duše? Kdoví, jak dlouho holdovali zkaženostem, ale čím déle, tím hůř pro ně. Vysvětli to svým mužům a vezmi si tu hůl. Až dostoupí měsíc na vrchol, začněte s přípravami."
Richard baronovi podal jeden z nejcennějších artefaktů, jaké se nacházely v Domě po krádeži odpadlíky. Hořící hůl vypadala jako obyčejná dřevěná, jen na jejím konci byl usazen rubín, nepravidelně světélkující. Richard se jí těžko zdával, protože věděl, že skončí v ohni. Viděl to svým Dechem a ten se doposud nikdy nezmýlil. A stejně dobře věděl, že baron di Mesrucy v ohni nezahyne.
Když baron odešel, Richard se vysvlékl ze své kutny a odestlal postel. Zalehl a dlouho přemýšlel o krásné Eleonoře, která dnes zemře v požáru paláce. Bál se usnout, protože se bál nočních můr, přesto, když ho spánek přemohl, neviděl ani úpící tváře uhořelých ani smrtelně krásnou Eleonoru, jen louku, zelenou a šťavnatou. Po ní k němu přicválal bílý kůň, ten, kterého Richard viděl naposledy v křišťálové kouli, když mu vypálil do ruky znamení jednorožce. Teď konečně si Richard uvědomil, že to není obyčejný bílý kůň. Na čele měl pyšný stříbrný roh a Richard poznal nádherného jednorožce.
"Něco jsem ti přinesl, Richarde," řekl jemným, konejšivým hlasem jednorožec, aniž by hnul ústy. V těch totiž svíral dlouhou tyč.
"Kdo jsi?" snažil se vyzvědět Richard, "jsi mrtvý nebo živý?"
"Jsem Říše, Richarde. A na tvou druhou otázku odpovědět neumím. Prostě jsem. Ačkoliv jsem mrtvý, stále existuji."
"Tomu nerozumím."
"Porozumíš, až přijde ten pravý čas. Já jsem ti přinesl dar, který budeš potřebovat teď."
"A co je to?" zeptal se Richard.
Jednorožec vypustil z úst dlouhou tyč a podal ji Richardovi. Ten rozvinul plátno, které ji ovinovalo na jednom konci a spatřil bílého jednorožce se stříbrným rohem na černém poli. Byla to vlajka podobná mnoha těm, které stávaly v trůnním sále hradu Hnízda. Jenže tahle byla trochu zvláštní. Už jen proto, že jednorožcovy oči byly dva překrásné diamanty a roh byl z tepaného stříbra. Richard se divil, jak se může vlajka tak lehce kymácet ve větru, když ji tíží takové poklady, to však mělo zůstat tajemstvím vlajky.
"Tohle není obyčejná vlajka Říše, jedna z těch zaprášených tuctových vlajek v trůnní síni Hnízda. Tohle je vlajka, kterou nesl Velký král, když bojoval s nepřáteli právě se zrodivší Říše. Na tuto vlajku přísahalo padesát Moudrých věrnost Velkému králi a všem jeho potomstvům. Pod touto vlajkou jsem bojoval i já, než jsem byl zabit na polích Nedohledna. A není to jen obyčejná vlajka. Kdo ponese tuto vlajku, tomu lidé uvěří, že je tím, za koho se prohlašuje. Když budeš držet tuto zástavu při svých proslovech, půjdou za tebou zástupy. Opatruj ji a nikdy ji nedávej z ruky, protože jsem musel jít až do Ledové pevnosti, abych ti ji mohl přinést."
"Počkej. Znamená to, že mám vykonat něco velkého?"
"Ale to přece už víš. Musíš zachránit Říši. Nic víc a nic míň. Jen tohle musíš vykonat."
"Ale jak, když všichni jsou oddáni Luciovi, který se jí snaží zničit?"
"Proč myslíš, že jsem ti přinesl tuto vlajku? Užij ji moudře a pak se stane tvou nejsilnější zbraní."
"Děkuji ti,..."
"Říkej mi Srdce, můj malý Richarde."
"Sbohem, Srdce."
"Ne sbohem, na shledanou."
Richard se s trhnutím probudil. Na kratičký okamžik pocítil lítost nad tím, že to byl jen sen. Jednorožec Srdce byl krásný a Richard věděl, že by s ním dokázal hovořit velice dlouho.
Roztáhl závěsy a do pokoje vniklo denní světlo. Z ulice stoupal dým a Richard si pozdě uvědomil, že zaspal. Jestli okamžitě nevypadne z tohoto domu, uhoří. Rychle si přes sebe přehodil kutnu a popadl dlouhou tyč, co ležela vedle něj na posteli, aniž by si ji uvědomil.
Na chodbě postával Benedikt, který se zřejmě vrátil ze své noční pochůzky dříve, než došlo k založení požáru.
"Richarde," spustil, "to, co jsme viděli ve dne, není nic ve srovnání s tím, co se tu děje v noci. Tihle lidé nemohou uctívat Lucia."
"Bene, město hoří. Okamžitě si sbal své věci a uteč, nebo tu uhoříš jako krysa na hořící lodi."
Benedikt na něj vrhl vystrašený pohled, rychle sbalil všechny věci a vydal se za Richardem po schodech do přízemí. Vyběhli na ulici a vydechli úžasem, když spatřili v paláci kolosální plameny, šlehající snad až k nebesům. Richard si okamžitě uvědomil, že je to dílo Hořící hole. Popadl zmateného kněze a odvedl ho k hradbám města, kterými prchalo nespočetné množství lidí. Richard a Benedikt zamířili na nejbližší kopec, odkud z dálky sledovali, jak plameny užírají kousek po kousku celé slavné město Stříbropěnní.
Kolem poledne, kdy plameny dosáhly nejvyšší intenzity, se k Richardovi přidal baron di Mesrucy se značně prořídlou družinou. Téměř vzájemně se oba obvinili:
"Proč jsi zapaloval celé město?"
"Půlka mých lidí zahynula v ohni!"
Dříve, než Richard odpověděl, baron řekl: "Protože to jinak nešlo. Ta tvá hůl vydala takový žár, že to palác seželo téměř okamžitě, nikdo z něj neunikl. Jenže pak sama vzplála a všechno bylo ztraceno. Samotné dlažební kostky se roztékaly, když na ně dopadla. Ať to bylo cokoliv, byly to sakra mocné čáry."
"Já vím. Ta hůl měla nesmírnou cenu a já jsem věděl, že bude zničena. Věděl jsem dokonce i to, že někteří tví muži zahynou v ohni."
"A já? Měl jsem zahynout i já?"

"Jsi snad mrtvý?" odsekl Richard.
"To jsem měl vědět!"
"Teď už je stejně pozdě. Co chceš dělat? Obviňovat mne?"
"Ne, to je vskutku zbytečné. Přesto doufám, že ten tvůj dokonalý plán počítal i s touto možností."
Richard si uvědomil, že nepočítal. Rozzuření obyvatelé města, kterým shořela střecha nad hlavou, nebudou chtít poslouchat, že se to všechno stalo kvůli výměně panovníků. Jeho plán mohl být v troskách, protože opět odmítl započítat do svého plánu lidi. Tentokrát to ale neskončilo takovým fiaskem jako jeho minulý plán.
Richard beze slova rozvinul vlajku, již držel v ruce, a ve světle slunce se zableskly diamanty v očích jednorožce a stříbrem tepaný roh. Bílý jednorožec na černém poli vítězně shlížel na překvapené měšťany.
"Náleží vám trest, když jste se provinili proti věčnému zákonu Boha. Uctívali jste modly a hřešili jste. Zato vás stihl trest. Pohleďte na své město. V něm shořely vaše nečisté duše a je teď na vás, zdali se obrátíte na pravou cestu víry," pronesl Richard slavnostně. K baronově údivu lidé zkoprněli a upírali oči k překrásné zástavě.
"Otevřete znovu knihu knih, jíž jste se zřekli a obraťte se na pravou víru. Zavrhněte Lucia i jeho prokleté dary. Učiňte nové Stříbropěnní, známé jako svaté město."
Richardova slova byla jako požár. Staří, mladí poklekali a modlili se ke starému bohu. V tom okamžiku mohl pozorný divák spatřit, jak se jim krabatil obličej, jak se krásky mění v šeredy, přesně tak, jak to bylo postaru. Pocítil malou vlnu lítosti a zároveň triumf, protože v tomto jediném městě se mu za cenu obrovských ztrát podařilo porazit Lucia. Teď už věděl, že ani nový "bůh" není neporazitelný.
"Toto je váš nový vévoda!" prohlásil Richard hlasem, který otřásal zemí a ukázal na barona di Mesrucy, "jemu přísahejte věrnost, jemu, Bohu a Moudrým, kteří bdí nad pořádkem v Říši."
Ozvalo se mnoho pochvalných hlasů a baron, tedy už vévoda ze Savoir, znejistěl, když se dav sborově rozhodl, že mu odpřísáhne věrnost.
"Nevím, jak jsi tohle dokázal," pošeptal Richardovi, "ale o tvých kouzlech se bude povídat dlouho po tvé smrti."
"Děkuji. Hlavně nezapomeň, kdo tě vyzdvihl do této pozice. Až tě povolám, pomůžeš zase ty mně."
"To se ještě uvidí, příteli," poznamenal nový vévoda a sešel z kopce vstříc davům.
Richard mezitím nasedl na vévodova koně, kněz se vyhoupl za něj a oba se vydali na sever připraveni čelit všemu, co je cestou potká.
13. kapitola
V pokušení
Dav plný neřestí, to nebyl jediný cíl Richardovy řeči. Richard se svou zástavou mluvil převážně ke knězi, který, ač byl mladší než on, měl podstatně silnější víru. A podle Richardova očekávání se i stalo. Mladý mužík nevelké postavy byl zamyšlený a zahloubaný do sebe.
"O čem přemýšlíš?" zeptal se ho Richard, ačkoliv to věděl až moc dobře.
"O Luciovi," odsekl kněz.
"Mě se můžeš svěřit se vším, jsem přece Moudrý."
"A jako každý Moudrý jsi pletichář."
"A kde jsou ty doby, kdy jsi tvrdil, že Moudří neexistují?"
"Asi to bylo tisková chyba ve svaté Luciově knize."
"Aha. A co si myslíš, že Moudrý tak obyčejně ve světě dělá."
"Otravuje obyčejné lidi a zapaluje města," utrousil.
"A co podle tebe dělá Lucius?"
"Dává lidem to, co chtějí."
"Můj přítel Cirát má velkou knihovnu. Když jsem tam byl poslán, abych se něco přiučil, zaujal mne jeden citát. Je z doby starší než sama Říše a praví: "Když nám bohové chtějí učinit to nejhorší, co mohou, splní naše přání." Ač je to dávno, co to bylo řečeno, je to pravda, která přetrvala dobu, ve které vznikla. Věř tomu nebo ne, ale já musím říci, že je to tak."
"Možná, že máš pravdu. Proč by ale Lucius chtěl lidem ublížit?"
"Těžko říct, Bene. Ale věřím, že na něco přijdeš."
"Musel je chtít ovládnout, aby se k němu modlili za každou cenu a aby se zřekli pravého boha. K čemu to mohlo vést?"
"K rozpadu Říše. Je řečeno, že Říše se opírá o dvě nohy. A jednou z nich je církev."
"Ale, když není bůh, jak dokáže všechny ty věci..."
"Býval to neuvěřitelně nadaný Moudrý. Proti němu jsem jen pouhý amatér. Má moc na všemi formami života a k tomu všemu ještě nejmocnější artefakty z Domu Moudrých."
"Zdá se, že z něj máš strach."
"Na tom bohužel nezáleží. Mám poslání a musím ho splnit. A to za jakoukoliv cenu."
"I za cenu tisíců mrtvých?"
"I za mnohem větší cenu. Mé poslání je o budoucnosti. A nemysli si, že nejsem schopný těch tisíc nevinných obětovat. Na mé straně jsou mocní spojenci a až zaútočí, já budu připraven."
"Myslíš, že o tobě ví?"
"Pochybuji, že ne."
"Myslím, že jsem dospěl k rozhodnutí. Chci se stát knězem starého boha."
"Výborně. Jakmile potkáme pravého kněze, potvrdíme tvou konverzi úředně..."
Richard chtěl ještě něco říct, když se ozval mužný hlas: "Haló, přátelé!"
Hlas zněl odkudsi se shora a Richard jeho původce nemohl najít, dokud nestál přímo před nimi. Z lesíka nad velkou

jižní cestou se vynořili tři koně. Na jednom seděl pěvec, který kdysi Richardovi pověděl o Domě Moudrých. Pokud si Richard vzpomínal dobře, jmenoval se Medard ze Svatého města. Za sebou táhl oře bez pána. Po boku mu pak jela krásná paní Eleonora.
"Dobré poledne přeji,"nadhodil pěvec.
"I vám, Medarde. Kde jste našel tuto ženu?" ptal se podezřívavě.
"V lese u Stříbropěnní," odpověděl pěvec bez zaváhání, "je snad něco v nepořádku?"
"Ta žena měla být mrtvá," skočil mu do řeči Richard.
"Můj pán mně oživil, prašivče. Když už není komu radit, budu cestou obtěžovat tebe. Uvidíš, že budeš kvůli mně dělat chyby, jednu za druhou. Ale budeš je dělat stále, protože mě miluješ."
Richard se ze všech sil snažil vzepřít návalu lásky, který mu hořel v hrudi: "Jdi pryč a nechej mne na pokoji," řekl nakonec, i když chtěl říct něco mnohem ostřejšího.
"Ano? Skutečně si to přeješ? Řekni to ještě jednou!"
Richard poznal, že to podruhé říct nedokáže.
"Jsi slaboch. Kdybych chtěla, už teď bys byl mrtvý."
Ať už v tom byly jakékoliv čáry, Richard ji nedokázal odmítnout.
"Vy se znáte?" divil se Medard.
"Celkem dobře,"odpověděl Richard.
"Jsem tedy rád, že si nemusím dělat starosti o její počestnost. Tuto rytířskou povinnost jistě převezmete sám. Vidím, že máte šaty Moudrých. Dospěl jste tedy už k jmenování?"
"Ano, už jsem právoplatný Moudrý. Jsem rád, že se znovu potkáváme."
"I já. Mám jednoho koně navíc, našel jsem ho, jak splašeně pobíhal po louce. Jestli váš společník chce, může jej použít."
"To budu velice rád," řekl kněz, "jsem Benedikt, dříve kněz Lucia, dnes kněz pravé víry."
"Je na světě mnoho těch, kteří konvertovali, však málo, kteří konvertovali tak, jako vy," poznamenal Medard, "co vás vedlo ke změně víry?"
"Asi jsem prohlédl Luciovy špinavé triky, s nimiž se snažil ovládnout lidi."
"Ale?"
"Ano. Třeba peníze nebo postavení. Lucius má moc toto lidem dávat, ale ve svém důsledku jim dá mnohem míň, než oni jsou jemu za to dlužni."
"Dosáhl jsi zřejmě hlubokého poznání, kněže."
"Tak jest."
"Kam vlastně jedete, příteli trubadúre?" zeptal se ve chvíli ticha Richard.
"Do Hnízda na shromáždění pánů a na Královský soud."
"To je ale náhoda. Kdy začíná?" zajímal se Richard.
"Za sedm dní. To je přibližně doba, za níž zdoláme tuto prokletou cestu. V Hnízdě budeme akorát včas."
"Jste zřejmě zcestovalý, pěvče."
"Měl jsem na to poněkud víc času než vy, Moudrý."
"Mohu tedy jet do Hnízda s vámi?"
"Samozřejmě, bude mi ctí."
Tak se čtyři postavy na koních vydaly na sever za pyšným městem Hnízdem.
Toho večera, když už se utábořili, přišla do Richardova stanu krásná Eleonora. Ve svých zemitých šatech, drobná a krásná, Richardovi znovu vyrazila dech.
"Měl bys ses poddat mému pánu. Lucius chce tvou sílu. Můžeš si tím vykoupit svůj život."
Richard potlačil touhu vehementně souhlasit s každým jejím slovem. Jedinou obranou mu v tom byl dopis, který popisoval, co Lucius udělal ze svých bratrů, Moudrých, kteří se rozhodli se pod jeho velením vydat na opačnou cestu než Dům a za temné noci ukradli vzácné artefakty. Obludy, které díky své obludnosti mají větší schopnosti v oblasti Dechu, ztrácí však lidskost.
"To nikdy neudělám."
"Rozmysli si to, Richarde. Můj pán řekl, že když uposlechneš, budu ti náležet celá."
Eleonora se smyslně rozvalila tak, že pod sebou měla Richardova kolena. Richard impulsivně překonal touhu ji pohladit po hedvábných vlasech. Věděl, že kdyby jí podlehl, už nikdy by jí nedokázal vzdorovat. Stal by se jejím otrokem.
"Už jsem řekl."
"Tvá slova se nezdají být tak přesvědčená, jako jejich význam," nadhodila kráska s povzdechem, který způsobil Richardovi větší bolest než tisíceré rány z bitevního pole. Bohužel mu bylo jasné, že teď musí stát za svým. Eleonora byla pro Richarda mnohem nebezpečnější než svaté město plné vyznavačů falešné víry.
"Jdi pryč!" odsekl a odvrátil tvář. Eleonora ho však jemně uchopila za bradu a přitáhla ji před svůj obličej.
"Ty si to nepřeješ, viď, Richarde. Ty chceš, abych zůstala, jen nemáš sílu to říct."
Richard se cítil jako zavalen balvanem. Ve své hrůze sáhl po Dechu a přál si být daleko odtud...
Richard se ocitl na modřínu. Seděl v jeho vysoko položených větvích a za boha nevěděl, jak slézt. Pod ním se rozprostírala přílišná hloubka na to, aby se odvážil skočit. A slézt po kmenu bylo pro něj příliš ponižující. Ostatně, ani nevěděl, kam by se mohl vrátit. Bál se jít zpátky do tábora, stejně jako se bál Eleonořiny krásy. Na stromě strávil noc, když ho ráno Medard objevil, nedokázal se přestat chechtat, že Moudrý a vévoda dokázal vylézt na strom a slézt už ne. Nakonec mu hodil provaz, který ovázal okolo větve a jako po kladce ho spustil dolů. Když se vrátili ke koním a Medard převyprávěl historku, nasedli všichni na koně a uháněli od toho místa.

Od té doby se Richard snažil nikdy nezůstat sám. Eleonora, přestože mu ve dne spílala nejhroznějšími slovy, ho večer dokázala jediným pohybem okouzlit. A sloužila velice nebezpečnému pánu, toho si byl Richard stále vědom.
Ve dne jel neustále s Medardem nebo s knězem a nikdy se od nich nevzdálil na víc než pár kroků. V noci pak nikdy nepobýval v táboře. Toulal se po lese nebo nasedl na koně a ujel dost daleko na to, aby ho Eleonora nemohla následovat. Onoho podivného chování si všiml Medard a ve své upřímnosti se na to Richarda neopomenul zeptat:
"Zdá se, že se paní Eleonoře vyhýbáš."
"A ty by ses nevyhýbal, kdyby na tebe házela taková slova."
"Ale ona tě miluje. Je to napsáno v jejích očích."
"Hlouposti. Kdoví, co má ta ženská za lubem."
Přestože Richard předstíral, že k Eleonoře nic necítí, přistihl ho jak Medard, tak kněz, jak na pařezu píše básně na Eleonoru. Přestože se to Richard snažil zamaskovat a básně ukrýt, Medard je našel a dokonce zhudebnil. Jeho pokušení se zvýšilo, když celou svou cestu slyšel krásnou melodii lyry, vybrnkávanou pravým mistrem a do toho slova, která sám složil:
Paní mého já,
mě kouzly svými zaklíná.
Bílá líc a čistá,
jako labuť je.
Poznat mír,
pochopit lásku moudrostí svou,
není mi určeno nalézti klidu,
když žár spaluje mou zevnitř hruď.
Ona je lilie, v níž had se plazí,
ona je touha, v níž chlad je skrytý.
Ona je jablko, v němž červ je schován,
ona je štěstí, jež do záhuby vede.
Jedem mi duši užírá,
jedem mi život bere,
jedem svým ona mne tráví,
však přesto jdu za ní.
I kdyby Říši zbořila,
i kdyby draka nasytila,
i kdyby sněhy rozpustila,
ona je má vyvolená.
I když ona hydra sedmihlavá,
i když je jedem její krev,
močálem strašlivým bych za ní šel,
půjdu za ní bez váhání,
když krásu její bych před sebou měl.
Tak jako celá jsi celičká,
tak v tobě je smrt moje,
na to však milý nehledí.
Eleonoro, jak sladce tvé jméno zní.
Krásné verše přinesly Richardovi víc utrpení a jeho žal a touhu nijak nezmenšily. Přestože by ta trocha poezie, která zde je napsána, by mohla vzbudit romantický dojem, skutečnost vůbec nebyla tak půvabná, jak je nastíněno v básni.
Kolem nich denně hořelo mnoho vesnic, jak po celém vévodství zuřil spor mezi pravověrnými a odpadlíky. Richard se do něj nemínil zapojit, na to vlastně ani neměl čas. To byl ten důvod, proč nestavěli ve vesnicích ani nepřespávali v hostincích. Jednou je však na cestě zaskočila bouře, takže byli přinuceni vyhledat úkryt v jednom hostinci, stojícím v malé vesnici. Uvnitř byla vcelku kultivovaná skupinka vesničanů, kteří si vyprávěli různé příběhy. Od báchorek po historické pravdy, od nejnovějších drbů po události významně se dotýkající Říše. A nebyli to žádní chudáci, tato část říše byla velmi bohatá a zdejší šlechta doposud nestačila poddaným sebrat veškeré užitečné statky.
Příchod cizinců uvítali, zvláště když spatřili pěvce. Na Richarda se dívali zvědavě, protože jeho šaty nebyly k vidění už velice dlouho. A zástava, kterou věčně nosil s sebou, také nepatřila mezi běžnou výbavu cestovatele. I kněz působil podezřele ve své světle fialové tunice, která byla velice nepodobná čemukoliv jinému daleko od Krkavče. A samozřejmě Eleonora, která byla velice krásná, nikdy nebyla odmítnuta.
Skupinka si sedla k samostatnému stolu, když je jeden z vesničanů požádal, zdali by mu pěvec nezazpíval a cinkl přitom stříbrnou mincí o stůl, Medardovi se rozzářily oči a začal zpívat krásnou jižanskou píseň o lásce a svobodě. Když skončil, byl po zásluze odměněn a za onen peníz pak objednal polévku a pivo pro své přátele. Když Eleonora pivo odmítla jako příliš primitivní, vysmál se jí Medard s tím, že pivo je všelék. Richard si tím zdaleka nebyl tak jistý, jako Medard, ale souhlasil.
"Povězte, cizinci," tázal se jeden z farmářů, "jistě jste viděli mnoho krajin a končin světa. Jak to vypadá s Říší."
"Bledě," řekl Medard, "téměř všude už uctívají Lucia, o kterém tady Richard Moudrý tvrdí, že chce zničit Říši."
"To nejsou žádné pomluvy," hlas, který se ozval, tentokrát patřil starému knězi, právě vstoupivšímu do dveří, "mí přátelé, velice vzdělaní, to potvrdili. Lucius není bůh, je to člověk, který chce rozbít Říši."
Beze slova přistoupil k Richardovi a poklekl před jeho černým hávem.

"Vítám tě v naší usedlosti, Moudrý."
Na tohle Richard rozhodně připraven nebyl. Všude, kde projížděli, měli pro Richarda jen opovržení. Že by i v těchto časech, kdy se královská koruna houpe na vratké houpačce vévodů, se našel člověk, který ví, jak se chovat k Moudrému? Richard tomu nemohl uvěřit.
"Jsi kněz jediného a pravého boha?"
"Tak jako jsem ho uctíval v mládí, tak ho doposud uctívám. Jsem Bernard, kněz polností Zahusenky, Předhusenky a Zalubany."
"Pak bys tedy mohl potvrdit konvertování mého přítele, také kněze, který se vydal po špatné stezce, ale včas se obrátil a hledal nápravu."
Benedikt, když viděl, že má příležitost, se rychle poklonil knězi a odešli spolu nahoru do pokoje, kde se kněz zavázal provést konverzi.
Debata u stolu utichla. Být ve společnosti Moudrého, to se povedlo málokomu za posledních sto let. A ti, kteří snad ještě věděli, jak s Moudrým jednat, se teď rozklepali jako osiky, když si vzpomněli na všechny strašidelné příběhy, ve kterých Moudří vystupují.
"Na jaké straně stojíte, Moudrý? Za pravým bohem nebo Luciem?"
"Já stojím na straně Říše."
Tato jasná odpověď sice neodpovídala přímo na otázku, ale přesto byla dost pádná.
"Co budete s tím dělat?" zajímal se jeden z farmářů.
"Zabije Lucia, není jiná cesta. Jen kdyby se sám Lucius zřekl svých skutků a činil pokání...pak snad, ale to je příliš nepravděpodobné."
Richard nebyl příliš rád, že Medard šíří jeho plány na veřejnosti, ale zadržet ho nedokázal.
"Moudrý v celé své síle bude bojovat proti ledové pevnosti, kde sídlí Lucius, proti svatému městu, které dobyli kacíři, i proti všem odpadlíkům, kteří vydali svou duši Luciovi..."
Co chtěl říct dál, nám musí zůstat utajeno, protože právě v té chvíli se shora ozval výkřik starého kněze:
"Pane Richarde, váš přítel umírá!"
Nato Richard vystartoval ke schodišti, za ním Medard, zatímco Eleonora zůstala klidně sedět.
V místnosti, kde Benedikt ležel, bylo přítmí, to však nedokázalo zastínit Benediktův vystrašený hlas.
"Pomoc, mám pocit, jako by se mě pokoušelo rozpárat zevnitř!"
Richard s hrůzou zíral na podivně vyhlížející hruď - vypadalo to jako žebro podivně zkroucené, které se odhodlávalo vyrazit ven.
"Nevím, co se tu stalo. V jednu chvíli jsme říkali motlitby, v druhou naříkal. Jsou v tom čáry."
Richard si toho nevšímal a zkoumal, kde jsou stopy Dechu. Nenašel je. To znamenalo, že buď jsou velice dobře ukryté, nebo je to přirozený proces. Tomu druhému Richard nevěřil ani za mák.
Benedikt se najednou zvedl a přitiskl ruku na Richardovu dlaň a žadonil: "Zabij mne, prosím. Nechci zemřít takto."
A Richard to chápal. Tato smrt bude bezpochyby bolestivá. Věděl, že by ho mohl jedinou svou myšlenkou zabít, vždyť smrt, to byl jeho obor. Jenže on je velký rozdíl mezi květinou, kterou necháme uschnout, a člověkem, jehož proměníme v bezvládné tělo. Richard se vší svou silou snažil vyvolat svůj Dech, ale jeho emoce mu v tom zabránily. Ač se snažil sebevíc, Benedikt mu zemřel v náručí s motlitbou k pravému bohu na rtech.
Dalšího dne, když už bouře ustala, provedl starý kněz poslední pomazání a za slavnostní řeči jej pohřbili do hlíny, aby tam navždy odpočíval v pokoji.
Celou dobu pohřbu vrhal Richard obviňující pohled na Eleonoru, protože to byl bezpochyby její pán, kdo způsobil knězovu smrt. Ta vypadala znuděně a zjevně jí pohřeb ani trochu nebavil. Richard si znovu pomyslel, že se zamiloval do ďábla s andělskou tváří a tušil, že jestli nakonec zemře, tak to bude její rukou. Anebo Luciovou. Těžko říct. Tehdy při pohřbu, když všude kolem visela smrt, na níž byl Richard citlivý, si všiml, že nad Eleonorou smrt visí také. Zdála se to být však smrt neúplná, jen částečná. Richard nikdy nic podobného neviděl a neodvažoval se hádat, co to znamená. Při nejbližší příležitosti se však podíval do zrcadla, aby zjistil, že jemu samotnému zatím smrt nehrozí. Zatím. To bylo všechno, co věděl.
Po pohřbu se s ním setkal také kněz Bernard, který se vystrašeně rozhlížel, zdali někdo neposlouchá, než Richardovi pravil:
"Cestuje s tebou zlo. Cítím to. Tvůj přítel to také cítil. Svěřil se mi s tím dříve, než zemřel. Jestli můžeš, zbav se ho."
"Kdybych to tak dokázal. Eleonora je příliš krásná a zdá se, že má nade mnou větší moc než nad jinými. Přiznávám, že vypadá jako vystřižená z mých snů..."
"Dej si pozor, Richarde. Lucius o tobě ví, to je po včerejšku jisté. Zůstává jen otázkou, proč tě doposud nezabil. Než na to přijdeš, buď pozorný a až to objevíš, buď ještě pozornější. Smrt na tebe číhá na každém kroku."
"Máte pravdu, otče. Já nevím, proč se mnou Lucius už dávno nezatočil."
"Vidím ti v očích, že máš strach a že jsi sám. Ty se nemůžeš spolehnout na pomoc ostatních Moudrých, že?"
"Ne, to nemůžu. Jsou příliš vzdálení tomuto světu a jsou už téměř mrtví."
"Mrtví? Svět bez Moudrých? Obávám se, že nastanou ještě horší časy. Jdi v pokoji, Richarde Le Graine, a znič Lucia. To je jediná možnost, jak zachránit Říši."
"To také udělám. Na tomto hrobě přísahám, že Lucia zastavím nebo že při tom položím život."
"Modlím se za to první. Buď s bohem, Richarde."
"I vy, dobrý otče."
V poledne tu mírumilovnou vesnici, jejíž jméno si Richard nikdy nezapamatoval, opustili. Se ztrátou půl dne museli jet celý den a celou noc, aby to dohnali. Po celou dobu dalšího cestování se Richard Eleonoře úzkostlivě vyhýbal a za

každou cenu se snažil být od ní co nejdál. Věděl, že to ona nebo její pán zabili Benedikta. Ona si toho nevšímala a vrhala na Richarda někdy nenávistné, jindy láskyplné pohledy podle nálady. Avšak těch prvních se Richard bál mnohem méně než těch druhých.
I Medard, dobrý pěvec ze svatého města, začal mít paní Eleonoru v podezření. Jednou k večeru, když už slunce zapadalo a všichni už skoro spali ve stanech, promluvil si Medard s Richardem o velice závažné věci:
"Mám podezření, že právě naše paní Eleonora toho nebohého kněze zabila," řekl.
"Já jsem si tím téměř jistý. Buď ona, nebo její pán."
"Viděl jsem, jak mu něco sype do té polévky, kterou jsme jedli. Mohl to být nějaký jed nebo tak něco. Proč by ho ale chtěla otrávit?"
"Pokud tomu dobře rozumím, chce se mnou zůstat sama. Měl by sis dávat dobrý pozor, pěvče, jestli nechceš skončit jako další mrtvola. Vyhýbej se jí, protože podle mně tě bude chtít zabít."
"Zaplať pánbůh, že už zítra navečer budeme v Hnízdě. Tam ji necháme a už nikdy ji nechci vidět," poznamenal Medard a Richard s ním z duše souhlasil.
Toho večera se jako obvykle uchýlil mimo tábor. Věděl, že ho Eleonora sleduje na každém kroku, proto zašel hlouběji do lesíka, jež tu stál napravo od cesty. Usadil se pod borovicí a do hodiny usnul.
Té noci měl zvláštní sen. Na palouku, kde na něj obvykle čekal jednorožec, se tentokrát objevil muž ve zlatém brokátu a v hedvábí. Byl docela pohledný, toho si Richard všiml. Přece jen se mu na něm zdálo něco podezřelé.
"Richarde, bratře můj. Jsem Moudrý, tvůj bratr. Tvůj žijící bratr."
"Nejsi Moudrý," odsekl Richard.
"Jsem, i když nepatřím už k Domu, nýbrž k pevnosti."
"Takže jsi odpadlík."
"Můžeš krále své Říše nazývat odpadlíkem? A přesto odpadlíkem je, protože není stejný jako ostatní."
"Je to i tvá Říše."
"Ano, byla. Teď mám v mysli novou Říši. Tak jako jsi měl ty."
Richard sebou trhl.
"Jsem Albín a ačkoliv mne neznáš, já znám tebe. Tvůj pokoj v Domě náležel mně, než jsem odešel. Ale já jsem vlastně i zůstal. Učil jsem se s tebou. Byl jsem s tebou stejně, jako jsi byl v mém pokoji. Znám všechny tvé myšlenky, ale nechci tě zabít, jak se možná domníváš."
"Pozoruhodné. Jestli znáš mé myšlenky, pak také víš, čeho se snažím dosáhnout."
"Vím a zdá se mi to stejně marné, jako hledat na poušti vodopád, když, jestliže se chceš napít, máš pod sebou celou řeku."
"Zajímavé. Co jsi tím chtěl říci?"
"Že ti nabízíme pomocnou ruku. Tak jako my jsme přátelé a bratři Lucia, tak můžeš být i ty."
"Přece víš, co ti na to řeknu."
"Ale ty neznáš všechno. Podívej."
Richard spatřil, jak ze zeleného trávníku raší bílá věž jako slunečnice a vypíná se do závratných výšek.
"Dokážeš to?" zeptal se.
"Ne."
"Tak proč se nepoddáš. Lucius by ti dal větší moc a pak bys mohl..."
"Vypadat jako zrůda!" ozval se jasný jednorožčův hlas. Po pláni už cválalo jeho hladké tělo a lesklo se jako stříbro. Teprve teď si Richard uvědomil, že Albín má vlčí zuby a dokonce i drápy. Zděšeně od něj ustoupil.
"Ty jsi ho přivolal," obvinil Albín Richarda, "to ti přijde draho. Jestli se dostane znovu na náš svět, skončí to horší katastrofou než desatero ran Luciových. Okamžitě ho zabij!"
"Jednorožce?"
"Koho jiného."
"Kdo by zabíjel jednorožce? Jsou to milá stvoření a..."
"Neexistují jednorožci. Je jen jeden jednorožec, který měl být už dávno mrtvý. Zabij ho, než bude pozdě. Jestli obživne...ani nechci pomyslet, co by to znamenalo."
"Máš z něj strach, že?" Richardovi se nebezpečně zablesklo v očích, "pojď sem, ty krásný koni."
"Ne, on je nebezpečný pro celé lidstvo. Odežeň ho."
"Ne."
"Hlupáku!" S posledním osočením Albín zmizel právě, když se ho stříbrný roh chystal probodnout. A právě v té chvíli se Richard probudil do plného denního jasu.
14. kapitola
Rudá mračna
nad Hnízdem
Toho dne vyprávěl Richard o svém snu Medardovi, který také vypadal vylekaně, když se Richard zmínil o jednorožci.
"Modlím se, aby tvůj sen nebyl pravdivý a byla to jen iluze. Říká se, že až se podruhé zrodí jednorožec, přijde konec Říše."
"Cože?"
"Říká se, že jednorožec, jehož jméno bylo zapomenuto..."
"Řekl mi, že se jmenuje Srdce."
"Skutečně? To nic ale nemění na jeho povaze."
"Odkud se vůbec vzal?"

"Kdoví. Prý pobíhal po pláni okolo tehdy čerstvě založeného Hnízda, když ho zkrotil Velký král. Říká se, že jeho dcera, Eliška, na něm jela do bitvy v doprovodu svého otce a dvou bratrů. Jejich příběh určitě znáš. Jeden skočil z nejvyšší věže a nejmladší Benjamínek se pak stal králem.
Eliška byla dívka nad jiné krásná," zasnil se Medard a ani on, ani Richard si nevšimli, že se k nim zezadu přidala Eleonora, jedoucí na svém bílém koni.
"A když byla bitva v nejlepším, barbaři krásnou Elišku zvedli ze sedla a unesli do své pevnosti. Jednorožec tehdy vypověděl poslušnost Velkému králi a vydal se krasavici na vlastní pěst hledat." Medard se na moment odmlčel, aby nabral dech.
"Jenže tehdy už Eliška nebyla mezi živými. Náčelník klanu barbarů ji chtěl zneuctít. Ona, než by ztratila svou čest, raději se sama zavraždila. Když přicválal jednorožec, bylo už pozdě. Říká se, že tehdy se ve světě zrodily balady, když básníci uslyšeli jednorožcovu tesklivou píseň nad ostatky své krásné paní. Vydal se ji hledat dokonce až do říše smrti, když prošel branou v dalekém moři a prý s ní dodnes šťastně žije na břehu řeky Euphemis v podsvětním království."
Medardovi stékaly slzy po tváři, zato kdyby se některý z mužů otočil, spatřil by do běla rozzuřenou Eleonoru.
"A co to má společného s těmi babskými povídačky o návratu jednorožce?"
"Říká se, že jednorožec není tak úplně obyčejné stvoření. Nemůže zemřít tak, jako se nemůže rozmnožovat. To, že odešel z tohoto světa, bylo vlastně jen jeho rozhodnutí. A říká se, že se může vrátit, kdyby byl na světě někdo, kdo by mu byl ochoten darovat tělo a svůj život."
"A co je na tom tak strašného?"
"Kdoví. Můj moudrý dědeček ale říkal, že návrat jednorožce bude znamenat konec Říše. Kdoví, odkud se berou takové pověry, ale ze skutečnosti vím, že na každém šprochu pravdy trochu."
V tu chvíli se už Eleonora neudržela. Vyskočila na Medarda, přitiskla svůj nůž na jeho krk a bez váhání by ho zabila, kdyby Richard nebyl rychlejší.
Vytáhl z pochvy rodinný meč Chéri a bez váhání jím bodl krásnou dívku do zad. Ona, ač se snažila sebevíc dokončit své poslání, musela chtě nechtě pustit nůž z ruky. Nakonec padla mrtvá na zem.
Když se Richard vzpamatoval ze svého šoku, zbyl mu jen strašlivý pocit viny. Cítil, že má na rukou krev krásné dívky, kterou, i když se ho pokoušela svést a vraždila jeho přátele, miloval celým svým srdcem. Ona byla ideál a věděla to stejně dobře jako Richard. Kdyby se nezadala se svým pánem Luciem, Richard tušil, že by z toho mohla být láska na celý život.
I Medard vypadal zaskočeně. Otíral si krk tam, kde byl před chvíli nůž a kde se doposud leskne tenounká čára krve. S hrůzou se díval na mrtvé tělo pod sebou.
"Chtěla mne zabít," přerušil zděšené ticho Medard.
"Já...já...já jsem ji zabil!" Emotivnost z této věty přímo čišela. Byla to směsice děsu, tragické lásky a nenávisti. To všechno dokázal Richard nacpat do jediné věty.
"Nemohl jsi udělat nic lepšího. Snažila se nás zabít. Tedy, mně zabít, aby tě pak mohla svést na špatnou stezku. Stal by ses jejím a Luciovým otrokem."
Richard si uvědomil, jak lehké je mluvit o obětech, jež je ochoten svému cíli podstoupit, o tisíci životů, jež mu obětuje a jak velký je rozdíl mezi slovem a skutkem. Richard se cítil hůř, než po oběti dvanácti Moudrých. To proto, že tentokrát tu smrt sám způsobil.
Když se to tak vezme, Richard vlastně nikdy přímo nezabil. Šarlotin otec, kterého měl rovněž na svědomí, nezemřel přímo jeho rukou. Richard jej vlastně ani nikdy neviděl. Pro něj to nebyl člověk, spíš překážka, jako je balvan nebo kmen stromu přes cestu. Ale tahle krásná dívka, tu zabil vlastním mečem.
Eleonořina smrt znamenala mnohé zdržení. Richard na rozdíl od Medarda trval na tom, že ji pohřbí za každou cenu. Nad jejím nový hrobem s křížem, který Richard rychle zhotovil z dvou větví, je při modlení zastihl soumrak. Tu noc tedy strávili vedle Eleonořina hrobu a poprvé po dlouhé době spal Richard znovu v táboře. Té noci neměl žádný sen, ač by ho mohl čekat, po tak dramatickém prožitku.
Ráno se oba dva se slzami rozloučili s Eleonořiným hrobem a vydali se na sever na poslední etapu své cesty. Protože byli příliš často zdrženi, jeli pozdě. Sněm začínal dnes ráno. Zpoždění se snažili dohnat rychlou jízdou k hradu. Teprve dvě hodiny před polednem spatřili hradby Hnízda. Monumentální město, sídlo krále a vší světské moci v Říši, bylo utopeno v rudých mracích, červáncích, které jej obepínaly kol dokola.
"Nepamatuji se, že by se červánky takhle pozdě ráno stále držely nad obzorem," poznamenal Richard na adresu tohoto divu.
"To nejsou červánky," řekl pěvec, "jestli dobře rozumím tomu, co říkal starý kněz ve svatém městě, než jsem z něho odjížděl, pak je toto první rána Luciova. Rudá oblaka nad Hnízdem. Lidé v Hnízdu z toho prý byli velice poděšeni."
"To mi připadá divné. Moudří přece zabránili tomu, aby rány zničili Říši."
"Jenže tahle je první a byla způsobena ještě dřív, než Moudří oddálili termín zničení."
"Snad máš pravdu. Pospěšme si, ať se v Hnízdě nestane něco důležitého bez nás. Obávám se, že teď si nemůžu nechat ujít ani minutu shromáždění pánů Říše."
Richardova slova na Medarda zapůsobila a oba přinutili své koně cválat k městu na severním obzoru. Dostali se k němu asi za půl hodiny. Projeli otevřenou a nehlídanou branou Nižšího města, kde je zadrželi chudí, prosíc o peníz nebo jídlo. Richard ze svých zásob vytáhl pár stříbrných mincí a chleba. O chleba byla daleko větší poptávka než o peníz, ale to bylo Richardovi jedno. Se svým společníkem projel davem a bez dalších okolků zamířil neomylně do Vyššího města. Stará polorozbořená brána byla nehlídaná a Richard projel bez problémů. Zdálo se, že veškerý život ve Vyšším městě ustal spolu s jednáním v královské zahradě. Projel jím, jak nejrychleji dokázal a znovu na něj dýchla ohromující vznešenost, vzdušnost a pohodlnost hradu, který byl postaven pro krále. Richard šel s Medardem po boku bez

doprovodu sloužících, kterým uložil starat se o koně, do zahrady s obrovským jednacím sálem.
Bylo to stejné jako před dvěma lety. Na lavicích nejvyšších a nejvzdálenějších Cirátovu řečnickému pultu a galerii, kde zasedávaly tři největší síly říše, seděla sebranka řemeslníků a cechmistrů. Pod nimi baroni a nižší pánové. Blíže pak kněžstvo a nejblíže galerii dvanáctero pánů. Richard si bezděky povšiml, že chybí jak jeho teta Markyta, vévodkyně Le Graine, tak i Erik Cheval a baron, tedy už vévoda di Mesrucy. Co ho ale rozčílilo, bylo to, že vévoda Travail, nafintěný hlupák s dlouhým rodokmenem, sedí na místě, které patří Moudrým. Na galerii jim vždy bylo jedno místo ze tří vyhrazeno. Až před třemi lety toto pravidlo porušil vévoda Savoir, který už byl mrtev.
Jako anděl pomsty se snesl z vyvýšeniny k pódiu a cestou si nevšímal, že lidé utichali, když ho spatřili. To, co tyto urozené a bohaté oddělovalo od prostých, bylo nepatrné - vzdělání. A ten, kdo do sebe nasál jen kapku víc vědomostí než čtení a psaní, znal příběh o Moudrých, o jejich oděvu a zvycích. A každý ze shromážděných znal buď Richarda Le Graine z dramatického výstupu osobně, nebo o jeho příběhu slyšel. Není se proto co divit, že sál utichl docela, když přišel k pultu, odkud vedl výstup na galerii.
Kdyby se jen rozhlédl, byl by zjistil, že davu způsobil jisté poděšení. Mnozí vévodové na něj zírali jako na oživlou mrtvolu, stejně tak král a druhý muž, jehož Richard neviděl, ale jenž seděl na postu hlavního církevního Říše. Měšťané si v zadních lavicích povídali o čarodějnictví a kněží se děsili jeho obleku Moudrého.
Snad jen na Cirátově tváři se na nepostřehnutelně krátký okamžik mihl uspokojený úsměv.
Richard vystoupal na galerii a cestou vrhl zničující pohled na vévodu Travail. Když Richard stanul nad ním, vévoda se téměř zhroutil. Jen ten přísný pohled, který z Richarda vycházel, ho nakonec postavil na nohy, aby se po kolenou odplazil z místa, které mu nenáleželo, a s mnohými omluvami. Richard mu však neodpustil. Nějak věděl, že než skončí tragédie, kterou Lucius spustil, na všechny vévody dojde. Dokonce i na něj samého.
Král byl stejný jako dříve. Jeho tvář však byla zmatená, když Richarda spatřil.
"Jste plný překvapení, můj vévodo," načala Jeho Výsost hovor, "nejdříve jako obyčejný sedlák, jako selský vévoda, pak jako čarodějník a teď Moudrý? Čím chcete být příště?" Tón jeho hovoru byl velice lehký, tak aby každý poznal, že to král myslí v žertu a že je zaskočen.
"Čím bude potřeba, králi." Nejjasnějšímu panovníkovi Říše to však připadalo poněkud hrubé. Především postrádal slovní spojení "můj králi". Richard Le Graine ale schválně toto slovíčko vypustil, aby si král uvědomil, že není jeho vévoda, a tudíž leník, ale Moudrý, který mu stojí přinejmenším naroveň. Pravda dokonce i ty nejvýše postavené bolí.
"Nevím, jakému bohu slouží, králi, ale tak či tak se tě musím zeptat, zdali se stále bojíš mého čarodějnictví."
"Moudrý, já jsem nikdy neuvěřil, že jsi skutečně čarodějník. A pokud jde o toho boha, pak věrně sloužím Luciovi, pánu všeho života. Jak se mi doslechlo, prý ty sám šíříš jeho víru."
Richard povstal ve své zlobě a přerušil debatu o procentuelním zvýšení vývozu provincie Acier. Cirát a ostatní na něj překvapeně hleděli.
"Já vyhlásil válku každému, kdo slouží Luciovi. Nikdy jsem Luciovi nesloužil a bude-li to v mých silách, pak se postarám, abych také nikdy nesloužil. Změňte urychleně svou víru, králi, nebo i vy se stanete obětí mé očisty. Já jsem nová Říše."
Richardova slova probudila v shromáždění poprask. Mnoho kněžů, jejichž fialových kuten přisluhovačů Luciových si Richard dříve nevšiml, povstalo a začalo metat na Richarda ošklivá slova. Richard pevně sevřel zástavu od jednorožce, které si předtím ve vzteku nevšiml. Teď ji však rozvinul, protože viděl, že to je jediný způsob, jak na zavrženíhodné zoufalce zapůsobit.
"To je má standarta se stříbrným jednorožcem. Jednorožec, který pomáhal Velkému králi, stojí při mně. Já jsem jeho bojovník na tomto světě. A já si nepřeji, aby nejvyšší představení Říše uctívali Lucia, který se snaží Říši zničit. Je to jako by si zajatci podepisovali vlastní rozsudek smrti."
Zástava měla mystický účinek. Hleděli do diamantových očí jednorožce a pozorně poslouchali Richardova slova. Jediný, na koho hlas příliš nezapůsobil, byl Medard, který se po celou dobu jeho proslovu tvářil kysele. Tomu se ale Richard nedivil. Pěvec byl zvyklý pracovat se slovíčky a malé představení, které Richard přichystal, ho nikterak nevyvedlo z míry. Nebyl však jediný, na koho vlajka dostatečně nezapůsobila. Nejvyšší představený Luciovy nové církve se zvedl a obvinil Richarda:
"Už jsme slyšeli podobná i horší slova z úst mnohých kacířů, kteří odmítli přijmout pravou víru. Nás nezaskočíš."
"To se ještě uvidí, jestli zvítězíš ty nebo já. Za mnou leží tisíciletá historie a zkušenosti Moudrých a co máš ty?"
"Svou víru v dobrého boha."
"V obyčejného člověka, který se za boha ve své marnivosti prohlásil. A který se pokusil zničit Říši. A zdá se, že úspěšně. Než uplyne rok, bude Říše v troskách. Proti tomu já bojuji, vznešený kněže."
Kněz pyšně zdvihl bradu: "Hloupá slova z hloupých úst. Má víra říká, že Moudří jsou nehmotní démoni. Ty jsi zřejmě hmotný. Kdoví, jestli jsi pravý Moudrý nebo jen čarodějník, který unikl spravedlnosti."
"Ty mizerná nicko," osočil Richard kněze v planoucím vzteku, "ty si myslíš, že mi můžeš do očí říkat, že neexistuji? Že váš bůh je dobrák od kosti, který Říši zničil omylem?" V rozzuření Richard sáhl po Dechu, své tajemné životní síle, chtěl vynést kněze do vzduchu a nechat ho padat dobrých pět metrů z výšky galerie. Jenže jeho Dech byl ve chvílích rozčilení pro Richarda nedostupný. Jen tak tam bezmocně stál a na kněžově tváři se rozléval úsměv.
"Učiň tedy zázrak, když se považuješ za rovného Luciovi."
Richard se rychle chytil své poslední naděje: "Zle se povede tomu, kdo se přidá na Luciovu stranu. Vítr a bouře zničí úrodu toho, kdo ho bude uctívat. Hadi a divá zvěř sežerou děti toho, kdo jej bude poslouchat a plnit jeho příkazy. A vánky zatracení nakonec pozřou duši toho, kdo přijme od něj dar."
Tu se ozval hlas: "Můj pane, naše dítě!"
Hlas byl ženský a Richard spatřil baculatou královnu. Královna si nevšimla Richardovy zachmuřené tváře ani

rozčileného kněze. Rozběhla se ve vší své radosti, jež jí byla vepsána do tváře, do královy náruče. Richardův hněv roztál na královninou bezmeznou radostí z narození dlouho očekávaného potomka. Pak se však rozzuřil ještě víc, když pochopil, že veškerý sál zajímá víc malé bezvýznamné děcko než Richardova slova o záchraně Říše.
Ani kněz se příliš o děcko nezajímal. Nevraživé oči upíral přímo na Richarda. Ti dva tam stáli jako dva kohouti na smetišti, ale zatím se jen opatrně obcházeli.
Kněz zaútočil první. Vystřelil ruce jako hady a obepjal jimi krk svého soka. Ten v zoufalé touze po trošce vzduchu máchl zástavou, již třímal v ruce a praštil jí kněze přes obličej. Sevření okolo krku povolilo, ale jen na chvilku. Richard sevřel ruku v pěst a naslepo jí bouchl do svého protivníka. Měla to účinek. Kněz, zasažený do břicha, ustoupil. Richard pevně sevřel zástavu a jako s holí s ní útočil na svého protivníka. Kněz popadl židli a jedinou ranou z ní vytvořil stejný kus klacku, jako právě Richard svíral v rukou. Jejich hole se srazily. Richardovi při mohutném nárazu vypadla hůl z ruky a kněz se teď vítězoslavně díval na poraženého Richarda.
Shromáždění se dalo do vzrušeného křiku. Ačkoliv byl Richard stále v šoku a jen s několika pohmožděninami, dav šílel, jako by ho kněz zabil. Vévodové povstali ve hrůze, že právě teď se dvě neměnné součásti jejich života: velekněz a Moudrý, rozhodli zničit sebe navzájem. V zadních lavicích prostí kupci a řemeslníci jásali, jako kdyby to, co se odehrávalo na tribuně, bylo nějaké divadlo pro pobavení obecenstva.
Richard si konečně uvědomil, že za pasem má rodinný meč Chéri. Téměř v tom samém okamžiku vylétl z pochvy a jeho tenké ostří zamířilo ke knězovu krku.
Kněz jej srazil svou holí a vzápětí vyrval Richardovi z rukou.
Richardův hněv ustoupil. Vystřídal jej strach. Strach o vlastní život. A stejný instinkt, který ho před několika dny přenesl z Eleonořiny náruče na větev modřínu, mu teď znovu pomohl. Dech, životní síla, z Richarda vystřelil jako had a ovinul kněze. Ten okamžitě padl k zemi jako podťatý. Richard nevěděl, jestli je mrtvý nebo ne, právě v tomto okamžiku mu to však bylo jedno. Velice zesláblý po boji i po použití Dechu se dobelhal k zábradlí galerie a vykřikl dolů do shromáždění: "Pamatujte, že já jsem Luciův nepřítel. Každého, kdo jej uctívá, si najdu a skončí strašlivou smrtí." V tu chvíli se Richardovi zamotala hlava a více už o světě nevěděl.
Když se probudil, ležel na měkké posteli. Dýchal vzduch, který mu byl důvěrně známý, přesto zatím netušil, kde je. Opatrně se zvedl na nohy a zjistil, že se cítí vcelku dobře.
"Dost dobře na to, abych pokračoval ve tkaní mého plánu," pomyslel si.
Rozhrnul závěsy, které bránily světlu proniknout do pokoje a konečně poznal, kde se nachází. Z okna viděl Prokletou věž. Tu věž, v níž byl před svou popravou uvězněn. Tu věž, z níž ho zachránili jeho nejvěrnější přátelé. A věděl, co bude muset dříve či později udělat... Ne, to je ještě dost času. Teď musím myslet na jiné věci.
Dveře jeho pokoje se otevřely. Za nimi stál Cirát, v podpaží svíral knihu v červené vazbě.
"Pojď dál, příteli," řekl Richard posmutněle.
"Děkuji, Richarde. Včera jsi všem vysokým pánům pěkně hnul žlučí, víš?"
"Ano," odpověděl s klidem přímo nadpozemským.
"Je pravda, že ses stal Moudrým?" ptal se Cirát zbytečně, ale on nechtěl ani tak slyšet odpověď, jako spíš přinutit Richarda k hovoru.
"Ano."
"Co tě trápí, Richarde?"
"Říše, Ciráte, Říše. To, v jakém stavu jsem ji našel."
"Ty myslíš víru v Lucia? Richarde, co na tom záleží. Ti lidé, kteří v něj věří, jsou stejně hloupí jako ti, kteří věřili ve starého boha. Nech je, ať podlehnou své vlastní hloupé víře. Richarde, rozum a vědění jsou jediná síla na tomto světě, která hýbe dějinami. Ne víra."
"Kdyby tomu bylo tak, jak se domníváš, pak bych skutečně nemohl nic namítnout. Ale tady nejde o jen o víru. Lucius není bůh, je to člověk. Skutečný stárnoucí člověk z masa a kostí."
"Tím lépe, Richarde. Co se stane, až zemře? Jeho jméno zapadne a přestože zvlnil hladinu dějin Říše, řeku z koryta nevyvede."
"Znovu se mýlíš, můj příteli. Lucius není jen takový obyčejný kamínek. Lucius je jako slunce, které řeku promění v poušť. Býval Moudrým, než se obrátil k vlastním prospěchářským cílům. A aby získal větší moc, rozhodl se Říši zničit."
"Jsi v pořádku, Richarde? Mluvíš, jako by ses pomátl."
"Proč mne král po mém včerejším výstupu neuvěznil?" ptal se Richard, stále hledící na prokletou věž.
"Jsi přece Moudrý. Nikdo neublíží Moudrému. To je odvěký zákon, kterým se Říše řídí už tisíc let."
"A co ten kněz?"
"Jmenuje se David a je odněkud z východu. Urazil jsi ho, ale zdá se, že je v pořádku. Když jsem dnes ráno šel za tebou, už vedl ve hradní kapli mši. Ve městě kolují zprávy o velkolepém díle, na které pozval umělce až z dalekých krajů za Říší, které má stát k Luciově poctě na hlavním nádvoří Vyššího města. Nikdo přesně neví, co to bude zač, ale Veleotec David, jak si říká, se s tím uměleckým skvostem chlubí na každém kroku a říká, že to dílo vstoupí do historie."
"Zajímavé," podotknul Richard.
"Nejsem jediný, kdo za tebou přišel. Jestli mi nemáš co říct, půjdu ven, ať sem pustí další návštěvu."
"Budu ti vděčný, příteli."
"Co se stalo, Richarde? Co se to s tebou zase stalo. Tenkrát, když jsme tě zachránili z Prokleté věže, jsi byl takový veselý a otevřený a teď jsi..."
"Uzavřený? Vzdálený? To bude tím, příteli, že mám nový plán. Ale tentokrát, jak Říši zachránit."
"Můj nepoučitelný Richarde. Vzpamatuj se. Víš, jak tvůj plán dopadl posledně. A něco mi říká, že tentokrát budou následky horší než předtím. Uznávám, že máš velice bystrou mysl, ale k čemu bude, když bude mrtvá? A žádný plán

nemůže vyjít, protože lidé jsou nepředvídatelní a ..."
"Přesně tak. Jenže tentokrát to musím také trochu ponechat náhodě. A já jsem připravený obyvatelům Hnízda předvést, jak chutná moc Moudrých. V Domě jsem se toho naučil dost, ale tentokrát jen nastavím těm hlupákům ve městě zrcadlo. Ať vidí, jaké hlouposti ti chudáci naletěli..."
"Buď tedy opatrný, Richarde. Vidím, že tady už jsou mé všechny moudrosti a vědomosti bezvýznamné. Ty už ses rozhodl."
"Ano."
"Přece víš, že kromě Říše jsou zde i jiné země, třeba země ostrovanů nebo barbarské říše."
Richard už neodpověděl. Cirát ho chvíli soucitně sledoval, pak potichu odešel.
"Chudák Cirát," pomyslel si Richard, "ten, který do toho měl být zapleten ze všech nejméně, to možná odnese také. A s ním i jeho knihovna..."
Richardův pohled lákala stále ta věž, ze které ukončil svůj život druhý vyvolený král Říše, syn Velkého krále. Tam, kde byl vězněn... Richard pocítil nesmírnou tíhu smrti, protože právě tato věž byla vězením před popravou. Jediný možný únik byl skokem z padesáti metrů rovnou na dlažbu...
Sny se rozplynuly. Do Richardova pokoje vstoupil kněz ve zlatofialovém rouchu Luciových kněží a Richard si ani po dlouhé mlčenlivé prohlídce nevybavil jeho jméno ani jeho tvář.
"Můj pán, Veleotec Luciovy církve, tě zve na návštěvu ve hradním chrámu, pane Richarde."
Slovo "pane" znělo více než výsměšně. Richard si toho však nevšímal.
"Přijímám jeho pozvání. Řekni to svému pánu."
Kněz vypadal poněkud zaskočeně: "Skutečně?"
"Kdoví, možná se rozhodnu vstoupit do lůna nové církve," řekl Richard tak potichu, aby to znělo tajemně a dost nahlas, aby to kněz slyšel.
"Jistě, pane. Hned vzkaz vyřídím." Tentokrát bylo "pane" mnohem uctivější.
"I ten je hlupák," pomyslel si Richard, když sledoval kněze odcházet, "ani neví, jaké zklamání mu hodlám přichystat..."
Tentokrát do dveří vstoupila zahalená postava. Kápě jí spadala tak hluboko do očí, že Richard neviděl obličej. Přesto však z jakéhosi důvodu věděl, kdo to je.
"Vítejte, můj králi."
Postava sňala kutnu a velice odhodlaně pohlédla do Richardových očí.
"Jak jsi to poznal, můj leníku?"
"Já už nejsem váš leník, můj králi. Teď jsem Moudrý."
"Ale Richarde, tvé právo na území Le Graine nikdy nebylo úředně zrušeno. Paní Markyta podala sice žádost, ale než ji mohli moji úředníci přezkoumat, objevil se Lucius a prohlásil vévodství Le Graine za svatou zemi. V té chvíli byly s vaším vévodstvím přerušeny všechny styky. Obchodní i politické. Pokud je území Le Graine ale stále ještě součástí Říše, pak právoplatně patří vám." V královských očích se objevily slzy.
"Nikdy jsem, můj Richarde, nevěřil, že byste byl čarodějník. Tenkrát, na jednom ze sněmů, jste předvedl svou pravou povahu a navždy mi dokázal, jaký jste dobrý člověk..."
"To byla jen komedie. Hra pro hloupé a naivní. Hra pro mocné a mocichtivé."
"Co prosím?" Král se zdál být zmaten.
"To všechno jsem naplánoval. Já nejsem světec, jestli si o mně myslíte tohle. Ale nejsem ani démon. Veškerý ten zázrak, který tkvěl za rozvojem mého panství, byly zlaté doly. A samozřejmě pár tržních zákonů z mnoha knih o obchodu z Cirátovy knihovny. Ale ti hlupáci, mí poddaní, si mysleli, že je možné uváznout v čase. Platit daně, jako platili jejich prapradědečkové před dvě stě lety. Jenže, můj králi, před dvěma sty lety jsem si za to mohl koupit honosný palác, za co teď mne to sotva za celý rok uživí. Ale oni to neviděli. Byli zaslepeni minulostí..."
Král zrudl. Samozřejmě i on, jako všichni vévodové, nechali platit své poddané stejné daně dvě stě let.
"A pak, když jsem byl dost bohatý, jsem začal pomýšlet na to křeslo, na kterém právě teď sedíte vy, Veličenstvo."
Král uskočil, zděšen a nadmíru vylekán. Richard se nad ním vztyčil v celé své výši a král poznal, že proti Richardovi je malý člověk.
"Mohl bych vám ten trůn vzít přímo před očima. Naučil jsem se používat síly, kterým vy říkáte kouzla. Mohl bych ti vzít trůn a posadit se na něj sám..." Richardova slova zněla jako tiché varování a král divže nezkolaboval.
"Dost, všechny ty iluze, které jsem o vás měl, jsou tytam."
"Ne, to ještě nestačí. Musíte vědět všechno. Teď už vám trůn vzít nechci, teď jej bráním, ale předtím jsem všechno své úsilí vynaložil na to, abych jej získal. Všechny ty roky, kdy jsem byl sám, můj jediný přítel byl hrbatý sluha Igor, jsem plánoval, co všechno udělám, až budu králem. To dělá mnoho chlapců, zvláště, když jsou ze šlechtických rodin. Ale já jsem šel dál. Já jsem naplánoval, jak toho dosáhnout. Víte, jak?"
Richardovi zazářilo v očích a král ustoupil o krok zpět ke dveřím.
"Užírat kousek po kousku Říši. Spojit se s barbary a věnovat jim za jejich oddané služby východní části Říše a samozřejmě lup. S loďmi ostrovních národů jsem zamýšlel obsadit svaté město a celé pobřeží. A pak prostě už jen dobýt Hnízdo. No nezní to krásně?"
"Vy...zrádce!"
"Správně. Byl jsem zrádce. Ale věděl jsem, že by žádný barbar nejednal s někým, jako jsem já..., malý vévoda ze severu. Potřeboval jsem peníze, hodně peněz. Naštěstí surovinové bohatství mi k tomu poskytlo dostatečné zdroje. Jenže já jsem půlku z toho zisku musel dávat lichvářským kupcům, kteří dováželi potraviny z jihu, z míst, kde se dalo něco pěstovat. Proto jsem rozhodl, že změním hranice Říše. Chtěl jsem rozdělit vévodství Cheval na dvě poloviny."
"Ne, to by se nikdo neodvážil. Hranice Říše stanovil Velký král a ..."

"Ano, možná. Ale já jsem věděl, jak na to. Poslal jsem jednu hezkou pasačku krav, aby svedla vévodu Erika. A získala od něho list, který ho mohl usvědčit z lásky k ní. A pak jsem ho začal vydírat..."
"Můj bože, co jste to páchal za zlo? A kde byly vaše rytířské schopnosti?"
"Můj pane, rytířem se stávají ti, kteří nemají zrovna nic lepšího na práci a já se přece chtěl stát králem. Ale vraťme se zpět k mému příběhu. Naléhal jsem zároveň na Šarlotu a nakonec jsem ji přinutil otrávit svého otce a vzít si mě za muže. Ale tentokrát to nevyšlo. Napřed mě chtěli oběsit, pak upálit. A dál už to znáte. Jste ochotný teď, když víte, co jsem udělal, se mnou stále ještě mluvit mezi čtyřma očima."
Král najednou uhnul Richardovu uhrančivému pohledu a poodešel k oknu. Prokletá věž se leskla v ranním slunci a snažila se tím zastřít, že právě zde se konaly ty nejstrašnější události v dějinách Říše.
"Můj milý Richarde, kdybych si tak mohl vybírat v této těžké chvíli spojence, byl bych do smrti vděčen bohu. Jenže já se obávám, že žádné vojsko andělů v nejbližší době z nebe nesletí a my jsme lidmi od toho, abychom dělali chyby. Musím se s vámi spojit, protože jste Moudrý. Kdysi se říkalo, že král a Moudří jsou jedno. A prý tomu tak skutečně bylo. Když král požádal, Moudří mu vždycky pomohli."
"Až do času šíleného krále Rudolfa. Ten by si z Moudrých udělal hračku pro pobavení, kdyby mu to dovolili. To byl vlastně ten okamžik, kdy se Moudří uzavřeli světu," vysvětlil podrobnosti Richard.
"A kdy se svět uzavřel Moudrým," dokončil král a posmutněle hleděl z okna.
"Vím, že Moudří znají velké čáry, které dříve zachraňovaly Říši před nájezdy barbarů. Zeptám se tedy na rovinu: můžeš Lucia zabít?"
"Nevím, je to koneckonců obyčejný člověk."
"Richarde, já už nejsem vládce této Říše. Teď jí poroučí on. Má zlata na rozdávání a má sílu..."
Richard zbystřil. Slova, která vyřkl, byla jen domněnkou: "Vy jste se k němu modlil?"
"Ano. Za život dědice trůnu. A on nás vyslyšel. Má paní čeká naději Říše."
Richardovi po tváři přeběhlo zděšení: "Pak je tedy Lucius mocnější, než jsem si myslel. Podle všech zákonů dědičnosti už tahle zdegenerovaná vládnoucí větev žádné potomky mít neměla."
Král si očividně nevšiml té skryté urážky. "Přichází ke mně ve snu, Richarde. Je jako stín, zkoumá mou mysl a já se ráno probudím a zjistím, že chci změnit rozhodnutí, které jsem večer vydal, tak, aby to vyhovovalo jemu. Obávám se, že vás, můj Richarde, musím požádat o pomoc. Nechci, aby mě využíval."
"S tím nemůžu nic udělat. Modlil jste se k němu a přijal ho do sebe. Tohle je cena, kterou za svou bláhovost platíte."
Král se na něj podíval velice vyděšeně, když do místnosti vtrhl Medard. V obličeji byl rudý a oči upínal přímo na Richarda:
"Nechtěli mně k tobě pustit, že prý ještě spíš," řekl omluvně Richardovi, "tak jsem je přetáhl svou loutnou. Ještěže je chudinka malá z tvrdého dřeva."
"Kdo..co?"
"No přece ti strážní, co hlídali tvou ložnici."
"Postavil jsem je tam, aby nás nikdo při našem rozhovoru nerušil!" řekl rozčileně král a planoucí zraky upínal přímo na pěvce.
"Ach, promiňte, Veličenstvo. Potřeboval jsem tady s Moudrým Richardem projednat takovou otázku..., víte, já vás skutečně nechtěl urazit!"
Medard zrozpačitěl tak, až se Richard z celého srdce rozesmál.
"Jste jako malé děti! Jestli chcete, králi, ještě něco říct, pak to řekněte i tady před pěvcem. Je to můj přítel, nebojím se jeho zrady."
Medard se zářivě usmál.
"Nejsem s to věřit nějakému pouličnímu kejklíři. Jsem nejmocnější muž v Říši a nebudu se zpovídat v přítomnosti tohoto ubožáka."
"Někdy právě ti malí svírají největší moc," odpověděl bystře Medard, jehož zrak se zavrtával do samotného krále.
Král si pohrdavě odfrkl, ale Medarda to nijak neodradilo v poslouchání.
"Musíš s těmi nočními návštěvami něco udělat, Richarde. Tady nejde jen o mě, jde o celou Říši."
"Jak už jsem řekl, Veličenstvo, jsou hranice, které nemohu překročit..."
"Dost, o čem se to bavíte? Vy máte, Vaše Veličenstvo, v noci návštěvy?"
"Želbohu. Navštěvuje mne sám Lucius."
"A vy se bojíte, že vás nutí dělat to, co nechcete?"
"Já to dokonce vím," ohradil se král proti nevěřícnému pěvcovu tónu.
"Vy si myslíte, že někdo má moc přinutit někoho jiného, aby jednal jinak, než považuje za správné? Na to by nestačily ani nejsilnější čáry. Věřte mi, pane králi."
Richard zúžil oči: "Jak to víš?"
"Rozhodlo o tom konsilium ve svatém městě. Před třemi lety. Podle tohoto církevního ustanovení není nikoho možné odsoudit na základě podezření z uhranutí, protože církev uznala druh čarodějnictví, který má přinutit někoho jiného myslet a činit něco jiného, než co sám uzná za vhodné, za lež a nesmysl. I když balady o tom jsou nádherné. Chcete jednu zazpívat?"
"Tak ty říkáš, že uhranutí je nemožné?" zeptal se nadějně král.
"Samozřejmě. A kdyby vás už náhodou někdo uhranul, vždy to vyléčí oddaná láska. A vaše paní vás přece miluje, ne?"
Král se začervenal.
"Děkuji ti, pěvče, ani nevíš, jak moc jsi mi pomohl. A samozřejmě děkuji i tobě, Richarde, za upřímnost. Ale můj čas je

drahý a já už musím spěchat. Sbohem, přátelé."
Když se za králem zavřely dveře, vyčetl Richard ostře svému příteli: "Já jsem byl odsouzen za čarodějnictví před třemi lety. Tvůj příběh nedával smysl, byla to snůška lží."
Medard se úlisně usmál: "Víš, můj milý Richarde, tvoje největší chyba je v tom, že říkáš lidem pravdu. Čistou pravdu. Jenže hlupáci mohou z její záře snadno oslepnout. Proto jim ji musíš podávat po malých doušcích, smíšenou se lží a polopravdou. No uznej, je král šťastnější teď, když slyšel můj částečný výmysl, nebo předtím, když slyšel pravdu z tvých úst?"
"Ale ty jsi mu lhal. A co když Lucius ho opravdu navštěvuje ve snech a nutí ho dělat takové věci, které škodí Říši..."
"Richarde, vláda třiceti dvou panovníků poškodila Říši víc než deset rebelií. Myslíš si, že jeden dobrý panovník by na tom mohl něco změnit?"
"Ale, Medarde..."
"Dobrá, omlouvám se. Příště se pokusím mluvit čistou pravdu."
Richard se usmál.
"Hodlám navštívit zdejšího Veleotce," ale si říká. "Je to hlavní kněz Lucia, ten, se kterým jsem se včera chytnul na galerii."
"A hodláš ho přismažit bleskem nebo raději pomalu dusit jako šunku?" zeptal se vesele Medard.
"Tak zaprvé, ani jednu z těch věcí neumím, za druhé, na to nemám srdce a za třetí, už jsem vymyslel mnohem lepší způsob, jak našeho Veleotce využít."
"Aha, to bude další z tvých plánů."
"Jistě," usmál se potutelně Richard, "víš, kde můžu Veleotce nalézt?"
"Samozřejmě. Včera odpoledne jsem prošel celý hrad s jednou hradní kuchtičkou..."
"Dost, nechci o tom nic slyšet. Doveď mně do hradní kaple nebo jak se tomu teď říká."
"Teď je to velechrám Luciův."
"Výborně. Pojďme."
Richard a Medard kráčeli tichými chodbami vzdušného královského paláce, prošli královskou zahradou, až stanuli před velkou křišťálovou sochou krásné dívky, držící v rukou obrovský zlatý peníz. Byla na něm vyražena ušlechtilá podobizna, o které věřící tvrdili, že takto Lucius opravdu vypadá.
"Vidíš ten peníz?" zeptal se Medard, "to je nový znak Luciovy církve. Je to symbolické. Církev učí, že na světě by neměli být chudí, ale všichni by měli být bohatí, mít paláce jako králové a žít spokojeně až do smrti, která díky Luciově víře přijde až o mnoho let později, než je tomu dnes zvykem. A po smrti stráví bytí v rajské zahradě, kde ve stínu vavřínovníku budou popíjet nejlepší víno."
"Nádherná iluze," řekl bez jakéhokoliv citu v hlase Richard.
"Jak můžeš být jako z ledu, když ti právě vysvětluji budoucnost lidstva."
"Protože já vím, že všechny ty sliby zůstanou jenom u slibů. A kdoví, co nastane, až Lucius zničí Říši..."
"Říká se, že každý, kdo svou víru věnuje Luciovi, bude bohatý, bude žít dlouhá staletí a nemoci se ho nedotknou. Až do poslední chvíle bude mladý a krásný..."
"To jsou ty řeči, které zlákaly tolik správných věřících na stopu fanatiků. Ti, kteří od pradávna milovali Říši, se ji teď pokoušejí zničit. Ale jedno si pamatuj, Medarde, já nedopustím, aby Říše zanikla!"
Medard pokrčil rameny a oba dva vstoupili do chrámu. Byla to prostorná kaple, kde se dříve sloužily královské bohoslužby. Teď sem však přicházela lůza častěji než král. Sedávali u oltáře a zuřivě se modlili, aby dostali co nejvíc zlatých mincí. A s každou zlatou mincí, kterou vymodlili, se stávalo zlato bezcennější a bezcennější.
Chrám byl zvláštní už tím, že po celém jeho obvodu stály malé oltáře, nebyly zde dlouhé dřevěné lavice. Hlavní oltář sice zůstal, ale byly z něj odstraněny všechny symboly starého náboženství.
Richard si nemohl nevšimnout hádky dvou spoře oděných chudáků, kteří se přeli o to, komu patří hromádka zlatých mincí, která se právě objevila na oltáři. Bylo by došlo i na pěsti, kdyby do toho nezasáhl kněz, který hlídal modlitebnu.
"Tyto peníze nepatří ani jednomu z vás. Jsou určeny pro chrám," řekl, když sbíral mince do svého naditého váčku.
"Skutečně?" zazněl Richardův zvučný hlas síní a motlitby, stejně jako kněz a dva chudáci, utichly. Strnule na Richarda hleděli, někteří s bázní, jiní se strachem, kněz s pohrdáním.
"Proč se nezeptáte boha Lucia, komu ty peníze patří?"
"Bůh nemá čas na takové maličkosti. Od toho jsou tu jeho kněží," odpověděl pohrdavě kněz.
"Skutečně? Já bych řekl, že spíš proto, aby si sami nadili měšce. Jsi-li správný věřící, pak ti určitě nebude vadit, když rozdáš tyto peníze těm, kteří je potřebují. Chrám si přece může peníze vymodlit sám, ne?"
Richardova řeč pohrdala novou církví, ale ve svém základu měla cosi logického. Mnozí modlící se zvedli a začali hlasitě souhlasit. Kněz se je chystal umlčet a ani si nevšiml, že mu pěvec s hbitými prsty už dávno měšec ukradl.
"Dost, hlupáci. My jsme vám dali Lucia, vy nám musíte dát, co pro vás stvořil."
Jenže kněz už dávno neměl potřebnou autoritu. Medard rozvázal tkanice měšce a plnými hrstmi začal rozhazovat na všechny strany peníze. Kněz zbledl, když spatřil ten dav, který se na ně sesypal.
"Ty!" začal vyhrožovat.
"Nemáme zase tolik času," řekl Richard nadmíru spokojeně, "musíme najít vašeho Veleotce. Takže sbohem, přátelé."
Richard popadl Medarda, který se stále ještě smál nad vyvedeným kouskem, za loket a táhl ho k vedlejším dveřím chrámu, kde tušil, že bude Veleotec přebývat. Za sebou slyšeli jen spílání rozzuřeného kněze a děkovné hlasy věřících.
A Richard už věděl, co bude muset udělat, aby jeho plán tady ve Hnízdu vyšel. A byl to vskutku ďábelský plán.
15. kapitola
Hlava

na správném místě
Před Richardem se otevřel obrovský prostor. Pobíhali po něm stovky malířů všech národností, mluvili spleticí jazyků, které Richard neznal ani nikdy v životě neslyšel. Podivné jazyky ze všech koutů světa rozechvívaly Richardův sluch, ale jeho zrak upoutalo cosi jiného. Byla to socha. Socha, která mohla měřit alespoň deset metrů. Byla celá ze zlata a zachycovala nejen Luciovu tvář přesně tak, jak byla zobrazena na minci před chrámem, ale i celý zbytek těla. Sochařský monument na Richarda nebývale silně zapůsobil, přestože ještě nebyl úplně dokončen.
Mumlání a podivné tiché řečnění utichlo ve zděšeném okamžiku, kdy si celý sochařský sál uvědomil, že zde není sám. Na Richarda a Medarda upřeli vyděšené pohledy. A v tu chvíli vešel do sálu Veleotec David. Byl to člověk vysoké postavy, silný a zdravý. Vypadal, jako by celý svůj mladý život strávil na bitevním poli. Okolo pasu měl připásán vzácný meč, poutající zlatofialové roucho.
"Richard Le Graine!" vykřikl podrážděně.
"Ano," souhlasil hrdě Richard a vzpomínal, kde už toho muže viděl. Byl si téměř jist, že ho zná i jinak, než jako kněze.
"Povrchní kacíř a čarodějník!" osočil jej kněz a pak už pokračoval daleko mírněji, "nečekal jsem, že přijdeš tak brzy. Viděl jsi naše veledílo?"
"Mám pocit, že všechno, co se týká Lucia, je vele..."
"Ještě jednou se pokusíš o takový nejapný žert a budeš upálen." Knězova slova byla hladká a tvrdá jako křišťál.
"Směšné řeči směšného človíčka."
"Možná," pousmál se Veleotec, "víš, kým jsem byl?"
"Zdá se, že mi budeš muset poosvěžit paměť."
"Já jsem byl dědic vévodství Chevalier."
"Ach tak. Vnuk starého vévody. A copak se stalo, že nesedíš na stolci?"
Kněz velice dobře slyšel Richardův přehnaně milý hlas: "Protože mě dědek vydědil."
Zdálo se, že odpověď je pro něj těžká, těžší však je mlčení.
"Ale, ale."
"Kvůli tobě, čarodějníku. Uhranul jsi ho...!"
"Ne, Veleotče. Já jsem nic z toho neudělal. Měl jsem vašeho dědečka velice rád a on byl jeden z těch, kteří neuvěřili laciné historce, kterou o mně vytvořila církev."
"Správně, čarodějníku. To byla stará církev, kdo tě svrhl z vévodské stolice. Ta zkorumpovaná, zbohatlická církev, která prodávala odpustky za jakékoliv hříchy. A této církvi sloužíš, čarodějníku?"
"Já neslouží církvi, já slouží Říši. A kdyby byl Lucius jen další z vymyšlených bohů, jako byli pohanští bohové našeho lidu, klidně bych se k němu modlil tři denně. Víš proč? Protože jsem praktický člověk. Jenže každý člověk, dokonce i já, potřebuje mít svůj cíl, za kterým šplhá. Já jsem měl plán, který selhal. Ve svém zoufalství jsem se obrátil k Moudrým a našel nový smysl života: chránit Říši. A proto tu také jsem."
"Takže uznáváš, že Lucius existuje?" ptal se kněz.
"Jistě. Lucius býval Moudrým. Jenže pak se vzdal cti Moudrých a odešel hledat moc a moudrost. Odtrhl se od ostatních v Domě a díky krádeži nakonec objevil způsob, jak zvětšit svou moc: totiž rozbít Říši." Chvíli se rozhlížel, zdali nechce někdo něco dodat. "Emh."
Viděl, jak ho šlechtic a kněz zároveň podezřele sleduje.
"Jsou to lži a vy to víte, čarodějníku," řekl po chvilce přemýšlení.
"Kéž by," pousmál se Richard, "přijměte, prosím, mou omluvu za mé nevhodné chování včera v královské zahradě. Velice se za to omlouvám."
"Děkuji. I já jsem se poněkud nechal unést," řekl se vší slušností Veleotec, ale jeho oči plály nenávistí.
"Vskutku úžasná socha," řekl pochvalně ke zlatému veledílu.
"To máte pravdu," řekl Veleotec a pochvalně pohladil Luciovo zlaté stehno.
"Kde bude stát?"
"Na prvním hradním nádvoří. Bude vítat slunce a zároveň se s ním loučit."
"A kdy ji hodláte ukázat světu?" ptal se Richard a v jeho hlase se na okamžik ozval strach.
"Za dva týdny," řekl kněz s naprostou jistotou, "bude to pomník víry v Lucia."
"Jistě," řekl Richard a v jeho očích se objevila zlomyslná radost, "už vás nebudu déle rušit. Přijměte, prosím, moje přátelství, i když neuctívám Lucia."
"Budiž," řekl Veleotec slabým hlasem, "já už jsem možná také dosáhl poznání a už netoužím po vévodské židli." Na jeho tváři si však Richard přečetl, že to není pravda a byl zato ze srdce rád.
"Nechceš mi říct, co to mělo znamenat?"ptal se rozhořčeně Medard, když vycházeli z chrámu, "vždyť si mu nic neudělal, jen jsi mu nabídl přátelství... Já tě nechápu, Richarde."
"Všechno má svůj čas," řekl Richard zvesela. "A zrovna teď je čas na studia."
"Co prosím?" divil se Medard.
"Tím chci říct, že můžeš jít za tou svou kuchtičkou."
"Takže ty ses už vzdal? To už nebudeš bojovat proti Luciovi?"
"Myslím, že je čas si odpočinout. Jdi, Medarde. Už tě nepotřebuji."
Pěvec se na něj podíval zmateně.
"Neloučíme se navždycky," řekl Richard, "prostě jen mám teď důležitější věci na práci, než ti vysvětlovat, co mám v plánu udělat."
Medard tuto odpověď přijal a odpojil se od Richarda v hlavní chodbě.
Richard se zatím zamkl ve svém pokoji, aby ho už nikdo nerušil. Soustředil se a přivolal z Domu knihy, které popisují

zacházení s Dechem.
"Ze všeho nejdřív musím vědět, jak se vyrábí zlato..."
Říkali jí Šídlo. Ne že by to bylo nějaké zvlášť hezké jméno, ale v Nižším městě nebylo nic zrovna dvakrát hezké. A ona sama si vlastně ani nepamatovala, jak se jmenuje. A Šídlo už si zvykla. Když jí bylo pět, zemřeli jí oba rodiče. Na choleru nebo na mor, na tom ostatně ani moc nezáleželo. Malá dívenka se ocitla sama v Nižším městě, kde respekt má jen síla a nemoci. Mohla postávat v setmělé ulici a nabízet se kolemjdoucím, mohla se z ní stát zlodějka. Mohla být mrtvá, ale Šídlo měla štěstí. Našel ji jeden malíř, který pocestným nabízel portréty za pár minut. Objevil ji tenkrát chudinku malou a vystrašenou v tmavé ulici. Vzal ji k sobě domů a naučil ji kreslit. Když povyrostla, zjistil, že maluje ještě lépe než on. A kromě malířství také sochařila a vyráběla šperky. Ve svých šestnácti letech byla ve svém okolí vyhlášená dobrosrdečností a šikovnýma rukama.
Šla od kašny na náměstí Zapadajícího měsíce. Velký džbán, který držela, se mírně chvěl, protože slabá dívka v bílém s dlouhými černými rozpuštěnými vlasy mohla jen těžko džbán uzvednout. Po jejím boku kráčel pohledný mladík, jeden z těch mála počestných v Nižším městě.
"Opravdu s tím nechceš pomoci, Šídlo?" ptal se nesměle se zamilovaným úsměvem na rtech.
"Ale ne, Kájo, nejsem zase až tak slabá, vždyť tuhle cestu se džbánem jsem šla snad tisíckrát. Strýček Jan už je příliš starý, než aby toto nosil."
Prošli pod košatým rozkvetlým stromem, zřejmě to byla třešeň. Mladík se zastavil a najednou se začervenal, aniž by cokoliv řekl.
Šídlo odložila džbán a podívala se Kájovi do očí. Mladík byl rudý jako pravá karmínová růže v plném rozkvětu.
"Co se stalo?" divila se Šídlo, i když dávno věděla, na co Kája myslí.
"Nic, jen jsem tak...snil?"
"A o čem pak?" ptala se dívka.
"Ale o ničem, jen o...takových bezvýznamnostech..."
Šídlo se prudce zdvihla na špičky a uštědřila nesmělému chlapci pusu.
Mladík byl teď tak krásně rudý, že mu Šídlo věnovala ještě jednu. Pak popadla džbán a běžela domů. Kája tam zůstal stát jako přimražený a dotýkal se místa, kam ho políbila.
Dům, který byl jejím domovem, stál vedle dvou barabizen na spadnutí a mezi tou trojicí domů byl asi nejkrásnější. Samozřejmě že to nebyl palác jako ve Vyšším městě. Ale na poměry v Nižším městě si nežije až tak špatně. Vkročila se svým těžkým džbánem do předpokoje a položila džbán na kraj místnosti a z malířského pokoje uslyšela hovor. Byla zvědavá, protože v neděli bylo jen málo těch, kdo přišli jejich malou dílničku navštívit. Otevřela dveře a spatřila svého starého otce, jak rozmlouvá s vysokým a vychrtlým člověkem v černém hávu.
"Tady je má dceruška. Pojď sem, zlatíčko moje. Tady pán by s tebou chtěl mluvit." Starý malíř byl už vskutku starý. Vlasy mu zešedivěly a jeho oči viděly stejně špatně, jako uši slyšely.
Šídlo se nesměle vydala ke svému strýčkovi, oči upírala do země.
"Tak tohle je nejlepší sochař ve Hnízdě?" zeptal se černě oděný muž sametovým hlasem.
"Ano, moje dceruška, říkám jí Šídlo, je to nejšikovnější a nejnadanější děvče. Vidíte ty obrázky? Ty kreslila ona."
"Je vidět, že umí hezky kreslit, ale já bych potřebovat sochu."
"Sochy jsou ve sklepě. Mám zde jen tento malý kousek, děvče, podej mi tvého ptáčka."
Dívka přinesla z police nádherného ptáčka. Byl z hlíny a přetřený glazurou a vypadal úchvatně. Dívka ho nabídla černě oděnému muži.
"Je vidět, že jsi mistryně svého umění."
"Chcete něco koupit," ptala se.
"Ne, já mám na mysli zakázku. Ale bude to velké dílo."
"Já nevím, pane, jestli jsem na něco takového..."
"Ale nestyď se, děvče. Umí dělat i nádherné bysty, moje holčička."
"Ano, já bych potřeboval bystu. Hodně velikou bystu."
"Řekněte jenom, jak by měla vypadat a za týden si pro ni přijďte."
"To by nešlo. Budu ji potřebovat už pozítří. A také nechci, aby ji vidělo víc lidí, než kolik bude nezbytně nutné. Chci, aby se mnou šla vaše dívenka do mého pokoje. Mám tam pro ni připravený materiál. Stačí, když si vezme své nástroje. To je úplně všechno, co potřebuje."
"Můj pane," začal vyděšený stařec, "ona je ještě závislá na mně a na domově, neměla by..."
"Když jsem myslel velká odměna, pak to nebude pár zlatých mincí. Tvá dcera si odnese velké bohatství a slavné jméno."
"Ale já..." začala se vymlouvat dívka.
"Já nabízím jen jednou."
Dívka se podívala na svého dědečka: "A co on? Je už téměř slepý. Co když..."
"Tohle je záloha," řekl Richard a vysypal na stůl měšec stříbrných mincí, "za tohle si můžete pořídit třeba třicet ošetřovatelek."
Dívka se rozrušeně rozhlédla. S podivným mužem v černém nechtěla jít ani náhodou. Jenže ty peníze potřebovali. Ona i její strýček.
"Tak co říkáš, holčičko? Půjdeš za takové velké peníze?"
Dívka nakonec pokývala hlavou.
"Výborně. Jak se jmenuješ, děvče?"
"Šídlo a vy, pane?"

"Richard. Richard Le Graine."
Šídlo byla překvapená vývojem v dalších dnech. Hradní pokoj, kde pan Richard bydlel, byl velmi luxusní, krásný, tekla tu voda a fungovala kanalizace. Dívka zírala na překrásné obrazy dávných mistrů tohoto umění. Zajímaly ji sochy a chtěla si všechno prohlédnout. Richard jí nakonec svolil, měla jedno odpoledne na to, aby prošla celý hrad. Vrátila se unesená, chtěla o svých pocitech hovořit, ale pan Richard mlčky studoval, tak se ho neodvážila rušit.
Dostala zvláštní úkol. Měla z hlíny vymodelovat Richardovu hlavu. Ve velikosti, která ji udivovala. Hlína, ze které ji měla vymodelovat, byla zvláštní zlatá hmota, jíž podobnou Šídlo nikdy neviděla. Opracovávala se snadno, a protože Šídlo byla velice šikovná, šla práce mnohem rychleji, než Richard očekával.
Toho odpoledne už dívka jen dodělávala detaily. Modelovala přesně nos a ústa. Socha nabyla téměř přesné podoby vychrtlého Richarda. Pán se nad ní sklonil a řekl dívce:
"Jsi velice talentovaná. Chceš na té soše ještě něco upravit?"
"Ano, pane. Ještě mi zbývá pár drobností..."
"Výborně. Zařiď si to podle svého. Večer se vrátím a doufám, že už bude socha hotová." V Richardově hlasu zazněl přísný tón.
"Jistě, pane," souhlasila dívka.
"Hodné děvče. Sbohem."
Pán za sebou zabouchl dveře a Šídlo potlačila veškeré touhy prolistovat knihy ve starodávných vazbách, které zde její pán studoval. Jako jedna z mála v Nižším městě uměla číst, ale neměla doposud mnoho příležitostí. Pokračovala tedy v práci a pošilhávala po knihách. Asi po hodině modelování byla hotová. Se svým výtvorem byla spokojená, vypadal přesně jako ze zlata odlitá busta a byl vskutku nádherný. Šídlo ještě obíhávala okolo díla, až když už byla úplně spokojená, přehodila přes sochu obraz a sedla si do křesla, ze kterého sledovala západní obzor. Teprve, když její zvědavost přemohla opatrnost, opatrně otevřela starou knihu na straně, kterou pan Richard založil a slabikovala:
"Na-čer-pat-sí-lu-vzdo-ro-vat-smr-ti-a-zá-ro-veň-ji-ov-lád-nout-je-těž-ké-je těžké.
Abys-to-do-ká-zal-mu-síš-pro-jít-smr-tí-a-pře-mo-ci-ji-přemoci ji. Mu-síš-ji-po-ko-řit-tam-kde-je-nej-sil-něj-ší-je nejsilnější. Jen-tak-můžeš-v-bu-douc-nos-ti-zno-vu-na-čer-pat-sí-lu.
Tomu nerozumím," povzdechla si. Odložila knihu na místo, kde předtím ležela a upřela pohled z okna.
"Musíš projít smrtí k místu, kde je nejsilnější a přemoci ji, jen tak můžeš znovu načerpat sílu?" říkala si sama pro sebe a ještě se podívala na přebal knihy. Stálo tam: Dacius ze Savoir, Moudrý mimo Kruh.
Šídlo si matně vzpomněla na pohádky, které o Moudrých slyšela. Prý se mění v noci ve vlky a hledají malé děti, které ještě neusnuly, aby je mohli odnést někam daleko. Když byla starší, slyšela jednoho muže mluvit, že prý se s Moudrým setkal, když zabloudil v hustých lesích vévodství Le Bois a Collier, ze kterých nevede cesty ven. Moudrý mu ukázal cestu a dal mu jídlo a vodu.
"No, ten chlap byl ale pořádně opilý," řekla Šídlo sama sobě a zaškaredila se.
Moudří...to slovo se dostalo do legend. Dokonce i církev, tedy stará církev, je přijala jako světce, i když zprávy o nich byly vždycky mlhavé. Prý pomáhali králům.
Šídlo byla přesvědčena, že na světě už žádní Moudří nejsou. Jenže ona byla také před třemi měsíci přesvědčena, že obloha nad Hnízdem nikdy nemůže mít tak krvavě rudou barvu. A přece měla. Jako by krev stékala po obloze, ráno, v poledne, večer byla celá obloha rudá jako krev. A v noc měla rudočerný nádech. Mnozí říkali, že je to špatné znamení, jiné obloha rozčilovala natolik, že nevycházeli z domu. Šídlu ani tak nevadila. Rudá byla inspirativní.
Ozvalo se zaklepání na dveře: "Richarde, to jsem já, Medard."
Než se dívka stačila vzpamatovat, vběhl do pokoje pěvec.
"Kde je, Richard?" zeptal se dívky, "a co tu vůbec děláš ty?"
"Pracuji pro pane Richarda," ohradila se dívka.
"Aha! Tak takový je on syčák," řekl nahlas, ač to zjevně nahlas určeno nebylo. Šídlo zrudla stejně jako před dvěma dny Kája.
"Kde je?" zeptal se pěvec.
"Pane, já opravdu nevím..., on odešel."
"Kdy?" zeptal se prudce Medard.
"Asi před dvěma hodinami, myslím."
"Proboha. Rychle, pojď se mnou."
Chytil dívku za zápěstí a vytáhl ji z křesla. Utíkal velice rychle na hradní nádvoří, tak rychle, že mu dívka sotva stačila.
"Co se děje?" divila se dívka.
"Richard se zbláznil. Chce skočit z věže."
Šídlo vydechla zděšením: "To ne."
"Bohužel ano. Pospěš si, třeba mu v tom dokážeme zabránit."
Oba dva běželi až k patě věže, kde poklidně spal strážce, který měl zajistit, aby do Prokleté věže nikdo nevstoupil. Oba se mu opatrně vyhnuli a otevřenými dveřmi zamířili nahoru po schodech.
Když konečně stanuli v nejvyšším patře věže, Medard dovedl dívku k zavřeným dveřím. Opatrně otočil klíčem v zámku a dveře se otevřely. Do tmavé chodby vniklo jasné světlo, až oba museli zamhouřit oči. Když konečně znovu uviděli jasně, spatřili Richarda, jak stojí na velkém širokém okně ve vězení. Na tom samém okně, z něhož ukončil svůj život syn Velkého krále. Ruce měl rozpažené, jako by vítal slunce, nedržel se jimi stěn. Stál v naprosté rovnováze, oči upřené do slunce.
"Buď potichu," zašeptal jí pěvec, "když bude rozptylován, zřítí se na zem." Oba dva tam stáli dlouho do večera, až slunce nakonec zapadlo. Teprve pak Richard sešel z okenní římsy zpět do místnosti a téměř oslepen sluneční září se

nechal dovést do svého pokoje.
Když se Richard probudil, slunce bylo ještě hluboko pod obzorem. Opatrně a téměř bezhlučně se zvedl a usadil v křesle, ze kterého viděl na věž. Jediným pohledem se ubezpečil, že dívka spí a pak se znovu obrátil k věži. Byla černá jako uhel, teď, když noc ozařovalo jen bledé světlo měsíce. Sáhl po Daciově spisu a bezděky si všiml, že jej někdo četl. To mu ostatně ani nevadilo, protože pochyboval, že by mohl někdo, kdo neměl stejný talent jako on nebo Dacius, pochopit, o čem je v knize psáno. I jemu samotnému někdy dělalo problémy zjistit, co Dacius tím či oním výrazem myslel.
...projdi smrtí až tam, kde je nejsilnější a přežij. Pak teprve najdeš pravé poznání...
"Ano, tak nějak to v knize bylo," pomyslel si Richard.
"Dokázal jsi to!" pěl chválu hlas v jeho nitru.
"Jenže jsem strašně, strašně unavený," pomyslela si druhá část jeho duše.
Síla, kterou včera vynaložil, byla nesmírná. Úsilí, které vynaložil, z něj činilo téměř mučedníka, ale Richard to vydržel. Přežil!
Vzpomněl si znovu, jaké to ve věži bylo: ten pach smrti, prolínání životů a utrpení, které se vsáklo do samotných stěn. Vězení, kde věznili ty nejhorší živly těsně před popravou.
"A kde jsem byl i já vězněn," pomyslel si.
Myslel si, že to bude snadné. Znal už mnohé ze znalostí Moudrých, ale nevěděl zhola nic o svém talentu. Věděl, že mnohem snadněji než cokoliv jiného mu jde usmrcení živých tvorů. Talent, který mu umožnil splynout se smrtí a vzít si z ní sílu, mu zároveň bránil v práci v Kruhu. Bez svého talentu by byl bezvýznamný a nicotný. S ním mohl dosáhnout hvězdných výšin.
Když stál ve věži na římse a pozoroval slunce, viděl před očima smrt, kterou rozdává stejně jako život. Viděl mrtvou krajinu měsíce, rozžhavenou krajinu slunce i chlad hvězd. Cítil mrtvolnost vesmíru a život pod ním. Prošel se nekonečnými cestami hvězd a hledal smrt, našel však smrt smrtí - anděla smrti. Podíval se na něj vědoucím pohledem, pohledem plný porozumění a klidu.
"Našel jsi poznání, synu smrti," řekl anděl, "ale každé poznání zná svou cenu. Poznej ji, až se vrátíš na zemi."
Jeho pouť po hvězdách vzápětí skončila a Richard cítil, jak padá z věže. Před sebou měl tvář, kterou viděl na penízu v rukou sochy před chrámem boha Lucia.
"Dobré odpoledne, příteli," pronesla přátelsky.
"Ty jsi Lucius!" obvinil ji Richard.
"Ano, to jsem. A ty jsi Richard."
"Co tu děláš?"
"Já? Povídám si. Myslíš snad, že tě chci zabít? To jsem mohl udělat už tisíckrát."
"Tak proč jsi to neudělal?"
"Protože mně zajímá tvůj talent."
Richard vykřikl a pokusil se tvář udeřit. Jeho ruka však projela snem jako rozžhavený nůž máslem.
"Mně to nebolí, příteli. Přijď za mnou do mé pevnosti. Určitě si budeme mít o čem popovídat...," tvář se rozptýlila v prostoru a Richard stál znovu na věžním ochozu. Slunce, k němuž hleděl, ho téměř oslepilo. Neviděl před očima nic než jasné světlo. Pak jej kdosi popadl za ruce a odvedl...
Znovu pohlédl na dívku, spící ve vedlejším pokoji, jenž byl od toho jeho rozdělen průhledným závojem. Při pohledu na ni si rozpomněl na Eleonoru, již zabil. Krásnou ženu, která ho sváděla a téměř úspěšně. Slzy mu vstoupily do očí. Když je pečlivě usušil kapesníčkem, přešel k blankytnému přehozu, pod nímž se skrývalo dívčino dílo. Jedním pohybem ten přehoz strhl a spatřil zlatou bystu s jeho vlastní tváří. V tu chvíli znovu uslyšel hlas anděla smrti:
"Ale každé poznání zná svou cenu."
Zlatá bysta najednou ožila, stala se z ní Richardova hlava, ústa se pohybovala, rty zkrouceny v bezmezném výrazu pohrdání a nenávisti. A pak se mihl meč...Richardova hlava se skutálela na zem.
Vize pominula. Zlatá vymodelovaná hlava ležela na zemi, nikterak nepoškozená. Richard ji pevně uchopil a znovu postavil na její místo. Na koberci však, tam, kam se hlava skutálela, však byly patrné šmouhy. Richard se sklonil a opatrně toto místo přejel rukou. Když ruku obrátil ke světlu, vykřikl zděšením. Na ruce spatřil krev.
"To je moje krev," pomyslel si. Zvedl obviňující zrak k měsíci a prostě se zeptal: "Kdy?"
Odpověď nepřišla. Richard už ji ani nepotřeboval.
"Dobrá, anděli smrti. To se ti podařilo mně vystrašit. Ale já ještě nejsem mrtvý. A dřív, než odejdu, mnozí půjdou se mnou." Tón jeho hlasu se odrazil od hvězdné prázdnoty a namířil si to k uším Všehomíra.
Richard se pousmál. Vzal do rukou zlatou bystu a upřel do ní pohled. Otevřel se Dechu, nechal svou životní sílu proudit po celém těle. To, co hodlal udělat, ho velice vyčerpá, i když síla, kterou včera ve věži načerpal, mu pomůže. Socha zmizela z jeho dlaní a on se zesláblý zřítil do pohodlného křesla. Zvedl hlavu, aby pohlédl po vyděšené tváře mladé sochařky.
"Ka-ka-ka...kam zmizela moje socha? Chci říct vaše socha."
"Je na správném místě, děvče. Nedělej si starosti. Jakmile se trochu vzpamatuji, dám ti odměnu..."
"Pane, vy jste Moudrý?"
"To víš, že jsem moudrý. I když, kdo to o sobě může prohlásit..."
"Já myslela Moudrý jako z pohádek."
"Ach tak. Samozřejmě. Máš zase pravdu."
Dívce se rozzářily oči: "Přišel jste pomstít bezpráví a zničit všechny zlé a špatné..."
"Má drahá," řekl Richard unaveně, "já nejsem bůh a nikdo jiný než on nemůže posoudit dobro a zlo. Kdyby to nebyla

pravda, už dávno bych se musel vlastnoručně zabít."
"Takže ta podivná hlína..."
"To byly jen obyčejné triky..."
"A k čemu jste to potřeboval?"
"To uvidíš zítra, děvče. Jdi si lehnout."
Dívka mu hleděla do tváře a Richard se musel přemáhat, aby nezívl. Teprve když se otočila, zasáhla ho další vize. Viděl Šídlo jako stařenku, ležela na bohatě zdobené posteli, kované zlatými a stříbrnými ornamenty, a kolem ní stály její děti.
"Alespoň někdo bude šťastný," řekl sám pro sebe, nahlas však řekl: "Jak jsi říkala, že se jmenuješ?"
"Šídlo, pane."
"To není vhodné jméno pro ženu, má drahá. Pověz, jak by ses chtěla jmenovat?"
"Já...nikdy jsem nepřemýšlela...v čem je mé jméno tak špatné?"
"Protože se nehodí do společnosti. A dnes odpoledne bych byl rád, kdybys mne doprovodila do společnosti. Přemýšlej na tím, ale teď si běž radši lehnout. Ať jsi zítra svěží."
Dívka se uculila, poslechla a zalehla. Richard však ještě dlouho pozoroval hvězdy, než i jeho přemohl spánek a spícího v křesle jej nakonec ráno našla Šídlo.
"Už vím, pane, jak bych se chtěl jmenovat. Chci být Mahulena!"
Richard ji slyšel jen na půl ucha a tak se zeptal: "Co?
"Vám se to jméno nelíbí? Mahulena, Mahulena, Mahulena tralalá ..." prozpěvovala si.
"Aha, to je pěkné jméno," řekl Richard.
"Ach, pane, já už se tak těším. Bude tam i pan král? A paní královna?"
"Oba dva a ještě mnohem víc," řekl. Pak ale poznamenal: "Doufám, děvče, že máš nějaké slušné šaty. Tyhle jsou dobré akorát pro služku."
Dívka se smutně podívala na červenou sukni a bílou blůzičku.
"To jsou moje nejlepší šaty."
"Ne, to byly nejlepší šaty. Zavolej na nějakého sluhu, prosím, a vyřiď mu, aby sebou hodil a přivedl krejčího. Dnes musíš být okouzlující."
Dívka se uculila a zatočila tak, až se jí sukýnka roztočila.
"Je hloupoučká jako to telátko," pomyslel si Richard, "ale kreslit umí hezky. A také hezky vypadá. Nemyslím však, že pro můj plán by mohla mít další využití."
Celé dopoledne strávila Mahulena, jak se sama nazvala, v blízkosti krejčího, kterého stále poháněla a plnila ho svými dojmy z přepychových šatů, které pro ni Richard koupil. Starý pán, který už sloužil třem generacím královen a princezen, byl z jejích požadavků tak vyveden z míry, že se s děvčetem neustále přel. Stejně to však bylo marné. Šaty podle dívčina vkusu se Richardovi příliš nezamlouvaly: bylo tam příliš mnoho volánků a ozdob, ale tak to bylo poslední dobou v módě. Richard se rozhodl jít v oblečení, ve kterém vážil dalekou cestu a které se ukázalo být velice praktické: totiž jeho černá kutna.
To odpoledne vedl Richard Mahulenu širokými chodbami paláce až na první nádvoří. Zde už byly pro nejvýznačnější osobnosti Říše přichystány židle, chudáci museli postát. Přesto se jich tu shromáždilo neuvěřitelné množství. Zaplnili celé rozlehlé nádvoří a tlačili se ještě dole pod ním a v blízkých ulicích. Za černou čáru namalovanou na dlažicích však nikdo nesměl, samozřejmě kromě kněží Luciových. Uprostřed černě vyznačeného čtverce stála socha zahalená modrou plachtovinou. Byla vskutku kolosální, takže ji viděli i ti, kteří stáli na konci náměstí.
Richard s Mahulenou přišli na nádvoří mezi posledními. Dokonce už i král byl na svém místě. Richard zaujal místo po jeho pravici, Mahulenu pak posadil po své levici (po králově levici seděla královna.). Král si zvědavě dívku prohlížel a pak oslovil Richarda:
"Drahý příteli, cožpak mne nepředstavíš té krasotince?"
"To je paní Mahulena, jedna z baronek Le Graine."
"Ach tak, tvoje příbuzná."
"Ano."
Mahulena se plaše usmála: "Snad kdyby veličenstvo dovolilo, já víte, já tady pro pána sochařím..."
"Co prosím?"
"Víte, já jsem chtěla přijít ve své červené sukni, ale nemyslíte, že mi tyhle šaty sluší víc?"
"Ale zajisté, paní," řekl král poněkud zmaten.
"Jsou všechny komtesy a baronesy tam u vás na severu tak...venkovské?" ptal se Richarda.
"Ne, zdaleka všechny nejsou tak dokonalé." Ať už král pochopil tuto frázi jakkoliv, Richard si pomyslel: "Ještě chvíli bude žvatlat a bude s mým plánem amen."
Opatrně dívku nakopl.
"Au!" ozvala se uraženě.
"Jestli nebudeš zticha, nedostaneš ani korunu za svou práci."
"Ale..." namítla jen a pak už byla díkybohu zticha.
Do ohraničeného čtverce právě v té chvíli vstoupil Veleotec David. Dav na jeho znamení postupně utichal, aby byl zticha úplně.
"Věrní ve víře! Dnes je velký den! Ze zlata, které nám seslal Lucius, ti největší umělci vytvořili zlatou sochu. V jejím jménu dobudeme svět!"
Davidovi, kdysi následník vévodského stolce v Chevalier, nyní Veleotec boha Lucia, zářily oči a tváři se mu mihl úsměv, když spatřil Richarda.

"Teď už nás nepřemohou ďábelští Moudří. Tato socha je vyžene z naší Říše."
Řečnění bylo dlouhé a únavné, ale Richard se přemohl a tvářil se správně poraženecky, aby Veleotce vyhecoval k ještě velkolepějším větám.
Teprve po čtyřech hodinách se Veleotec odhodlal k odhalení památníku.
"K čemu je to tak důležité tu být?" ptala se Mahulena.
"Jen se dívej," zašeptal Richard.
Konečně se Veleotec odhodlal: "Pohleďte do tváře boha Lucia!"
Čtvero kněží sňalo zlatofialovou látku, pokrývající sochu. Davem zašumělo a na Richardově tváři se objevil zlomyslný úsměv. Mahulena ostře nasála vzduch. Dokonce i král byl na nejvyšší možnou víru rozrušen. Veleotec se při pohledu do davu znovu podíval na milovanou sochu. Leskla se zlatem. Byla okouzlující, nádherná. Ale něco s ní nebylo v pořádku. Kněz si ji prohlédl od hlavy k patě, ale dál jak ke krku se nedostal. Naprosto vyděšeně zíral do Richardova obličeje.
"Ten obličej, to je moje socha!" řekla tiše Richardovi Mahulena.
"Neopakuj, co je zřejmé."
Zatímco vyšší kruhy byly zděšené, protože nevěřily, že by mohl Richard být Luciem, dav jásal při pohledu do tváře nového boha.
Richard se zvedl ze své židle a kráčel ke své vlastní soše. Čtvero kněží s Veleotcem v čele jen tupě zíralo na zmatek pod sebou.
"Přátelé! Vrátil jsem se. Já jsem Lucius, váš bůh!"
Richardova slova slyšeli i ti, kteří se nacházeli mimo nádvoří.
"Přicházím a žehnám tomuto městu!"
"Ne, to není Lucius!" vykřikl jeden z knězů na nádvoří.
Tohoto okamžiku se Richard nejvíce obával. Bude muset svou nově nabytou moc prokázat. Nic jiného ho nečinilo víc nervózním.
"Malověrný," oslovil odvážného kněze, "pohleď do tváře mé moci."
Richard natáhl ruku a zároveň z hloubi své duše vylovil zvláštní talent, který mu byl dán do vínku a vypustil jej na světlo denní.
Zdálo se, že se najednou ochladilo, že ani odpolední jarní slunce nedokáže rozehřát tuto podivnou zimu. A pak bylo po všem. Kněz se zhroutil s vystrašeným pohledem na zem. Byl mrtvý.
Richard se necítil unavený, spíš rozzuřený:
"Slyšte mě, občané Hnízda. Jsem velice rozohněn při pomyšlení, že jste málem uctívali toho kacíře, který se za mně vydává v horských a ledových místech Říše. Ale teď je čas, abyste se navrátili k pravé víře. Slyšíte? Uvěřte ve mně. Už na svých oltářích neuvidíte zlato. Už se nebudete modlit z čistého mamonu. Vrátíme se do doby, kdy ještě existovala stará církev. Chci, abyste při bohoslužbách nacházeli lásku a odpuštění, ne peníze. Slyšíte mně?"
Rozpálená Richardova řeč byla následována mohutnou salvou souhlasení. Pak někteří klesli na kolena a začali Richarda vzývat. Jen šlechtici, kteří dobře věděli o Richardově popravě, se ani nepokusili modlit. Richard věděl, že na ně bude muset vyzrát jinak.
"Pojď se mnou!" nařídil Davidovi.
"Odporný čarodějníku! Svedeš ty nebohé ovečky na scestí."
"Ne, já starám o jejich nápravu. Dobře poslouchej, co ti teď řeknu, pojď se mnou nebo se ti stane totéž, co jemu!"
Veleotec pohlédl do hrůzou naplněné tváře svého kněze a poslechl. I tento okamžik byl klíčový, protože David byl jeden z těch lidí, kteří v ideál Lucia opravdu věřili. Richard ho vedl z nádvoří přímo do chrámu.
"Zničil jsi všechno, rozumíš, všechno!" osočil jej Velekněz.
"Počkej tu. Ještě jsem s tebou neskončil."
"Hlupáku, já skončím s tebou," vykřikl David Chevalier a vrhnul se po meči, který visel nad oltářem. Najednou strnul, jak jej zastavil Richardův Dech.
"Pamatuj si, můj příteli, že já tě dokážu přivést i ze smrti."
Velekněz viděl v Richardových očích smrt a to jej vyděsilo natolik, že si poslušně sedl.
Richard zavolal několik sloužících, kteří se k němu blížili v posvátné úctě, a rozdal jim vzkazy, které měli vyřídit několika lidem. Pak si sedl a upřeně se zadíval Davidovi do očí.
"Ty a já známe pravdu. Já nejsem Lucius. Ale jak to víš ty?"
"Protože jsi Moudrý!" obvinil ho.
"Dobrá. Jako Moudrý tě zbavuji tvého Veleotcovství."
"To nemůžeš, čarodějníku."
"Ne, to nemůžu. Protože ty se musíš toho vzdát sám. Podívej se mi do očí."
Veleotec David chtěl uhnout pohledem, ale už bylo pozdě. Při pohledu do tmavých očí ve vychrtlém obličeji Davida ovanula černá prázdnota a smrt v ní obsažená. Cítil hrůzu a děs, ale nemohl jinak. Křičel zoufalstvím a teprve, když si myslel, že zemře strachem, byl ten strašlivý pocit pryč a Richard se odvrátil. Veleotec si povšiml, že se chvěje.
"Víš, co jsem viděl?" zeptal se Richard.
"Ne, pane."
"Tvou smrt. Na bitevním poli. Ležel jsi tam s rozseknutou hlavou a všude kolem tebe krev..."
Velekněz se mírně zachvěl.
"Tak co? Vzdáš se svého úřadu?" Veleotec pokývl.
"Chci to slyšet formálně."

"Já, David Chevalier, se vzdávám svého postavení v církvi."
"Uznáváš mne jako svého absolutního pána?" ptal se Richard lhostejně.
"Ano, uznávám."
"Dobře mně poslouchej. Kdo teď vládne vévodství Chevalier?"
"Nikdo."
"Pak tam jdi a prohlaš se mým jménem a jménem Luciovým za vévodu. Začni shromažďovat, protože zanedlouho je povolám, aby mi posloužili. A jestli selžeš..."
Na krátký okamžik Davida Chevalier znovu ovanula hrůza smrti a on si uvědomil, že teď už Richardovi neumí vzdorovat.
"Ano, pane."
"Vezmi si koně a jdi okamžitě."
"Ano, pane." David opustil chrám a Richard ve zlosti udeřil do oltáře. Viděl to však znovu. Viděl svou vlastní hlavu, jak se kutálí po zemi. Ve tváři výraz šílence, zlomyslná radost a zároveň hrůza. Hrůza taková, že Richardovi naběhla husí kůže po celém těle.
"Sluhové? Kde jste? Přiveďte uklízeče a kameníky. Změňte tohle místo zasvěcené penězům v místo víry. A rychle!"
Jestli to nějaký sluha slyšel či nikoliv, Richarda příliš nezajímalo. Opřel hlavu o zeď a chtěl zapomenout na strašlivou vizi. Ucítil letmý dotyk na hlavě. Otočil se a spatřil všechny tři, které ráčil zavolat. Krále, Medarda a Šídlo.
"Vaše Výsosti, omluvte mě, prosím, že jsem vás nechal tak dlouho čekat..."
"To nevadí. Hlavně mi příteli vysvětli, jak je to s tou sochou, co teď stojí před mým palácem."
"Tu hlavu jsem modelovala já!" ozvala se dívka.
"A já jsem ji změnil ve zlato a vyměnil za tu stávající hlavu, která tam původně měla být," dokončil Richard.
"A co máte v plánu teď, když vás celé Hnízdo považuje za boha Lucia."
"Pozměnit pravidla Luciovy církve. Tak například začněme tím, že tebe, Medarde, jmenuji Veleotcem."
"Co? To nemyslíš vážně?" divil se pěvec.
"Já musím z Hnízda odjet a chci dohlédnout na to, aby došlo k proměně církve do té správné podoby. Jsi přece ze svatého města? Tak v čem je problém. Prostě obnov pravidla staré církve a oblékni je do nového kabátu. Což je to tak těžké?"
"Ale já..." namítl Medard.
"Jestli chceš říct, že chceš jít se mnou, pak na to zapomeň. Ale já se vrátím. Nepokoušej se mně nijak podfouknout, nebo..."
"Richarde, myslel jsem, že jsme přátelé..."
"Já v to pevně doufám. Ale teď musí jít přátelství stranou. Teď jde o Říši. Umíš to se slovíčky, veď tedy bohoslužby. Máš tu dost kněží a nadšené věřící. Co chceš víc? Špínu a bláto cest?"
Medard sklopil hlavu a řekl: "Jak si přeješ, Richarde."
"Děkuji," řekl Richard dojatě. Pak se otočil k dívce: "Má drahá, a ty jistě ráda půjdeš domů. Jak odměnu si můžeš vzít cokoliv, co se ti jen bude líbit nebo zdát cenné. Teď už to staronová církev potřebovat nebude."
"Richarde, kam odjíždíš a kdy?"ptal se Medard.
"Zítra, příteli, odjíždím domů!" Richard se slzami v očích odešel z chrámu.
16. kapitola
Mnohá shledání
Tu noc strávil Richard pod širým nebem. Svého koně, kterého vyzvedl z královských stájí, měl uvázaného u stromu a Richard slyšel jeho přerývaný dech. Za pasem meč Chéri, v brašně malá zásoba jídla, směs chleba a sýra, a také nějaké knihy. Richard nebyl daleko od Hnízda, dokonce viděl jeho světla v dáli a dokonce i rudá obloha - první z ran Luciových, byla stále nad ním, přestože už byl od města dost daleko. Nakonec ho přemohl spánek.
To ráno vstal časně, když bylo ještě špatně vidět. Bál se, aby ho tu neviděl někdo z jeho nových věřících a aby se okamžitě nezačal klanět. Sbalil těch pár věcí, které včera vyndal z tlumoku, a nasedl na neklidného koně. On svého čtyřnohého přítele chápal: rudá obloha působil depresivně. Proto hned zrána rychle uháněl od nitra Říše. Teprve po hodině jízdy se rudá obloha rozplynula a nahradila ji krásná jasná modrá.
Cesta z města a pak po rovině okolo Hnízda uplynula bez jediného setkání. Richard neustále přemýšlel o ideálech Moudrých, zašlých knihách Cirátových a o Medardových slovech a jeho oběti. Věděl, že chce jít s Richardem a že vůbec nechce být obětí všeho toho klanění. Ale muselo to být. Richard se jednou vrátí a pak bude potřebovat tolik pomoci, kolik bude třeba.
Richarda už z toho bolela hlava. Právě před chvíli měl dojem, že vidí krásnou dívku na hnědém vraníkovi, jak cválá přímo k nim. Protřel si oči a ta dívka kupodivu nezmizela, ba dokonce nabrala podoby. A Richard si uvědomil, že vidí Eleonoru.
"Já mám snad vidiny," řekl zmateně.
"Ne, Richarde. To můj pán, Lucius, mě oživil a znovu poslal za tebou." Protože Richard věděl, že ji zabil, přišlo mu to absurdní.
"Neznám takovou moc, která by dokázala navracet život."
"Lucius je neuvěřitelně nadaný."
Kůň už se přiblížil příliš blízko, aby se Richard mohl mýlit. Na koni seděla krásná Eleonora.
"To už ti snad zdřevěněla ústa, můj milý a hloupý Richarde, že ani nedokážeš pozdravit?" Její hlas zněl jako vodopád uprostřed skal, něžný a přece bouřlivý.
"Zdá se, že se tě nikdy nezbavím." Znělo to mnohem otevřeněji a srdečněji, než Richard plánoval, ale takový už je osud

lásky, neustále se plést po nohy v té nejnepříhodnější chvíli.
"Velice jsi mne rozzuřil, když jsi mne zabil. Myslela jsem, že už ti nikdy neodpustím, ale nakonec přece."
"Tvůj pán Lucius je velice mocný." Richard se ze všech sil snažil pohlédnout na Eleonořin obličeji bez přídechu emocí, aby mohl spatřit znamení smrti. Věděl, že v případě Eleonory bude velice podezřelé. Na první pokus se mu to ale nepodařilo, protože Eleonora ho obdařila nádherným úsměvem. Když se ale podíval v nestřežené chvíli, spatřil dva znaky smrti, věc, která byl svým způsobem jedinečná a Richard ji u nikoho jiného nespatřil. A nad dvojicí symbolů, nápadně připomínající rakvi, se vznášela kosa.
"Další smrt," řekl si sám pro sebe. Eleonora to však slyšela.
"Takže mne chceš zase zabít? Posluš si, jestli to dokážeš."
Richard znal na tuto otázku odpověď, on by ji zabít nedokázal. Ne podruhé. Do očí jí však řekl slova, která ji nesmírně vylekala:
"Zemřeš jenom třikrát, Eleonoro, ačkoliv ses narodila jen jednou."
Spatřil vystrašený Eleonořin obličej: "Jsi prorok, Richarde? Vidíš budoucnost?"
Richard mohl říct, že jen tu, která je spojena se smrtí. Přesto řekl: "Vidím víc, než jiní." Ať už si z toho přebere kráska, co chce, tak jako tak v očích Lucia stoupne, jestli s ním Eleonora má nějaké spojení.
Pak ho něco napadlo: věděl, že Lucius ovládá formy života téměř až s extrémní dokonalostí. A právě tehdy si uvědomil, jak málo o svém vlastním talentu ví o sám. A jediná stopa a návod k němu ležel ukrytý v jeho brašně a on jej stále nechápal. Starý spis od Dacia ležel v Richardově vaku. Richard si umínil, že dnes večer si tento spis znovu přečte. Jestliže jeho protivník má znalosti, Richard je musí mít také. Tady neplatí žádné výjimky. Ostatně Richard už byl rozhodnut. I když na druhou stranu, mnohem lepší by bylo ten otravný a nadmíru nudný spis vůbec nemuset přečíst. Ale takový už je život...
Richard se podíval na ostrý výraz v Eleonořině tváři: "Kde jsi nechal toho parchanta ze svatého města?"
"Koho?"
"Medarda."
"Ach tak. Co ti na něm vlastně tak vadí?"
"Zapomeň na to. Už je to pryč," řekla nádherná dívka
Ten večer Richard otevřel knihu a začal v ní číst.
Na jednu věc však zapomněl. Toho večera se k němu do přístřešku vypravila Eleonora. Byla krásná jako obvykle a stejně tak nebezpečná. Usmála se na něj tajuplným pohledem a Richard pocítil, jak moc by ji chtěl obejmout.
"Na mě už tvé triky neplatí, krásko. Vzpomínáš? Zabil jsem tě."
"Ty můj hlupáčku. Já přece žiji věčně. No, zkus si to. Zabij mne znovu."
"Eleonoro, nechtěj to po mně!"
"Neboj se, nebudu. Vím, jak tě to vzalo. Lucius mi všechno vyprávěl."
"Eleonoro, co ty jsi vlastně zač?" zeptal se.
"Jsem bytost vyvolaná z měsíčních paprsků. Říkají mi krásná Eleonora."
"Zdá se, má milá, že to vůbec není pravda. Na měsíční paprsky jsi až moc živá."
"To je rozkaz mého pána."
"Nelži mi do očí, Eliško. Mohu ti tak říkat, že?"
Kráska div že nevyletěla z kůže: "Cos to řekl? Odvolej to. Zapomeň to jméno."
"Pročpak ti tak vadí, půvabný hade?"
Eleonora se vztekle obrátila.
"Nejsi ty náhodou Eliška Ušlechtilá, dcera Velkého krále?"
Když se Eleonora otočila k Richardovi, byly její oči v jednom ohni: "Lžeš. Nejsem Eliška."
"Sama jsi mi právě řekla, že ano. On tě přivolal z říše duchů, že? Lucius narušil věčný spánek, abys mu tady mohla sloužit. Je to tak?" Poslední věta zněla jako prásknutí bičem a Richard toho velice litoval, když ji spatřil plakat.
"Donutil mně opustit mou malou říčku, mého otce, bratry i mého Srdce. Ach, Richarde, on mně tu věznil!"
Eleonora nebo spíše Eliška se opřela o Richardovo rameno a Richard právě podstoupil největší zkoušku cti. Aby se utišila, Richard ji mírně konejšil.
Když zvedla hlavu, celý její krásný obličej byl zalit slzami:
"Má mě pod svou mocí, Richarde. Jsem jeho loutka."
"Ale proč?"
"Protože si v tvých myšlenkách přečetl tvůj názor na ideální ženu. A pak hledal v říši mrtvých tak dlouho, až našel mně. Odvlekl mě tam odsud, abych mu sloužila. Richarde, musím..."
Najednou se zdálo, jako by se jí zadrhl jazyk a ústa strnula.
"Vidíš? Nedokážu vyslovit nic, co by mu ublížilo. Ach, můj Richarde. Byl jsi tak čestný, když ses nepokusil využít kouzla, které na mě Lucius seslal."
Nikdy nevěřil, že mu zrovna za tohle poděkuje.
"Jsi skutečně dcera Velkého krále?"
"Jak jsi správně odhadl," odpověděla pouze a stále se Richarda přidržovala.
"Netušil jsem, že mé nároky na ženu jsou tak vysoké," pak, jako by si cosi uvědomil, klekl si před Eliškou na kolena a poklonil se jí.
"Jako bývalý vazal vašeho potomka, stávajícího krále Říše, vás prosím o odpuštění za všechny své prohřešky proti vám."
"Není co odpouštět. Tím méně, že stávající král není otcův ani můj příbuzný. V desáté dynastii došlo k záměně a na trůn

se dostalo nemanželské dítě. Mí příbuzní už dávno vyhynuli, snad až na pár kapek krve ve šlechtických rodech Savoir, Chevalier, Travail a Le Grai..."
Richard strnul, když si uvědomil, že před ním stojí jeho praprapraprateta, i když těch pra je nekonečněkrát víc.
"Víš, Richarde, jakmile vyjdu z tohoto stanu, budu zase Eleonorou, tvým vysněným ideálem. Jen za tento krátký okamžik, kdy jsi mně na chviličku zachránil, ti velice děkuji a prosím, nezapomeň, že to, co budu dělat, není z mé vlastní vůle."
Eleonora či Eliška odešla ze stanu a Richard dlouho sledoval, jak si vítr pohrává s otevřenou plachtovinou.
"Zkrotil jsem zrádce," pomyslel si, "a stejně dobře vím, že největší problém je v tom, že mě zradí. Můj bože, jestli ještě někde existuješ, dohlédni na to, aby Říše nezanikla. Prosím."
A Richard sám v sobě slyšel odpověď: "A co mi za to dáš? Co dostanu od tebe?"
"Vezmi si, co chceš?"
"I tebe samotného? I tvou duši?"
Hlas, který vycházel z nitra Richardova mozku, byl temný a velice tichý. A Richard mu nebyl schopen odpovědět.
Dalšího jitra se družina opět vydala na cestu. Za mlhavého úsvitu Eleonora s pohledem upřeným do dáli sledovala nekonečná stáda koní, pasoucí se na nezměřitelných loukách. Právě to snad mohlo nejvíce připomenout, že dvojice minula chladná skaliska Travailu a vstoupila do země nekonečných stád divokých koní.
Než stačili ujet pár mil, spatřili před sebou dvacet jezdců na nejrychlejších chevalských koních, mířících přímo k nim. Richard si nezapomněl povšimnout, s jakou rychlostí koně pádí.
Vůdce jezdců byl zarostlý a nepřátelský divoch, pravzor těch, kteří kdysi v této zemi žili, než se sem rozšířila Říše.
"Kdo jste, odkud přijíždíte a co chcete?"
"Jsem Richard...ze svatého města," zalhal pohotově Moudrý, "a tohle je má příbuzná Eleonora z jihu. Jedeme za vévodou Erikem v nejvíce naléhavé věci."
"V jaké? Regent Erik Cheval nemá příliš volného času."
"Jdeme podat zprávu o pádu Svatého města."
"To už dávno víme. Lucius, kéž jeho ruka nám požehná, nás osvítil v motlitbách."
Richard musel uznat, že něco takového by sotva dokázal i se vší mocí, která spočívala v knize Dacia ze Savoir.
"Mohu vás požádat, abyste mne a mé společníky doprovodili do města Kolzelení? Není to jen tato jediná věc, již mám na srdci."
"Nejsem zbrojnoš pro kdejakého pobudu z jihu," odpověděl naštvaně kapitán.
"To zajisté nejste, ale snad za malý peněžní..."
"Vy mne chcete uplatit!" obvinil Moudrého velitel.
"To bych si, věřte, nikdy nedovolil. Jakože Lucius stojí nade mnou."
"Nerouhej se, jižane."
"Přijal byste za svou přátelskou službu, řekněme, dvacet stříbrných?"
Kapitánovi se zablesklo v očích, protože těch dvacet stříbrných mincí mělo větší hodnotu než stovka zlaťáků. Důvod byl prostý - každý, kdo se pomodlil k Luciovi, našel peníze. Tedy zlato. Jestli to tak půjde dál, bude mít zlato cenu bláta u cesty.
"Je to věc závažná?"
"Dokonce naléhavá. Jestli svoji zprávu Erikovi Cheval nevyřídím co nejdřív, může to otřást naší vírou v Lucia. Věř mi, bratře, náš bůh je ohrožen."
"Pak tedy není o čem diskutovat. Jak rychle jedou vaše koně? Ne, nemusíte mi odpovídat. Vidím, že jsou to herky. Chlapi, přiveďte tři koně."
Okamžitě se objevili tři krásní vraníci, rychlí a dobře stavění.
"A co bude s našimi koňmi," zeptal se poděšeně Richard, když si s nedůvěrou prohlížel koně, na které nebyl zvyklý.
"Utratíme je. To ale není vaše starost. Nasedněte rychle, pan Richard pospíchá."
Zanedlouho už skupinka koní uháněla rovnou plání vévodství Cheval. Když o tom vlastně Richard uvažoval, zjistil, že už jen regentství. Erik, který byl nyní zjevně sesazen, už dávno nebyl vévoda. A co se stalo s Šarlotou, o tom Richard odmítl uvažovat.
Cestou minuli několik vesnic, či spíše kočovnických osad, a teprve v poledne spatřili lesk hradeb města Kolzelení. Samozřejmě nevyzařovalo takovou krásu jako Hnízdo, ale bylo pyšným odznakem pyšného rodu.
Projeli branou a octli se v důvěrně známých úzkých uličkách. Velitel příhraniční posádky okamžitě zamířil do středu města, k vyvýšeninám, kde se tyčil palác rodu Cheval. Tam Richard veliteli poděkoval a předal slíbený měšec se stříbrňáky. V doprovodu Eleonory v celé její chladné kráse vkročil na půdu paláce a bez pomoci sluhů zamířil do vévodských komnat. Richard se spěchal setkat se starým přítelem, ačkoliv silně zapáchal od koní a jeho černočerné roucho bylo na mnoha místech protrhnuté zbloudilou větví. U pasu se houpal rodinný meč Chéri.
Tak přesně takový dojem Richard vzbudil, když vstoupil do vévodské síně. Erik si toho však nevšímal. Seděl v rohu místnosti a hrál sám se sebou šachy. Tam, kde dříve byl vévodský stolec, byl teď oltář Luciův.

17. kapitola
Útěk domů

"Dobré poledne, příteli," pronesl Richard velice tiše. Erik, sedící u postranního stolku, zvedl hlavu a oči se mu rozšířily.
"Nech mě na pokoji!" Byl velice rozrušený. Dokonce tak, že neopatrně rozházel šachové figurky po zemi.
"Eriku, já jsem Richard. Pamatuješ? Richard Le Graine."
"Copak ti nestačí, cos mi udělal? Ty mně chceš mučit ještě víc? Jdi pryč!"
Richard byl dokonale zmatený. Na dlani ucítil lehký dotyk Eleonořiny ručky.

"Mučili ho, když byl v pevnosti. Udělali si z něj otroka."
Richard se na Erika soucitně podíval.
"Já nejsem přelud, Eriku. Já jsem skutečný Richard z masa a kostí."
Erik mu dlouho hleděl do očí, pak se rozběhl svému příteli do náručí. V očích měl slzy: "Myslel jsem, že jsi mrtvý. Totiž tam mi ukázali, že jsi mrtvý."
"Už je to za tebou, Eriku," utěšoval ho Richard. Pak se vymanil z Erikova sevření, když mu přišlo poněkud nevhodné takto projevovat city. Erik se podíval na dívku po jeho pravici.
"Ty?!"
Eleonora se zatvářila ublíženě: "Ty mne znáš?"
"Ty patříš k Němu."
"Myslíš k Luciovi?"
"Nevyslovuj to jméno!"
"To je pravda, patřím k Luciovi. Jsem bytost, kterou stvořil."
Pro Eleonoru to bylo obtížné vyslovit, přesto to řekla s hrdostí v očích.
Erik se rozplakal: "Já mu také patřím, paní."
Richard se podíval na trosku, která stála na místě nejnadanějšího generála západu.
"Eriku, prosím, buď chlap. Nikdy jsi nikomu nepatřil!"
Erik se na něj smutně podíval: "Já už nejsem generál. Já jsem regent."
"Eriku, prober se. Ty jsi člověk! Kde je Šarlota?"
"Nechali si ji, v pevnosti."
"Takže je to pravda," řekl smutně Richard.
"Starý příteli, dal bych život, kdybych ji měl znovu po boku. Já jsem bez ní jako ryba bez vody. Já už nevím, jak dál," řekl Erik smutně.
"Já ti to povím. Vezmi si meč, jdeme ji osvobodit."
Erikovy oči zazářily. "To nemyslíš vážně," řekl, přestože jeho oči toužily po něčem přesně opačném, "mám spoustu úkolů, povinností, věcí na vyřízení. Každé ráno se klaním knězi a tady tomu oltáři, pak poslouchám hlášení těch cizáků na našich koních a nakonec mohu hrát šachy. Já to tu nemohu opustit."
"Je mi to jasné, Eriku. Dnes v noci si vezmi meč svého otce a počkej na nás na hradním nádvoří..."
"Vaše excelence?" ozval se stařecký hlas, "Vaše excelence!"
"Co chceš, Školastiku?" osočil jej Erik.
"Vaše excelence, je přece čas odpoledních motliteb." Muž ve zlatofialové se poklonil Richardovi a paní Eleonoře.
Teprve teď si Richard uvědomil, že ten muž je kněz.
Přistoupil k oltáři a začal prozpěvovat motlitby.
"To je v pořádku," řekl Erik, "ten starý blázen stejně neslyší ani slovo z toho, co si tu říkáme. Povídej, Richarde, kudy utečeme?"
"Přes stáje. Vezmeme si tvé nejlepší koně a zamíříme na sever. Musí to vyjít."
"Dobrá, Richarde. Jsem ti vděčný. Tak zatím. Sloužící? Odveďte mé hosty do jejich pokojů."
Okamžitě se objevila trojice jinochů, kteří odvedli Richarda a Eleonoru do pokojů v západní části hradu Cheval.
Ten večer přišla za Richardem Eliška. Richard, který věděl, že už nikdy nepodlehne jejímu kouzlu, ji rád přivítal.
"Neumíš si představit, jak strašné mučení vymyslel Lucius pro své oběti," začala, "vězeň vidí iluze těch, co miluje, jak se mu posmívají, jak mu ubližují nebo jak dělají věci, které ho hluboce raní na duchu. Našel ve své sbírce pro to zvláštní klenot."
"Trny bolesti," zašeptal Richard.
"Ano, tak jim říkal? Ty je znáš?"
"Když jsem studoval, poznal jsem je. Myslím, že není na světě nic horšího než tyto předměty."
"Já si to také myslím. Mají moc člověka zlomit. Zlomit veškerý jeho odpor a dát mu do hlavy pokoru a odejmout mu veškerou hrdost. Stávají se z nich otroci."
"A pak je Lucius pouští zpátky do světa?"
"Některé, ty nejšťastnější. Ty, kteří mohou být užiteční."
"A co dělá s těmi ostatními?"
Eliščiny oči se prohloubily bolestí, kterou spatřily: "Ach Richarde, Lucius je strašný vrah..."
"Co s nimi dělá?"opakoval Richard.
"Mění je pomocí své moci v nestvůry z pohádek. V chiméry, medúzy, gryfy, kentaury..., dělá z nich napůl zvířata a napůl lidi. A ti pak hlídají jeho pevnost..."
"Eleonoro, má jich hodně?"
"Ne, zas tolik jich nemá. Někdy jako zvířata prostě zdivočí a on je musí zabít. Ale Richarde, jak on je zabíjí! Pokračuje v proměně, která je velice bolestivá, až je nakonec zabije bolest, kterou při tom musí snášet."
Richard cítil, že se mu zvedá žaludek. Při pohledu na dívku před sebou se celý rozechvěl. Přitiskl ji vzlykající k sobě.
"Nutil tě, aby ses na to dívala?" ptal se jí velice něžně, když jí hladil po vlasech.
"Ano. Měl z toho potěšení, když viděl, jak se mi to hnusí."
"Proč ses mu nepostavila? Smrt by byla lepší..."
"Jenže, Richarde, já už nejsem člověk. Jsem bytost, přivolaná ze záhrobí, jíž dal Luciův Dech bytí. Mým jediným cílem na tomto světě je mu sloužit a poslouchat jeho rozkazy."
Eleonora vzlykala a Richard ji utěšoval.

"Miluješ mě?" zeptal se potichu.
"Ano, můj malý Richarde," řekla ona taktéž.
"A to ti také nařídil?"
"Nic nechápeš! Mně působí radost, když vím, že to, co dělám, ho potěší. A právě teď si tím nejsem vůbec jistá."
Eleonora se vymanila z Richardova sevření.
"Už je čas. Mluvili jsme tu příliš dlouho. Pojďme za Erikem." Eleonora byla chladná jak kámen a Richarda při pohledu na její krásu zabolelo u srdce. Následoval ji pryč z pokoje až na hradní nádvoří. Kupodivu jim v cestě nestály žádné stráže, jak Richard očekával. Na nádvoří poznali Erika, obklopeného spoustou vojáků a kněží ve zlatofialové.
"Zatýkám vás pro pokus o vraždu našeho milovaného regenta," oslovil dvojici starý kněz, kterého Erik pokládal za hluchého.
"My? My jsme se ho pokoušeli osvobodit!" namítl Richard.
"Dost, pokoušeli jste se ho vylákat a zabít mimo dohled stráží. Teď už se vám to nepovede. Stráže, odveďte je do cely."
Erik se schoulený krčil za velkým strážcem.
"Vaše excelence bude dozajista chtít své přátele doprovodit, že?" podotkl kněz a dal strážci znamení. Ten se pokusil zvednout svého vévodu, ale Erik byl stále příliš silný, než aby to dokázal. Nakonec ho musel kněz přinutit: "Nemůžeš Luciovi vzdorovat, vévodo Eriku. Má v rukou komtesu Šarlotu a ty moc dobře víš, co jí udělá, když..."
Erik se podřídil. Nechal se odvést do vězení za Richardem a Eleonorou. V té samé cele, co oni, byl i lékař starého vévody.
"Vévodo," oslovil jej uctivě, "co zde děláte?"
Hlas starého muže se chvěl jako osika ve větru, jeho zdraví bylo nalomené dlouhým pobytem ve vězení.
"Starý příteli! Kde se tu berete? A co tu dělám? Totéž, co vy. Jsem obětí těch cizáckých vojsk a kněží," odpověděl překvapeně Erik. Richard a Eleonora byli už oba přikováni ke stěnám železnými kruhy. Na Erikovy kruhy se žalářník právě chystal.
"Byli jsme tak pyšní na všechno naše hrdinství, na naši soběstačnost, že jsme podcenili nepřátele ze severu," poznamenal truchlivě Erik.
"Vás napadli od severu?" divil se Richard, "ale to znamená, že to musela být Markyta, má tetička."
"Vaše rodina, milý Richarde, je od základu velice zdegenerovaná. Pokud vím, i vy jste měl svého času choutky na vévodství Cheval. A dobře je, že jste je nikdy neuskutečnil. Vězte, že i kdyby vévoda Erik a král a církev si nad tím umyli ruce, stejně by vám ti zbojní obyvatelé vyhlásili rebelii. Není na světě větších vlastenců, než jsou lidé koňáci z Cheval," starý lékař mluvil s hrdostí v hlase.
"Souhlasím s vámi, že by nebylo správné, podrobit tuto nádhernou zemi útlaku. Jenže se to už stalo," namítl Richard.
"Lidé z Cheval se nikdy nepoddají, můj příteli," řekl s pevnou nadějí v hlase Erik.
Probudil je výkřik. Richard se rozhlížel, kdo vykřikl, a přeběhla mu husí kůže po zádech.
"Možná, že si pro nás jdou...Luciovy nestvůry!" zděsil se.
"Ne, to snad ne," hrozila se Eleonora.
V zámku zachřestily klíče.
"Až řeknu, tak toho, kdo přijde, kopněte," rozkazoval Richard.
Do cely vstoupil muž středního věku s urostlou postavou. U pasu měl meč, nebylo pochyb, že jde o bojovníka. Co však víc, v rukou držel dva meče, z nichž jeden byl Richardovi důvěrně známý.
Všichni byli připraveni kopnout, když Erik vykřikl: "To je přece kapitán La Savant. Starý věrný kapitán."
"Dobré ráno, můj vévodo," řekl a poklonil se Erikovi, přičemž mu podával rodinný meč vévodů z Cheval. Druhý meč, Chéri, upadl na podlahu a Richard se po něm natáhl.
"Hned vás osvobodím," řekl kapitán a zasunul klíče do náramků, které je poutaly ke zdi. Erik si rychle protřel bolavá zápěstí a požádal kapitána, aby osvobodil i ostatní.
Kapitán však strnul před starým lékařem: "Starý příteli, co vy tu děláte?" zeptal se.
"Přesně to, co vy, kapitáne. Vás zajali na bitevním poli, mně v paláci."
"Takže ty nestvůry ze severu dobyly palác a ještě chtěly zotročit veškerou šlechtu a učenost..."
"Správně, kapitáne. Musíme odtud uprchnout. Toto místo už není svobodné,"dodával Richard.
"Už je, vévodo Le Graine. Poddaní vévody Erika povstali a svrhli falešné kněze ve zlatofialové a zrádce, kteří se posadili na naše koně."
"Zlynčovali je?" zeptala se Eleonora.
"Některé," odpověděl generál, "s těmi ostatními se vypořádáme jako postaru se zrádci."
"Co to znamená?" divila se Eleonora.
"Krásná dámo, bude mi velkým potěšením vám to ukázat přímo v praxi," usmál se kapitán. To už odemykal Richardovy náramky a za chvíli byli všichni volní.
"Eriku, měli bychom jít na sever za Šarlotou," řekl vážně Richard.
"Jistě, Richarde."
"Vévodo, teď musíte zůstat se svou zemí. Potřebujeme vás víc, než kdy předtím. Co když znovu přiletí ty nestvůry...," namítl kapitán.
"Víc než má země mě potřebuje moje sestra a já jsem si jistý, že vy vévodství dokážete ochránit dost dobře sám."
"Ale pane," zajíkl se kapitán překvapením.
"Dost. Už jsem se rozhodl."
"Ale na nádvoří jsou lidé, kteří na vás čekají."
"Pak jim požehnám v jejich snaze, ale já Šarlotu za vévodství nevyměním."

"I mně byla vaše sestra velice drahá, ale co když už je dávno mrtvá? Jste ochotný to riskovat?"
"Já vím, že není mrtvá. To by on nikdy neudělal. Vím to."
"Ale, můj vévodo..."
"Dost. Promluvím k těm lidem, ale pak už odejdu."
"Dobrá, pane."
"Jsem rád, můj učiteli, že to chápeš."
"Jste stejně tvrdohlavý jako váš otec."
"A jsem na to pyšný."
Z balkónu v paláci v Kolzelení všem oznámit svůj úmysl odejet, na Richardovu radu neříkal kam, protože euforie, která vládla mezi vítězícími rebeli, je mohla přinutit jet s nimi. Přesto je vyprovázeli, jásali a na trojici na nejlepších chevalských koních házeli květy. Vyjeli na nejbližší pahorek a odtud pozorovali, jak jásající lidé tančí na loukách nebo zběsile jezdí na koních.
"Podívejte," řekla Eleonora, "proč se ti jezdci pořád ohlížejí? A co to za sebou na koních vláčí?"
"Tak se zachází se zrádci v jezdectvu. Chtěla jsi to vidět, tak se dívej," poznamenal Erik.
"Oni je přivážou za provaz k sedlu a vlečou po louce, dokud..."
"Dokud nejsou mrtví."
"To je kruté."
"Byli krutější. Každého, kdo byl nebezpečný, poslali do pevnosti. I nás tři by tam poslali, kdyby..."
"Ale vždyť se tam chceme dostat."
"Ale ne takovou cestou, Eleonoro, věř mi, já už jsem to jednou absolvoval," povídal smutně Erik.
"A kam pojedeme teď?" zeptala se Eleonora.
"Domů, má drahá," řekl Richard.
Erik pozvedl obočí: "Rozumím tomu správně?"
"Velice správně. Je čas vyrovnat si účty s Markytou."
"Ty ji chceš zabít?" zeptala se dívka.
"Jestliže to bude nutné."
Tři koně se otočili od jásajícího města a zamířili na sever. Přes roviny a mírně zvlněné krajiny k vrchovinám, pohořím a nakonec velehorám, kde ležel věčně ledový hrad Le Graine. Toho rána jeli jen pomalu, protože se báli, aby je nezachytil v příliš rychlé jízdě jeden z těch zrádců, který se ještě nedozvěděl, jak skončili jeho druhové v Kolzelení. Toho chladného jarního večera se pak uložili ke spánku na hranicích mezi Le Graine a Cheval.
Richard nedokázal usnout. Na prahu domova po tolika letech strávených v cizině...cítil, jak se mu vrací mládí. Vyšplhal na nejvyšší kopec v okolí a rozhlédl se po kraji. Pod ním na jižní straně se rozprostíraly nekonečné louky vévodství koňáků, na severu se dmuly hory Le Graine. Richard spatřil těch několik málo zemědělských usedlišť, které v jeho vévodství byly k vidění. Zbytek pak byly neúrodné hory, nekonečná zasněžená pole a ledovce. V malých chaloupkách se svítilo, až k Richardovu nosu se donesla vůně čerstvých koláčů.
Byl doma. Každičkým smyslem nasával domov, který miloval a od kterého byl tak dlouho odloučen.
"Támhle je to místo," vzpomněl si, "kde se našla ta ztracená koza. Polovina vévodství, mladí staří ji půl druhého dne hledali, než ji našli tady, na nejšťavnatějších pastvinách ve vévodství. Byla z toho velká oslava a...
Dva dny nato zemřela moje maminka," poznamenal tichý, ale upřímný hlásek v jeho svědomí.
Vzpomínal na ten okamžik. Matka, celá bledá, ležela na posteli. Kolem stáli báby zaříkávačky a čadily s kadidlem na všechny strany. Byla tam tetička Markyta, objímající svou sestru, a on, kterého nakonec vyhnali. Neviděl, jak maminka zemřela. Přišel mu to říci šašek Igor. Byl tenkrát citlivější než většinou. Jemně chlapci vysvětloval, co maminka právě teď dělá. Jenže Richard měl bystrý rozum už tenkrát. Pod vrstvou krásných slovíček a eufemismů odhalil strašlivé zjištění: maminka je mrtvá.
Brečel tři dny. Nechtěl jíst ani pít a teta Markyta tehdy měla velkou starost. Nakonec pomohl znovu šašek. Přišel a začal vyprávět o velkém městě Hnízdě, o královském paláci, o kráse luk Chevalu, hustých lesích Le Bois, slunečných plážích Acier a o spoustě jiných krás Říše a vysvětlil mu, že tohle je jeho zodpovědnost. Žít a panovat.
"Možná, že to Igor nemyslel tak, jak jsem pochopil," řekl sám sobě, "já jsem chtěl Říši vládnout, místo abych jí sloužil. A tohle je trest za mou hloupost."
Vzpomněl si na poslední dny svého panování. Cesta do Hnízda, jed pro Šarlotu, návrat, daně, vzpoura, uvěznění, pokus o oběšení. To všechno se mu přeřítilo rychlostí splašeného koně v mysli.
"Tohle je odměna," pomyslel si a podíval se na černou róbu Moudrých.
Uslyšel za sebou vyjeknutí. Vystřelil jako blesk, aby se podíval, kdo ho špehuje. Eleonora, která se pokusila vylézt za ním na horu, uklouzla ve svých dámských střevících, které byly určeny pro procházení se po parketu, ne pro slézání vršků. Richard ji zachytil a vytáhl k sobě nahoru.
"Tak tady je náš malý špión," poznamenal na její adresu.
"Já jsem tě nesledovala, Richarde, já jen..."
"Co, Eliško ušlechtilá?"
Dívka použila trik, aby se dostala z pasti, do které se sama zatáhla. Jemně Richarda políbila na tvář, kterýžto okamžitě zrudl jako rak.
"Ty mně chceš zase svádět, Eliško?" zeptal se.
"To bych si nedovolila," odsekla Eleonora a se vší grácií se posadila na kraj strmého kopce, "mohl bys mě potom znovu probodnout."
Richard se usmál, zřejmě víc pohledu na její nádherné zemitě hnědé vlasy, než její poznámce. Její krásná tvář zrcadlila

bledé měsíční světlo.
"Ty mě vždycky dokážeš usadit, má lásko."
"To by měla umět každá žena, aby si muži tolik nedovolovali. Richarde?" zeptala se.
"Ano?"
"Miluješ m... Můj bože! Podívej! Vidíš to!" Eleonora ukazovala k obloze.
Richard pohlédl nahoru a spatřil několik polozvířecích, pololidských bytostí, letících na jih do vévodství Cheval.
"Můj bože," vydechl a před očima mu proběhla vize.
"Richarde? Co se děje, Richarde?" křičela Eliška, když Richard obrátil oči v sloup a jeho tělo se stalo vláčným.
"Richarde, musíme se vrátit. V Cheval nás budou potřebovat. Těch nestvůr je nejmíň padesát. Jestli je napadnou nepřipravené...Věř mi, Richarde, že tihle pololidé umí skvěle bojovat a mají obrovskou sílu. Richarde, slyšíš mne?"
Richardovy oči se znovu zaostřily a spatřil vyděšenou dívku.
"Neboj se, Eliško. Už teď jsou mrtví. Někdo, kdo je silnější než my tři dohromady, právě teď jede Chevalu na pomoc. Viděl jsem je probodnuté do jednoho. Nedožijí se zítřejšího večera."
Eliška na něj vrhla ustaraný pohled: "Ty vidíš smrt, Richarde?"
"Každodenně, je to mé prokletí."
Eliška ho objala a stáhla k sobě dolů na kraj kopce.
"Tak co bude?" zeptal se Richard po chvíli.
"Co bude?" divila se Eliška.
"No přece s tou otázkou."
"S jakou otázkou?"
"S tou, co jsi mi ji chtěla položit těsně předtím, než jsme uviděli ty nestvůry..."
"Aha, s tou..."
"Tady je má odpověď," poznamenal Richard velice rychle, protože jeho rty se už tiskly k jejím. Jejich první polibek byl výrazně přehlušen vidinou, která Richardovi znehybnila smysly. Seděl jako opařený, klidný a přece zděšený. Před ním ležela Eliška, mrtvá bez známky násilí. A pak to uviděl ještě jednou. Viděl polibek a smrt. Dívka padající na podlahu, rána, smrt. Slyšel uchichtnutí, smích šílence.
A pak jeho vlastní hlava, jak se kutálí po zemi, jako nafukovací balón, s nímž si děti hrají své hry. Na tváři výraz bolesti, šílenství a podivného uspokojení...
Richard vykřikl bolestí. Eliška se rychle oddálila a pohlédla Richardovi zpříma do očí: "Co se stalo, Richarde? Viděl jsi zase smrt?"
"Nechci o tom mluvit."
"To bys měl, protože, jestliže to byla moje smrt, mám právo vědět, jak zemřu."
"Nechtěl to vědět, je to hrozné poznání."
"Horší než to, že můj jediný účel na tomto světě je sloužit Luciovi? Jednomu jedinému člověku?"
"Nerozumíš tomu. Tady víc, než jen o..."
"Mlč, Richarde, už ani slovo. Řekni mi to nebo se vracím dolů do tábora."
Richard se vážně zahleděl: "Opravdu to chceš vědět?"
"Ano."
"Pak tedy na tvoji zodpovědnost. Viděl jsem nějakého muže, který ti dal polibek. A ty ses zhroutila jako domeček z karet a ležela jsi mrtvá na podlaze, zatímco on se smál."
Eleonora vážně pokývala hlavou: "Věděla jsem, že se mne zbaví, hned jakmile mne nebude potřebovat. Podlý Lucius."
"To byl Lucius?" divil se Richard.
"Viděl jsi mu do obličeje?"
"Ne, byl zády ke mně. Ale měl poměrně urostou postavu, byl i celkem dost vysoký. Vlasy měl...černé, myslím."
"Popisuješ Lucia, můj malý Richarde."
"Zabiji ho, to ti přísahám, Eliško ušlechtilá."
"Nech si přísahy na potom. Teď je čas činů."
"Má pravdu. Snad právě proto mi byl dán tento čas, abych se na prahu své domoviny rozpomněl na své dětství a na svůj život. Podívej, vidíš ty hvězdy, jak krásně svítí?"
"Když jsem byla malá, slyšela jsem jednu moc hezkou pověst, Richarde. Chceš ji slyšet?"
"Je o hvězdách?"
"Ano."
"Pak tedy povídej," řekl Richard a opřel se o dívku zády, každý sledoval opačnou polovinu oblohy.
"Kdysi dávno prý žila bohyně, která milovala světla, rozsvítila jich na obloze celé tisíce, až byla obloha v noci stejně jasná jako ve dne. Každé lidské duši na zemi darovala pak jedno světýlko, aby ji ochraňovalo na cestě do říše mrtvých. Ale ne všichni dokázali udržet plamínek jasně hořící. Když se světýlka dotkl špatný člověk, uhaslo. A od té doby jen světýlka těch, kteří jsou čistí a dobří, září na obloze jasně jako hvězdy, ta ostatní jsou ponořena do temnoty."
"Netušil jsem, že je na světě tolik dobrých lidí," prohlásil Richard uneseně při pohledu na hvězdy.
"A já zase netušila, že je tolik špatných," povzdychla si.
Dlouho společně pozorovali hvězdy, než je přemohl spánek.
Další den ráno je probudil Erik, špatně zakrývající pobavení: "Jako dvě hrdličky. Medvíďátka, už je jaro! A dvě hodiny po úsvitu!"
Richard zamžikal do slunce a obrátil se k Eleonoře.
"To už je ráno?" zamumlala.

"Kupodivu," odpověděl Richard.
Za chvíli už všichni tři seděli na koních a uháněli horskými pěšinami nahoru do hor Le Graine. Když projížděli jednou vesnicí, nadhodil Richard:
"Moc rád bych věděl, jak se mým poddaným teď žije."
"Snad to nechceš zjišťovat v praxi!" děsil se Erik, "mohou tě poznat a zlynčovat..."
"Dost, už jsem se rozhodl. Zastavíme tu na snídani. Stejně mám hlad jako vlk."
Richard seskočil z koně a odvedl jej k jedněm dveřím ve vesnici. Zaťukal na dveře a počkal, až mu někdo přijde otevřít.
U dveří se objevilo malé děvčátko: "Maminka se ptá, jestli máte nějaké peníze?"
"Nemám," řekl šokovaný Richard, "jsem chudý pocestný, který má hlad."
Děvčátko odběhlo, a když se vrátilo, tlumočilo: "Maminka říká, abyste táhnul ke všem čertům."
Načež se dveře zabouchly. Stařec, který šel právě kolem, poznamenal:
"Jo, jo. Je to čím dál tím horší."
"Co je horší?" divil se Richard.
"Od té doby, co zemřel starý, tedy mladý, vévoda Richard, už nikdo nepracuje. Všichni klečí u oltářů a modlí se."
"Ale to přece... A jak se vůbec uživí?"
"Za zlato se dá dovést obilí, ale poslední dobou za hrst zlaťáků nakoupíte sotva dost mouky na jediný chléb. A tak se modlí celé rodiny...Jo, jo. Nikdo už nedělá nic jiného, než že se modlí."
"A jak to, že vy se nemodlíte, starče?" zajímal se Richard.
"Já už jsem starý. Já si na nové poměry nezvyknu tak lehce, jako oni. A i kdyby, někdo jim musí vyrábět nádobí a to já umím nejlépe ze všech ve vévodství."
"Děkuji ti, a ať se ti dílo daří," pozdravil Richard.
"Kéž i tobě," odpověděl stařec a zamával Richardovi, který nasedl na koně a připojil se ke svým přátelům.
"Zjistil jsi dost, Richarde?" zeptal se Erik při pohledu na Richardovu posmutnělou tvář.
"Až příliš!" odpověděl Richard a bez dalšího slova pokračovali na své cestě vzhůru do hor.
Cesta vedla po klikatých soutěskách, kde lidé ztratili víc životů, než kolik je možno spočítat. Nebezpečí bylo nespočet. Mohla na vás spadnout lavina, mohl se sem zatoulat medvěd nebo smečka vlků, mohla se ulomit skála, po které koně nakračovali, po kluzkém náledí, které tady většinu roku pokrývalo cestu, mohly koňské podkovy snadno uklouznout a spadnout přes okraj. Přesto se však jakákoliv katastrofa trojici cestovatelů vyhnula. Podařilo se jim proklouznout i mezi hlídkami okřídlených nestvůr, které celý průsmyk sledovaly. Ačkoliv měl Richard vážné podezření, že je nepřehlédly, ale spíš vpustily, neodvážil se to vyslovit nahlas. V záři zapadajícího slunce nakonec spatřili malé, ve stínu vysokých hor stísněné městečko Orlí hlava, stejnojmenné jezero, od kterého se odrážela zlatorudá záře. A na vysokém kopci se pak tyčil mohutný ledový hrad Le Graine.

Na Richarda těžce dolehly vzpomínky. Toto je jeho rodiště. Tady byl pohřben každý z jeho předků, tady byly jeho kořeny... A přece to místo bylo svým způsobem jiné.
"Seženu ubytování v nějakém hostinci," nabídl se Erik.
"Co chceš dělat, Richarde," zeptala se Eleonora.
"Musím navštívit svou tetu." Jeho hlas zněl velice ponuře a oba jeho společníci z něho mohli vyčíst, že se Richard odhodlá k čemusi strašlivému.
"Půjdu s tebou," navrhla dívka.
"Ne, krásná paní," odmítl Erik, "ta věc, o které chtějí mluvit, je výsadně mezi nimi dvěma."
"Ale, to přece..."
"Nechtěla bys to vidět, Eliško, věř mi," souhlasil Richard.
"A co když tě zajmou? Nebo zabijí?"
"Pak pokračujte v cestě beze mě."
Dívka pokývala hlavou. I Erik mlčky kývl a oba dva se od Richarda odpojili na jediném městském náměstíčku. Richard šel k hradu Le Graine, Erik a Eliška šli hledat hostinec.
Richard vyběhl prvních pár schodů, pak otevřel tajnou chodbu a vyběhl po skrytých schodech, tesaných ve skále, nahoru do hradu. Tajná cesta ústila ve vévodské ložnici a Richard spoléhal na to, že tetička alespoň tolik dodrží tradice, aby nocovala ve stejné posteli, kde každý vévoda před ní. Když se ocitl před východem z tajné chodby, zastavil se a vyčkával správnou chvíli.
Vévodkyně Markyta, která ani zdaleka nevypadala tak stará, jak by měla, dokonce jevila podivné známky mládnutí jako obyvatelé Stříbropěnní. Ležela znuděná ve své posteli a přikazovala otrokům, aby víc zatopili, protože jí byla zima. Pokojem se nesl pach voňavek Rozmařilost přímo dýchala z každého vévodkynina pohybu.
"Jak to ten Richard dělal, že se tu neunudil k smrti," běželo jí hlavou. Při pomyšlení na Richarda jí znovu naskočila husí kůže. Chtěla tuto kapitolu svého života zapomenout a pohřbít.
"Odejděte, všichni! Chci být sama," vykřikla na adresu jižanských otroků a zůstala v pokoji sama. V tu chvíli se otevřely tajné dveře a do místnosti vnikl Richard.
"Jak hluboko jsi klesla, tetičko." Jeho hlas jí přímo pohrdal.
"Můj bože, to je Richard!"
"Živý a zdravý. A je čas vyřídit si účty. A zaplatit krví."
"Vezmi si zpátky své vévodství, ale nezabíjej mě!" vykřikla v hrůze paní Markyta, "stráže!"
"Já budu rychlejší než tvé stráže. Znáš tenhle meč?" Richard vytasil meč Chéri z pochvy.
"To je meč tvého otce."

"A teď i můj meč. Ve jménu rodiny, kterou jsi zradila, ve jménu víry, které ses zřekla, stejně jako své duše, tě odsuzuji ke smrti."
"Néééé!"
Richard se napřáhl a bodl vévodkyni přímo do srdce. V očích měl slzy, přesto nelitoval.
"Dobrou noc, má tetičko. Teď teprve nastal čas odpouštět." Rukou pohladil tetiny líce a zaklapl víčka. Když v chodbě uslyšel dupot těžkooděnců, zmizel z pokoje tajnou chodbou. A v té době, kdy opustil dole ve městě tajnou chodbu, ozval se křik vyhlašující poplach.
18. kapitola
Jednorožcův zrod
Šídlo běžela s plným džbánem vody od kašny domů. Pod rozložitou třešní jí cestu zastoupila vysoká postava.
"Kam utíkáš, Šídlo," zeptal se Kája.
"Pryč!" odpověděla a pokusila se mu vyhnout.
"Co se stalo? Udělal jsem něco špatně?" Kájova tvář byla pokřivená zášti.
"Ne, proč?"
"Tak proč se mi pořád vyhýbáš, copak jsem duch, že mi můžeš říkat sbohem, kdy jen budeš chtít?"
"Promiň, ale..."
"Co ti udělal ten čarodějník? Uhranul tě? Šídlo, probuď se, prosím."
"Ničemu nerozumíš!"
"Co se stalo, pověz mi to, prosím!"
"Je to hrozně složité!"
"To nevadí."
"Jestli tedy chceš, tak pojď se mnou."
Kája popadl dívčin džbán s vodou a pomalu s ní kráčel k jejímu domovu.
"Když mně pan Richard propustil a dal mi peníze za mou sochu, vrátila jsem se domů."
"To vím."

"Výborně. Ale doma jako bych neměla stání. Můj tatínek je už velice nemocný a já se obávám, že zemře do dvou měsíců. Řekl to ten lékař z Vyššího města, kterého jsem zaplatila."
"To snad ne! Ještě před nedávnem..."
"Jeho stav se prý hodně zhoršil. Prý už na jeho nemoc není léku."
"Možná, že by jiný doktor..."
"To už jsem vyzkoušela také. Bylo jich u nás pět. A každý řekl to samé."
"To, že to říkají doktoři, ještě nemusí nic znamenat."
"Já se bojím, že tentokrát mají pravdu. Ve snu se mi zjevil takový bílý kůň, měl dlouhý stříbrný roh a byl nádherný!"
"Neznám takového koně, který by měl roh..."
"Říká, že je jednorožec."
"Ty máš ale sny!"
"Jenže to nebyl sen. To byla vize!"
"Neblázni."
"Já to myslím vážně. Řekl, že mi vstoupil do snů, protože jsem vyvolená, abych zachránila Říši."
"To jsou hlouposti!"
"Říkal, že se jmenuje Srdce a že je mrtvý. A pak řekl, že Říše bude zničena, jestliže mu nevrátím život."
"Uvědom si, že se ti to jenom zdálo. Teď je bílý den!"
"Já tomu uvěřila, Kájíku."
"Ty moje popletené Šídlo. Cožpak to nevidíš?"
"Nechápeš to, Kájo. Já to věděla. Sbohem."
Dívka mu vytrhla džbán a rozeběhla se tak rychle, že voda stříkala na všechny strany. Kája ji sledoval s lítostí, s jakou lidé sledují pomatené.
"Chudák holka," řekl si a šel po svých.
Šídlo přišla do předpokoje, položila džbán na zem a šla přímo do ložnice, kde starý pán odpočíval ve své nemoci. Jeho oči, téměř slepé, se pokusily zaostřit na dívku, ta ale rychle řekla:
"Uvařím ti čaj, tatínku."
"Proč se namáháš, dceruško? Když už budu za pár dní pod drnem."
"Nemluv tak, tatínku, víš, že mne to rozčiluje."
"Ty můj andílku. Měla by sis odpočinout. Celý den okolo mne pobíháš, v noci oko nezamhouříš...Má drahá, to není správné. Však mi to tam nahoře pěkně vyčtou, jak jsem se tě natrápil!"
"Nemluvte, tatínku, nebo se urazím."
Starý malíř utichl a pozoroval dívku, jak nalévá čaj, který se vařil v krbu.
"Pij, tatínku, je heřmánkový."
"Postav mi ho na stolek, má drahá, a jdi se trochu vyspat. Však já přece moc dobře vím, že jsi celou noc kvůli mně nespala."
Šídlo se pokoušela odmítnout, ale stařec se nedal přemluvit. Nakonec se tedy dívka odebrala do svého pokoje, lehla si na polštář, a protože byla vskutku hodně unavená, usnula vzápětí.
Ve snu viděla opět jednorožce. Jeho stříbrný roh se pyšně leskl v jasném slunci.

"Má krásná společnice, už ses rozhodla?" zajímal se a složil svou překrásnou hlavu do jejího klína. Šídlo se neubránila tomu jej pohladit.
"Je čas. Teď nebo nikdy. Jsi ochotná mne osvobodit?"
"Ano," řekla dívka.
"I za cenu lidského života?"
"Co tím myslíš?"
"Abych mohl žít, musí jeden člověk zemřít."
"Jaký člověk?"
"Tvůj tatínek, starý malíř, který tě našel, když ti zemřeli rodiče."
"Myslíš?"
"Jeho život se stane mým životem."
"Ale on je nemocný!"
"Ale já jsem zdravý. Alespoň ho nebude škoda. Věř mi, má milá, dnes v noci zemře. Pokud neuděláš to, co ti řeknu, jeho smrt bude zbytečná a nadarmo."
"Co mám udělat?"
"Vezmi si tento náhrdelník."
Šídlo najednou spatřila zlatý řetěz, který se houpal na Richardově krku. Na jeho konci byl zlatý amulet ve tvaru slunce. Šídlo jej sňala z jednorožcova rohu.
"Až se probudíš, dej ho svému otci na krk. Až ho ozáří měsíční světlo, zrodím se znovu."
Louka se rozplynula a Šídlo zjistila, že leží ve své posteli a v rukou křečovitě svírá zlatý řetěz. Vzpomněla si na slova nádherného jednorožce, vstala, převlékla se a seběhla ze schodů. Její otec poklidně spal a Šídlo věděla, že už se neprobudí. Zemře poklidně ve spánku. Vyhlédla ven z okna a spatřila měsíc v úplňku.
"Teď je ten správný čas," řekla.
Opatrně nadzvedla dědovu hlavu a přehodila přes ni zlatý řetěz. Zlaté slunce spočívalo tam, kde se nacházelo dědovo srdce. Měsíc svítil do místnosti a Šídlo čekala, co se bude dít.
Nejen měsíc byl svědkem toho, co se dělo. Také Kája, který nemohl usnout, se rozhodl, že si se svou vyvolenou popovídá a snad ji přesvědčí, že její sny jsou jenom sny, které se nad ránem rozplynou. Vlezl dovnitř oknem ze zadního dvora jako zloděj. Okamžitě zamířil do pokoje, kde nocoval starý pán, protože tušil, že ho Šídlo bude ošetřovat i ve spánku.
Do pokoje vnikalo měsíční světlo tak jasně, že už téměř ozářilo slunce, které měl starý muž na prsou. V tu chvíli se otevřely dveře a do místnosti k dívčinu údivu vešel Kája. V ruce měl květy, tři narcisky. Šídlu se rozzářily oči a ochotně se s Kájou přivítala. Ochotně přijala květy a dala je do vázy.
"Jak mu je?" zeptal se při pohledu na starcovo spící tělo.
"Bojím se, že špatně."
"Co to má na krku?" Hoch popadl zlaté slunce a začal ho naklánět, aby ve slabém osvětlení spatřil všechny detaily krásné práce.
"Je nádherný," řekl. V tu chvíli se od něj plně odrazilo měsíční světlo a zlaté slunce zazářilo vlastním zlatým jasem. Kája jej upustil v šoku.
"Šídlo!"
"Co se děje?"
"Ten náhrdelník...podívej se, on svítí!"
Šídlo se užasle podívala, jak se slunce na starcově krku rozzářilo vlastním světlem, nezávislé na měsíčním světle. Světlo jasnělo a jasnělo a Šídlo s Karlem sledovali, jak se lidská postava na lůžku pomalu mění. Z chodidel se stávala kopyta, stejně tak z dlaní. Krk se protáhl, hlava prodloužila, narostl dlouhý roh. Když světlo pohaslo, stál před nimi jednorožec. Elegantním pohybem setřásl z krku zlatý náhrdelník.
"Pojď, má drahá," řekl jemným hlasem.
Šídlo se přiblížila ke skvostnému koni.
"Nasedni, má drahá."
Šídlo nedokázala odolat. Vyhoupla se na jednorožce jako na koně.
"Jdi pryč, obludo! Zmiz! Šídlo, utíkej!" Kája sáhl k opasku a vytáhl nůž.
"Neblázni, Kájo, on mi nic neudělá. Podívej se, jak je krásný."
"Je to obluda! Šídlo, utíkej!" S tím se na stříbrného koně vrhl. S nožem se ho pokusil oslepit nebo alespoň pořezat. Ovšem přepočítal se. Stříbrný roh se mihl vzduchem a rozřízl Kájovi košili. Ten na to vyděšeně zíral.
"Ještě jednou se k ní přiblížíš a zemřeš! Pamatuj si to, protože já jsem schopen to udělat!"
Jednorožcův hlas nezněl něžně, ale hrubě a výhružně. Kája uskočil dozadu. Šídlo to však neslyšela. Hladila dál jednorožcovu srst. Jednorožec svými mocnými kopyty vyrazil dveře a vyběhl ven. Kája v šoku pozoroval, co se děje. Nakonec přistoupil k oknu, pohlédl do tváře měsíce a přemýšlel, co teď bude dělat. Nakonec se však odhodlal:
"Za každou cenu ji musím dostat se spáru té bestie," rozhodl se. Jeho rodina měla jednoho koně a Kája se rozhodl, že bude jednorožce sledovat.
Za měsíční noci uháněl stříbrný kůň pryč od světel Hnízda. A za ním v závěsu Kája na koni.
"Kam jedeme, Srdce?" ptala se dívka, když už se schylovalo k ránu.
"Tam, kde nás budou nejvíce potřebovat."
"A to je?"
"Vévodství Cheval."

"Nikdy jsem tam nebyla. Je to daleko?"
"Se mnou není žádná vzdálenost příliš dlouhá. Než se rozední, budeme na místě."
"Jsi úžasný."
"Já vím."
Jízda na stříbrném koni byla tak tichá a bez jakéhokoliv nepohodlného houpání, že to až doposud Šídlo považovala za nemožné. Začínaly se jí zavírat oči, jak na ni dolehla ospalost.
"Jen spi, má drahá, už není mnoho času."
Dívka spala velice hlubokým spánkem, a když se probudila, bylo už jasné ráno. Jednorožec postával na okraji lesa, ona sama spala v mechu.
"Dobré ráno," pozdravila dívka.
"I tobě. Na, vezmi si to kopí!"
Dívka se podívala tam, kam jednorožec ukazoval a spatřila stříbrné kopí.
"Co s tím...?"
"Pojedeme do bitvy, má drahá."
"Do bitvy?!"
"Ti, kteří slouží Říši, potřebují ochranu. Pamatuj, že se mnou není nemožné přemoci ani tisícihlavou armádu."
"Tisícihlavou?!"
"Uklidni se, má drahá. Nic se ti nestane."
"Skutečně?"
"Copak bych dokázal lhát?"
"Kdoví?"
"Vezmi si to kopí a sedni na můj hřbet. Společně pojedeme vstříc vítězství."
Dívka uposlechla. Jednorožcův hlas byl tak podmanivý, že to ani nešlo jinak. Popadla stříbrné kopí a nasedla na jednorožce. Z jeho hřbetu spatřila na obzoru město a hrad.
"Co je to?" zeptala se.
"Město Kolzelení, sídlo vévody Cheval."
"A proč tam..."
"Napadli ho nestvůry."
"Nestvůry?!"
"Obludy napůl lidské, napůl zvířecí. Ale neboj se, my je přemůžeme."
Šídlo si povzdechla a pevně se chytla jednorožcovy stříbrné hřívy, zatímco kůň s rohem uháněl na pláně Cheval.
Generál La Savant, který velel vévodství v době nepřítomnosti vévody, seděl netrpělivě ve svém křesle v nejvyšší věži paláce Chevalu ve městě Kolzelení. Jezdci ze severu, kteří přijeli s ranním svítáním rychleji než vítr, přivezli zprávu, že nad Chevalem poletují podivné bytosti, známé z doby okupace, a letí přímo na Kolzelení. Generál La Savant okamžitě svolal všechny bojeschopné muže a všechny koně ze stájí byly osedlány do bojových sedel. Slavná chevalská kavalérie byla připravena za dvě hodiny. Každý muž, který dokázal jezdit na koni, dostal koně, od ušlechtilého vraníka s rodokmenem po obyčejného valacha, jehož otce nikdo neznal. Generál však už byl příliš starý, aby nasedl na koně a vedl statečnou kavalérii osobně. Z výšky nejvyšší věže shlížel ve společnosti starého lékaře, jak se kavalérie šikuje. Proslulá taktika udeř a uteč, kterou už vévodové ze Chevalu prosazovali několik let, donesla korouhve s hnědým koněm na zeleném podkladu téměř vždy k vítězství. Ale tentokrát...Kdoví. Když se minule pokoušeli bojovat s Luciem, porazil je na hlavu.
"Drahý příteli, obávám se, že naši nepřátelé už jsou na obzoru." Hlas starého lékaře se chvěl.
Strachem, pomyslel si generál.
"Co jsou zač?"
"Mé oči mi už tak neslouží. Ale podívej, koně dole se plaší."
"Ať je okamžitě uklidní!" Páže, které slyšelo generálův rozkaz, seběhlo z věže.
Stvůry přiletěly až nad kavalérii a začaly vřeštět. Koně pod nimi šílely. Mnoho jezdců bylo vyhozeno ze sedla a následně ušlapáno. V tu chvíli ale zasáhli velitelé jednotlivých praporů. Kavalérie se rozestoupila a rozptýlila, čímž bylo takovým nehodám zabráněno. Několik lučištníků začalo na nestvůry vysoko na obloze střílet šípy. Jenže ty většinou nedolétly, a když ano, ani nestvůrám neublížily.
"Jak na ně máme útočit, když jsou tak vysoko?" znělo válečným polem.
"Nestvůr může být kolem padesáti," počítal generál, "a dokud neslétnou, nemohou nám ublížit."
Právě v tu chvíli se nestvůry rozdělily. Jedna polovina zůstala nad bitevním polem, druhá přelétla přes hradby do města. Měšťané na ně vyděšeně zíraly, nestvůry se je pokoušely rozpárat ostrými drápy.
"Okamžitě polovina vojska do města!" křičel generál. Další páže seběhlo dolů z věže.
"Drahý příteli, uklidni se, prosím," naléhal starý lékař.
"Dědek se zase něčeho bojí," pomyslel si.
"Vidíš, ty nestvůry popadly toho udatného bojovníka, vynesly do nebeské výšky a pak pustily!"
"Cože?!" Generál La Savant byl vyděšen, "za chvíli se musí unavit. Nic nedokáže..."
"Už jsme ztratili alespoň stovku jezdců."
"To snad ne, nějací zbabělci utíkají!"
Generál se mýlil. Byla to jen ta část kavalérie, která byla vybrána k tomu, aby bojovala s pololidmi ve městě.
"Pane generále, podívejte! Vidíte ten stříbrný blesk?" Lékařův hlas zněl poněkud zmateně.
"Jděte si odpočinout, drahý příteli, válka není pro někoho, jako jste vy."

"Ale, pane generále, to je jednorožec. Teď probodl tu nestvůru, viděl jste to?!"
"Prosím vás, nevykládejte mi tu pohád..." Generálovi vyrazil jednorožec dech. Jeho stříbrná srst zářila v ranním slunci a jeho chůze i pohyby, s nimiž ladně zabíjel létající harpyje, byly tak půvabné, že bylo jeho vojenské srdce pohnuto k slzám.
Celá kavalérie upřela oči na jednorožce a jeho jezdce - pannu. I ona máchala svým kopím. Létající obludy se vrhly na jednorožce jako můry na světlo. Mohlo jich být dvacet, přesto je jednorožec jednu po druhé zabíjel, aniž by sám utržil šrám na své překrásné bělostné srsti.
Šídlo nemohla uvěřit vlastním očím. Nestvůry, které by ji mohly jediným mávnutím oka zabít, ji snad ani neviděly. Upíraly své nenávistné oči na jednorožce. Svými drápy se pokoušely rozřezat jeho zázračnou bílou kůži. Ale jednorožcův roh je jedinou dokonale přesnou ranou srazil k zemi a ukončil jejich polovičatý život. A dívčino kopí bylo stejně smrtelné, přestože jej malířka a sochařka držela v rukou poprvé.
Kolem jásali jezdci na koních. Nestvůry, které tak snadno zahubily tolik jezdců a koní, neměly proti jedinému stříbrnému jednorožci a panně šanci. Jednorožec, jedoucí do města, dobíjel poslední zbytky náletu a jásající měšťané mu pod nohy házeli květy.
"Panna na hrad! Panna na hrad!" křičeli lidé a vedli Šídlo, jedoucí na jednorožci, k paláci.
Generál La Savant ji čekal v bráně paláce. Po jeho boku rozzářená tvář starého lékaře.
"Krásná panno! Přijela jsi v pravý čas, abys osvobodila vévodství Cheval. Jako zástupce vévody Erika tě vítám a zvu tě do paláce Chevalu. Bydli zde, jak dlouho chceš, tvé hrdinství bude po zásluze odměněno."
"A co já?" zeptal se sametovým hlasem jednorožec. Dav utichl.
"Ten kůň mluví!" vykřikl kdosi.
"Já nejsem kůň, já jsem jednorožec!"
"Ó nejlepší z koní," řekl generál La Savant, přestože mu pýcha na chevalské koně trhala srdce, "budeš ubytován v nejkrásnější stáji..."
"Já nechci stáj. Chci ložnici. Měkké polštáře!"
"Ale..."
"Já jsem vás zachránil od těch nestvůr. Chcete mně urazit?" Kouzlo, které měl jednorožec v hlase, způsobilo, že si ho každý okamžitě zamiloval.
"Ubytuji vás ve vévodových komnatách!"
"Děkuji. Pošlete také někoho, kdo by mne vyhřebelcoval."
"Jistě, pane." Generál si nebyl jistý, jestli se měl jednorožci klanět, radši to však udělal. Jednorožec se ladně mihl kolem a zamířil do paláce. Šídlo šla poslušně v závěsu.
Kája shlížel z jednoho z kopců, které obklopovaly město Kolzelení, na bitvu jednorožce a panny, jak ji později nazvali. Jeho kůň byl celý zpěněný, on sám vyčerpaný. Celou noc jel na koni a přece byl pomalejší než dívka a její jednorožec.
"Jsem hlupák," vytýkal sám sobě, "vzal jsem si koně mých rodičů a zpěnil jsem ho tak, že možná zchromne. A proč? Kvůli jedné rozmazlené holce! Sakra!"
A přece nemohl jinak. Otřel svému koni pot a vedouc ho za ohlávku, vydal se směrem k městu. Brána byla otevřena dokořán. Mladík provedl koně pod kamenným obloukem a vešel do města. Lidé tančili v ulicích a v celém městě. Nad městem se vznášel smích.
"Dneska se budou veselit a zítra budou truchlit pro mrtvé," pomyslel si. Byl jediným zachmuřeným člověkem v davu, a přestože se ho pokusila jistá dáma strhnout do kola, Kája ji odbyl. Kolem zněla hudba, když jeden z hudebníků vytáhl loutnu, dudy nebo nějaký jiný nástroj. Zpěv provázel Kájovu pochmurnou cestu.
Nechal koně ve stájích a vešel do vévodského paláce. Zeptal se nějakého sluhy na cestu do komnat panny, která právě zachránila město, a on ho tam rád odvedl.
Kája zaklepal na dveře.
"Dále,"ozvalo se.
Šídlo ležela elegantně rozvalena na posteli v růžových polštářích, vzduchem se vznášela vůně fialek. Ve zlatém rámu se lesklo zrcadlové sklo, na malém, úhledném stolku stála malá skleněná lahvička s parfémem. Avšak dívka, kterou byl zvyklý vídávat v obyčejných, špinavých šatech, jež nosili všichni v Nižším městě, se v krásných a nadýchaných růžových šatečkách, pomalovaná šminky jako šlechtična, vůbec nepodobala Šídlu.
"Šídlo, co se to s tebou stalo?" zeptal se Kája.
"Já se nejmenuji Šídlo, to je jméno dobré pro psa. Já jsem panna Mahulena."
"Co to plácáš? Já tě přece znám už deset let. Jak je možné, aby se z tebe stala nějaká Nána Mahulena za jedinou noc?"
"Neurážej mne, to si snad za svou odvahu, s níž jsem hrdinně čelila nestvůrám, nezasloužím."
"Podívej se na sebe? Ležíš tady v polštářích, kolem všechny ty drahocennosti... To ti připadá správné? A co slepice, co se pobíhají u vás po dvorku? Kdo jim bude sypat zrní, když ty jsi teď panna Mahulena?"
Na okamžik se jí v očích zaleskl strach, když si uvědomila, že chudinky slepičky zemřou hlady. Ten však rychle vystřídala překrásná vůně parfému.
"No nevoní to nádherně?" zeptala se.
"Vrať se se mnou domů, Šídlo. Přísahám ti, vezmu si tě a budeme žít šťastně..."
Mahulena se tajuplně uchichtla: "Ale to budeš muset, vesničane, bojovat o mou přízeň hned s několika šlechtici této země. Podívej se, kolik nabídek k sňatku mi přišlo..." Šídlo rozpřáhla rukama a vyhodila do vzduchu alespoň osm dopisů.
"Ale oni všichni milují jen pannu Mahulenu, já mám však rád Šídlo."
"Tak jsi ji jdi pohřbít! Šídlo je mrtvá. A kdo by o ni stál? O pouhou prostou děvečku, která každý den ráno jde nakrmit

husy, králíky a slepice? A pak dlouho vysedává nad hlínou, aby si vydělala na obživu? Ne, svět chce krásnou pannu na stříbrném jednorožci, která udatně poráží všechny nepřátele a vítězí..."
"Prober se, Šídlo, prosím. To ta stříbrná hříva ti oslepila oči. Podívej se na mě znovu, prosím! Ale očima té malé dívky, kterou miluji."
"Jdi pryč. Už tě nechci ani vidět. Zmiz mi z očí!"
Kája se uklonil a skutečně šel. Zanechal tam pannu Mahulenu v rozpacích, kterou nerozptýlila ani další dávka fialkového parfému.
19. kapitola
Ledová pevnost
Erik vyhlížel Richarda z okna. Čekal, kdy se kolem mihne černě oděná postava, aby jí vyběhl naproti a zachránil před pronásledováním. Erik totiž moc dobře věděl, co Richard zamýšlí udělat. Není se čemu divit, u obou se projevovala prudká severská nátura, i když u každého jinak. Když zahlédl černého muže, vyběhl ven a téměř se s ním srazil.
"Zabil jsi ji?" zeptal se okamžitě.
Richard se na něj vážně podíval: "Odpustil jsem jí."
"Takže jsi ji nezabil?"
"Zabil."
"Ale...já tomu nerozumím. Pojď rychle dovnitř."
Richard souhlasil. Následoval jej do zakouřeného hostince, kde tou dobou nebyla už ani noha.
"Měl by sis nechat vyčistit komín," poučoval hostinského Erik
Hospodský cosi zabručel a zvedl hlavu, aby Erikovi ukázal, co si o takovém návrhu myslí. Místo toho zděšeně zíral do Richardova obličeje:
"To je náš vévoda! Pán Richard..."
Richard ucukl překvapením. Nečekal, že ho někdo pozná, teď, když už nebyl ve svém třpytivém vévodském rouchu, bohatém na ozdoby a drahé látky, ale v prosté černé kutně. (Richard sám sobě někdy přiznával, že jeho vysoká vychrtlá postava vypadá v černém rouchu jako ztělesněná smrtka.)
"Pane Richarde, vy jste se vrátil? Jste živý nebo jen přízrak?"
Starý hostinský poklekl na kolena a políbil Richardovy boty.
"Dost, já už nejsem váš vévoda."
"Ne, vy jste pravý vévoda. O té huse, co teď sedí na vašem stolci, se nedá říci, že by byla vévodkyně."
"Nezapomeň, že urážíš mou rodinu!"
"S prominutím, vaše jasnosti, ale já vím, že ona je nehodna vaší rodiny a..."
Nechutná podlézavost, jíž hospodský projevoval, se Richardovi začal hnusit.
"Udělejte pro mě něco, člověče. Jsem zde na tajném poslání a byl bych velice nerad, kdyby se o mé přítomnosti někdo doslechl. Rozumíte?"
"Jistě, pane. Jsem zticha jako hrob. Na starého Arnošta je vždycky spolehnutí."
Richard si ho změřil podezíravým pohledem: "Doufám, že tohle vaši důvěryhodnost ještě posílí." Na podlahu před Richardovýma nohama dopadl zlaťák a hospodský se ho okamžitě zmocnil.
Richard si pohrdavě odfrkl, jak se znovu začaly projevovat staré vévodské způsoby. V doprovodu Erika odešel nahoru do pokojů, které Erik pronajal.
Hostinský přidal zlaťák do velkého pytle a změřil, že pytel už je plný do tři čtvrtě.
Pomyslel si: "Až bude pytel plný, pojedu na jih do Cheval a nakoupím pšenici. Jeden pytel zlatých za jeden pytel mouky. Nejlepší koupě široko daleko."
Eleonora čekala na Erika ve dveřích.
"Richarde!" vykřikl nadšeně a rozběhla se do jeho náruče, "moc jsme se báli, že tě už nikdy neuvidíme!"
Richard jen stěží dokázal zachovat rovnováhu, jak prudce do něj kráska narazila.
"Ale, ale!" vytknul jí, ale pak ji dokázal jen obejmout. Ona jeho objetí vroucně opětovala.

"No tak, mládeži!" vyrušil je Erik, "jsme na válečné výpravě, ne na líbánkách."
Richard i Eleonora oba dva zrudli.
"Snad si nemyslíš, že s ní něco mám," osočil se na Erika Richard, "je to služebnice Luciova."
"Uvažuj logicky, Eriku Cheval, on je můj vzdálený prasynovec. Jak já bych mohla s někým takovým..."
"Je mi to úplně jasné," pronesl Erik s úsměvem na rtech i v očích.
Richard po něm vrhl vražedný pohled a nabídl Eleonoře rámě, aby ji doprovodil do jejího pokoje. V tu chvíli ze zdola uslyšeli prudké otevření dveří.
"Hej, hospodský," ozvalo se, "máš tu nějaké cizince?"
"Ne, pane dráb, nikoho."
"Jistě se ti už doslechlo, že naše milovaná vévodkyně Markyta byla podle zavražděna. Než prošetříme zdejší, chci napřed zjistit, kdo je tu ubytovaný."
"Nikdo, můj pane. Vůbec nikdo. Je tu vymeteno, jako už vlastně třetím měsícem. Poslední návštěva se tu zdržela půl dne a vypila dva korbely. Velice prodělávám."
"Snad by ti těchto pár zlatých mohlo zlepšit paměť."
"Děkuji uctivě, můj pane. Doslechl jsem se, že v konkurenčním hostinci u jezera je cizinců, jak naseto. Měli byste začít právě tam."
"Jistě, už jsme tam někoho poslali. A dej si pozor na krk, jestli jsi mi lhal."

"Jistě, pane, služebník, pane."
"Nezkoušej to na mně, ty bečko sádla. Pozdrav pánbůh."
"Na shledanou!"
Bylo slyšet funění, jak hostinský spěchal do schodů. Když je spatřil stát v chodbě, zděsil se.
"Můj pane, ve jménu vašeho a mého života musíte odtud okamžitě odejít! Oni se vrátí."
"Rozumím. Jsi dobrý člověk, hostinský. Jednou se ti odměním."
"Děkuji, pane. Koně jsou připravené ve stáji. Odjeďte z města na jih do Chevalu. Slyšel jsem, že se tam konečně vzbouřili proti falešném bohu a Ledové pevnosti. To je vaše jediná šance, teď když jste zabil svoji tetu."
Richard spatřil jeho soucitný pohled: "Děkuji, hostinský. Okamžitě odjíždíme. Rychle!"
Jeho dva společníci nepotřebovali povzbuzovat, aby spěchali. Rychle si sbalili to něco málo oblečení, co měli a následovali hostinského do stájí. Richard se raději ujistil, zda na jeho koni stále ještě visí zástava od jednorožce. Opatrně ji sňal z koňského hřbetu a podal ji hospodskému.
"Pečlivě tuto zástavu opatruj. Tam, kam jedeme, ji už nebudu potřebovat. Ale jednoho dne se pro ni vrátím."
"Udělám to, pane." Hospodský vycouval ze stájí, poklonil se Richardovi a odešel.
"Je čas změnit místo našeho působení, přátelé," řekl Richard ke svým společníkům.
"To jistě," ozval se posměšný hlas, který nepatřil ani jednomu z nich. Do stájí vstoupil muž v uniformě vévodových osobních strážců.
"Mělo mě to napadnout, že na nás budou tady dole ve stáji očekávat. Ustup, člověče, je-li ti život milý, protože stojíš před strašlivým Richardem Le Graine, bývalým vévodou tohoto kraje." Richardův hlas nezněl výhrůžně, spíš unaveně.
"To já přece vím, můj vévodo," odpověděl muž, "ale za mnou stojí Nový kruh, který vám zabrání dotknout se vašich čarodějnických sil."
"Ustup mi z cesty."
"Je mi líto, pane. Zatýkám vás pro vraždu paní Markyty Le Graine."
Richard sáhl po svém Dechu, aby tomuto obyčejnému človíčkovi daroval smrt. Jenže k jeho hrůze to nešlo. Dech byl mimo jeho dosah.
"Můj vévodo, budete nyní toho srdce, vy i vaši přátelé, a vyvedete své koně ze stáje a dobrovolně se vzdáte svaté armádě boha Lucia? Upozorňuji vás, že útěk je ve vašem postavení nemožný."
Eleonora zbledla jako stěna a rovněž tak Erik. Oba dva otočili hlavy k Richardovi. Ten pomalu svěsil hlavu a odevzdaně prohlásil:
"Zřejmě opravdu není jiné východisko. Popravíte nás?"
"Ne, můj vévodo. Nový Dům projevil zájem ve vaší věci."
Richard si vzpomněl, že kdysi slyšel, že si Lucius své pevnosti říká provokativně Nový Dům.
"To je tedy ještě horší," prohlásil Richard. Sesedl ze svého koně a přivázal jej ke kůlu. Znovu se pokusil dotknout se Dechu a znovu byl neúspěšný. Do stájí vniklo několik ozbrojenců, kteří uchopili Richarda jako vězně. Ten jim však pohybem ruky naznačil, že je schopný jít sám i bez jejich pomoci. Vyvedli je před stáje, kde čekala trojice nestvůr - napůl orlů, napůl lidí. Byly to komické věcičky, které v lecčems připomínaly pštrosa. Jejich tělo bylo tělo vskutku velkého orla. Dlouhé nožičky byly lidské a komickým dojmem působil i pomíchaný obličej, kde se tísnil zobák, ústa, lidské i dravčí oči. Richardovi šla při pohledu na zohavenost těch bytostí hrůza po zádech.
"Odnesou vás do Nového Domu," řekl muž, který je zajal.
"To snad ne?! Na těchto pokřivencích mám létat?" děsil se Richard.
"Ne, vy budete sedět a on létat, můj vévodo."
Richard se začal vzpírat, když jeho vychrtlé tělo nějaký silák zvedl do vzduchu a vysadil na hřbet podivného křížence. Ten cosi zakrákoral hlubokým hrdelním basem orlů. Richard se pokusil slézt dřív, než orel vzlétl a podařilo se mu to. Kapitán stráží ho nařídil svázat a omráčit. Přestože Richard odmítal, zoufale se bránil, jeho rozkaz byl splněn. Ve chvíli, kdy jeho vědomí odplulo dost daleko do říše snů, aby se už nezajímalo o skutečnost, nevěděl, co se stalo s jeho přáteli. A popravdě řečeno, v tu chvíli ho to ani příliš nezajímalo.
Pamatoval si mlhavě, že se probral na malý okamžik nad nějakou masivní a neuvěřitelně vysokou budovou, zasazenou v samotné skále uprostřed nekonečného ledu. Nevěděl, jak daleko na severu se octl, věděl však, že není na světě nebo v Říši někoho, kdo by překročil hory Le Graine a podal zprávu o tom, co je na druhé straně. I kdyby odtud hrozilo Říši bezprostřední nebezpečí, nekonečná ledová pole byla dostatečnou překážkou. Ve výšce, kde se s orlem vznášeli, byla neuvěřitelná zima a Richard jen díky životu, který strávil na ledovém hradě Le Graine, kam nikdy nezavítá slunce, přemohl spalující chlad a byl svědkem toho, jak ho rozvazují podivní služebníci, lidé křížení s tygrem, a spolu s jeho přáteli v bezvědomí ho odnáší někam dolů, dovnitř citadely.
Uvnitř podivné stavby panovalo až tropické vedro. Takové počasí nastávalo v nejparnějších měsících v Acieru, ne však v jeho ledovém vévodství. A pak pochopil tu souvislost. Lucius, snažíc vysmívat se Moudrým, vlastně napodobuje to, co měli Moudří už celé věky. Například Dům, Kruh atd. Ale Dům leží v mírném klimatu vévodství Acier, teplá léta a sychravé zimy. Vlhký vzduch velice připomínal tuto krásnou zemi, jen jediná věc chyběla, svěží vánek. Ta by z tropického vedra udělala ráj.
Vzpomněl si, jak ho odvedli do malé místnosti. Byla čistá a dokonce sem i svítilo sluníčko. Kromě jediného stolu a dvou židlí zde však nebylo zhola nic.
"Tohle bude tvoje vězení."
Nepamatoval si, co odpověděl. Posadili ho na jednu z těch židlí a řekli mu, aby sledoval drahokam, který ležel na stole. Richard tehdy na chvíli zaváhal, ale pak mu nějaký otrok násilím sklonil hlavu k diamantu. Když Richard rozpoznal jeho zlověstné světlo, bylo už pozdě. Poznal s děsivou jistotou artefakt zvaný Trn bolesti, jeden z nejstarších pozůstatků

dob, kdy Moudří vyslýchali královy nepřátele.
Před Richardem se objevila šarlatová mlha, ze které vystoupila dívka ve velice sporém odění. Když se Richardův zrak zaostřil, poznal, že to není nikdo jiný než Šarlota. Byla stejně krásná, jako když se tenkráte před lety ucházel o její ruku.
"Co tu děláš, Šarloto?" Jeho hlas zněl zmateně.
"Žiji tu v harému," pronesla nadšeně, "jsem oblíbenkyní pána Lucia."
Richarda její odpověď usadila.
"Život zde je zvláštní, jako nikde jinde na světě, už se tam nechci vrátit," uvažovala. "A co ty?"
"Já nevím."
"Ty nevíš, jestli tu chceš zůstat?"
"Já ani nevím, kde jsem. Právě teď jsem měl dojem, že mě nutí zírat do Trnu bolesti."
"Takovou věc neznám," zamračila se Šarlota, tvář se jí však vzápětí rozjasnila, vytáhla zrcadlo a začala si upravovat vlasy.
"Myslíš, že jsem hezká?"
"Samozřejmě," odpověděl okamžitě Richard.
"Hezčí než ta cuchta, co jsi s ní cestoval?"
"Ty myslíš Eleonoru?"
"Tys jich snad měl víc?"
"Ne. Poslouchej mně, já nejsem ten správný, kdo by mohl posoudit."
Šarlota se zatvářila uraženě. Z rudé mlhy vystoupila další postava. Byla stejně spoře oděná a Richard poznal krásnou paní Eleonoru.
"Tak jí to řekni, že už miluješ jen mne!" nařídila.
"Ale já..."
"Vyškrábu ti oči!" rozkřičela se Šarlota a skočila na Richarda, aby splnila, co právě řekla.
"Klidně si ho dej k obědu," poznamenala Eleonora a rozběhla se mlhou k místu, kde stál muž se zlatou maskou slunce.
"Lucius!" Do jeho srdce se zaryl ostrý trn bolesti, když spatřil, jak ji ten muž líbá. A přitom ta tvář měla podobu někoho, kdo byl Richardovi blízký. Jen nedokázal rozeznat koho.
Náhle se obraz rozplynul. Znovu ho obklopila růžová mlha, ze které se vynořil starý vévoda Cheval. Ve tváři měl rysy obou svých dětí a byl velice rozzuřený. Daleko v mlze spatřil Šarlotu.
"Vidíš ji?!" křičel starý vévoda a vrazil Richardovi takovou, že bezmála spadl ze židle.
"Ale já..."
"Víš, proč tak brečí? Vzpomínáš si na tu svou "mandragoru"?!"
"Ale já..."
"Chceš popřít, že jsi jí dal ten jed!"
"Ne, to bych si..."
"Buď zticha, ty kříženče osla a zajíce."
Richard tak učinil, protože tváří v tvář razantnímu vévodovi neměl šanci.
"To, že jsi mne otrávil, je už tak špatné. Mohl jsem zemřít na bitevním poli. Ale že jsi donutil ji, aby mně otrávila, to je nejčernější čin ze všech!"
"Já vím," řekl Richard. Jeho hlas zněl vyrovnaně.
Starý vévoda na něj vrhl udivený pohled.
"Vy už jste mrtvý, pane vévodo, a já se už o mrtvé nezajímám a ocenil bych, kdyby to bylo oboustranné."
Vévoda na něj zíral. Šarlota daleko v mlze vzlykala.
"Já se nestydím za to, co jsem udělal, udělal bych to znova, i kdybych to mohl změnit."
"Ty nelituješ?!"
"Ani trochu." Tohle byla pravda, Richard nikdy nelitoval ani jediné vteřinky svého života.
Postavy se rozplynuly a Richard dostal vteřinku, okamžik, v němž byl sám a mohl myslet.
"Není pochyb o tom, že jsem chycen v Trnu bolesti," pomyslel si, "jen kdybych věděl, jak se z toho dostat." Ve skutečném světě stačilo odvrátit oči nebo si před ně dát ruku, ale chycen v pasti nemohl dělat nic.
Přece však byla jedna možnost. Richard si na ni vzpomněl těsně předtím, než se z mlhy vynořil další obraz. Přinutit krystal, aby se roztříštil. Roztříštil bolestí, kterou Richard nepřijme.
Z mlhy vyšli Moudří. Bylo jich všech dvanáct, každý ve své kutně, s přísným výrazem v obličejem. Obklopili ho.
"Opíjel ses vínem a marnil čas, který jsme drahocenně zaplatili krví!" řekl ten, v němž Richard poznal nejstaršího z Kruhu - Řehoře.
"A co děláš teď? Jen intrikuješ proti Luciovi, nezachraňuješ Říši." Hlas patřil Šimonovi, kterého si Richard nejvíce vážil.
Ve svém klidu, který se rozhodl zaujmout ke všemu, co mu ukáže Trn, nebylo místo pro sentiment nebo lítost.
Nechal Moudré mluvit, až jim konečně došly argumenty, jimiž by mohli Richarda nadále osočovat.
"To jsem rád, že mne také pustíte ke slovu," řekl klidně Richard, aniž by hnul brvou. Bolest, kterou měl cítit po jejich obvinění, necítil. Ne teď, když na tom záležel jeho život. Netušil, jak dlouho je bezbranný a zírá do kusu kamene, ale věděl, že je uprostřed bašty jeho nepřátel. A možná jediná vteřinka může rozhodnout o životě nebo smrti jeho přátel.
"Můj život patří jenom a jenom mně samotnému a nikdo nemá právo mi vykládat, jak s ním mám nakládat." Jediné slovo a veškerá bolest, kterou mohl cítit, zmizela. Růžová mlha se rozplynula, proniklo jí bílé světlo. Richard znenadání zjistil, že sedí v malé místnosti, na stole leží obyčejný kámen, bez jakéhokoliv lesku. Holé stěny působily děsivou bezútěšností.
"Tak jsem se dostal z vězení do vězení," pomyslel si.

Místnost neměla okna. Veškeré světlo tu poskytovala miska s podivnými světélkujícími nerosty, ležící na stoly. Richard se jí zmocnil a s její pomocí došel ke dveřím. Jeho překvapení vzrostlo, když zjistil, že se dveře nikdo neobtěžoval zavřít. Zřejmě nečekali, že by bylo možné vymanit se zrádnému Trnu.
Otevřel dveře. Chodba byla osvícená podstatně lépe než jeho pokoj. Rozhlédl se po chodbě a spatřil jen jednoho vyděšeného kněze ve zlatofialovém. V Richardovi se vzedmula vlna hrdinství. Vzal svou misku a praštil s ní vyděšeného starého kněze přes hlavu, takže nestačil ani vykřiknout. Richard ho zatáhl do svého pokoje a rychle si vyměnil černou kutnu za zlatofialovou. Když vyšel znovu ven, vypadal jako kněz boha Lucia.
Na chodbě potkal poloještěra poločlověka. Zeptal se ho na cestu do vězení. Ještěr ho dlouho pozoroval, pak ukázal doleva.
"Budeš tak laskavý, bratře, a doprovodíš mne?"
Richard si připadal jako tajný agent, když ho podivná bytost vedla dolů do podzemí.
"Hledám konkrétní vězně," řekl Richard, když mu ještěr ukázal dlouhou chodbu.
Ještěr cosi zasyčel. Richard se tomu ani nepokoušel rozumět.
"Tedy myslím zrádce Erika Cheval, kacířku Šarlotu Cheval a paní Eleonoru."
Ještěr ho znovu chvíli pozoroval, pak ho odvedl ke schodišti a zdolali společně několik dalších poschodí. Dlouhou chodbou ho pak odvedl k dlouhé jeskyni, která v této podivné stavbě vypadala podivně přírodně.
Ještěr podal Richardovi pochodeň.
"Ty se mnou nejdeš?" zeptal se tušíc zradu.
Ještěr zavrtěl hlavou.
"Tak si tu třeba shnij!"
Richard se s povzdechem vydal do nitra kobky. Za sebou uslyšel vrznutí a následně cvaknutí. Okamžitě se vrátil, ale cestu ven blokovala mříž.
"Sakra!" zaklel si Richard.
"Je tam někdo?" Hlas, který slyšel, byl ženský a důvěrně známý. Richard věděl, že tak mluví jen paní Eleonora. Její hlas měl v sobě cosi hladivě sametového.
"Eliško!" zakřičel do hloubi jeskyně.
"Richarde!" Výkřik byl stejně vzrušený jako jeho.
Richard okamžitě popadl pochodeň a vydal se do hloubi jeskyně. Ke zdi zde byly přikované čtyři postavy. Ty tři bylo ve světle pochodně možno snadno rozpoznat. Byl to Erik, Šarlota a Eleonora. Obrys poslední postavy byl odkryt jen částečně. Když se Richard přiblížil, oči mu málem vypadly z důlku. Připoután ke zdi, seděl, ztracen v myšlenkách, Erik.
Když spatřil Richardův udivený obličej, vyděsil se také:
"Jak se sem dostal..., chci říct, jak to, že tě nepřikovali...a proč máš na sobě roucho kněží..."
"Moc otázek najednou. Napřed mi pověz, co tu děláš ty. A proč máš na sobě černou kutnu Moudrých?"
"Navlékli mi ji, když se rozhodli, že moje veleotcovské roucho je rouhání ke svaté církvi Luciově. A jestli jde o to ostatní, tak mně unesly Luciovy bestie."
"Pověz, co se děje ve Hnízdě? Přepadly ho stvůry?"
"Ne, zatím ne."
"Výborně. Na to ještě nejsem připravený. Ach, Šarloto, chudinko. Co ti to udělali?"
Šarlota byla ještě menší, hubenější a drobnější, než jak jsi ji pamatoval. V jejích očích však bylo bezmála šílenství.
"Richarde, já jim nikdy neuvěřila, že jsi zemřel!" zašeptala.
Moudrý sevřel její hlavu a pohlédl do zoufalých očí.
"Přišel jsem tě osvobodit, Šarloto!"
"Já se, Richarde, nikdy nestanu tvojí ženou. Vstoupila jsem do kláštera a..."
"Mlč, ty husičko."
"Je to pravda, Richarde. Má sestra se skutečně předtím, než ji odnesli sem, stala jeptiškou." Erikův hlas zněl tvrdě jako skála a přesně tak i Richarda zasáhl. Věděl, že Šarlotu nemiluje a nikdy nemiloval. Richard sklopil oči plné bolesti, aby je nespatřil komtesin vyděšený zrak.
"Co je to za dojemné scény?!" ozval se hrubě pěvec, "Richarde, okamžitě najdi něco, čím přesekneš ty řetězy." Richard se okamžitě rozhlédl po okolí a nakonec na druhé stěně jeskyně objevil svazek klíčů.
"To je neuvěřitelné. Někdo tu nechal klíče od okovů," posmíval se Richard.
"Ale tady není vězením mříž nebo železo," odpovídal Medard hbitě, "uvědom si, že dostat se odsud znamená překonat míle nekonečného ledu."
"Myslím, že mně prozatím stačí dostat se odtud. Tak nemel a raději nastav okovy tak, abych je mohl odemknout."
Všichni čtyři vězni si masírovali zápěstí, když je ze tmy kdosi oslovil:
"Richarde Le Graine, musím s vámi mluvit o velice závažných věcech!"
Richard se překvapeně otočil. Za ním stál muž s vlčími tesáky, porostlý mnohem hustší kožešinou, než jakou Richard pokládal u lidských bytostí za možné.
"Richarde, uteč, to je Pán vlků!" vykřikla Šarlota a vrhla se mezi oba muže.
"Ubohá trosko," oslovil ji tvor.
"O co tu jde? Kdo jsi?"
"Jsem bratr Albín, Moudrý, člen Kruhu a Domu."
Richardovi poklesla čelist. Zíral na vlčí zrůdu, zohavenou tak, že ani té nejotrlejší ženě by nemohl připadat krásný. A on o sobě tvrdí, že je Moudrým.
"Zrádče! Jen si to přiznej, zrádče!" vytkl mu do očí Richard.

"Já a zrádce? A co ještě? Vrah, násilník, intrikán? Podívej se na sebe, pane Richarde, zameť si před vlastním prahem, až teprve potom suď druhé."
Richard pocítil touhu mu plivnout do očí.
"Co máte v plánu, ty a tví prašiví bratři?" zeptal se.
"Původně nás velice vylekal tvůj únik z vězení a rozbití Trnu. Nepočítali jsme, že se utkáme se skutečně plnohodnotným Moudrým. Rozhodli jsme se, že tebe a tvé přátele navždy vymažeme z dějin, které píšeme pro příští časy. Ale Lucius se rozhodl, že ti máme dát ještě jednu šanci. Rozmysli se dobře, bratře Richarde."
"Odstup ode mě, nestvůro! To je to, co mi nabízíte? Stát se napůl zvířetem?"
"Uvažuj rozumně. Ti lidé, kteří propleteni se zvířetem, ztratili sami sebe, byli pouhé pokusy. Ale tohle je vyšší forma života. Získáš neuvěřitelnou energii. Snaž se to pochopit. Tu sílu, která proudí tělem - to je život!"
Richard pozvedl bradu: "A co mi nabízí Lucius kromě znetvoření?"
"Tebe není možné zkřížit, Richarde. Tvůj Dech by se postavil živé síle, kterou by do tebe mohl Lucius dostat. Když se to tak vezme, jsi nepoužitelný pro spoustu věcí, ale na druhou, zvláštnost tvého Dechu tě předurčuje k velkým věcem. Lucius ti nabízí život a lásku svých bratří."
"Děkuji, ale to není zrovna to, po čem toužím."
"My víme, po čem toužíš: po životním ideálu, který bys mohl následovat. My ti ho dáme!"
"Já už ho mám. Zachránit Říši!"
"Ale bratře Richarde, to je možné, že máš ideál, ale ty za ním nejdeš. Či si snad myslíš, že když vyvoláš válku proti Luciovi, zachráníš Říši."
"Vy parchanti! To vy jste probudili síly, které zničí Říši."
"Zničí ji, aby mohla vzniknout nová a lepší."
"Ve které bude Lucius králem."
"Ano. A zároveň bohem. Ale my, co víme, že je stále jen člověk, budeme mít vysoké postavení."
"To vám jde o moc? Moudrým?"
"Moudří jsou minulost. Už jsi na světě jen ty sám - samojediný Moudrý. Co myslíš, zastaví se kvůli tomu dějiny?"
"Ne, ale já nechápu, jak je možné, aby jste měli tak nízké ambice."
"Tak o to tady jde, bratře Richarde? Ty sám toužíš po absolutní moci v nové Říši? Proto bojuješ proti Luciovi?"
"Ne! Jak to vůbec můžeš vypustit z úst nebo čenichu, nebo co to máš!"
"Bratře, my ti nabízíme otevřenou náruč. Zapomeň na světskou slávu a služ umění Dechu, což je jediný pravý účel Moudrých na zemi. Nic přece není bezúčelné, ale proč by tedy Moudří existovali i před vznikem Říše, když Řehoř a ti ostatní tvrdí, že účelem Moudrých je sloužit Říši?"
"Hubert! A co Hubert! S tím jste se také neshodli v otázkách vyššího smyslu?"
"Hubert, nebohý Hubert. Měl odejít s námi. Byl to jeden z těch několika, kteří pochybovali o správném vedení starého Řehoře. Ale chyběla mu rozhodnost!"
"A to byl ten důvod, proč teď stojí jako solný sloup v Kruhové místnosti?!"
"Musíme přiznat, že jsme tušili, že se moc kouzla pokusí za každou cenu oddálit. A jejich byla skutečně jediná možnost, jak zasáhnout proti zelenému krystalu. Ale za třičtvrtě roku se jejich těla zhroutí a jejich oběť bude k ničemu."
"Vy to kouzlo nedokážete zastavit?"
"Ne, bratře. Sílu mu nedodáváme my, ale jiná bytost vně náš svět. S poslední ranou se dostane na náš svět a zničí poslední zbytky Říše."
"A co když tu bytost neovládnete?"
Moudrý pokrčil rameny: "Tak zničí svět."
"A to vy chcete riskovat?!"
"My jsme silnější, než si myslíš. Naše šance na prohru je velmi malá."
"Probuď se, příteli. Býval jsi Moudrým, uvědom si, že následky tvého chování ovlivní svět. Apeluji na tebe ve jménu lidství..."
"Richarde Le Graine," zněl přísný hlas, "ty nám budeš kázat o lidství a morálce? Ty, který jsi vraždil tím nejstrašnější způsobem. Zapálil jsi město Stříbropěnní, v jehož požáru zahynulo nespočetně lidí. Ve svém vévodství jsi lid nutil pracovat v dolech, které hrozily bezprostředně zřícením! A pak dokonce i paní Eleonoru, které Lucius vrátil život. Ty všechny máš na svědomí. Jestli se s tím shoduje tvá představa cti, představa rytíře Říše, kterým se zřejmě snažíš být, docela rozhodně ne."
Sledoval Richardův rudý obličej, skřípějící zuby a sevřené pěsti.
"A co uděláš teď? Rozpáráš mě tím svým mečem, co ti visí za pasem?"
Richard zuřil. Natáhl se ke svému Dechu a pocítil, že se mu povedlo protrhnout bariéru, kterou mezi něj a jeho Dech postavil nový Kruh. Ve svém vzteku si však neuvědomil, že jeho Dech je nedostupný. Co však bylo dostupné, byla zvláštní složka jeho Dechu, jeho talent. Byla to černočerná síla, ze které páchla smrt. Uchopil tuto sílu a mrštil jí proti Moudrému, který se mu posmíval. Ucítil, jak se slabá dušička chvěje, jak přiletěla temná moc jeho talentu a zahalila ho do pláště smrti.
Moudrý se s nanejvýš překvapeným výrazem zhroutil na zem mrtvý.
"Richarde," vykřikl Medard s hrůzou ve tváři. Přiběhl k Richardovi a prudce ho otočil.
"Richarde, potlač tu sílu, Richarde, prosím!" Medardův hlas zněl vyděšeně. Pomalu odstupoval od Richarda. V očích bývalého vévody plála smrt. Eleonora, která se odvážila Richardovi pohledět do očí, vykřikla hrůzou.
Richard se začal smát. Jeho smích byl poněkud šílený, ale přešel v pištění, křik, který pronikal stěnami.
"Musíme odsud utéct!" křičel Medard, "Richard se právě rozhodl, že nám tuhle budovu shodí na hlavu."

" Co se děje...Jak to víš?" ptal se podezřívavě Erik.
"Podívejte se mu do očí. Vyvolává smrt, aby zničila všechno živé. A tenhle dům je postaven za pomoci Luciovy magie života. Nezbude z toho víc, než pár prken."
"Kolik máme času?" ptala se Šarlota.
"Asi deset minut," řekl Medard.
"Můj bože! Tak to se pomodlíme a počkáme, až nás to tu zasype," vzlykla nepříliš šťastně Eleonora.
"Ještě není všem dnům konec. Jestli ho donutíme, aby přestal pištět, může nás odsud odnést."
"Richarde, prober se!" Erik se rozhodl k velice odvážnému kroku. Přišel k Richardovi a silně ho udeřil.
"Ty blázne! Zabije tě mrknutím oka. Má záchvat. Možná už zešílel," křičel Medard, ale Erik ho neposlouchal. Praštil Richarda znova a nakonec mu vrazil takovou ránu, že Richard odletěl a padl do bezvědomí.
"A jsme ztracení!" vykřikl Medard zoufale, když spatřil Richarda v bezvědomí.
"Šarloto, vodu, rychle."
Richardova vyvolená donesla šálek s vodou. Erik ji hbitě stříkl Richardovi do obličeje.
"Richarde, prober se."
Richard zvedl hlavu a nechápavě se podíval na jeho přátele kolem.
"Co se stalo?" divil se.
"Richarde, dokážeš nás odsud přenést na bezpečnější místo?" řekl Medard, ale jeho hlas přehlušil proud padajících kamenů, který zavalil chodbu s mříží. Musel to opakovat.
"Přenést... To jako myslíš, jednou tady, jindy tam?"
"Ano. Ty jsi to nikdy nezkoušel?"
"Já si nejsem jistý, že to pomocí Dechu vůbec jde."
"Slyšel jsem jednoho Moudrého, říkal jsem ti přece, že jsem už byl v Domě ve Svatém městě?"
"Snad. Už se moc dobře nepamatuji. Co říkal ten Moudrý?"
"Že prý stačí si představit místo, kam se potřebuješ dostat, shromáždit všechny, které chceš přenést, tak, aby se drželi za ruce a pak už zbytek obstará Dech."
"Ale Medarde, já jsem velice unavený. Bude mě to stát život, jestli se mi povede to všechno provést."
"Musím tě, Richarde, informovat, že jestli to neuděláš, za chvíli nás všechny zabije padající kámen. A víš proč? Kvůli tobě!"
"Ale já..."
"Mlč, tvá slova zavání zbabělstvím."
"Dost, žádný uzpívaný tatrman mně, vévodovi Le Graine, nebude vytýkat zbabělost. Chyťte se za ruce, přátelé. Kam byste si přáli přenést?"
Richardova slova následoval potlesk. Všichni se chytili za ruce.
"Kam, sakra, chcete přenést?" ptal se Richard.
"Já myslím, že bychom mohli navštívit třeba..." nastínil Medard.
"Dům, Dům Moudrých! To je ono!" řekl Erik.
"To je divné, já myslela na totéž," namítla Eleonora.
"Já také!" divila se Šarlota.
"Já nechci do Domu," řekl Richard. "Myslete radši na královské nádvoří, zrovna tam, kde je teď moje nová socha."
"Ta socha patří Luciovi!" namítl Medard.
"Ale já jsem jí dal podobu."
"Tak rychle. Myslíte všichni na to nádvoří dost pevně? Dobrá. Začínáme." Richard uvolnil svůj dech a okamžitě poznal, že to nebude stačit. Zemře zbytečně. Najednou ucítil sílu, která se k němu přidala. Cizí Dech je zvedl a oni společně letěli černou tmou. Nakonec prolétli světlem a ocitli se v....Domě Moudrých!
Trojice bývalých Moudrých seděla v nové kruhové místnosti v novém Domě. Každý by si mohl všimnout, že na nich něco nebylo v pořádku. Jeden měl nepřirozeně dlouhý nos, druhý zase zaječí uši. Všichni dohromady vypadali kuriózně, protože přes svou ohavnost seděli s pýchou anglických lordů.
"Musíme okamžitě uprchnout. Stavba už to dlouho nevydrží."
"Bratr Richard musel zešílet."
"Zabil bratra Albína! To je snad dostatečná obžaloba. Příště ho už rovnou zabijeme."
"Vy se tu vybavujete, jako byste seděli na pláži. Za chvíli se nám střecha zřítí na hlavu."
"Musíme se postarat o pána Lucia."
"Ne, ten se o sebe postaral sám. Přeneseme se na hrad Le Graine? Slyšel jsem, že Richard zabil tu hroznou bábu, co se tam snažila vládnout."
"Výborný nápad. Soustřeďte se."
Trojice se uchopila za ruce a vytvořila kruh. Za chvilku se objevil jasný a ostrý záblesk světla. Když zhasl, byla trojice pryč.
Nová, krásná budova, která se svým názvem vysmívala prastarému Domu, se řítila do záhuby. Vysoké věže se hroutily, jako by byly z másla. Teplý vzduch, který byl uvnitř Domu, se prudce smísil s ledově chladným venku a vzápětí teplé trosky Domu pokryla jinovatka. Za dva roky by už nikdo nepoznal, kde uprostřed ledního pole stála budova, která tolik ovlivnila dějiny Říše.
20. kapitola
Vize smrti
Richard se podezřívavě rozhlédl: "Tohle že je nádvoří královského hradu?!" Ostatní se rozhlédli.

"Kde to jsme?" divila se Eleonora.
"Tohle je Dům Moudrých," řekl Medard a Richard nedokázal přeslechnout slabý uspokojený tón v jeho hlase.
"Přiznejte se, komu uklouzly myšlenky?"
"Já ne, celou dobu jsem myslel na tvoji sochu!" řekl Erik.
"Richarde, chci se umýt a mám hlad!" zanaříkala Šarlota.
"Když už jsme v Domě, předvedu vám zázraky, které Dům poskytuje. Pojďte za mnou."
Richard je odvedl do lázně. Sál byl plný páry a voda byla teplá právě tak akorát. Šarlota se nezajímala o to, zdali dodrží všechny mravy a skočila nahá do vody.
"Šarloto!" zakřičel Erik.
"No co? Chci se koupat. Tak vypadněte. Za dvě hodiny vás sem pustím."
"Tak jděte," pobídla je Eleonora a začala se také svlékat. "Já tady zůstanu s Šarlotou."
Tři chlapi téměř utekli z místnosti. Chvíli poslouchali za dveřmi, odkud slyšeli ženský smích a stříkání vody.
Pak je Richard odvedl do jídelny.
"Ani si neumíš představit, jaký já mám hlad," spustil Erik.
"Ještě před chvílí jsme byli v rozpadající se pevnosti a ty myslíš na jídlo!" obvinil ho Medard.
"Ale no tak, pane pěvče. Jíst přece musíme všichni. Abych se přiznal, sám mám hlad, že bych okusoval hřebíky," doznal se Richard, "počkejte tu. Co byste si dali k jídlu?"
"Nemyslel jsem, že mám chuť na nějaké určité jídlo. Stačila by voda a chleba."
Richard pokrčil na Erikovu objednávku rameny a obrátil se k Medardovi.
"Docela bych si dal labutí jazýčky ve smetanové omáčce. A brambory po Krkavčím. A jako moučník trochu vanilkového prášku na pudinku." Medardovo přání bylo poněkud neobvyklé, Richard však také pokrčil rameny.
"Ty tu máš labutí jazýčky?" divil se Erik, "to nevím, jestli něco takového by si král dokázal pořídit na slavnostní hostinu..."
"Tenhle Dům je nejdokonalejší dílo Moudrých. Tady není nic nemožné. Tady člověk dokonce ani nestárne."
"Hezký kousek," poznamenal Erik a pohlédl na Medarda, zatímco Richard odběhl pro slíbené jídlo.
"Ty jsi věděl, že si můžeš poručit labutí jazýčky?"
"Už jsem tu jednou byl. Mám jisté podvědomí o zázracích tohoto místa. Nemyslíš, že je tohle místo úžasné. Tvořily ho celé generace."
"A kde jsou jeho obyvatelé?" ptal se Erik.

"Něco ti poradím, jestli nechceš Richarda ranit, pak tuhle otázku před ním nevyslovuj."
"Proč?"
"Protože obyvatelé tohoto Domu byli Moudří, kteří Richarda učili po všechna ta léta, kdy zmizel ze světa. Jsou teď už téměř mrtví."
"Téměř? Všichni?"
"Jen Richard ne. Mám pocit, že si to vyčítá, když oni zachraňují svět, zatímco on může jen bloudit po světě a hledat neexistující."
Erik se na Medarda podezřívavě podíval.
"Víš toho nějak moc, pěvče. To je podezřelé."
"Ale no tak. Nebuď paranoidní."
"Pěvče, mám pocit, že ti nejde věřit. Vůbec jsi nevypadal jako vězeň, když nás tam uvěznili. To, co máš na sobě, jsou sice hadry, ale jsou čisté, to není oblečení vězňů. Nevěřím ti ani slovo, které vypustíš z úst. Možná, že jsi jeden z Luciových služebníků."
"Eriku Cheval, to, z čeho mne podezíráš, je směšné!"
"Možná."
Richard se zrovna vymotal z kuchyně a nesl v rukou tři talíře. Na jednom byl obyčejný chléb, na druhém podivná směs, která připomínala jídlo šlechty, na Richardově talíři pak velký opečený bramborák.
Richard se vzápětí vrátil i se skleničkami. Medardovi přinesl i slíbený dezert. Richard se pustil do jídla s vervou dravců, Medard jen tak okusoval, Erik hleděl strnule na okoralý krajíc chleba a sklenici vody.
"O čem jste se to tu bavili?" ptal se Richard s plnými ústy.
"O ničem," řekl Erik.
"Vévoda Erik mě podezříval, že jsem se spřáhl s Luciem," odpověděl Medard se smrtelným klidem.
"A co tě k tomu vedlo?" ptal se Richard Erika.
"Ale nic, zapomeň na to."
"Nezapomenu. Měli bychom si to vyjasnit. Nemyslíš, Medarde?"
"Zajisté."
"Já mu nevěřím. Když nás s Eleonorou odvedli do té jeskyně, kde jsi nás našel, tenhle už tam byl. Je pravda, že má trochu špinavý obličej, ale jinak je úplně čistý a není ani nijak mučený. Je úplně zdravý, jako by ho v tom vězení rozmazlovali a vykrmovali. Když přivedli Šarlotu, byla to troska, špinavá až za ušima. Ale tenhle. Podívej se na něj, jí si labutí jazýčky, jako by na to byl dennodenně zvyklý. Kdoví, proč ho do té věznice nastrčili. Máš nás špehovat, pěvče?" Erikův hlas zněl nepřátelsky a Richard se nesouhlasně mračil.
"Měl bys pochopit, Eriku, že není vhodné, abys takhle mluvil o mém příteli. Vzpomínáš si, byl to on, kdo mi ukázal cestu do Domu Moudrých. Chránil mne před Eleonorou, když se mne ještě pokoušela svádět. Vím, jak moc chtěl se mnou cestovat, ale místo toho zůstal ve Hnízdě, kde se stal na mé přání Veleotcem. A vlastně jsem to byl já, kdo

způsobil, že se dostal do Pevnosti, kde ho mučili."
"Kdoví, jaké měl v Luciově církvi postavení?"
"Tvá řeč nemá hlavu ani patu, příteli Eriku. Respektuji tvůj podrážděný tón, nicméně bys měl vážně přemýšlet o tom, že se začneš léčit. Mám podezření, že se u tebe projevuje typický stihomam. Za každým rohem vidíš nepřítele. Kdo to bude zítra? Paní Eleonora? Tvoje sestra? Nebo snad všichni dohromady?"
"Ty slizký hade! Mluvíš jako vévoda, jako bys mi byl rovný."
"Eriku," napomenul ho Richard, "nastávají časy, kdy společenské postavení bude znamenat málo. Chceš si snad na nich zakládat?"
"Ne, to by bylo hloupé," přiznal Erik, "omlouvám se, Medarde, nemám naprosto žádný důkaz, abych dokázal tvou zradu."
"Děkuji," řekl pěvec kysele.
Richard se zamračil: "Chci, abyste se usmířili."
"Já se usmiřovat nemusím," odpověděl pěvec, "já jsem ho neurazil."
"Já stále věřím, že je podezřelý. Je mi líto, Richarde, dokud se mu nepodaří rozptýlit mé obavy, neusmířím se s ním."
Richard si povzdechl. Přinesl z kuchyně pro všechny ještě druhý chod, když se všichni dosyta najedli, navrhl pěvec, že půjdou dámy vyhnat z lázně.
Dívky vylézaly zabalené do županů, které se náhodou objevily na stěně lázní, drkotaly zuby, na prstech krabatou kůži. Koupel byla báječná. Cítili se dokonale osvěžení. Když už byli všichni dostatečně osvěžení, posadili se okolo krbu a Richard požádal Medarda, aby jim něco zazpíval.
"Teď? Podívej se na mé prsty. Myslíš, že s tím můžu na něco hrát?"
"Ale no tak?" prosila Eleonora a posadila se blíž k ohni. "Docela bych se vsadila, že tenhle ohýnek nemůže připálit ani moje vlasy. V kouzelném Domě je přece..."
"Nemysli si, že je to zase něco zázračného," varoval ji Richard. "A také až půjdete do svých pokojů, zapomeňte na to tu rozestavovat nábytek. Ráno se vám vrátí do původního stavu."
Najednou se ve dveřích objevila tajemná postava. Richard se otočil a pak vykřikl:
"Alberte, jsem rád, že jste doposud nezemřel."
Richard hleděl do sluhovy smutné a staré tváře. Mnohem starší, než kolik by člověk mohl za pár měsíců zestárnout.
"Pane Richarde, mohu vám jen poděkovat, že jste se vrátil. Hodláte zde setrvat?"
"Ne dlouho. Co se děje?"
"Zjistil jsem zvláštní věc. Pokud v domě není žádný Moudrý, jeho moc klesá, až nakonec zcela vyhasne. Váš návrat dal Domu tolik energie, že jsem se poprvé po dlouhé době probudil a..."
"Já tomu nerozumím. Vždyť tu přece Moudří jsou."
"Ano, ale jejich síla je soustředěna jinam. A pokud jde o mně, srostl jsem s tímto domem za dlouhá staletí tak, že slábne-li on, slábnu i já. Myslím, že jsem po vašem zmizení zestárl víc, než za celých sedm set let."
"To je neuvěřitelné. Ale já tu nemohu zůstat. Svět mne potřebuje, alespoň myslím."
"Rozumím, pane. Bylo by sobecké spoléhat na opak."
"Pojď si sednout mezi nás, Alberte."
"Jak si přejete, pane."
Sluha si vzal jednu židli a sedl k ohni.
"Můj bože, příteli, tebe znám," řekl, když uviděl Medardovu tvář.
"Byl jsem tady před několika lety."
"To je možné. Poslední dobou mám sklerózu. Jsi si jistý, že se neznáme osobně?"
"Bohužel."
Sluha se uklonil a znovu zaujal své místo na židli.
"Tohle je Albert, sluha Moudrých. Je tu v Domě asi sedmset let." Richard byl rád, že nikdo se nad tím nepodivil.
Povídání se protáhlo dlouho do noci. Šarlota vyprávěla o strašném mučení v Novém Domě, kde jí ukazovali, jak ji proklínají a ubližují milovaní, viděla je umírat, viděla, jak její nepřátelé vítězí. Zažila nevypověditelnou bolest, a to se odrazilo i na jejím zdraví. I sluha vzpomínal na Moudré, kteří se zapsali do historie, nakonec Medard zazpíval krásnou píseň.
Nálada už byla poněkud ospalá, k čemu pomohlo trochu i víno, které kdosi propašoval do pokoje. Tehdy se Eleonora omluvila, že ji bolí hlava. Ostatní pak seděli mlčky a hleděli do ohně.
"Alberte, mohl bys mne odvést do Kruhového sálu?" zeptal se Richard.
"Mohu se zeptat proč, pane?"
"Já jsem je vlastně nikdy neviděl, jak vypadají teď, když už jsou skoro mrtví. Myslím, že bych je měl vidět."
"Jak si přejete, pane."
Albert vstal a popadl svíci. Vedl svého pána a jediného žijícího Moudrého na celém světě do tajemného Kruhového sálu. Když se před nimi objevily staré dubové dveře, Richard řekl:
"Připadám si jako tehdy, když jsem se přišel poprvé. Nevěřil jsem na to, že vůbec Moudří existují, že to není legenda. A tehdy jsem měl strach. A oni mne málem nechali zabít. Mám strach ty dveře otevřít. Je to jako otevřít minulost. Podívat se za sebe a zhodnotit všechno, co jsem udělal. A to bolí, Alberte."
"Rozumím vám, pane. Ale někdy je nutné se s minulostí vyrovnat, aby člověk mohl přijmout budoucí."
"Rozumím."
Richard otevřel dveře. Dýchl na něj zvláštní pach všemožných alchymistických přísad. V síni nebyl ani paprsek světla a Richard se musel natáhnout po svíci, kterou sluha svíral v rukou.

Ozvalo se podivné zavrčení. Richard přisunul světlo blíž a spatřil mrtvé Moudré - někteří měli prokousnuté hrdlo, jiní vykrváceli ze šrámů. Richard zděšeně přiskočil a hledal přeživší. Všichni byli mrtví, nikdo nereagoval na jeho výkřiky. Richard vykřikl. Strašný, srdceryvný křik pronikl do duše každému, kdo ho slyšel. Najednou se odkudsi ze stínu vynořil tygr. Zaútočil, ale Richard ho odrazil svící.
"Pozor, pane!" vykřikl sluha, když stál tygr za Richardem. Ten uskočil, ale tygr ho zachytil a přistál na něm. Richard ztěžka vydechl, ale uslyšel zároveň Alberta, jak zápasí se zvířetem. Musel tak činit holýma rukama, protože žádné zbraně neměl. Ani Richard u sebe neměl zbraň.
Zvíře se odvalilo z Richardových zad natolik, že se mohl postavit. Uchopil svící a pohleděl podrobně na zvíře. Přestože vypadal téměř jako tygr, ve skutečnosti měla jeho tvář lidské prvky a nejspíš se jednalo o jednoho z Luciových křížených. Do bitvy, která zuřila mezi nestvůrou a sluhou, se neodvažoval zapojit. Místo toho se soustředil na Dech a snažil se na něj dosáhnout. Ucítil tajemnou vůni svého černého a smrtícího talentu a uchopil jej.
Tygr klesl mrtev na podlahu. Sluha stál opřen o dveře, z úst mu vytékal pramínek krve. Richard si povšiml, že jeho krční tepna je přeříznutá.
Zacloumal jím, ale sluha klesl v kolenou a zhroutil se na zem.
Richard se neubránil slzám. Přišli k němu nečekaně a zastihli vévodu nepřipraveného.
"Jen slabí pláčou," říkal sám sobě, ale při pohledu na mrtvá těla nedokázal jinak. Moudří zde leželi jako mrtvoly. Richard v duchu viděl jejich živá těla, znovu s nimi hovořil, vzpomínal na ně. Celá jeho minulost ležela v troskách.
"Co teď mám dělat? Jak snadné by bylo zemřít jako vy." Své myšlenky Richard vyřkl nahlas. A nebyl to jen on, kdo je slyšel. Eleonora opatrně překročila Albertovo tělo a sklonila se nad truchlícím Richardem.
"Takhle nesmíš přemýšlet!" řekla.
"A proč ne?! Vždyť já už vím, že já tuhle válku s Luciem nepřežiji. Zemřu ještě dřív, než utichnou polnice. A víš jak? Srazí mi hlavu. Jako obyčejného zloděje. Viděl jsem to ve svých vizích. Myslíš, že má stále cenu žít?"
"Vzpomínáš na ten krásný okamžik před několika dny? Tenkrát, když jsme se dívali na hvězdy..."
"Ale co to s tím má společného?"
"Řekl jsi mi, jak zemřu, vzpomínáš? A co jsem řekla já? Že se zabiji? Že skočím z věže nebo nalehnu na meč? Ne! A já vím stejně dobře, že nepřežiji Luciovo vraždění. Zemřu skoro jako první, možná ještě dříve. A ty myslíš, že netoužím žít?"
"Ale ty už jsi zemřela!"
"A co to s tím má společného? Něco naše živá těla nutí bojovat o život. Myslíš, že to něco se ptá, jestli žiji jednou nebo třikrát? A navíc, Richarde, já vím, že tentokrát zemřu naposledy. Už žádné oživení Luciem. Jen nekonečná smrt!"
"Ale jak..."
"Ženská intuice. Co myslíš, jsem na tom lépe než ty?"
"Ne."
"Tak se vzchop. Tihle muži splnili svůj úkol a zemřeli se ctí..."
"Ty tomu vůbec nerozumíš. S jejich smrtí skončila ochrana, kterou poskytovali Říši. Od zítřejšího dne odpočítej devět dní a bude s Říší amen."
"To snad nemyslíš vážně!"
"Bohužel až příliš. Zadržovali moc, která bránila příchodu jakési vyšší bytosti. A příchod toho tvora zničí Říši."
"Co budeme dělat?" ptala se Eleonora. Krásné oči se rozšířily zděšením a Richardovi by právě v tu chvíli působilo největší radost, kdyby ji mohl utěšit, kdyby mohl říci, že všechno bude dobré. Jenže to byla lež takového formátu, že ani Richard ji nedokázal ze svých úst vypustit.
"Nevím, to opravdu nevím. Myslím, že jakákoliv námaha je teď zbytečná. Lucius vyhrál."
"A to zase ne! Copak jsme mrtví?"
"To ne, ale za chvíli budeme."
"Přemýšlej, Richarde, kdo sem mohl tohle monstrum poslat?"
"Lucius? Nový Kruh?"
"Správně. To znamená, že chtějí zrychlit události. Ale proč to tedy neudělali už dřív?"
"Nevím," pokrčil rameny Richard.
"Protože předtím si nepřipadali v ohrožení. Teprve něco, co se stalo v nedávné době a co dostatečně otřáslo jejich důvěrou v plány, které si uchystali, je mohlo vyprovokovat k takovému kroku."
"Chytré, ale já pořád nechápu..."
"Zřejmě se bojí, že budeš příliš silný, až vyprší ochrana Kruhu. Báli se, že za sebou budeš mít sílu davů a jejich podporu. A proto zkrátili čas existence Říše. Je docela možné, že právě Luciův život uvádí do pohybu všelijaké rány, kterými zasypává Říši. A zřejmě také zaútočí na nejsilnější bašty protiluciovského odboje."
"To je ale hned několik míst. Město Stříbropěnní v Savoir, Chevalier, Hnízdo, Chevalské Kolzelení..."
"Vyjmenoval si čtyři místa. Ale Lucius je velice silný v Krkavči, Le Graine a ve zbytku Říše. Uvědom si, že stále může na všechna čtyři místa zaútočit najednou."
"Ale to je nemožné. Ta místa jsou od sebe poměrně dost vzdálená..."
"A kdo tvrdí, že bude bojovat jen jedinou armádou. Na Stříbropěnní dokonale stačí vojsko vévody Acier, Chevalier podrobí východní provincie. Vojsko vévodkyně Le Graine může s trochou pomoci přemoct slabou kavalérii Chevalu, a pokud se Lucius soustředí na dobytí Hnízda, neodolá mu. A až nebude místo odporu, najde si tě a zabije, abys ty nezabil jeho a neukončil tím jeho velkolepé plány."
"Zdá se, že nejdůležitější boje se strhnou v Hnízdu."
"A cos jiného čekal? Říše je Hnízdo, protože Říše je král. Je tam Cirátova knihovna a v ní knihy, které jsou oporou Říše

po morální a duchovní stránce. Bez těch knih by Říše už dávno zanikla. A žije tam nejvíce obyvatel. Je to sídlo administrativy..."
"Děkuji, to stačí. Takže ty si myslíš, že bychom měli odejet do Hnízda?"
"Ano, a pokud možno co nejdříve."
"Do Hnízda je to z Krkavče osm dní cesty i na tom nejrychlejším koni. Tam se nikdy včas nedostaneš!"
"Pokud vím, přenesl jsi nás z chladného severu na teplý jih během jedné vteřiny. Tak proč ne do Hnízda?"
"Protože jsem zjistil, že mi nestačí síly. Někdo mi pomohl, jinak bych se sem nikdy nedostal."
"Richarde, musím ti něco říct. V tvých šlépějích kráčí zlo. Mám strach, že je Lucius nablízku a že tě chce zabít. Richarde, musíš se ho zbavit!"
"Koho?"
"Lucia, přece."
"Obávám se, že ani přesně nevím, jak Lucius vypadá. To však nevadí. Poznám ho, až ho uvidím. Lucius bude znetvořen, sám sebe znetvořil, aby získal větší moc."
"Já si tím nejsem jistá, Richarde, ale věřím ti. Doufám, že vymyslíš způsob, jak se dostat do Hnízda včas."
Eleonora se hrdě postavila a podívala se Richardovi do očí:
"Jdu si lehnout. Buď opatrný, Richarde, zlo číhá za tvými zády a ty si nemůžeš být jistý, že já nejsem Lucius."
Richard se usmál: "Když už bych nevěřil tobě, pak už bych nedokázal uvěřit nikomu."
Eleonora odešla a nechala Richarda přemýšlet. Ten se zamlkle rozhlížel po místnosti, když nakonec dostal spásný nápad. V jedné ze skříní našel staré dřevěné sáňky poněkud prožrané od červotočů. Uspokojeně sledoval, jak se na jeho příkaz vznesou do vzduchu. Znovu je uložil do skříně a odebral se do svého vlastního pokoje, kde na stolku stále stála láhev s vínem. Za chvilku usnul, snad právě proto, že poprvé po dlouhé době spal v měkkém.
Dalšího dne se všichni sešli u snídaně. Po sytém jídle jim řekl o tragédii, která se stala včera v Kruhové místnosti, a řekl jim též o svém plánu bojovat v Hnízdu proti Luciově armádě.
"A jak tam chceš být dost rychle?" ptal se Medard.
"To vám řeknu až večer. Dnes bych byl rád, kdybychom se prošli po městě Krkavči. Chtěl bych vědět, jak vypadá svaté město v rukách kacířů."
Všichni mlčky přikývli.
"Obávám se, že já a Šarlota s tebou nepůjdeme. Je stále ještě příliš slabá. Myslím, že si potřebuje odpočinout."
"Rozumím Eriku, samozřejmě tu můžete zůstat. Jen vás chci poprosit, abyste na nic nesahali, protože tento Dům může být nebezpečný."
"Zajisté, Richarde. Buď si jistý tím, že se ničeho nedotkneme."
"Na oběd jsme zpátky," oznámil Richard a uvědomil si, jak je Šarlota bledá a vychrtlá vedle svého mohutného bratra. Vypadala unaveně a Richard byl rád, že se o ni Erik tak dobře stará.
Eleonora byla jako vždy okouzlující v šedém plášti, pod kterým skryla poněkud roztrhané šaty, v nichž byla uvězněna v Novém Domě. Medard si před rameno přehodil loutnu a byl připraven na cokoliv. Richard si oblékl jednu z náhradních černých kuten Moudrých.
Když vyšli z Domu do oné uličky, které místní říkají Strašidelná ulice a kam nikdo nechodí ani nebydlí, uslyšeli ruch svatého města. Richard je vyvedl z uličky ven do vnitřního města. Procházeli rušnými ulicemi, kde prodavači čehokoliv od ryb po skleněné mísy a vázy vykřikovali do světa, že jen a jen jejich zboží je to nejlepší v Říši.
Po rušné třídě přišli až k hlavnímu chrámu staré církve, kde sídlil Pán víry. Čí to je sídlo dnes, to Richard netušil.
"Prosím vás, kdo sídlí teď v tomto skvostném chrámu?" zeptal se jedné trhovkyně.
"Nejvyšší kněz Lucia v oblasti Acier," odpověděla bez zaváhání prodavačka ryb.
"Skutečně? A co Pán víry?"
"Vy to nevíte? Popravili ho. Asi před dvěma měsíci."
"To snad není možné!"
"Vidím, že nejste služebníkem velkého boha Lucia, proto bych vás prosila, abyste se vzdálil od mého stánku, jak je to bude možné!" řekla ostře trhovkyně. Richard uraženě odkráčel.
"Popravili Pána víry," prohlásil Richard.
"A cos čekal? Stejně byl chudák už zdegenerovaný," pohrdal Medard.
"Já vím, že nebyl dobrý člověk a že byl špatný Pán víry. Ale tady jde o princip. Když se nezastaví ani u Pána víry, kde to skončí? Popraví krále?"
"Uklidni se, Richarde. Všude kolem nás jsou oddaní věřící boha Lucia," napomenula ho Eleonora, "jediné špatné slovo a zlynčují tě."
Richard utichl a přihlížel bohoslužbě, kterou právě kněz chystal zahájit. Nová mše byla kupodivu velice podobná té staré až na to, že na konci kněz obětoval malého beránka. Jak jeho krev stékala po oltáři, bylo možné zřetelně přečíst dvě jména: Richard Le Graine a Lucius. Richard na to zděšeně zíral. Viděl, jak se kněz snaží krev rozetřít, ale krev jakoby se usadila a nehodlala opustit prostor, který zaujala před malou chvílí.
"To je odporné," ozvalo se odkudsi z davu.
Richardovi se zvedl žaludek.
"Co to má znamenat?" divil se stejně překvapený kněz.
"Myslím, že tohle je druhá rána Luciova," odpověděla vážně Eleonora a přitáhla si těsněji plášť, jako by se ochladilo.
"Druhá rána, říkáš?" ptal se Medard.
"Říkají tomu vize smrti. Tak nějak se to říkalo v době mého mládí. Krvavá obloha, vize smrti atd."
"Krvavá obloha už tu byla...Takže tohle je vize!" řekl s podivným usmířením Richard.

"To není možné! Richard přece říkal, že Moudří chrání Říši před ranami..."
"Moudří jsou mrtví," sykl Richard.
"To není možné?!"
"Zabil je Lucius. Poslal jednu z těch svých zrůd."
"Ne, to není možné," hekl Medard a opřel se o zídku. Jeho tvář byla bledá.
"Teď není čas na nářky," utěšoval ho Richard.
"Takže ty zemřeš! A Lucius také!"
"Já už jsem se s tím smířil. A je jen dobře, že nezemřu sám!"
Na Richardově tváři bylo možno vidět zanícení a lesk v očích.
"Už jsem toho viděl dost, pojďte odsud pryč," řekl pěvec a oba jeho společníci souhlasili. Vrátili se zpátky do Domu. Erik na ně čekal ve dveřích. Všiml si popelavé Medardovy tváře a zeptal se, co se stalo. Medard na to neodpověděl, poručil si víno a v klidu popíjel. Richard, Erik i Eleonora ho starostlivě pozorovali, ale pomoci mu nedokázali.
Ani neviděli, co se dělo dál, protože Erik řekl:
"Richarde, pojď prosím! Šarlotě se přihoršilo. Leží celá v zpocená a mumlá nějaká slova. Mám pocit, že se nikdy z těch hrůz v Luciově Domě nevzpamatuje."
Richard i Eleonora následovali Erika do Šarlotina pokoje. Dívka tam ležela bledá ve tváři, skelné oči měla upřené do neurčita.
"Šarloto, jak se cítíš?" ptal se Richard poněkud hloupě.
Šarlotiny rty cosi zaševelily, nikdo z přítomných ale nevěděl, co chtěly říct.
"Musíš ji uzdravit!" poroučel Erik v zoufalství.
"A jak, proboha? Já nejsem ranhojič."
"Tenhle Dům má tolik zázraků a ty ji nejsi schopen uzdravit?!"
"Promiň, Eriku, ale já opravdu nevím... Má síla je smrt a to není zrovna nejvhodnější způsob léčení..."
"Musíme něco dělat!"
"Ale co?"
Seděli u Šarloty až do pozdního odpoledne. Dívka neustále mluvila ze spánku a vypadala velice špatně.
"Mám pocit, že dnes do Hnízda nepojedeme," řekl Richard.
"Šarlotino zdraví je důležitější než nějaká válka," prohlásil naprosto vážně Erik. Tu se hlasitě otevřely dveře a dovnitř se dopotácel opilý Medard.
"Jděte všichni pryč," řekl a opilecky se rozmáchl tak, že málem upadl.
"Spráskal se jako pes!" obvinil ho Erik.
"Jestli chceš zachránit život své sestry, tak odejdi," varoval ho pěvec a pokusil se udělat krok.
"Medarde, ty nejsi při smyslech."
"Ale jsem! Jděte pryč."
"Tak ho nechte," prohlásila laxně Eleonora.
"Toho opilce!" vykřikl Erik.
"Ublížit jí nemůže. S její horečkou je dost možné, aby zítra ráno zemřela."
"Já mám lepší nápad. Jestli jí chce pomoci, pak ať to udělá před námi všemi," navrhoval se Richard.
"Nevím...nevím. Jestli chce, abychom odešli..."
"Já souhlasím s Richardem," podotkl Erik.
"Tak dobrá," podřídila se Eleonora, "jestli chceš Šarlotu uzdravit, musíš to udělat před námi všemi."
Medard se na ně podezřívavě podíval a pak pokýval hlavou. Opatrně se rukou dotkl rozpáleného čela a pak se chopil loutny, kterou nosil na zádech.
"Kolem kruhu řeka dravá,
Z vlnek jsou to vteřiny,
Hodiny jsou dlouhé břehy,
Kdo neujde peřejím?
V Kruhu stálo dvanáctero,
Do tuctu akorát,
Za Říši chtěli obětovat,
Tucet svých moudrých hlav.
Kolem kruhu řeka dravá,
Z vlnek jsou to vteřiny,
Jak je možné najít břehy,
Když chceme ujít peřejím?
Nemá ta řeka, nemá břehu,
Nemožné ji přeplavat,
Pohltí tě, nejsilnější jsi,
K čemu v ní je odvaha?
Jenom perná, pilná práce,
Přemostí řeku vezdejší,
Na ten most pak po staletí,
Vzhlížet budou topící.
Ten most tvůj však ve vzpomínku,

vzápětí se promění,
až ti, kdo uvidí jej,
úšklebkem ho ocení.
Nemá ta řeka, nemá břehu,
Nemožné ji přeplavat,
Pohlti tě, pracovitý jsi,
K čemu v ní je píle tvá?
Však vede přes ni ještě jedna cesta,
Zlatá je, cizím očím skryta,
Jen dva po ní mohou kráčet,
Jíst ovoce, jenž skýtá.
Ta cesta vede zlatosadem,
Vede však i peklem mrazivým,
Jenom pár srdcí živých,
Může přijít k branám blaženým.
Volám tě hlasem, jež louka má,
Když po křišťálech rosy klinká z večera,
Modlím se k Bohu tisíckrát,
Ať se tvá duše vrátí ze smrti šera!"
Medard dozpíval, na jeho tváři se leskly slzy. Píseň proti všeobecnému předpokladu nezabrebtal ani jinak neznesrozumitelnil, jak to opilci dělávají. Zpíval čistým a jasným hlasem. Šarlota otevřela oči a v jejích očích hořela láska. Medardův půvabný hlas jí učaroval a ona složila hlavu pěvci do klína a okamžitě usnula.
Eleonora se tou dobou už rozněžnila a její slzy stékaly po tváři jako povodeň. I Richard cítil, že se asi brzy rozpláče. Zato Erik byl jako z kamene.
"Ty tatrmane, co si to vůbec dovoluješ!" Erik byl skutečně rozzuřený. Medard se jen smutně usmíval a hladil komtesu po havraních vlasech.
"Šarlota je tak urozená, že jediný tvůj dotyk by tě mohl stát hlavu!"
Medard stále mlčel, ale právě toto mlčení říkalo mnohem více než Erikova planá řeč. Eleonora se nachomýtla k nemocné a odhadla rukou teplotu.
"Richarde, Eriku, teplota klesla!" zajásala.
"To je komické!" odsoudil Erik.
"Úžasné," vydechl Richard, "ještě nikdy jsem neslyšel o uzdravování písní."
"Ale ano, Richarde. Píseň umí uzdravit. Ale paní Šarlotu uzdravila láska."
"Ke komu?" divil se Richard.
"Ke mně," odpověděl pěvec skromně.
"Ty padouchu!" osočil ho Šarlotin bratr.
"Dost už těch hádek. Hlavně, že je Šarlota v pořádku. Má paní, kdy bude komtesa Šarlota v pořádku?"
"Nejdřív zítra."
"Výborně. Jdu připravit náš dopravní prostředek. A Eriku, nezapomeň na to, že nás všechny spojuje touha připravit Lucia o život. Nepokoušej se tuto křehkou situaci rozbít nenávistí."
Richard odešel, ale ještě než zabouchl dveře, uslyšel, jak se Erik rozčiluje. Pro dnešek už měl ale hádek dost, a tak to přehlédl. A zítra už musí vyrazit do Hnízda.
21. kapitola
Ve stínu stříbrné hřívy
Šídlo, či spíše paní Mahulena, ležela rozvalena na měkkých polštářích, hlavu opřenou o teplou jednorožcovu srst. Místnost obarvená na růžovo byla podle jejího mínění nádherná. Kromě okouzlující a omamné vůně parfému vnímala také strašlivou nudu!
"Co budeme dělat teď, Srdce?" ptala se.
"Počkáme. Náš nepřítel ještě není poražen."
"Ale my ho porazíme, že ano?"
"Samozřejmě, drahoušku."
Šídlo se znovu opřela o svého milovaného jednorožce. Nuda se jí znovu zakousla do duše. Naštěstí někdo zaklepal na dveře.
"Dále," vyzvala příchozího dívka.
Do místnosti vstoupilo deset mladých chlapců. Byli oblečeni do jednoho po pážecím. V rukou drželi různé předměty k manikúrovaní. Všelijaká rydla, nůžky... Přistoupili ke koni a začali mu opatrně ošetřovat kopyta. Dělali to na jednorožcovo přání třikrát denně. Jednorožec si je lhostejně prohlížel. Jeho oči až příliš často nabývaly lhostejnosti, až dívku studilo u srdce.
Ve dveřích se objevil muž, asi čtyřicátník, za pasem měl meč, který určitě nebyl levný. Jeho oblečení vyzařovalo: tady stojí šlechtic, pokloň se, kmáne. Na dívku však to mělo úplně jiný účinek.
Vstala ze svého pohodlného polštáře a přikročila ke šlechtici.
"Má láska k vám mne hluboce ranila, má překrásná!"
Rytíř klesl na kolena a na Šídlo to hluboce zapůsobilo. Lehce se začervenala, právě tak, jak se sluší, pak rytíři podala ruku. On ji políbil.

"Má panno, mohu doufat, že se stanete mou ženou?" ptal se.
"Ještě musím zachránit Říši a vévodství."
"Ó, jak jste udatná, panno. Přesto vás musím požádat o příslib vaší ruky, protože nějaký podlec by vás mohl pomýlit a zmámit vaše nevinné srdce."
Šídlo se chvíli tvářila nerozhodně.
"Já opravdu nevím, pane rytíři. Musím se starat o jednorožce, mám teď tolik práce, že na nějakou lásku ani nemám čas."
Těžko by se tomu dalo uvěřit, kdyby šlechtic věděl, že se Šídlo vlastně celý den vlastně nudí. Že jí nedovolili, aby dělala to, co umí nejlépe - malovat a sochařit. Zato trávila svou společnost ve společnosti marnotratného jednorožce. I když..., ona vlastně ani neznala jméno toho šlechtice. Ale na druhou stranu..., bylo by hezké být šlechtičnou...
"Snad to vám mohu..."
"Zadrž, nešťastnice!" ozval se jiný muž, který zrovna vyšel z jiného pokoje.
"Jsem vévoda z Aigre, ušlechtilá panno, a zaříkávám vás, nepřísahejte tomuto hadu lásku."
Šídlo si ho prohlédla od hlavy až k patě. Byl oblečen ještě do bohatšího oděvu, než jakým disponoval rytíř. Na hlavě měl korunu, samozřejmě korunku vévodskou, a vypadal velice důstojně.
"Myslím, že máte pravda, pane vévodo," odpověděla rozmarně.
"Jen mně patří vaše srdce!" vykřikl vévoda a vrhl se na kolena.
"Ne tak zhurta, drahý pane," odstrčila ho lehce dívka.
"To nesnesu. Pane vévodo, můj herold vám doručí výzvu k souboji."
Vévoda povstal a podíval se baronovi do očí: "Ne, to můj herold vám doručí výzvu k souboji."
Šlechtic odkráčel uraženě s nosem vzhůru. Šídlo ho chvíli pozorovala, než se rozesmála.
"Co vás tak pobavilo, má drahá?" ptal se vévoda z Aigre.
"Já ani nevím, pane vévodo," odpověděla mu. On jí nabídl rámě a vyprovodil ji až do zahrady uprostřed hradu. Tady před ní znovu poklekl a začal:
"Mé srdce hoří, ano, hoří, hoří láskou k vám! Vždyť já už vlastně nevím, co celý den dělám. Myslím jen na vás, na vaše lokny, na rozum váš bystrý i mravy šlechtické. Očarovala jste mne svou krásou, již pod šaty skrýváte!"
Celý dojem by byl jistě mnohem lepší, kdyby se vévoda uprostřed nezadrhl a nezačal hledat pokračování na papírku v kapse. Šídlo si toho ale stejně nevšimla, protože to bylo poprvé, co jí někdo vyznával lásku přesně tak, jak si představovala.
Vévoda se nad ni naklonil, žádajíc o polibek. Šídlo se chvíli rozmýšlela, pak se rozhodla vévodu políbit.
Uslyšela jen dutý náraz. Vévoda se zhroutil přímo na ni tak, že ji jeho mohutná postava a všechno to zlato přímo zavalovala. A nad ním s kusem dřeva v rukou stál ten chlapec..., jak on se jenom jmenoval..., začínalo to na K...Ano, Kája!
"Co tu děláš, kmáne?" utrhla se na něj.
"Zachraňoval jsem tě od toho nemravy!" hájil se.
"Vévoda z Aigre mi právě vyznal lásku."
"To je hezké. A jak to chceš vysvětlit tomu svému rohatému koni?"
"Neříkej mu tak."
Přiletěla rána.
"Au! To bolí!"
"To bych řekl! Prober se, Šídlo. Jsi obyčejná venkovská holka, která umí malovat, ne nějaká šlechtična. Poslouchala jsi vůbec, jaké nesmysly ti ten tajtrlík říkal?"
"Nemluv tak se mnou!"
"Vždyť on to měl celé vymyšlené, zřejmě od nějakého toho Provensálce, aby s tím mohl opěvovat každou děvu od Le Graine k Acieru."
"Nerozumíš vůbec umění!"
"Já mám pocit, že právě ty nerozumíš životu!"
"Až tohle všechno skončí..., vezmu si třeba toho vévodu. Budu žít do smrti šťastná a..."
"Budeš se nudit, nudit a nudit! A co když to vůbec neskončí! Nebo to neskončí dobře!"
"Jednorožec říkal..."
"Jednorožec tě potřebuje, je schopný ti nalhat cokoliv!"
"To není pravda!"
"Už ti vůbec řekl, proč tady ještě sedíte na stříbrných polštářích, místo abyste vyrazili proti nepříteli?"
"Ještě není ten správný čas. Náš nepřítel se objeví...Věř mi."
"Což o to, tobě já věřím, ty nemáš sklony lhát jako ti šlechtici okolo, ale jemu ne!"
"Komu?"
"Tvému rohatému koni."
"Už toho mám dost! Jdi pryč!"
Kája se neohrabaně poklonil a odešel. Přestože se zdálo, že se nic nestalo, Richardovi se podařilo do Šídla zasít sémě pochybnosti.
Následující dny byly těžké pro Říši. Následovalo desatero ran, které Lucius vypustil na zem. Přestože většina ran dopadala na města Hnízdo a Krkaveč nebo na východní provincie, všechny hrůzná atmosféra ran naplnila děsem, strachem a agresivitou. Tou dobou bylo spácháno víc vražd a sebevražd než kdy jindy. Vesnicemi i městy obcházeli starci, věštící zánik Říše. Co však bylo horší, v tyto dny utichl veškerý ruch mezi provinciemi Říše a každý kupec, cestovatel i šlechtic zůstával raději doma.

Přestože byl čas setby, rolníci neseli. Každá řemeslnická dílna byla prázdná. Zato ovšem kostely měly plno. A tato pochmurná atmosféra dolehla i na město Kolzelení ve vévodství Cheval.
Bylo nesnesitelné horko. Teploty se musely vyšplhat až na parné letní teploty, což poněkud narušilo ráz jarních měsíců.
"A včera byl takový mráz, že pážata musela donést dřevo, aby obyvatelé hradu nemuseli chodit v kožichu," pomyslela si Šídlo, zrovna když šla do zámeckých lázní, aby se osvěžila.
Zahnula za roh a cestu jí zastoupil ten dotěrný mládenec...jak on se jmenoval...Kája? Je to možné, neměla paměť na ubohá lidská stvoření, jakým byla taková troska.
Jeho oči plály ještě více, než kdy jindy, snad právě proto, že měl propadlé tváře a kruhy pod očima.
"Šídlo, pojď okamžitě se mnou. Musíš si něco poslechnout."
"Neotravuj mne pořád. Už tě mám dost!"
"Odpusťte, madam," řekl posměšně, "ale já jsem se nevyspal už tři dny a nemám příliš náladu na zdvořilosti."
"A proč jsi nespal, chudáku?" Ono chudáku vůbec nebylo míněno ve smyslu...i ty ubohý...
"Protože jsem měl na starost důležitější věci. Všimla sis vůbec věcí, které hýbají světem?"
"O čem to mluvíš?"
"Na hrad přijel jeden mudrc z Vyššího města, jmenuje se Cirát."
"A co má být?"
"Pojď okamžitě se mnou. Cožpak sis nevšimla té včerejší zimy a dnešního vedra?"
"Co bych si nevšimla! Málem mi umrzly prsty, když jsem se pokoušela učesat."
"Na Říši se valí poslední rány, jedna za druhou. Jak můžeš jen tak sedět a být k tomu tak nevšímavá, holčičko!"
"Já nejsem žádná holčička. A pokud jde o Říši, moc se těším, až jednorožec vyjede zničit tu zhoubu, kterou Lucius seslal na Říši!"
"Pojď se mnou, ty huso. Vůbec ničemu nerozumíš!"
"To by dřív z nebe musely padat trakaře!" odpověděla nasupeně a vyplázla jazyk. Pak se však stalo něco, co nečekala. Kája ji popadl přes rameno a přehodil přes záda. Nesl ji jako pytel dlouhou chodbou, kde naštěstí pro něj, nebyli žádní služebníci, kteří by slyšeli její strašlivý křik.
Vrazil do místnosti a vyrušil tak starého mudrce Ciráta, který právě hladil po hřbetech své knihy, které sem dal přivézt až Hnízda, které se ukázalo příliš nebezpečným pro jeho nejcennější poklad: knihovnu.
"Pane Ciráte, tady jsem vám přivedl Šídlo," oslovil starce Kája a shodil vřískající dívku na zem.
"Hodně jsem o vás slyšel, vzácná paní. Ve Hnízdě i od tohoto mladíka. Je pravda, že jezdíte na jednorožci?" ptal se mudrc.
"Vůbec nechápu, proč jsem vlastně tady! Copak jsem nějaká zlodějka, že si se mnou můžete zacházet jako s pytlem mouky?"
"Velice se omlouvám, ale Kája je poněkud hrubý, když se setká s někým, kdo ho odmítá vyslechnout."
"Já ho znám až příliš dobře! Je to hulvát!"
Kája sklopil hlavu, aby skryl rozesmutnělý výraz na své tváři.
"Udělal jen dobře, že vás sem přivedl. Musím vám něco povědět o ranách a hlavně jednorožci!"
"Já nechci nic slyšet!"
"Teď není čas na holčičí řečičky. Jde o vážnou věc! Víte co se děje? Proč je chvíli horko, chvíli zima a tak podobně?"
"Ne, to nevím. Možná rozmar přírody."
"Sotva. Tady jde o mnohem víc. Lucius probudil k životu síly, které jsou přesně opačné silám, které drží Říši pohromadě už celá staletí. Deset dní a Říše bude v troskách. A pět z těch deseti dnů už uplynulo!"
"Nevěřím, že by pradávnou Říši mohly zničit jen nějaké výkyvy počasí."
"Ne, to jistě ne. Ale ne všude působí rány stejně. Tam, kde jsou nejsilnější, tam nastává skutečná pohroma. Nejdříve to byla karmínově rudá a tmavě krvavá obloha nad Hnízdem. Druhého dne bylo nejsilněji poznamenáno svaté město. Můj přítel mi poslal po poštovním holubu zprávu, že každý kdo se podíval na cokoliv svatého, uviděl svou smrt. Město podlehlo šílenství!"
"Ale to je přece dobře, ne?! Jsou to nepřátelé, oddaní Luciovi."
"Má drahá, Říše je jen jedna a svaté město do ní stále patří. Třetí den vyšla z bažin u Chevalier strašlivá bestie s devíti hlavami a začala požírat obyvatele. Stáhli se za hradby, ale ta bestie tam pořád obchází!"
"To je odporné!"
"To jistě. Včera vzplanuly nezhasitelným požárem lesy Le Bois a Collier. Obávám se, že následky toho požáru nesmaže ani tisíciletí."
"Hrůza. Jak to víte?"
"Poštovní holub dorazil právě před chvílí. Kdoví, kde se co děje dnes."
"Můj bože! Ale co to má společného s Chevalem, tady přece žádná rána neudeřila."
"Ale má drahá, Říše je přece provázána. I když slaběji než jinde, i zde cítíš následky ran."
"Je možné jim nějak zabránit?"
"Ne, ani jednorožec to nedokáže. Teď mne ale dobře poslouchej, Šídlo, tvůj jednorožec je to nejnebezpečnější stvoření, které je právě v tuto chvíli na zemi! Znáš jeho příběh?"
"Ne, proč také? Jen ať se nepřátelé bojí a třesou před jeho silou."
"Ty tomu nerozumíš, on nezná přátele, pro něj jsou všichni lidé nepřátelé nebo nástroje. Jako třeba ty. Změnil tě. Z prosté dívky udělal mávnutím svého kouzelného rohu a čarovného hlasu hloupou šlechtičnu. Prober se, Šídlo, jestli to dokážeš a přemož jeho nadvládu nad tebou."

"Nevím o čem mluvíš!"
"Jednorožec tu byl od pradávna. Říká se, že soupeřil s jiným podivným stvořením, které ale zahnal do noci a celý svět si podrobil a z lidí udělal své "nástroje". Pak přišel Velký král a jeho Idea Říše. Jednorožec byl spoután, ať už ho Velký král přemohl jakkoliv, a on byl přinucen ho poslouchat. Velký král mu nařídil, aby střežil krásnou jeho dceru Elišku, ale zklamal. Síly Říše ho za trest poslaly do podsvětí, ze kterého neměl uniknout dřív, než se najde lidská duše, která si z celého srdce bude přát jeho návrat a obětuje mu lidský život. A to jsi Šídlo udělala. Nezáleží na tom, že ten život byl starý a nemocný. Jednorožec je tu a s ním i hrozba, že se pokusí zničit Říši a udělat si z lidí nástroje. Proto je tak nebezpečný!"
"Ale on Říši neničí!"
"Myslíš? Možná právě teď chystá plán, který zasáhne Říši tvrději než rány Luciovy. Zabil bych jej, kdybych to dokázal." Cirát se unaveně posadil.
Šídlo byla celá zkoušená. Co měla teď dělat? Komu věřit jednorožci, Kájovi, starci? Do jejího zmatku zazněla trubka a výkřik:
"ÚTOK!!!"
A pak už na nic nebyl čas.
22.kapitola
Město v tísni
Na Hnízdem se smrákalo. Král, první muž velké a mocné Říše, nejmocnější muž světa, teď roztřeseně hleděl z hradního okna na Ciráta, kterak pobízí dělníky k opatrnosti v zacházení s knihami.
"Opouští mne jako krysa na tonoucí lodi," říkal si, když viděl káry naložené knihami, mířící k západu, do Chevalu. Včera, ještě včera s ním Cirát mluvil. Byl rozrušený, bál se zůstat ve Hnízdě. Naříkal, že jeho knihy jsou Říše, a že nemůže připustit, aby je někdo zničil. Ne zničil...řekl spálil.
"Ale proč spálil? Kdo by pálil knihy?" ptal se sám sebe.
"Nebo že by hořelo město? Oblehnuto? Srovnáno se zemí?" napadlo ho.
"Nesmysl! Tyto zdi stojí už dva tisíce let, aniž by mezi nimi stanul nepřítel."
Ale časy se mění...co když...
"Nesmysly, Cirát je zbabělec!"
Přesto před několika okamžiky nařídil shromáždit všechny možné a loajální vojenské síly do Hnízda. Proč?
"Nevím, sám nevím."
Kdoví, jestli vysoké hradby tentokrát zabrání nepřátelům v dobytí srdce Říše. Srdce Říše? Toť pořádně prohnilé srdce! Říše už není jednotná. Církev je téměř v troskách a nová církev je falešná. Davy pálí knihy z hradů knížat, baronů a z klášterů. Kultura, kterou se kdysi Říše pyšnila, se nyní omezila na pár pěvců, kteří po Říši rozšiřují odrhovačky. Kdyby tu tak byl alespoň Richard. Poslední Moudrý v Říši, naděje říše na budoucnost. Jak moc teď Richarda potřeboval!
Král odešel od okna a vrátil se zpět ke svým státnickým záležitostem.
"Jak odsud hodláš odejet?" ptal se Medard u večeře.
Richard, samozřejmě ve své černé kutně, se na něj podíval s pobaveným pohledem: "Bude se vám to líbit. Jestli jsem to dobře vypočítal, tak pojedeme po setmění a před úsvitem už budeme na místě."
"Proč bychom měli jezdit v noci?" divil se Erik.
"Protože nepotřebujeme, aby nás někdo viděl," odsekl Richard.
"Nehraj si na schovávanou, Richarde. Jak se dostaneme do Hnízda?" vyzvídala Eleonora. Po očku ale sledovala Šarlotu, která se svého jídla dotkla jen sotva a celou dobu hleděla zamilovaně na Medarda. Co mezi nimi proběhlo v té chvíli, kdy svou písní doslova zázračně způsobil, že se uzdravila, bylo pro Erika, Eleonoru i Richarda velkou záhadou.
"Objevil jsem létající sáňky," řekl prostě. Všichni byli poněkud překvapeni, jen Medard doslova vyděšen.
"To ne! To nemyslíš vážně! Vždyť je to vrak!" křičel.
Richard pozvedl obočí: "Ty jsi ty sáňky už viděl?"
"Ne...to ne...totiž Moudří mi je ukázali."
"Jistě," prohlásil Richard kysele.
"Já tomu hadovi nevěřím!" obvinil ho Erik.
"Okamžitě to odvolej!" vykřikla Šarlota.
"Očaroval tě, sestřičko, je to čarodějník," vysvětloval Erik, ale Šarlota byla od přírody chytřejší i silnější osobnost.
"Omluv se, Eriku!" řekl nemilosrdně.
"Omlouvám se."
"Vzpomínáš, když jsem já říkala, že je Richard čarodějník, ty jsi tomu nevěřil. Teď víš, že je to pravda."
"Šarloto?!" ohradil se Richard.
"Omlouvám se, Richarde. Doufám, že už si na mě neděláš nároky. Tvé nároky byly získány nečestně..."
"Rozumím. Už jsem se změnil. Tenkrát, když jsem byl svržen z ledového stolce, jsem pochopil, jak moc jsem se mýlil, když jsem chtěl dosáhnout trůnu. Nikdy jsem tě vlastně ani nemiloval, chtěl jsem jen moc. Doufám, že mi odpustíš, Šarloto."
"Z celého srdce. Nicméně už je bezmála soumrak, neměli bychom vyrazit?"
"On neví, o čem mluví. Sáňky, to je sebevražda!"
"Je to jediná možnost, jak se do Hnízda dostat včas."
Medard si povzdechl a řekl: "Já vás varoval."
Vynesl sáňky na střechu. Nad nimi zářily hvězdy a světla Krkavče se zdála být vzdálená. Když jim představil sáňky, upřelo se do nich čtvero zkoumavých a nevěřícných pohledů. Sáňky nebyly pravda nejnovější, dřevo však bylo

pevné.
"Jak to chceš přinutit létat?" ptala se Šarlota.
"Jednoduše. Je to úplně stejný princip jako koště. Nasedněte si. Já si musím sednout na konec."
Sáňky byly dost dlouhé, aby se tam pět lidí dobře vešlo, ale Richard si nebyl jistý, jestli se po noci na saních se bude moci ještě posadit.
Dopředu si sedl Medard, za něj Šarlota, Eleonora, Erik a Richard na konec. Richard se soustředil a sáně se vznesly. Šarlota vykřikla hrůzou.
"Nedívejte se dolů, budeme muset vystoupat ještě výše," varoval Richard.
"Já to nedokážu," křičela Šarlota.
Ozvala se dutá rána. Šarlota se složila na Medardova záda.
"Co to bylo?" divil se Richard.
"Ále, krásná paní Eleonora právě složila mou sestru ranou do hlavy," odpověděl Erik nezaujatě, ale v jeho hlase znělo překvapení.
"Byl to ten nejlepší způsob. Šarlota je poněkud...citlivá." Richard byl překvapen, jak věcně její hlas zněl.
Sáňky se rozjely.
"Způsob, jakým se ke mně nebezpečně přibližuješ, je v civilizovaných zemích pokládán za nemravný!" varovala Eleonora Erika.
Takové a jiné výkřiky jim zpestřily noc, kterou jinak mohli prospat. Pod nimi ubíhaly pole a lesy a louky, rychleji než mohli pozorovat.
Erik do Richarda neustále šťouchal, aby se ujistil, že nespí. Jednou, asi nad pláněmi Savoir, sáňky začaly rychle klesat. Příčina tkvěla v tom, že Richard málem usnul a neudržoval sáňky ve vzduchu. Nebýt toho, že si Erik všiml jeho ospalosti, skončila jejich cesta do Hnízda tvrdým pádem.
Šarlota se probudila dvě hodiny nad ránem, když už Hnízdo nebylo vzdáleno víc než pár desítek mil. Po chvilce i přestala křičet, snad hlavně proto, že se bála další rány do hlavy, kterou jí byla Eleonora schopná uštědřit.

Přistáli v královské zahradě. Zrovna ve chvíli, kdy ranní slunce ozářilo mohutnou zlatou sochu Luciovu, jejíž hlava patřila Richardovi.
Služebná, která je uviděla přistávat, div že neomdlela. Erik ji ale na poslední chvíli zachytil, až pak ji posadil na zem.
"Je král na hradě?" ptal se Erik.
"Ano," stačila ze sebe udiveně vypravit, než ji Erik opatrně položil a odešel za Richardem, který už s ostatními stoupal po schodech ze zahrady do trůnní síně.
"Rychle, rychle," pobízel je, přestože sám by nejraději okamžitě usnul.
Dveře trůnní síně střežili dva rytíři v plné zbroji se zkříženými píkami.
"Pusťte mne dovnitř. Jsem Richard Le Graine!"
Rytíři váhali jen krátký okamžik a otevřeli Richardovi a ostatním dveře.
"Kdo se to sem valí jako velká voda?!" ptal se král poněkud rozrušeně, aniž by viděl Richardovu tvář. Když konečně Richarda spatřil vykřikl:
"Příteli! Sám bůh se smiloval a seslal mi tě! Všichni špehové tvrdili, že jsi mrtvý! Richarde, musíš mi pomoci."
"Pane, stalo se hrozné neštěstí! Pro mne i pro Říši. Moudří jsou mrtví!"
"Ale vždyť jsi sám říkal, že jsou mrtví už před několika týdny? Je to skutečně novinka?"
"Jenže tentokrát jsou skutečně mrtví! Teď už nic nechrání Říši před Luciovými ranami!"
"Richarde, vím o čem mluvíš. Cirát mi o tom vyprávěl. První ranou byla ta rudá obloha nad Hnízdem, co z ní jde strach."
"Výborně. A včera dolehla na svět druhá rána, vize smrti ve svatém městě."
"Jak to víš?"
"Byl jsem tam."
"Proboha! Co budeme dělat?"
Tu se dopředu protlačil Medard: "Co s tím chcete dělat? Nemůžeme zabránit ranám, ani Moudří to nedokázali."
Richard ho spražil spalujícím pohledem: "Možná, že je nedokážeme zastavit, ale můžeme se zbavit Lucia. Říše je tu po staletí, pár chvil nouze ji nemůže zničit. Ale Lucius...ten ji zničit může."
Král si povzdechl: "Richarde, stále nic nechápeš, Říše už neexistuje. Král je Říše a má moc už nesahá příliš daleko!"
"Jen tehdy, když sám přiznáte existenci nebo neexistenci něčeho, pak teprve to přestane existovat! Já jsem se ještě nevzdal."
"Chválím tě za to, příteli, ale co můžeme dělat?"
"Připravit se na obléhání. Lucius ví stejně dobře jako vy, že Říše je král a pokusí se zničit Hnízdo."
"Nebylo by jednodušší, kdyby poslal nájemné vrahy?"
"Nepochopil jste podstatu toho rčení. Říše není jeden určitý král, Říše je každý král, minulý a budoucí. On musí zničit symbol králů - hrad a město Hnízdo! Pak teprve může Říše zaniknout."
"Můj malý, nebohý synek. Co jsem to pro něj udělal, přivést ho na svět?"sténal král.
"Okamžitě si můj pane uvědom, že jsem ještě neprohráli. Přesně tak to totiž Lucius chce, abychom prohráli ještě dřív, než začneme bojovat."
"Máš pravdu. Okamžitě musíme naplánovat obranu města."
"Můj králi, obávám se, že v tom ti příliš prospěšný nebudu. Jsem Moudrý nebo přinejhorším intrikán, ale ne vojevůdce nebo taktik."
"Vidím na tobě i na tvých společnících únavu. Nechám vám přichystat pokoje."

Král zavolal sluhu a nakázal mu, aby hosty odvedl do pokojů.
Richard byl tak unaven, že sotva padl na postel, usnul. Vyčerpání z únavné noci se projevilo okamžitě. Jeho spánek však vůbec nebyl klidný. Ve snu spatřil sám sebe stojící před prázdnotou pustší než vesmír a viděl, jak s ní rozmlouvá.
"Měl jsi zemřít!" pravila hlasem studeným jako led.
"Já vím, Azaeli, anděli smrti, už tenkrát, když mne mí poddaní popravili, měl jsem zemřít."
"Dal jsem ti sílu, abys přežil. A teď chci zpět vše co máš," pravil anděl.
"Ještě ne," řekl Richard.
"Ne, ale brzy..."
Richard se ocitl ve chladných zdích.
"To je hrad Le Graine!" přišlo poznání.
A pak uviděl tvář...ne byla to jen maska. Maska slunce. Ale mnohem víc ho vyděsila jeho vlastní tvář. Byla zvrásněná, zmučená, z úst vytékala krev. Jeho tělo bylo zesláblé a jen viselo v okovech. V očích měl ale zlý výraz, šílenství, šílenství, které se dostaví, když už není ani naděje.
"Zmije!" vykřikl muž v masce slunce a udeřil Richarda vší silou přes obličej. Richard se jen potměšile usmál.
"To je všechno, po čem už toužím, vidět tě rozzuřeného."
"Zemřeš!"
"Já...já už jsem mrtvý," zněla odpověď.
"Eleonora je už mrtvá, jestli snad doufáš, že tě zachrání."
Na malý okamžik šílenství z očí zmizelo a objevil se jen smutek. To ale za krátký okamžik pominulo.
"Vzal jsi mi všechno: lásku, radost, naději...prostě všechno. Ale jedno mi vzít nemůžeš!"
"Myslíš svůj Dech?"
"Ne, smrt. Hahaha...tu mi nikdy nevezmeš!"
"Když tak toužíš po smrti, zoufalče, tak ti ji dám."
"Nic jiného už nemám. Zabij mne."
"Sbohem, zmije. Svět bude bez tebe podstatně čistší!" Lucius vytáhl meč z pochvy a jediným rychlým sekem uťal Richardovu hlavu.
Richard se probudil náhle, zpocený a unavenější snad ještě víc, než když si šel lehnout. Věděl, že lépe než odpočívat, bude pracovat a radit králi.
Zazvonil na služebníka a přál si, aby ho doprovodil za králem. Mladé páže ho vedlo několika chodbami k tajné poradní místnosti a on se celou cestu nemohl zbavit dojmu, že vidí chlapce mrtvého. Byl probodnut ostrou šavlí a jeho krev vytékala na dlažbu města, za které položil život.
Otřásl se a vstoupil do malé poradní místnosti, kde tou dobou postálo několik lidí, z nichž některé Richard znal, jiné viděl poprvé. Byl tam vévoda Chevalier, dříve Veleotec nové církve, Medard - současný Veleotec, Šarlota, Erik a Eleonora. A pak také několik velitelů různých armád a samozřejmě král.
"Richarde, jsem rád, že ses už probudil. Právě vymýšlíme plán, jak zničit nepřítele."
Vévoda Chevalier se otřásl hrůzou při pohledu na Richarda, ale to Moudrý chápal. Generálové mu nedůvěřovali. Nevěděli, zdali je to obyčejný šarlatán nebo skutečný Moudrý. A pohledy jeho přátel byly vesměs starostlivé, protože ani po odpočinku nevypadal právě nejlépe.
Někdo začal hovořit o hlavních problémech obrany města, ale Richard ho neposlouchal. Hleděl na Medarda a před očima viděl hrůzostrašný výjev. Pěvec stál před zlatým oltářem, ruce pozvednuté k nebesům v očekávání triumfu, ale z nebes nepřišlo vítězství, ale oheň a smrt.
Richard zasáhl do hovoru, jen co se trochu vzpamatoval: "Zřejmě jste nikdo nepochopil naši situaci. Nemusíme za každou cenu zachránit město. To, co musíme, je zabít Lucia. Věřím, že s jeho smrtí všechno zlo a rány skončí. Musí tomu tak být. Navíc to otřese pozicí nové církve natolik, že dojde nevyhnutelně k obnově starého řádu."
"Vy míníte zabít boha?" ptal se jeden z generálů.
"Lucius není žádný bůh. Je to obyčejný člověk a navíc zrádce."
"Jedné věci nerozumím, Richarde," namítla Eleonora, "jak chceš donutit Lucia, aby doopravdy přišel až sem do Hnízda, když má tolik oddaný služebníků."
"Nad tím už jsem také přemýšlel. Ale věřím tomu, že přijde. Je to pro něj velká výzva. Jsem jeho největší a poslední protivník. Když mne porazí, nebude už na tomto světě síly, která by ho mohla přemoci."
"A co když se mýlíš, Richarde," ptal se pěvec, "co když tě vůbec nechce zabít."
"Zemřu jeho rukou," prohlásil Richard s naprostou, nekompromisní jistotou v hlase. Síň na krátký okamžik utichla. Richard se ze všech sil snažil, aby se o něj znovu nepokoušely hrůzostrašné vize smrti.
Debata se opět rozhořela. Každý se ptal proč a nač, ale Richard už neměl sílu odpovídat.
"Vykliďte Nižší město, to nemůžeme chránit. Pošlete ty ubožáky, ať jsi jdou, kam chtějí. Na světě už není žádné bezpečné místo, dokud Lucius žije."
"Nebudou chtít jít," protestoval generál.
"Řekněte jim, že jestli se chtějí nechat zabít, tak klidně můžou zůstat. Král ale za ně odmítá převzít vazalské povinnosti."
Richard byl unavený a mnohem víc než na politiku se soustředil na spánek.
"A co Vyšší město?" zeptal se kdosi krále.
"Všechny paní a dámy, také služebnice a samozřejmě děti okamžitě přestěhujte na hrad nebo do okolních domů. Slyšel jsem dobře, že Cirát opustil Hnízdo?" pravil král rázně.
"Ano," ptal se udiveně vévoda Chevalier.
"Pak je nastěhujte tam. Budou mít dost pohodlí."

"A muži?"
"Pro všechny platí branná povinnost. Okamžitě zřídit rozpis hlídek, obsaďte strážnými bašty města."
Král udílel rozkazy ještě dlouhou chvíli. Teprve potom se rozhodl, že si s ním promluví.
"Richarde, ty skutečně věříš tomu, že s Luciovou smrtí tohle všechno skončí?"
"Z celého srdce, můj králi."
"Kéž bych měl tvou víru. Ale já už jsem dávno zjistil, že velké zlo nikdy nemůže ležet na jednom jediném člověku. Zlo leží na celé společnosti a nikdo jej nikdy neukončil smrtí jedince. Uvědom si, Richarde, že život je pomíjivý, ale zlo je věčné."
"Jsem si toho vědom, můj králi, ale teď nám nezbývá jiná možnost."
"Poslyš, Richarde, ve vévodství pana Erika se prý vzmáhá nová vlna odporu. Dívka na jednorožci, či něco takového, prý zachraňuje celé vévodství a zázračně poráží nepřátele. Já sám tomu příliš nevěřím, ale co kdyby..."
"Jsou to báchorky. Mne kdysi jeden jednorožec pronásledoval ve snech, ale ten je už dávno pryč. Já sám nevím, jestli ty sny byla pravda či smyšlenka poblouzněného mozku."
"Žijeme v podivných časech. Proč by právě teď, když je říše v rozkladu, přicházel nám na pomoc prastarý symbol?"
"Kdoví, můj králi, kdoví."
Richard se odebral do svého pokoje. Právě když se umyl, vstoupil do jeho pokoje vévoda David, vnuk starého vévody z Chevalier, který Richardovi pomohl, když toho potřeboval. Muž, který byl jím svrhnut z postu velekněze. Muž, který ho nenáviděl.
"Cítím, že brzy zemřu, čarodějníku," řekl na uvítanou.
"A proč s tím chodíš za mnou? Jdi za knězem svého prašivého boha."
"Já už nevěřím v Lucia. Možná právě kvůli tobě, když jsi mne svedl na scestí."
"To určitě ze mě budou mít v pekle radost," prohlásil Richard ironicky.
"Nesnaž se být vtipný. Můj život je téměř u konce, a proto tě chci varovat. Chodíš v kruhu a vůbec nevidíš, kdo všechno tě vodí na provázku. Přesto se zdá, že tvá existence má vliv na Říši. Obávám se, že tvá smrt bude tou poslední ranou, kterou jí Lucius zasadí, i když svět bude bez tebe mnohem lepší a ušlechtilejší."
"Zkrať ten svůj proslov. Já se nebojím smrti. Prožil jsem svou smrt už tisíckrát."
"Ano, málokdo se bojí samotné smrti. Ale co přijde po smrti? Uvažoval jsi už o tom?"
"Eleonora říká, že člověk dostane světýlko a bude svítit na nebi jako hvězda."
"Ale tebe, můj nepříteli, čeká jen nekonečná prázdnota bez konce. A jediné, co v té prázdnotě bude, je tvůj strach. A ty se k němu budeš upínat, protože všechno je lepší než ta prázdnota kolem. To, co prožíváš teď, při svých vizích a tak, to je jen zlomek toho, čím budeš trpět věčnost, slyšíš mne?"
"Až příliš dobře."
"Pak jsem tedy řekl všechno, co jsem měl v plánu. Sbohem."
Vévoda odešel a Richard se v duchu třásl strachem. Jak věděl o těch vizích? Je to na něm tolik vidět? A co to říkal o prázdnotě...
Tu noc ho znovu pronásledovaly zlé sny. Viděl, jak umírá Eleonora, Medard, Erik, Šarlota, král, malý princ, vévoda Chevalier a mnoho jiných. Znovu viděl, jak jsou vražděni Moudří!
Musel křičet ze spaní, protože u jeho postele seděla Eleonora a hladila ho po vlasech. Za ní postával s poněkud zděšeným výrazem ve tváři Medard.
"Viděl jsi svoji smrt?" ptala se dívka tiše.
"Ano," odpověděl.
Eleonořina tvář zůstala chápající a vlídná a Richard na okamžik zatoužil, aby tato žena nebyla jeho prapraprapratetou.
"To bude dobré, Richarde, ono to nakonec dobře dopadne," utěšovala ho.
"Ne, ono to vůbec dobře nedopadne. Tedy alespoň ne pro mě."
"Jsi už v pořádku?" ptal se Medard.
"Myslím, že ano," odpověděl Richard rozechvěle.
"Tak já se půjdu prospat. Kdybys něco potřeboval, neváhej a zavolej mne."
"Jistě," souhlasil rozechvělý Richard a díval se, jak za sebou pěvec zabouchl dveře. Ve chvíli, kdy se zvuk jeho kroků vzdálil, rozplakal se. Eleonora ho celou tu dobu hladila po vlasech a zpívala jakousi píseň, snad ukolébavku.
"Cítím, že se můj pán blíží," řekla mu, když se už vyplakal.
"Tvůj pán?"
"Přece Lucius. On mne přivolal ze smrti, abych mu sloužila."
"Někdy zapomínám, že nejsi živá."
"Já jsem živá, problém je v tom, že jsem zároveň i mrtvá."
"Jaké to bylo, vyrůstat jako dcera Velkého krále?"
"Jestli si myslíš, že tě to potěší, pak ti to budu vyprávět. Vy si o mém otci myslíte příliš mnoho. Narodil se jako obyčejný člověk. Byl nejlepší kovář široko daleko a my, já a mí dva bratři, jsme si hráli v kovárně. A pak k nám jednou cválal jednorožec. Mohlo mi být asi dvanáct..., už je to velice, velice dávno. Napřed chtěl, abychom ho hladili a chovali, to mu ale nestačilo a zakrátko si žádal lidské maso. Dětské maso. Byl neodolatelný. Kdokoliv na něj pohlédl, zamiloval si ho. Ale ten, kdo jednou uslyšel jeho půvabný hlas, ho už nikdy nechtěl opustil. Ovládl celou naši vesnici prakticky přes noc. Jen otec zůstal tomu tak trochu stranou. Víte, on si udržoval od koňů odstup a nikdy se s nimi moc nemazlil. Když začal jednorožec chtít dětské maso, přišli si pro mě do kovárny lidé, které si jednorožec omotal okolo prstu. Otec se ale rozhodl, že jim mě nedá a řekl těm lidem, našim přátelům z vesnice, ať si toho jednorožce přivedou, když tak touží po lidském mase.

A skutečně dalšího rána přivedli lidé jednorožce. Otec se s ním zavřel do kovárny a nás nechal v domě. Moje matka byla celá nesvá a neustále nás k sobě mačkala, jako bychom byly malé děti. Když otec vyšel z kovárny, vedl jednorožce na uzdě a jeho kopyta zvonila! On ho okoval, okoval jednorožce, aby mu sloužil.
A pak to všechno začalo. Dobývání, sjednocování, nepřátelství, zahánění protivníků, diplomacie atd. Jenže já si stále víc teď myslím, že to vše bylo v režii jednorožce. Nakonec přesvědčil otce, aby mi ho daroval. A tak jsem poprvé vyjela do bitvy. Říkali mi tehdy krásná generálka. Bylo to krásné, ale to už mne tou dobou ovládal jednorožec. Když jsme tenkrát bojovali proti barbarům, z ničeho nic přeskočil do řad nepřátel a nechal se zajmout. Nechci vzpomínat na to, co tam se mnou dělali, jejich kmen otec rozprášil už před mnoha staletími. Ale tenkrát, předtím, než jsem poprvé zemřela, jsem nad jednorožcem vyřkla kletbu. Když mne přivazovali k hranici a zapalovali oheň, vykřikla jsem, že mne musí následovat třeba do pekla!"
"A dál?" ptal se nedočkavě Richard.
"Dál? Uhořela jsem a vstoupila jsem mezi hvězdy. Ale on tam byl se mnou. Celou dobu mne tam otravoval a ničil moji duši, aby, až už ani moje duše nebude existovat, se konečně mohl osvobodit."
"Ale ty jsi přece oživla...pak on tedy může také."
"Jistě. I on byl oživen."
"Musíme ho zabít!"
"Ne, na to není čas ani síla. Jednorožec není jen obyčejný kůň s rohem. Je to ideál toho, co jsme vždycky chtěli a nikdy jsme to nemohli mít. On je krásný, ušlechtilý, hrdý a čistý. Alespoň tak vypadá. On je ideál Říše. Proti němu nemůžeš bojovat."
"Je zlý!"
"Ne, není. Je takový od své přirozenosti. Na světě existují dva protiklady: chaos a řád. Chaos byl vymýcen Říší a Říše je řád. Ale hlavně jednorožec je řád."
"Ale kdo je pak chaos?"
"Chaos je to, co na Říši přivolal Lucius. Říše je jako ořech, skořápka se zdá tvrdá, ale zevnitř je prožraný skrz naskrz."
"Ty myslíš, že Říše musí zaniknout."
"Ne, já říkám, že by měla zaniknout."
"Ale to je přece nesmysl."
"Proč? Stála jsem u jejího zrodu a poznala jsem to nadšení, které plálo v srdci každého nevolníka, že on má tu čest robotovat na panství Říše. Nevolníky, pro které nemuseli chodit verbíři do hospody, kteří sami verbíře vyhledávali a za jídlo a oblečení se nechávali naverbovat do armády. Viděla jsem svého otce, jak shlíží na vypálená hradiště barbarských národů. Já vím, kdy je čas přestat s touto hrou na schovávanou. Říše se stala příliš velkou a příliš vzdálenou. Lidé zpohodlněli, zneužívali bohatství přírody. Lidé se zřekli svých duchovních ideálů, které položil můj otec, ve jménu zlata. Co ještě z Říše zbývá? Cirátova knihovna, král a ty!"
"Nesmíš takhle mluvit!"
"Musím! Pochop, Richarde, že Říše už déle nemůže existovat. Stojíme na důležitém rozcestí osudu. Když se vydáš pryč, opustíš Říši, budeš žít dlouhý nerušený život plný lásky a naděje. Jestliže tu setrváš, tvůj život brzy skončí. Ale tebe nečeká žádná sláva, žádné pocty ani prohlášení svatosti. Obětuješ svůj život pro ideál, který už je mrtvý! Tvá smrt bude zbytečná a co víc, tvá duše bude zatracena."
"Proč?"
"Napáchal jsi v životě příliš mnoho zlého, než abys mohl obstát před posledním soudem. Tvá duše bude vydána na pospas Prázdnotě. Jedině dlouhý a dobrý život tě může uchránit od toho osudu! Pochop, Richarde, bojuješ prohranou válku a ještě ke všemu na špatné frontě. Tvým osudem nikdy nebylo zachránit Říši. Tvým životním úkolem je napravit chyby a zlo, které jsi napáchal. To je ta správná fronta, na které musíš bojovat. Ne proti Luciovi a za Říši. Nestačí jen bojovat. Musíš vědět, za co bojovat."
"Nechci a ani nemusím poslouchat tvé řeči. Já sám jsem si dal poslání: zachránit Říši. A to poslání také splním."
"Ne, nesplníš, protože bitva, kterou bojuješ, je už dávno prohraná. Richarde, odjeď se mnou, zachraň se. Oženíš se se mnou a budeme žít šťastně. Slyšíš mne, Richarde?"
"Tak teď by ses chtěla vdávat? A ještě za svého prasynovce?"
"Richarde, já tě miluji. Velice mi připomínáš mého otce i mé bratry. Cožpak nechápeš, že život, který mi jednorožec ukradl, ti můžu vrátit. Jestli mne také miluješ..."
Ve vzduchu visel otazník.
"A co tvůj pán, Lucius?"
"Jsi přece Moudrý. Jestliže mne budeš chránit, neublíží ani mně ani tobě."
Richard hrozivě pozvedl ruku: "Tady nejde o to, co já cítím, tady jde o Říši, o lidi, kteří v ží..., můj názor je zanedbatelný."
"Velice se mýlíš, můj drahý."
"Já tě také miluji, miloval jsem tě od první chvíle, kdy jsem tě uviděl. Byla jsi můj ideál, ale nejdříve jenom ten tělesný. Teď jsem si zamiloval i tvoji duši. Dal bych ti všechno, jen jedno jediné ne."
"Já vím." Elišce Ušlechtilé stékaly po tvářích slzy. "Vybral jsi za nás za oba cestu marnosti a smrti. Ale já už jsem ti odpustila. Co jiného může dělat mrtvá žena, než odpouštět?"
Richard ji opatrně políbil na ústa a před očima viděl její smrt. Teď už ho neděsila. Jeho duši vyplnil jen nebetyčný smutek. Eleonora věděla, co Richard viděl, ale ji to naplňovalo jen zadostiučiněním.
"Já se bojím smrti mnohem méně než ty, můj milý," řekl tiše. A upřela svůj zrak ke hvězdám.
"Staneš se jednou z těch hvězd?"

"Teprve, až odpustím jednorožci a zruším jeho prokletí. A je věc, kterou musím ještě udělat dříve, než znovu zemřu. Jen člověk čistý, usmířený se sebou i s Bohem se může stát hvězdou na obloze."
"A dokážeš mu odpustit?"
"Teď už snadno. Už chápu poslání smrti i života. Jsem už smířená se světem. Ruším kletbu!"
Její hlas letěl míle a míle, až narazil na uši spícího jednorožce. Ze spaní radostně zařehtal a pohodil hlavou, jakoby byl konečně svobodný.
Dalšího rána se královská rada sešla znovu. Tentokrát proto, aby zkontrolovala, zdali bylo její ujednání z večera plněno. Ve vzduchu visel strach ze třetí rány, která měla udeřit na Říši.
"To je hrabě Tuluki, který má na starost dohled nad obranou města," prohlásil jeden z generálů.
Mladý muž v příliš pestrém purpurovém kabátci předstoupil a poněkud rozpačitě se uklonil.
"Mluvte, hrabě, proč otálíte?" zajímal se král.
"Vaše výsosti, jsem poněkud nesmělý v takové vysoké společnosti. Ach ano..., promiňte, už jdu k věci. Je připraveno bezmála tisíc vojáků, kteří dnem i nocí střeží hradby. Ženy a děti byly vystěhovány do královského paláce a do domu pana Ciráta. Jsou připraveny veškeré potřebné protizbraně pro obléhání. Myslím vařící smůlu, olej a tak podobně. Je tu jen jeden problém..."
"Jaký?" divil se král.
"Obyvatelé Nižšího města nechtěli odejít ze svých domovů..."
"Aha. Naznačil jste jim, že v tom případě budou obětmi války i jejich ženy a děti?"
"Jistě, pane, ale odmítli poslechnout jakoukoliv dobře míněnou radu."
"V tom případě je ponecháme jejich osudu."
Tu povstal Richard: "Stejně je to všechno směšné! Máme tisíc vojáků, Lucius jich má desetitisíce a k tomu ještě znetvořených. Jak můžeme vyhrát?"
"Spoléhali jsme na vaše čáry...?" začal opatrně hrabě.
"Cha! Na moje čáry? On je mnohem silnější než já."
"Ale, pane Richarde...," zrozpačitěl hrabě.
Richard zavřel obě oči, aby se uklidnil: "Já jen doufám, že tuhle bitvu neodnesou na životech všichni lidé v Říši."
"Já také, příteli," souhlasil král.
"Proč nemohou ti lidé, kteří nechtějí opustit Nižší město, být ubytováni ve Vyšším městě?" ptala se Šarlota.
"To je nemístné!" ohradil se jeden z generálů, "aby kmán spal pod pánovou střechou...!"
"Překonejme, proboha, tyhle feudální předsudky ve jménu lidskosti a humanity," vyzývala Šarlota, "co je na tom špatného?"
"I mlčte, komteso," umlčel ji král, "kam bychom to dospěli, kdybychom nectili a nedodržovali tradice? Jestliže nikdy kmán nespal pod pánovou střechou, pak tam nikdy spát také nebude!"
Králova slova Šarlotu zahanbila a ona celá zrudla: "Promiňte hloupé ženě, výsosti. Příště budu raději mlčet."
"Správně. Vždyť je věčnou pravdou, že krásná žena je stříbro. Ale tichá žena je zlato, pánové."
Tu ve dveřích poradního sálu stanula královna, chovajíce malého prince.
"Pro všechny hvězdy na obloze, můj drahý! Právě přijeli poslové z jihu a ze západu."
"Jakou zprávu přinesli, má drahá?" ptal se.
"Východní lesy hoří! Vévodství Le Bois je v plamenech! Ach, můj pane! Můj otec, můj rodný dům, mí bratři...všichni mohou uhořet!"
"Tak zlé to snad není. Tvá rodina se určitě zachrání!"
"Ale...pak také, že vévoda z Acieru napadl své sousedy v kraji Savoir. A vítězí!"
"To je špatná zpráva," povzdechl si král.
"A vévodství pána Erika a paní Šarloty se připravuje na válku s Luciem. Jediná příznivá zpráva přišla z kraje Chevalier. Odtud nám přichází na pomoc armáda. Dorazí zítra ráno."
"Skvělé!" zajásal král.
"Vaše veličenstvo," ujal se znovu slova hrabě, "mohu bez ostychu prohlásit, že jsme hotovi s obranou."
Richard o tom bohužel z hloubi srdce pochyboval.
23. kapitola
Noc nářků
Toho večera nedokázal Richard usnout. Musel přemýšlet o všem, co mu Eleonora řekla. Mohl by uniknout smrti, kterou každý den viděl? Proč by ne, člověk přece může změnit svůj osud? Ale je to skutečně správná volba?
Oknem ven hleděl na hvězdy. Jásavě svítily či poblikávaly a ani jedna mu nechtěla dát odpověď na otázku: "Co mám dělat teď?"
Je vůbec ještě čas uprchnout z Hnízda? Richard věděl, že ano. Jenže muž je tvrdohlavé stvoření a Richard sám o sobě věděl, že potřebuje ideál, za který může bojovat. Věděl, jak se cítil, když se zhroutil jeho plán na dobytí Říše. A raději by zemřel, než aby to musel prožít znovu. A vůbec, co je špatného na tom, zemřít pro to, čemu obětoval celý život?
"Jenže co když má pravdu, co když skutečně bojuji na špatné frontě?"
V srdci pocítil ledový osten.
"Copak jsem filosof, abych bloumal o životě a jeho smyslu?"
Jenže tohle mu nepomohlo. Otázky se znovu vetřely do jeho vědomí. Proč je život tak trpký? Proč člověk potřebuje znát jeho smysl, aby mohl žít? Proč zrovna on má tak nízké nároky, že za smysl života považuje dosažitelné věci. Proč si nevymyslel, že smyslem života je stát se svatým a vstoupit do nebes? Pak by nikdy v životě smysl života neztratil. Proč si nepřál být bohatý? Člověk přece nikdy nemá dost peněz.

"Jsem hlupák."
Místnost ovanul chlad. Richard se ani nemusel otáčet, aby poznal, kdo stojí za ním.
"Zdá se, že máš ze mne strach, Richarde." Hlas byl ledový jako smrt. A nejen jako.
"Jsem už mrtvý?" zeptal se.
"Ne," odpověděla hladově.
"Tak proč mne otravuješ?"
"Vždyť víš, obyčejní lidí mne nevidí. Jen ty, který jsi přijal mou moc, mou podstatu, tebe mohu mučit."
"Přijď pro mne, až zemřu. Do té doby se mi kliď z cesty."
"Jistě, pane Richarde. Však ono to nebude dlouho trvat. A pak budeš mým otrokem, stejně jako já teď tvým."
Richardovi přeběhl mráz po zádech. Uslyšel zvuk brousku, ostřící kosu.
"Přestaň!"
"Proč? Chceš být přece zabit čistou ranou. A už je nejvyšší čas."
"Kdy zemřu?"
"Chceš to skutečně vědět?"
"Ano, pověz mi to."
"Přesně za pět dní, Richarde Le Graine."
"Ale to se přece nedočkám poslední rány."
"Ne, to opravdu ne."
"Ale to přece... Vždyť jsem tolik usiloval... Azaeli, máš-li v těle kousek srdce, nech mne žít až do konce této krize Říše."
"To není jen krize. V ten den, kdy zemřeš, ukončím život Říše, protože věz, že i Říše má svůj život."
"Ale... co Lucius?"
"I na toho už mám nachystanou kosu."
"To mi může být útěchou. Ti malí hlupáci vůbec netuší, o jak velké ideály se bojuje."
"A přece to budou ti malí, kdo zvítězí."
"Oni vyhrají tady u Hnízda?"
"Řekl jsem snad něco takového?"
"Ti malí a obyčejní lidičkové, co se potácí od slunka východu do posledních červánků, ti nikdy nepochopí, proč Říše existuje a proč je třeba ji chránit. Nejsou schopni vysokých myšlenek."
"Neuvažuješ správně, Richarde."
"Co ty můžeš vědět o lidech?"
Hlas utichl a Richard se otočil, aby nespatřil anděla, ale Medarda, jak vchází do místnosti. Byl celý udýchaný a trochu vyděšený.
"S kým si to tu klábosíš?" divil se.
"To nic. Stalo se snad něco důležitého?"
"Strážní uviděli Luciovu armádu, jak se k nám blíží od severu. Z vévodství Cheval. Erik je z toho celý vyděšený. Má strach o své vévodství."
"A kdo v dnešních dnech nemá? Teď se musíme soustředit na obranu."
"Richarde, král zasedá v poradním sále. Jestli chceš..."
"Díky, Medarde."
Medard odešel a Richard zůstal sám se svými hvězdami na obloze.
"Takže náš nepřítel si pospíšil," řekl si. "Teď se rozhodne kdo s koho."
Armáda složená z okřídlených oblud, chodících nestvůr i z lidských bytostí se překvapující rychlostí přesouvala k městu. Cestu jí osvěcovalo tolik pochodní, že bylo jasno jako ve dne. Kněží v zlatofialových pláštích prozpěvovali chvály na Lucia a jeho božskost. Kolem nich se soustředily pokřiveniny, napodobeniny lidí. Světlo, které prozářilo noc, a zároveň.hluk, který probouzel ze spánku, se sebou nesl strach. Ohromující armáda, velikostí i duchem, se nesla kupředu jako pták.
Richard Le Graine shlížel z hradeb největšího města Říše na tisícihlavou armádu. Zastavila se u hradeb Nižšího města a celé ho obklíčila. Pak se ozvalo pravidelné zlověstné bubnování. Zrychlovalo a Richardovi se zdálo, že mu už každou chvíli musí vybuchnout nervy.
"Kdo přišel k Městu, které jest Říše?" ptal se Richard z výšin hradeb oblehatelů.
"Lucius!" zněla odpověď, "pán a král Říše."
Tohoto okamžiku se Richard obával. Lid, který stále ještě Lucia mnohdy uctíval, se mohl v této rozhodné chvíli k Luciovi znovu přiklonit.
Jenže Richard se přece prohlásil za Lucia. A jeho socha stojí na nádvoří!
"Já jsem Lucius," zvolal ani ne tak dolů z hradeb, jako k vlastním lidem, "dárce světla."
Následovala odmlka, po které vyšel z šarlatového stanu jakýsi muž ve zlatém brokátu.
"Ty jsi ten, který se prohlašuje za Lucia?" vykřikl Richard z výšin města.
"Ne, jsem jeho přítel. Mocný Ignác!"
Richardovi kleslo srdce do kalhot. Jeho naděje byly zmařeny. Lucius se rozhodl, že raději zůstane na nějakém bezpečném místě a nechá bojovat svou armádu.
"A kde je tedy Lucius?"
"Lucius je zde a přihlásí se v pravý čas," zněla odpověď, která Richarda potěšila. Jestli ještě existovala naděje na zastavení desatera Ran, pak ve smrti toho, kdo je vyvolal.
"Rád bych se s ním utkal. Teď hned!"

"Nikoliv, podvodný vévodo, Richarde Le Graine. Až zítřek bude tím správným dnem."
"Slibujete tedy, že dnes město nenapadnete?"
"Ano, to slibuji na svou čest a Luciovu božskost."
"Mír s tebou!" odpověděl radostně Richard.
"Jen do zítřka!" zněla odpověď.
Tu noc, kterou vyjednal, noc navíc pro město Hnízdo, se stalo tolik podivných událostí, že jsou snad významnější než bitva dalšího dne.
Richard psal u stolu vzkazy pro jednotlivé důstojníky na hradbách. Ani on nebyl tak důvěřivý, aby na okamžik nezapochyboval o pravdomluvnosti člověka, který je nechal uvěznit ve chladné severské pevnosti a který zavraždil Moudré.
Do pokoje vtrhl Medard: "Rychle, Richarde. Máme jedinečnou příležitost vyhrát tuhle válku dřív, než začala." Richard sledoval jeho radostné rozpoložení. Ani si nevšiml, že ve dveřích stanula Eleonora.
"Copak se stalo?"
"Ty to nechápeš? Dnes v noci můžeme zabít Lucia ve spánku."
"To je nečestné," namítla Eleonora a teprve teď na ni Richard pohlédl.
"Vždyť ani nevíme, zda je Lucius v táboře. A pokud jde o mně, ani nevím, jak Lucius vypadá," namítl Richard.
"Já to vím!" odpověděla Eleonora.
"Dost. Lucia najdeme snadno: bude spát v tom zlatém stanu uprostřed armády," poznamenal Medard.
"Vy ho chcete zabít jen tak ve spánku?" hrozila se Eleonora.
"Už jsem provedl daleko horší věci," řekl Richard s ledovým klidem, "myslím, že Medardův nápad vůbec není špatný. Ale jak se vyplížit ven z města."
"Už jsem to zařídil. Podívej, co mám! To jsou zlatofialové róby kněží. V táboře panuje trochu zmatek, myslím, že do stanu se dostaneme snadno."
"Ale co když Lucius bude vzhůru," namítla dívka.
"Tak nadejde poslední boj. Tak jako tak, bitva musí dříve či později skončit naši porážku. Tohle je naděje..."
Eleonora se mu vrhla okolo krku: "Zapřísahám tě, Richarde. Nevystavuj v nebezpečí svou duši."
"Je-li moje duše oběť za Říši, pak ji obětuji rád!"
Eleonora sklouzla na kolena: "Prosím, Richarde, pro všechno, co ke mně cítíš, neposlouchej toho hada, co se tváří jako pěvec! Je to podvodník!"
"Eleonoro, chápu, jak o mne máš starost, ale myslím, že plán je dobrý."
"Pak tedy dovol, abych mohla jít s tebou. Mohla bych se obléknout jako poběhlice. Pak to nebude nápadné..."
"Neohrozím tvoji duši...," vytáhl Richard ošoupaný argument.
"Dost! Vezměte mne s sebou nebo ztropím takový hluk, že se Lucius dozajista probudí!"
"Myslím, že nám zase tolik nevadila," poznamenal Medard.
Richard pozvedl obočí: "Jestli si to opravdu přeješ, pak prosím, má drahá. Měli bychom se převléci. Sejdeme se za půl hodiny před hradem. Ale Eleonoro, musíš vypadat jako ty dívky, o jejichž cti je možno pochybovat."
"Nonšalantně řečeno."
Za půl diny se skutečně před hradem objevila podivná sešlost: dva kněží zahalení ve zlatofialovém hávu a spoře oblečená dcera Velkého krále.
"Cítím se jako tenkrát, když jsem prchal z hradu Le Graine. Je to už tak dávno a já už si připadám jako úplně jiný člověk," zavzpomínal si Richard. Eleonora se na něj smutně podívala.
Prošli pod nízkou branou, která unikla pozornosti hlídky. Za chvíli už byli v ležení armády. Zamířili do stanu. Bez jakýchkoliv problémů se propletli mezi strážci. Teprve ti, kteří střežili stan, je zastavili.
"Nechte mne mluvit," řekl Medard. Richard jen pokrčil rameny.
Pěvec přistoupil ke stráži a řekl jí něco v hrdelní řeči, které Richard nerozuměl, ani co by se za nehet vešlo. Nicméně stráže okamžitě uvolnily vstup do stanu.
"Pojďte," oslovil je Medard. Richard na krátký okamžik zahlédl v Eleonořině tváři zoufalost, ale udělal rozhodný krok vpřed. Medard ví, co dělá.
Stan byl celý zlatý a luxusní tak, že si o něčem takovém mohl Richard jen nechat snít. Uvnitř byly tři pohovky, na kterých seděli tři lidé, či spíš pololidé. Každý z nich byl nějakým způsobem pokřiven. Ten měl zaječí předkus, ten koňské kopyto, třetí hadí kůži. A nejednalo se jen o přirovnání.
Richardovi pokleslo srdce. Lucius tu nebyl, tohle byli jenom jeho Nový Kruh, trojice Moudrých, kteří zradili Dům a spolu s Luciem stáli za událostmi poslední doby.
Medard shodil kápi a jeho rysy náhle ztvrdly, až vypadaly královsky důstojně.
Jeden z trojice vstal a kráčel k Richardovi. Ten ucítil, jak se Eleonora pokouší zmocnit jeho dýky. Byl tak vystrašený, že se jí nepokusil v tom zabránit.
Ten s hadí kůží a roztřepeným jazykem mu stáhl kápi a pohlédl mu zhluboka do očí.
"Richarde Le Graine, za zločiny, které jsi spáchal, a především za vraždu bratra Albína, pro tvé snahy zachránit říši a protivit se Luciově vůli, budeš řádně potrestán. Za úsvitu budeš přibit na kříž. Odveďte tu bestii, už nemám sílu se na něj dívat."
Richard se zoufale pokoušel dosáhnout na svůj Dech a použít ho proti těmto nestvůrám, ale ty na něj byly připraveny. Zabránili mu v jeho pokusu o čarovaní dřív, než se o něco pokusil.
"Medarde!" vykřikl, "zachraň mne!"
"Tys ještě nic nepochopil, hlupáku," křičela Eleonora, "Medard a Lucius jsou jedna a tatáž osoba!"

Medardova tvář zůstávala jako z kamene. Zato ta Richardova byla plná němého zděšení.
"Je to pravda, Medarde? Jsi Lucius? Ne, to pravda být nemůže. Medarde, zachraň mne, prosím!"
"Mlč, ty blázne," oslovil ho pěvec, jehož hlas se přidržoval chladný odstup, "samozřejmě, že jsem Lucius, strážce slunce, za kterého ses ty neoprávněně prohlásil. Ale ruším příkaz mých bratří, a sice, abys byl popraven za úsvitu. Ještě jsem s tebou neskončil, příteli."
Richard si nebyl jistý, v jakém významu slovo "přítel" použil.
"Eliško, utíkej!" vykřikl a pokusil se vytrhnout strážím.
"Má mne celou dobu pod kontrolou. Musím dělat to, co mi nařídí, protože on mne vzkřísil z mrtvých," vysvětlovala dívka.
"Správně, má drahá," řekl Lucius.
Richard se cítil, jako by mu na hlavu dopadl meteorit. Všechny jeho naděje na vítězství, konec všech Ran...jsou v troskách. Ucítil hrubé ruce, jak ho svazují pevným provazem a pocítil strach. Pokusil sebou zaškubat, ale jeho strážci ho pevně drželi.
"Měl jsi dřív trénovat svaly, příteli," řekl Lucius nadmíru laskavě, "ale prozradím ti jinou věc, která tě docela určitě uklidní. I kdybys zabil mne a všechny mé bratry, neodvrátil bys od Říše Rány. Moudří to věděli, jen ty ses bláhově domníval, že náš život je nutný k dokončení katastrofy. Popravdě řečeno, neznám žádný způsob, jak zabránit Ranám. A jestliže ho neznali ani Moudří, domníváš se, že bys ho snad objevil ty?"
Richard se uvolnil. "Možná, že jsi vyhrál," přiznal.
"Tak vidíš. Teď už nejde o nic víc, než aby ses k nám přidal. Staneš se správcem nové Říše. Možná z tebe udělám dokonce i svého spoluvládce. Tvůj Dech je silnější než jejich."
Poslední slovo označovalo zohyzděnou trojici. Ti všichni nasadili nepřátelské pohledy.
"Předtím bych to možná udělal, velký Lucie, ale teď už vím, co jsi všechno této zemi způsobil."
"Založíme novou a lepší Říši."
"Ne, vy zemřete. Všichni čtyři. Leží na vás smrt."
Trojice se po sobě podívala a pak se obrátila k Luciovi: "Je to pravda, pane?"
"Myslím, že ne. Richard Le Graine se trochu zbláznil."
Richard ale věděl, že rozum ho ještě neopustil, i když i na to dojde. Viděl, jak v křečích a bolesti umírá trojice pololidí a pak jak před svým vlastním oltářem klečící Lucius je pohřben horou kamení. Ale i jeho milovaná, klesající pod smrtícím polibkem strašného Lucia. A hlavně jeho vlastní hlava, kutálející se po studené kamenné podlaze.
"Přemístěte nás do Nového Domu," přikázal Lucius trojici.
"Nový Dům už neexistuje," troufl si ten s hadí kůží.
"Ach tak, zapomněl jsem. Náš vězeň si ho málem shodil na hlavu. Kde je tedy náš hlavní stan?"
"Na hradě Le Graine."
"Výborně, tak nás přeneste tam. A veďte okamžitý útok na město. Nikdo nesmí uniknout. Vyvražděte je do jednoho. Zvláště pana Erika Cheval a jeho sestru, komtesu Šarlotu."
"Ty zvíře! Ona tě miluje!" vykřikla Eleonora.
"To má být důvod? Její smrt zničí odpor těch koňáků. Teprve pak bude celá Říše moje."
"To je odporné!"
"Pane, ale Ignác dal tady Richardovi slovo, že na město zaútočíme až zrána," namítl kdosi.
"Richard ho dozajista odvolá. Dříve nebo později. Okamžitě nás přeneste na hrad a vydejte generálům rozkaz k útoku."
Erik se probudil, když první beranidlo udeřilo do hradní brány. Tou dobou už bylo celé město na nohou.
"Jsou to sprostí hulváti a vandalové. Dali přece své slovo..., nemají žádnou čest," slyšel krále, když stál v jeho poradní místnosti.
Do dveří vrazil voják, příliš mladý na to, aby stál na hradbách."Bojím se, že pan Richard Le Graine není ve svých komnatách. Ale jistý služebný ho viděl odcházet z hradu v doprovodu pana Medarda a paní Eleonory."
"Děkuji," odpověděl lhostejně král, "ať už náš lišácký Richard plánuje cokoliv, doufám, že se mu to podaří."
"I já, pane," souhlasil Erik a pevně objal Šarlotu, které se při zmínce o možném nebezpečí, do kterého se její miláček vydal, rozklepala kolena.
"Plán obrany je jasný," konstatoval generál, "je nutné, aby se nepřítel nedostal za hradby."
Erik se rozhlédl po ztemnělé místnosti, osvětlené jen měsícem a slabým svitem svící. Všichni, kteří zde postávali, byli právě probuzeni ze spánku. Jejich narychlo oblečené šaty nebudily nejjistější dojem. Na okraji místnosti kolébala královna malého prince a zpívala mu ukolébavku. Stará dobrá královna.
"Město je neudržitelné," zašeptal Erik, přesto to ale král slyšel.
"My nemáme kam ustupovat, pane vévodo. Stojíme před klíčovým rozhodnutím. Buď uchráníme Hnízdo, nebo ztratíme Říši."
"Musíme odsud najít nějaký únik!" vykřikla Šarlota, "nebo nás tu upálí jako krysy!"
V tu chvíli vrazil do pokoje poslíček: "Vaše veličenstvo, nepřátelé se valí skrz bránu. Míří k paláci!"
Král se obrátil na Erika a Šarlotu: "Vy dva odvedete ženy a děti z tohoto města. Cirát má ve svém domě řadu podzemních chodeb. S trochou štěstí najdete tu, která vás dovede daleko od Hnízda."
"Neopustím vás, můj lenní pane," řekl Erik.
"Budeš muset, protože je to můj rozkaz. Tvé vévodství je stále ještě bohabojné. Jdi tam a bojuj s Luciem. Hnízdo je ztraceno."
"Ale pane..."
"Bez diskusí. Jdi! Má královno, vezmi náš poklad a utíkej."

Matka a královna vzala dítě a podala ho Šarlotě: "Jdi a starej se o něj, jak nejlépe dokážeš. Já zde zůstanu se svým chotěm. Mně můj král poručit nemůže."
"Jdi, ty hloupá ženská!"
"Ne!" Její oči pálily jako oheň. Nakonec i král povolil.
"Tak tu zemřeme spolu."
Boj o město se stával stále zoufalejším. Od proražení hlavní brány uplynulo pár vteřin a už nepřátelé ve městě vítězili. Zoufalí muži bojovali o holé životy, ale co jim to bylo platné. Tato bitva byla rozhodnuta dřív, než vůbec začala. Ti, kteří měli štěstí, nakonec unikli do hradu a bránili se tam, protože právě palác bylo to poslední místo, kde ještě nebylo dobojováno. Zelené listy exotických květin byly zbarveny krví Nakonec se obránci stáhli ke dveřím trůnního sálu. Když se nestvůrám v čele s Ignácem, zrádcem a sluhou nenáviděného Lucia, povedlo vyrazit dveře a pobít zbylé obránce, našli na trůnech klidně sedět krále a jeho paní.
"Stůjte, bestie, a podívejte se do očí Říše!" zařval král autoritativně.
"Kdo říká, že je očima Říše?" ptal se Ignác, zohavený Moudrý, zrádce.
"Kdo by jimi byl spíš, než král?" ptala se královna.
"Říše už není. I její oči by měly být zadupány do prachu dějin."
"Já jsem Říše!" odpovědělo Jeho veličenstvo hrdě.
"Nikoliv, ty jsi pouze symbol. Tvá smrt, smrt Ciráta z Hnízda, který je právě v obleženém městě Kolzelení, a smrt Richarda Le Graine bude znamenat poslední tečku za dlouhými dějinami Říše."
"Tato koruna je symbol králů. A tu nikdy nedostanete."
Král rychlou chůzi přešel k oknu, vyhlédl a vyhodil korunu do výše se slovy: "Velký králi, ty jsi tuto korunu stvořil, vezmi si ji tedy teď zpět!"
Když se králova nyní bledá tvář zatřpytila ve světle pochodní, byl v ní patrný strach.
"Teď už na trůn neusedne žádný král," řekl s ledovým klidem.
"Nech si svůj trůn. Já mám lepší! Přineste Luciův trůn! A chopte se toho bláznivého krále. S tou starou, tlustou bábou je uvězněte v Prokleté věži. Vláda nad městem náleží jen a pouze Luciovi." A novému Kruhu, dodal v duchu.
To už sluhové vlekli do místnosti obrovský zlatý a stříbrný trůn. Byl mnohem skvostnější než trůn, na kterém sedávali králové. Toto byl trůn boha, který vládne Říši.
Šarlota pobízela k většímu spěchu dívky, ženy a matky. Dítka měla ve tvářích zasmušilé výrazy. Musely uprostřed noci opustit domov a utíkat tajuplnou, ale hlavně vlhkou a nebezpečnou tajnou chodbou.
Komtesa, držící v náručí následníka trůnu, běžela vepředu. Bála se o bratra, který pomáhal vstoupit do chodby pětistovce žen a dětí, které zachraňovali z města. Přesto utíkala, chtíc, aby byla co nejdále od města.
Té noci tábořila armáda Chevalier, slíbená pomoc králi, jen půl dne cesty od města. Netušili, co se děje, když se k nim blížil zástup žen a dětí. Hlídka okamžitě probudila velitele: samotného vévodu Davida z Chevalier.
"Kdo jste?" křičel na zástup.
Do čela se dostal Erik a promluvil: "Příbuzný z Chevalier, město Hnízdo padlo do rukou nepřátelům. Jejich přesila je nevídaná. Radím vám, vraťte se domů."
"Erik Cheval? Nevěřím, že by Hnízdo mohlo padnout! Nebylo dobyto už celá dlouhá staletí...
Kde je král? Kdo jsou tihle lidé, které vedeš?"
"Uprchlíci z Hnízda. Mohl bys nám dát místo u ohňů a něco k pití a k jídlu."
"Snad! Ale musíte jíst rychle. Jestliže Hnízdo padlo, musíme se co nejrychleji vrátit domů a opevnit se v bažinách. Ženy a děti mohou jít s námi. A ty také, Eriku."
"Nemůžu. Já a Šarlota a také tohle dítě, následník trůnu, Jeho veličenstvo princ Jan, musíme jít do mé domoviny. Cheval byl napaden nestvůrami."
"Jak si přeješ. Přijmeš dnes moje pohoštění?"
"Rád. A také rád přijmu pár koní, abychom se se sestrou dostali co nejdřív do mého vévodství."
"Staniž se."
Co ještě zbývalo z velkolepé Říše, kterou jsem popsal na začátku příběhu: nic. Právě v tom okamžiku uhořel Cirát a jeho žena ve velké knihovně na hradě Cheval.
24. kapitola
Bolest a naděje
Na nádvoří před královským hradem v Hnízdě, či spíš v tom, co z tohoto překrásného města zbylo, naproti zlaté soše Lucia, jejíž hlava, která až příliš nápadně připomínala Richarda, se válela v trávě o pár metrů dál, stál obrovský zlatý Luciův trůn. Seděl na něm Ignác a po jeho boku jeho dva bratři. Budoucnost jim dá jméno Vražedná trojka, ale v této době jsou stále ještě jen Novým Kruhem. Každý z nich kdysi býval Moudrým.
Na nádvoří se shromáždilo mnoho nestvůr a také lidí, ale nikdo ze zdejších měšťanů. Těla těch, kterým se nepodařilo uprchnout, se nikdy nepodařilo objevit, ale vyšlo ve všeobecnou známost, že je nestvůry pojídaly. Každopádně na rozkaz Vražedné trojky byli všichni měšťané zavražděni, ať už proti Luciovi pozvedli zbraň, či nikoliv.
Uprostřed náměstí byla postavena šibenice a špalek. Kat v červené čepici si právě ostřil sekeru, když strážci přivedli dva vězně, jediné, kteří přežili včerejší masakr.
"Jeho Veličenstvo, paže Boží, král Říše!" řekl důstojně muž, který zbědovaného krále hlídal.
Ignác povstal ze svého trůnu.
"Za všechny zločiny, které spáchal během své dlouhé vlády, jakožto i zločiny jeho předků, budou teď v jeho osobě potrestány. Je odsouzen ke smrti stětím. Staniž se podle rozkazu božské vůle zářivého Lucia," dočetl mladý herold a odstoupil od obžalovaného.

"Chceš k tomu něco dodat, králi?" ptal se Ignác.
"Jak ještě mohu obrátit dějiny na svou stranu? Má milá, odpusť mi, že jsem dovolil, abys tu se mnou zůstávala!"
"Bylo to mé přání. Sbohem navěky, můj choti."
"Ne, má drahá, já mám raději na shledanou."
Herold přistoupil ke královně: "Její veličenstvo, oko Boží, královna Říše. Je obžalovaná a odsouzená ze všech výše zmíněných zločinů a navíc ještě z cizoložství a čarodějnictví. Za trest bude oběšena. Staniž se podle rozkazu božské vůle zářivého Lucia."
Herold utichl a kat kázal králi položit hlavu na špalek.
"Ne!" vykřikla královna, "popravte nás současně. Nechci se dívat na svého mrtvého manžela!"
"Budiž," souhlasil Ignác.
Město Hnízdo, poskvrněné krví vládce Říše, bylo mrtvo. Odsouzeno k záhubě s jedním seknutím sekery a jediného odstrčením židličky. Už tu nikdy nebudou žít, bude to jen město duchů. Ale pro tento okamžik se Vražedná trojka potěšeně usmívá. Ale kdoví, co bude zítra.
Richard Le Graine skončil připoután okovy hluboko ve starodávných kobkách ledového hradu Le Graine, kde se narodil. Nelítostně sevřené železo se mu zarývalo hluboko do kůže na zápěstí. Seděl tam sám, ale mnohem větší hrůzu než ze samoty měl z lidí, kteří mu nosili stravu. Všeobecně by se dalo říct, že na něj doléhalo šílenství. Richard se bál i svého vlastního stínu a tiše odpočítával dny, které mu ještě zbývaly. A smrtka přece řekla, že jen pět. Tedy dnes už čtyři.
Ozval se klapot bot, sestupujících do jeho kobky po kamenném schodišti. Richard uviděl Lucia, Eleonoru a také nějaké stráže. Richard však stejně nemohl Lucia ohrozit. Tihle vojáci přišli ze zcela jiného důvodu.
Lucius mu věnoval lítostivý pohled: "Richarde Le Graine, rozhodl jsi se už, zdali se přidáš na moji stranu?"
Jeho hlas zněl hladce a měkce, až přátelsky, ale Richard mu už nevěřil.
"Nikdy. Už brzo zemřu," řekl.
"Ne, nemusíš zemřít. Nemusíš vůbec zemřít. Až na svět přibude Bytost, vyzdvihne nás, tedy mne a mé přívržence, mezi bohy. Cožpak to nechápeš, Richarde, stojíš jen krůček od nesmrtelnosti. Bytost mi to ve spánku řekla."
"Nevěř jí. Je to ďábel!" oponoval Richard.
"Ne, to není pravda. Richarde, jsem tvůj přítel. Musím tě přinutit. Je to ve tvém vlastním dobru a já věřím, že mi odpustíš. Stráže, položte ho na mučidla."
Richard vykřikl: "Jsi-li opravdu můj přítel, tak odvolej ten příkaz!"
"Nerozumíš mi, příteli Richarde. Já tě musím přesvědčit a darovat ti věčnost a čas. A třeba proti tvé vůli. Leda, že bys teď přísahal, že se zřekneš Říše a budeš uctívat mne a Bytost."
Richard sklopil hlavu. "Ne," zašeptal.
"Položte ho na skřipec."
Strážní odemkli okovy, které poutaly jeho ruce, a zvedli ho do výše.
"Vás znám!" vykřikl Richard, "vy jste byli moji věrní vojáci, kteří mne tenkrát chránili před davem."
"Ano, pane," odpověděl jeden z nich potichu a smutně. Druhý mlčel a Richard věděl, že je to proto, že má vyříznutý jazyk.
Richard věnoval pohled milované Eleonoře. Stála tam zkroušená, zničená a nesmírně unavená, jako by celou noc nespala.
"Proč pro mne něco neudělá!" křičelo jeho vědomí. Jenže pak si uvědomil, že ona je plně pod vládou Lucia, který ji vodí jako loutku na provázku.
To už ležel na skřipci a stráže mu svazovaly končetiny.
"Točte opatrně a pomalu," nařídil Lucius, "jestli při mučení zemře, nechám z vás stáhnout kůži."
Němý strážný se chopil kola a začal pomalu otáčet. Richard měl pocit, že mu prasknout všechny klouby a kosti v těle. Křičel, že ho slyšeli možná až v Hnízdě.
Když mučení na okamžik přestalo, zeptal se Lucius, co si o jeho nabídce myslí teď. Richard však byl neoblomný. Jeho morální síla, která ho donesla až téměř na královský trůn, která mu umožnila bít se s Luciem a ničit jeho dílo, i když to bylo marné, mu právě teď dala dost síly přestát mučení.
Zkoušeli na něj leccos: železnou pannu, palečnice, žhavé uhlí, Richard vydržel všechno.
"Co myslíš, má drahá, existuje nějaký způsob, jak ho přivést k rozumu?" ptal se k večeru Lucius Eleonory.
"Nevím," řekla.
"Nelži mi!" obvinil ji.
"Já...já to nemůžu říct."
"Jsem tvůj pán..."
"Richard vidí v zrcadle svou smrt. Jestliže mu přinesete zrcadlo, do rána zešílí."
"Děkuji ti, má drahá, ani to nebolelo, když budeš hodná, možná tě nechám mezi živými. Přineste zrcadlo."
"Ne!" vykřikl Richard zoufalstvím.
Richard sténal i nadále. Věděl, že tam postával Lucius a že se směje jeho utrpení. Ale i jeho přítomnost byla snazší než ta osudná samota, která mu byla souzena.
Zrcadlo bylo obrovské, rám celý zlacený. A plocha byla tak křišťálově hladká... Richard spatřil hádku s Luciem. Teď teprve mu viděl jasně do obličeje. Pak viděl tasení meče, sek a smrt. Jeho hlava se kutálela po zemi, z jeho těla tryskala na špinavou podlahu kobky krev. A znovu a znovu. Richard křičel, plakal, naříkal, zuřil, vztekal se, prosil, nadával, proklínal a vzlykal, ale nikdo mu nepřišel na pomoc, teprve když se schylovalo k ránu, provoněla místnost vůně růží a Richard poznal Elišku či Eleonoru.

"Pomoz mi, prosím. Máš ve vlasech jehlice?" ptal se zoufale. Věděl, že urozené dámy nosily ve svých komplikovaných účesech jehlice.
"Oh, ubohý Richarde. Je mi to líto, ale já ti nemohu pomoci. Lucius mne má zcela pod kontrolou... Já nemohu."
"Máš jehlice, Eleonoro?" ptal se znovu Richard.
"Ano," divila se dívka.
"Chci tě ještě naposledy obejmout, má drahá," přál si Richard a Eleonora mu to splnila. Naklonila se nad ním dostatečně na to, aby ji mohl obejmout.
Objal ji: "Miluji tě, vždycky jsem tě miloval."
"Já tebe také, můj malý Richarde," odpověděla s pláčem Eleonora. Richard jí mezitím hbitým pohybem vytrhl z vlasů jehlici. Než mohla dívka zareagovat, bez rozmýšlení si vypíchl obě oči.
Pamatoval si, že Eleonora křičela, když viděla, jak z jeho očí vytéká krev a jak oslepl. Přesto on se smál. Teď už nikdy nic neuvidí. Ani svou smrt. To bylo vítězství.
To ráno přišel Lucius dříve než obvykle. Eleonora Richarda objímala a hladila a zároveň plakala nad bolestí, kterou způsobila svému milovanému. Lucius dvojici věnoval jen jediný pohled.
"Děvko!" vykřikl, "ty jsi mu přinesla tu jehlici!"
"Ne," plakala, ale postavila se, aby mohla ostrým slovům čelit.
"Hloupý Richarde, pomohl sis teď, když jsi slepý?"
"Ano, Velký Lucie. Teď už mne nepřemůžeš nějakým zrcadlem."
"Co si myslíš? Že teď opustím od pokusu ke spáse tvého těla, když jsem viděl, že si neváháš způsobit dobrovolně takovou bolest? Jenže ty nejsi mučedník ani světec, Richarde. Až zemřeš, nikdo si na tebe nevzpomene. A přestaň se pořád tak odporně usmívat!"
Ale Richard viděl tmu raději než Lucia, dvojnásobného zrádce.
Ten den ho čekalo dlouhé mučení. Richard přestal vnímat čas, dokonce i bolest. Teď už chápal, proč je smrt požehnáním.
"Je jako ze železa. Můžete ho praštit kladivem a on to ani nepostřehne!" hlásil jeden ze strážných.
"Použil k tomu svůj Dech," odpověděl Lucius, "jak dlouho mu už nedáváte potravu?"
"Dva dny, můj pane."
"Přineste mu misku vody a kousíček tvrdého chleba, aby ho nemohl ani ukousnout," nařídil Lucius.
Richardovi to bylo jedno. Klidně by nejedl, kdyby mu všechno jídlo Eleonora nenacpala do úst. Téměř okamžitě po jejím odchodu usnul. Pamatoval si ještě, že mu zpívala ukolébavku, přesně takovou jako maminka.
Dalšího dne se opakovalo totéž. Richarda mučili, ale on to necítil. V mysli slyšel jen: za dna bude všemu konec. Konec všemu.
Toho večera požádal Eleonoru, aby mu do jeho kobky přinesla zástavu s běžícím jednorožcem, kterou zanechali v úschově u zdejšího hostinského. Eleonora pozdě v noci, když už spal jako nemluvně, mu přinesla vlajku. Tiše ho pohladila po vlasech.
Richard ve snu viděl jen pomstu. Věděl, že smísí-li se jeho síla se silou jiného Moudrého, zabije ho. Richard doufal, že se mu jeho bláznivý plán zdaří. Věděl, že je to pouze ze sobectví, ale Richard se chtěl pomstít.
Erikův i Šarlotin kůň uháněly společně na západ do kraje Cheval. Cestou oplakali staré přátele: Richarda, Eleonoru a Medarda. Přestože stále ještě žili, ani jeden z těch dvou se s nimi už nikdy nesetká.
Erik zastavil u jakéhosi sedláka, který právě obdělával pole: "Poslyš, dobrý muži, kudy jede do Kolzení?"
"Vidím, že nejste ti noví páni a bestie, co zničili vévodovo město. Proto se divím, proč chcete jet právě tam, pane..."
"Jsem tvůj pán, vévoda Erik Cheval."
"Dobré půldne, pane vévodo. Já jsem nějaký Jan od Tiché říčky. Jestli jste doopravdy vévoda, pak bude nejlépe, když se dáte touto cestou. Panna a jednorožec a také zbytek kavalérie se ukrývají v lesíku nedaleko odtud. Jeďte po této pěšině a určitě tam dorazíte."
"Děkuji ti, dobrý muži."
"Bylo mi potěšením, můj pane."
Pokračovali dál po tiché pěšince přes vršky a do údolí zvlněnou zemí vévodství Cheval. Tmavý hustý lesík, který pěšina obcházela, se ukázal být jako ten pravý hledaný. Z pod stromů se vyřítilo několik jezdců a zaútočili na vévodu svými kopími.
"Jsem rád, mí poddaní, že jste mne ve všem tom spěchu neprobodli," poznamenal Erik.
"Pane Eriku!" vykřikl jeden z útočníků a sklonil kopí, aby se mohl poklonit. Ostatní dlouze pozorovali Erika i Šarlotu, až jejich vůdce řekl:
"Slunce osvítilo náš den, když je mezi námi pán Erik a nebohá paní Šarlota, zachráněná ze spárů zla."
"Děkuji," poznamenala suše dívka, "je pravda, že vévodství v době naší nepřítomnosti vládla Panna na jednorožci?"
"Ano, paní. Jednorožec zahnal nepřátele, když se chtěli zmocnit země."
"Ale před několika dny přece proběhla bitva... Jednorožec zemřel?"
"Ne, má paní. Ani nebojoval. Ukryl se v tomto lesíku, kam jsme ho my přeživší následovali."
"Odveďte nás k němu!" rozkázala.
Kája seděl strnule u studánky, pil a omýval si obličej. Když se vzhlížel ve vodním zrcadle, viděl svou smutnou tvář, roztrhanou nenávistí. Nenávistí k jednorožci. Kdyby ho tak Šídlo nikdy nevyvolávala.
Kdosi ho pohladil po vlasech. Otočil se a ke svému překvapení tam spatřil Šídlo. Sedla si vedle něj.
"Trápí tě smrt tvého přítele, Ciráta z Hnízda, že?"
"Ano. Jednorožec ho mohl zachránit."

"Ale on mu přece nabízel, že může jít s námi."
"Ale bez knih. Knihy musel nechat napospas těm barbarům. Proto zůstal. Proto tam stál až do poslední chvíle, až viděl, jak jeho knihy olizují plameny, a až sám uhořel! Za to může ten tvůj jednorožec."
"Srdce nemůže myslet na záchranu všech. Jde mu o přežití co největšího množství lidí."
"Ne, tvůj Srdce se pouze snaží hrát vlastní hru a všechny nás k ní využívá. Proč by nečinně přihlížel, když hořela knihovna Ciráta z Hnízda, která byla odedávna symbolem Říše? Jestli je to opravdu tak dobrý strážce, proč ji nezachránil."
"Nemůžeš po něm chtít zázraky. Řekl, že až přijde čas, znovu dobude Říši a znovu ji stvoří."
"Já mu nevěřím. Jde o něco jiného. On chce víc, než být jen obyčejný sluha lidí. Šídlo, dobře mě teď poslouchej. Tuhle dýku jsem dostal od strýčka ke svým šestnáctým narozeninám. Musíš jí probodnout jednorožcovo tělo!"
Šídlo od nabízené dýky odskočila, jako by to byl had: "Takové špinavé věci si prováděj sám, ty lotře. Nemyslím, že bys někdy dokázal Srdce zabít."
"Já ne, protože ví, že ho nenávidím. Ale ty musíš! Nevidíš, jak si s námi hraje, jak nás vodí na provázku? Nutí nás dělat věci, které nechceme. Ovládá nás."
"Nelži! Jestli je někdo čistý a ušlechtilý, pak je to jednorožec."
"To jsou báchorky. Vezmi si tu dýku, schovej si ji na potom. Nikdy nevíš, kdy se moje slova stanou pravdivými. A jestli se tak nestane, probodni s ní mne."
"Snad kvůli naše starému přátelství..." souhlasila váhavě Šídlo či panna Mahulena a zastrčila si dýku za pás.
V táboře nastal rozruch. Jezdci přinesli zprávu, že Erik a paní Šarlota přijíždí do jejich lesa. Uvítat je přišel i jednorožec. Šídlo mu dnes výjimečně neseděla na hřbetě. Všichni lidé z tábora se shromáždili a pozorovali dva příchozí. Vyhlíželi poněkud nervózně, víc zděšeni než Erika a Šarlota, kteří právě poprvé spatřili jednorožce.
"Vítám zde rád šlechtickou rodinu," pozdravil jednorožec a oba dva vyvalili oči.
"On mluví," pošeptal Erik své sestře.
"Samozřejmě," odpověděla, "je to přece pohádková bytost."
"I my jsme potěšeni setkáním s bájným jednorožcem. Ale rádi bychom také věděli, proč se symbol Říše nezúčastnil boje o mé město."
"Protože já vím, že někdy je lepší ustoupit. Teprve zítra budeme moci zahájit vítězný pochod proti zrádnému Luciovi."
Jednorožcův hlas zněl jako prásknutím bičem. Vojáci začali jásat.
"Se mnou není možné prohrát."
Šarlota se otřásla děsem nad samolibostí v jednorožcově hlase, zato Erik ho upřímně obdivoval.
"Ty jsi panna Mahulena, děvče?" ptala se Šarlota.
"Ano," odpověděla Šídlo nesměle.
"Paní Šarloto," obrátil se k ní jednorožec, "odpočiňte si od dlouhé cesty, zítra začne vítězný pochod."
Šarlota se procházela po břehu lesního potoka a spatřila Káju, jak do řeky hází okvětní lístky sedmikrásky.
"Copak tě trápí, chlapče," zeptala se.
Neodpověděl, byl cele soustředěný na házení okvětních lístků.
"Pověz, kterou miluješ?" ptala se Šarlota rafinovaněji.
"Šídlo."
"Kdo je Šídlo?"
"Teď si nechává říkat panna Mahulena. Ale já ji znám jako maličkou dívku. Prokletý jednorožec."
Šarlota si přisedla, rozhodnuta, že tomuto chlapci pomůže.
"I já jsem milovala. Byl to voják královské stráže a byl na mne moc hodný. Jenže pro šlechtičnu se nehodí, aby se stýkala s obyčejným člověkem. Nakonec jsem zjistila, že je můj vyvolený hrubý hulvát, kterého zajímají jen poběhlice a chlast. Někdy nám láska trochu zkreslí vidění."
"Jenže já vím, jaká je doopravdy. To ten jednorožec ji změnil. Paní, vím, že mi nemůžete pomoci, prosím tedy, odejděte."
Eleonora věnovala pohled jeho ztrápené tváři a nechala ho o samotě. Seděl tam dlouho, tak dlouho, že už i slunce zapadlo a vyšel měsíc.
Šarlota nervózně přecházela po stanu, který jim byl přidělen k obývání. Její bratr s nebeským klidem poslouchal její vzrušenou řeč.
"Ty tomu rohatému koni věříš?" ptala se.
"Proč ne? Je to náš jediný spojenec a podle toho, co jsem slyšel, velice mocný."
"Raději bych se spřáhla s ďáblem, než s tím koněm!"
"Uklidni se, Šarloto. Jakmile pro nás dobude vévodství, můžeme sami rozhodnou, co s ním uděláme. Situaci máme pod kontrolou!"
"Vzpomínáš si, co vyprávěla Eleonora Richardovi o jednorožci? Že chtěl dětskou krev, že ovládal lidi. Potkala jsem dnes chlapce, který mi potvrdil, že si jednorožec s námi pohrává a vodí na provázku, jak se mu to líbí."
"Richard byl natolik pohlcen vlastní nenávistí k Luciovi, že prostě a jednoduše svoji nenávist přenesl na všechno kolem sebe. A jestli věříš Richardovi, pak musíš vědět, že i on se stýkal s jednorožcem ve snech...a Eleonora byla velice podivná dívka."
Najednou se Šarlota rozplakala.
"Copak, má sestřičko," ptal se Erik citlivě a objal svou sestru, "copak tak najednou..."
"On umřel, Medard, sám a možná se bál. A já jsem měla být u něj!"
"Nemluv nesmysly. Po světě chodí ještě tisíc hezkých chlapů. Až to všechno skončí..., všechno bude jinak."
"Kéž by, Eriku..., kéž by."

To ráno se jednorožčí šiky řadily na palouku vně les. V čele jel rohatý kůň s pannou, hned vedle Kája a za nimi Šarlota s Erikem. Zbytek armády čítal sotva padesát mužů. Přesto nikdo nepochyboval, že zvítězí nad mnohatisícovou armádou.
Projeli úrodnou zemí, kterou kdysi chtěl Richard pro sebe. Od bran svých statků je zdravili sedláci s vidlemi v rukou. Jejich nejstarší synové se přidávali k jednorožcově armádě. K polednímu, když se jejich armáda rozrostla na tisíc mužů, stanul jednorožec před branami města Kolzelení. Jednorožec vylezl na nejvyšší vrchol a zařičel na obyvatele města.
"Vylezte, zbabělci! Bojujte se mnou!"
Nastal okamžik ticha. Pak se ozval zvučný hlas herolda na hradbách: "Co chceš, rohatý koni?"
"Vaše životy!" odpověděl kůň.
"Hahaha. Podívej se na tu svou sebranku!"
"Já ji vidím. Ale svůj názor jsem nezměnil. Jestli je ve městě jeden člověk, který si chce se mnou změřit sílu, ať přijede na nejlepším koni a utká se se mnou o tuto nádhernou pannu, která mi sedí na hřbetě!"
Šídlo sevřela pevně dlaň kolem dýky, kterou dostala od Káji.
"Uklidni se, má drahá. Není bojovníka, který by mne porazil."
"Přijímáme tvou nabídku, koni. Řekni, jakými zbraněmi budeme bojovat?"
"Libovolnými."
"Výborně."
Brána města se otevřela a na pláň vypochodovalo Luciovo vojsko. Za ní pak obrněný rytíř na překrásném koni. V ruce držel kopí, v pochvě spočíval meč.
"Jsem rytíř z šlechtického rodu, řádný a bojovný podle pravidel rytířství," řekl podle rituálů rytíř, jehož jméno se nedochovalo.
Jednorožec pozdravil prostým pokývnutím hlavy. Na závodní dráze, kterou vytyčili Luciovci, se oba dva zápasníci připravili. Rytíř pevně uchopil kopí, jednorožec sklopil roh. Herold se zeptal, zdali budou bojovat podle pravidel rytířství, a pak započal zápas. Rytíř vyjel rychle proti jednorožci, který byl stejně rychlý, jako kůň. Těsně předtím, než se dřevec stačil dotknout křehkého těla jednorožce, stříbrný hřebec nečekaně uskočil, vpletl se pod nohy rytířovu koni a probodl mu rohem hrdlo. Kůň se zřítil na zem mrtev a rytíř s klením vyrazil proti jednorožci, vytahujíc meč. Jednorožec čekal velice klidně. Když se rytíř naklonil k smrtelné ráně, protivníkův roh pronikl ocelovými pláty na rytířově hrudi a srdcem. Rytíř se zhroutil mrtvý k zemi.
Jednorožec na nic nečekal. Zaútočil na nejbližšího Luciova vojáka a probodl. Nonšalantním pohybem odhodil jeho tělo a pokračoval v boji. Přidali se k němu i všichni jeho následovníci. Nad turnajem se strhla opravdová bitva. Z těch nejstatečnějším musíme připomenout vévodu Erika Jeho krutá zbraň zabila stejně vojáků, jako celý zkrvavený jednorožcův roh. Než se slunce schoulilo k západu, byla statisícová armáda na hlavu poražena a s téměř minimálními ztráty ze strany jednorožce. Jednorožec a ostatní bojovníci pochodovali vítězně branou města. Jednorožec se zastavil až na hlavním náměstí a tam promluvil k vítězům i k oslavujícím měšťanům.
"Dnes, mí přátelé, jsem osvobodil jednu zemi. Ale zítra s vaší pomocí osvobodím celý svět!"
"Zabijeme Lucia!" vykřikl kdosi z davu.
"Nejen to. Zabijeme všechno, co stvořil, zbořímе jeho nečistá kouzla a rozbijeme pohanskou církev!"
"Ať žije jednorožec!"
Jednorožec se ani nezačervenal.
Oslavy probíhali celou noc. Teprve, když už se vzchopil úsvit, šlo se spát. K polednímu už zase jednorožec troubil a jeho armáda, rozšířená o další tisíce, se znovu sešikovala. Pochodovala na sever, do země Richarda Le Graine. Na hrad Le Graine, kde nyní jednorožec. Co však měl jednorožec v úmyslu, to nebylo známo ani jednomu z početných lidí v jeho armádě.
Jen panně Mahuleně to vrtalo hlavou.
"Proč to vlastně dělá?" ptala se sama sebe. "Proč nechal spálit město, které vzápětí dobyl? Měla s tím něco společného knihovna toho starého muže, Ciráta z Hnízda? Má snad Kája pravdu a jednorožec s nimi opravdu jen manipuluje? Vodí je jako panenky na provázku?"
V zamyšlení, které začalo být jednorožci podezřelé, se vezla celou cestu až k hranicím vévodství Le Graine.
Na svět dopadla sedmá rána. Vlny v teplých jižních mořích zcela smetly přímořská města, nad východními lesy, spálenými na popel, zuřila vichřice, která unášela střechy sedláků i celé hrady. Obloha nad Hnízdem dštila blesky. A co hůře, nikdo nevěděl, co přijde zítra.
25. kapitola
Richardova smrt
a věci následující
Den osmý, osmá rána. Země v Chevalu začala rodit kamení, všechno zelené z pole zmizelo, jako by vůbec nebylo oseto. Jinde v Říši zuřily požáry, povodně a jiné pohromy. Všechny řeky v Říši byly zbarveny dokrvava. Ale nejstrašnější věci se děly ve sklepení hradu Le Graine.
Richard Le Graine, poslední potomek ušlechtilého vévodského rodu, seděl spoután okovy ve svém vlastním hradu. V rukou držel zástavu s jednorožcem. Kdysi se jí dotýkal. Kdysi ji používal. Doufal, že jeho síla, kterou spoutala Vražedná trojka, je ještě částečně ukryta v této nádherné vlajce.
Uslyšel klapot kroků na schodech. Povzdechl si a počkal, až se ve dveřích objeví Lucius. Tentokrát Eleonora nepřišla. Teď, když byl slepý, stále více mu Eleonora chyběla. V temnotě, kde na něj doléhala samota, byl vděčen za všechnu lásku, kterou mu dívka mohla nabídnout. Jedinou útěchou mu bylo, že věděl, kdy utrpení skončí.
Ucítil dopadající ránu na svou hlavu: "Kdo ti to přinesl!" křičel Lucius.

"Že se ptám," řekl po chvíli, "samozřejmě, že ti to přinesla ta tvá děvka. Však já ji potrestám. Hej, ty tam, ano, ty, vezmi ten prapor a předej ho mým bratřím v kruhové místnosti. Ať ji prověří, jestli není naplněna Dechem. A pospěš si."
Richard uslyšel klapot vojenských bot na kamenných schodech.
"Takže Vražedná trojka se vrátila z obléhání Hnízda," pomyslel si.
"Dnes se s tebou nebudu mazlit, Richarde. Napněte ho na skřipec."
Na to už byl Richard připravený.
"Tentokrát, příteli, ti nedovolím upadnout do transu, kdy stejně žádnou bolest necítíš. Budu ti přitom vykládat pravdu o Říši, takže mne dobře poslouchej."

Dva vojáci odepjali Richardovi okovy a zavěsili ho na skřipec. Richard, touže se něco dozvědět o svých přátelích, nedokázal znetečnět, jako tomu bylo při předcházejících mučení.
Když začali skřipec pozvolna natahovat, uslyšel Richard znovu Luciův klidný hlas: "Vzpomínáš si ještě na to své marné snažení? Hnízdo jsme rozvrátili, Chevalier je zaplaveno jedovatými hady, takže se tam neodvážíme, jsem si ale jist, že příliš mnoho lidí tuto ránu nepřežije. Stříbropěnní i s tvým baronem bylo včera smeteno pod vodní hladinu. A Cheval byl dobyt ještě před oblehnutím Hnízda. Pokud jsem dobře slyšel, tvůj učitel Cirát v ní uhořel i s knihovnou. Prý křičel velice dlouho...haha. Král i královna byli popraveni předevčírem. Měli takové romantické přání, chtěli umřít současně...No, co říkáš?"
"Ty nestvůro! Jsi mnohem horší než ty, které jsi proměnil v bestie, protože i ti jsou víc lidmi než ty. Ty...kus kamene."
"To mne mrzí, že to tak chápeš. Co se ale týče tebe, nechápeš, že jsi prohrál?"
Právě v tomto okamžiku měl Richard uznat, že prohrál, nic jiného mu také nezbývalo. Ale v jeho žilách proudila staletí tvrdohlavosti a nadřazenosti, která byla vládcům Le Graine vlastní. Existovalo z toho jen jediné východisko. Než aby Richard uznal porážku, raději se zbláznil. Z jeho úst se vyřinul proud slin a ústa se zkřivila v ďábelském úsměvu.
"Zemřeš, velký Lucie, a už velice brzy!"
Toho dne ho mohli mučit, jak chtěli, ale Richard na to už nereagoval.
"Je to zbytečné," řekl nakonec Lucius a nechali Richarda o samotě. Ten po náročném dni vzápětí usnul.
Lucius seděl v Richardově trůnním sálem na vévodském stolci. Ostatně měl na něj nárok právem silnějšího. Eleonora seděla po jeho boku a byla velice ustaraná.
"Co se stalo Richardovi?" ptala se.
"Zbláznil se, chudák," odpověděl Lucius.
"To ti nikdy neodpustím," prohlásila na Richardovu adresu a zvedla se z trůnu.
"Neutíkej za ním přece tak rychle, má milá. Kdopak mu přinesl tu zástavu?"
Eleonora sklopila oči: "Máš mne pod svou kontrolou, pane. Co ti tedy mohu odpovědět?"
"Že ano. Přiznat se a poprosit o odpuštění."
"To nikdy neudělám."
"Já to už po tobě ani nechci. Zradila jsi mne, má drahá. A budeš mne zrazovat i nadále. Je čas, abych ukončil tvůj náhradní pobyt na zemi. Vrátíš se zase pěkně do říše mrtvých. Budeš znovu dcera Velkého krále."
Eleonoře se zablýskl v očích strach. "Ne, to neuděláš!"
Lucius ji k sobě drsně přitiskl a políbil. Vzpírala se, jak mohla, ale tím polibkem jako by z ní prchal život. Najednou se bezvládná zhroutila k zemi. Nebyla však ještě mrtvá. Stačila zašeptat: "Richarde, odpusť mi!"
"Odneste to tělo a hoďte ho do jezera!" nařídil její vrah. Znechuceně si odplivl a znovu usedl na trůn.
Do místnosti vstoupil komoří, kterého Lucius zdědil ještě po Richardově tetě Markytě, která v těchto zdech také našla smrt.
"Pane, přišel nějaký posel."
"Vpusťte ho dál."
Posel byl poněkud nejistý. "Vaše božskosti," poklonil se.
"Mluv!" vykřikl Lucius poněkud nakvašeně.
"Pane, ze všech koutů Říše přicházejí stejné zprávy. Lidé vraždí naše zlatofialové kněze a vrací se k původní víře. Už mají dost zlata, teď chtějí víru a naději na konec těch hrůz, které jste na Říši svrhl. Objevilo se najednou veliké množství starých náboženských knih. A co hůř, jednorožec a jeho armáda porazili naše vojsko.Zdá se, že celá opora víry se hroutí."
"Necháme ty ubohé červy, ať se hemží pod našima nohama. Pozítří sestoupí na zem Bytost."
Medard se přistihl, že se sám sebe ptá, proč nemůže přijít dřív. Kdoví, co všechno se může za tři dny stát. Setrval v zamyšlení ještě dlouhou dobu. Potom zavolal na komořího, aby mu přivedl společnici. Se smyslným úsměvem odešel na lože, aniž by tušil, že se mu Richard potutelně pošklebuje.
Vražedná trojka, Moudří, kteří se nechali zohavit pro větší moc, seděli v nejvyšší věži hradu Le Graine. Jejich rozhovor měl zůstat Luciovi utajený:
"Pod naším pánem se hroutí trůn," uchichtl se Mocný Ignác.
"Zcela zjevně. Možná, že je čas, abychom mu ukázali, kdo řídí tuto loď!"
"Zcela jistě. Vždyť jsme to byli my, kdo zahájil Rány. A za pár dní přijde Bytost, se kterou jsme mu umožnili hovor a kterou budeme ovládat, až přijde na zemi."
"Zapomínáte na dvě věci. To stěžejní, proč jsme si Lucia zvolili jako svého vůdce po našem útěku z Domu Moudrých."
"Vzpomínáte ještě na Dům? Na Moudré? Na věčné mládí? Na ty nebohé dobré stařiky..."
"To je minulost. Dům je zničen, Moudří mrtví, tedy kromě Richarda. Vraťme se k současnosti."
"Ano. Lucius je vůdčí osobnost, jeho proslovy spojené s trochou nadpřirozena nám pomohly v začátcích. A pak je

tady ta věc ohledně zvláštnosti jeho Dechu..."
"Nebýt proměny, nikdy bychom nedokázali Bytost přivolat ani s ní rozmlouvat..."
"Ale teď už ho přece nepotřebujeme!"
"Mýlíš se. Bude nutné získat zpět na svou stranu lidi, když teď odvrhli církev. Navrhuji, abychom jen dál tahali za provázky v zákulisí."
"Albín také tahal za provázky. A jak dopadl!"
"Ale Albín neznal míru. Chtěl přemluvit Richarda a skončil tak, jak si zasloužil."
"Bratři," prohlásil Ignác a zvedl se z měkkého křesla. Přistoupil ke zdi a vytáhl cosi ze stínů ke světlu svíček.
"Tohle nám náš milovaný Lucius doručil přímo pod nos. Víte, co to je?"
Ten s hadí kůží řekl: "Na artefakty jsi tady odborník ty."
"Pokud si nevzpomínáš, co je tohle, chudák starý Moudrý Gabriel se s tebou namáhal zbytečně."
"To je přece Jednorožcova zástava. Kdo ji bude mít v rukou, nabude zázračných řečnických schopností a dokáže přesvědčit dav!" vykřikl ten třetí.
"Ale pak už Lucia nebudeme potřebovat..."
"A nejen to. Ten náš starý hlupák to našel u Richarda ve sklepě a aniž by se přesvědčil, co je to zač, dal nám to. Ba co víc, přímo nám to strčil pod nos."
"Výborně. Až nadejde čas, zabijeme ho. Teď musíme vyzkoušet, jestli to funguje. Zavolej strážné, kteří nás tu hlídají. Vyzkoušíme to na nich."
Zatímco ten s hadí kůží odběhl, ten třetí se ptal: "A co jim chceš namluvit?"
"Začněme třeba u toho, aby skočili z okna. To máme jistotu, že to by jen tak neudělali."
Tři strážníci zděšeně přešlapovali a pozorovali, jak se trojice držela tyče a jejich zraky se rozostřily. Tu najednou bez výkřiku ani náznaku něčeho podezřelého, snad jen podivného záblesku tmy, jakoby šlehajícího z tyče, se trojice zřítila na zem bledá ve tváři. Když se k nim strážní přiblížili, byli už všichni mrtví.
"Čáry!" vydechl překvapeně jeden z nich a okamžitě se odešli modlit do kaple. Ještě téhož dne večer se pokusili požádat o audienci u Lucia, byli ale odmítnuti.
Den devátý, devátá Rána. Velký netvor v kraji Demande pustošil vesnice a zabíjel vesničany. Víly, které se zjevily v kraji Acier, lákaly vesničany do bažin. Požáry utichly, stejně i povodně opadly. Zato pod celou Říší se třásla zem. Obrovské zemětřesení, s centrem v kraji Collier, zničilo víc stavení než všechny povodně a vichřice. Ale co je horší..., to byl den, kdy měl zemřít Richard Le Graine.
Richard seděl ve své cele, ztracený v šílené mysli, omámen slepotou. Věděl, že v životě spáchal příliš mnoho zlých a špatných skutků, než aby mohl svoji duši osvobodit pokáním. Jestli mu ale něco skutečně vadilo, pak to, že byl sám. Bez přítele, bez Eleonory.
"Bože, můj starý bože, teď už vím, že jsem spáchal mnoho zlého, ale já neprosím o odpuštění, to by bylo příliš pokrytecké. Já tě žádám o milost pro Eleonoru, která je čistá, snad jen to, čím jsem ji pošpinil, ji může vzdalovat tvému nekonečnému dobru. Odpusť také Šarlotě, které jsem způsobil víc bolesti, než si její křehká bytost zasloužila. A také Erikovi, ze kterého jsem si udělal sluhu a nepochopil jsem, že je to přítel. Ale hlavně odpusť Medardovi či Luciovi, protože ani on to nemyslí špatně. Odpusť Moudrým, mé tetě Markytě, králi a královně. Asi bys měl odpustit ještě mnoha jiným lidem, ale já už si nedokážu vzpomenout, komu ještě." Zachvátil ho hrozný strach. Najednou viděl, jak jako malý oplakával své rodiče. Okamžik, kdy se zrodil Plán na ovládnutí Říše. Pak viděl sám sebe, jak dává Šarlotě jed za příslib sňatku. A pak zajetí a Igorovu oběť. Ach, starý dobrý Igor. Kéž i jemu bůh odpustí. Viděl své věznění v Prokleté věži, nečekaný projev přátelství a útěk. Putování do svatého města, zlodějskou bandu, a pak Moudré, přítele Huberta, Šimona a ostatní. A tu Lucius začíná s Ranami a Moudří svými životy dávají Richardovi čas, aby mohl zvrátit Luciovu převahu. Setkání s Eleonorou, Medardem, tenkrát, kdy ještě netušil, že je to vlastně Lucius, všechno bylo tak krásné. Znovu viděl smrt svého přítele kněze, kterého zřejmě také zabil Lucius. Nebo možná Eleonora z donucení. A pak byl znovu ve Hnízdě, kde Luciovu hlavu nahradil svojí. Modelovala ji příjemná dívenka, ještě štěstí, že ji více nepošpiňoval svou přítomností. Bůh ví, kde je jí konec. A pak zoufalý Erik, cesta do Luciovy pevnosti, osvobození Šarloty a zničení pevnosti. A smrt Moudrých. Létání na sever. Bitva o Hnízdo, zajetí, mučení. A teď smrt. Lucius se sem přižene jako divoká voda, bude na něj křičet. On ale nasadí šílený výraz a Lucius mu usekne hlavu...Bude se kutálet po zemi a z jeho těla bude vystřikovat krev...To bude konec. Ale co pak? Co se stane, až...
Lucius vyslechl netrpělivě výpověď strážných ohledně smrti svých bratří.
"Proč jste mi to neřekli dřív?!" křičel.
"My, pane,...nechtěli jsme vás rušit."
"Říkáte, že se jen tak zřítili na zem? A už mrtvi? A černé blesky?" zamračil se.
"Ano, pane."
"Já to věděl! Ty mizerný Richarde! Tohle je tvá poslední intrika! No jistě, vložil jsi do toho prokletého artefaktu část svého talentu, který zabíjí. Ze stejných příčin, proč nemůžeš spolupracovat v kruhu, jsi zabil mé bratry! Kde je můj meč?!"
Jeden ze sloužících mu podal meč.
"Jdeme navštívit našeho přítele!" vykřikl Lucius naštvaně.
Na schodech do Richardovi cely byl slyšel klapot kroků. Richard věděl, co se děje. Nadešla poslední chvíle. Nepotřeboval ani vidět, aby věděl, kdo právě přichází.
"Zmije!" vykřikl Lucius a udeřil Richarda vší silou přes obličej. Richard se jen potměšile usmál.
"To je všechno, po čem už toužím, vidět tě rozzuřeného."
"Zemřeš!"

"Já...já už jsem mrtvý," zněla odpověď.
"Eleonora je už mrtvá, jestli snad doufáš, že tě zachrání."
Na malý okamžik šílenství ze slepých očí zmizelo a objevil se jen smutek. To ale za krátký okamžik pominulo.
"Vzal jsi mi všechno: lásku, radost, naději...prostě všechno. Ale jedno mi vzít nemůžeš!"
"Myslíš svůj Dech?"
"Ne, smrt. Hahaha...tu mi nikdy nevezmeš!"
"Když tak toužíš po smrti, zoufalče, tak ti ji dám."
"Nic jiného už nemám. Zabij mne."
"Sbohem, zmije. Svět bude bez tebe podstatně čistší!" Lucius vytáhl meč z pochvy a jediným rychlým sekem uťal Richardovu hlavu.
Hlava se kutálela po zemi a nechávala za sebou krvavou skvrnu. Z jeho těla v pravidelných intervalech vystřikovala krev, jak ještě bilo srdce.
Lucius se otočil a odešel. Aniž by si to pro tento okamžik uvědomil, zůstal sám, děsivě sám. Ale tento pocit přijde, až vyprchá hněv. Ale tou dobu už bude mít jiné starosti.
Jednorožcova armáda postupovala až na několik střetů s malými oddíly Luciovy armády rychle k hlavnímu městu Le Graine Orlí Hlava. To ráno tábořily jen pár mil od města, jehož obyvatelé byli udržováni v naprosté neznalosti věcí. Jediný hrad Le Graine byl opevňován. Měšťané samozřejmě něco tušili, ale uzavření hradeb město izolovalo. Když se k polednímu, jen pár hodin po Richardově smrti, přiblížila armáda na dohled z hradeb, nastal ve městě takový shon, jaký nikdo nepamatoval. Byl vyvolán částečně i tím, že Richardovo tělo bez hlavy bylo přibito na kříž zatlučený doprostřed náměstí. A jeho hlavu pověsili na bránu. Lidé svého vévodu poznali a došlo jim, že se budou dít velké věci. Někteří chtěli armádě otevřít bránu, jiní tvrdili, že jeden vládce jako druhý a chtěli se před rabováním ukrýt v horách. Největší zmatek ale vyvolal odchod vojáků z města. Měšťané se nakonec rozhodli na jednorožcův rozkaz otevřít bránu a vpustili nepřátele Luciovy přímo do města. Proti všeobecnému očekávání jednorožec nezaútočil přímo na hrad, ale nechal se obletovat měšťany a přikázal obléhání. Co tím ale sledoval, to věděl jen on sám.
Když už se stmívalo, povolal k sobě jednorožec Šídlo.
"Zítra bude velký den. Jsi připravená?"
"Na co?"
"Na setkání s mým bratrem."
"Cožpak oni jsou jednorožci dva?"
"On není tak docela jednorožec. Vypadá jako panter, ale lidé mu říkají Bytost. Nikdy jsme se neměli moc rádi a bojovali jsme spolu. A lidé toho využívali. Nakonec nás oba dva poslali mimo tento svět. Ale teď, tedy zítra, když se oba dva vrátíme na zemi, nesmíme udělat už dvakrát tutéž chybu. Tentokrát se proti lidem spojíme. Vím, že to s tvojí pomocí dokážu. Pomůžeš mi?"
"Ano." Nedokázala ani odpovědět nic jiného, i když její mysl bila na poplach. "Ano, už musím jít."
Dívka vystřelila z jednorožcova stanu jako rána z kuše. Téměř se srazila s Kájou, který stál před stanem.
"Rychle, Šídlo. Všechno jsem slyšel. Teď nám může pomoct pouze vévoda a jeho sestra. Pojď se mnou."
Když Šarlota viděla Richardovu hlavu nad branou, vyděsilo ji to tak, že málem upustila malého prince, kterého svírala v náručí. Ještě teď, když seděla s Erikem ve společném stanu, se třásla hrůzou.
"Pane vévodo!" ozval se chlapecký hlas. "Pane vévodo, jednorožec chystá zradu," křičel chlapec. Šarlotiny oči se naplnily zadostiučiněním. Zato Erik byl stále nevěřící Tomáš.
"Povídej, co jsi slyšel, chlapče," vyzval ho. Dívka, kterou Eleonora znala jako pannu Mahulenu, se schoulila v jejím náručí a začala vzlykat.
Chlapec mezitím ve zkratce převyprávěl, co slyšel.
"A jsi si jistý?"
"Uvěř tomu, Eriku, ten chlapec nelže."
"Takže tu máme další problém. Hned jak se zbavíme Lucia, objeví se tu dvě nesmrtelné a nebezpečné bytosti. To bude úplný konec Říše. To není dobré!"
"Co můžeme dělat?"
"Musíme je poštvat proti sobě," navrhl chlapec, "ať se vzájemně povraždí."
"Výborný nápad. A já mám ještě lepší. Šídlo, teď mne dobře poslouchej. Osud této planety je teď ve tvých rukou..."
Radili se spolu ještě dlouho do noci. Ale kdoví, jestli to ještě vůbec bude platné.
Den desátý, desátá a poslední Rána. Utichlo všechno, celý svět se zklidnil. Hadi v bažinách zalezli do děr, zemětřesení ustalo, povodně i vichřice a požáry utichly. Víly a jiná havěť zmizela, že po ní nebylo ani stopy. Zdálo by se, že Rány skončily, ale v této chvíli měla přijít ta nejstrašnější Rána za všech...Bytost.
Lucius se toho dne modlil. Ne sám k sobě, tak pokrytecký ještě nebyl, nýbrž k Bytosti. Toužil po její přítomnosti, protože právě teď zjistil, jak moc je sám. Jeho armáda byla dost silná, aby udržela vně hradu nepřátele ve městě, hlavně jednorožce. Pocit bezpečí s pocitem očekávání, to vše mělo naplnit Luciův poslední den, protože Bytost přišla až téměř se západem slunce.
Vesmírem se hnala koule, na které pospával obrovský černý panter. Meteor se řítil obrovskou rychlostí prázdnotou, až se před ním konečně objevila modrá planeta. Prolétla její atmosférou a namířila si to k místu, které dobře znala, neboť právě odsud od bývalých Moudrých obdržela informaci, jak se vrátit zpět zemi, odkud byla vyhnána. Meteor udeřil zcela nečekaně. Obrovskou rychlostí svého dopadu způsobil výbuch a starodávný hrad Le Graine se zřítil z výšin do propasti. Velký Lucius skončil zavalen kamením na své vlastní přání ve své poslední baště moci. V tomto jediném okamžiku se celé Luciovo impérium rozpadlo. Jestli na poslední chvíli učinil pokání, to se nikdy nedozvíme.

Tlaková vlna odhodila všechny lidi ve městě proti zdi a několik domů se sesulo. Protože však byl meteorit malý, nic vážnějšího se nestalo, nepočítáme-li zničení historického hradu. Jednorožec byl připravený, jako by každý okamžik dnešního dne očekával. Zato Šídlo, sedící mu na hřbetě, byla čím dál neklidnější.
"Uklidni se, má drahá," řekl, "za pár okamžiků všechno skončí."
"A toho se právě bojím, Srdce."
"Není proč, podívej, to je můj bratr."
Z hlubin propasti, která vznikla po nárazu meteoritu, se vynořil panter černý jako noc a veliký jako kůň. Přesněji řečeno, veliký jako jednorožec. Ve vojsku vypukla panika.
Jednorožec ani nepohnul brvou, když všichni za ním slyšeli: "Pane vévodo Eriku, odveď vojsko z tohoto města. A také všechny měšťany. Okamžitě."
Ani to nemusel říkat. Při pohledu na černočerného pantera vojáci i měšťané prchali ke třem branám, které město Orlí hlava mělo. Kolik jich bylo udupáno nebo umačkáno v davu, to se nikdo nedozví.
Jediní, kdo zůstali stát na náměstí před hradem Le Graine, či spíš schodištěm, které z něho jediné zbylo, byli Erik, Šarlota, Kája a Šídlo. A samozřejmě dva bratři: jednorožec a Bytost.
"Chceš se se mnou utkat teď a tady?" ptal se panter.
"Pořád myslíme jen na vzájemnou nenávist. Ale přece víš, k čemu to vedlo. Tebe posadili na létající hvězdu, mne uvěznili v říši mrtvých. A to jenom proto, že jsme při té vší nenávisti nepostřehli, že i lidé žijí na této planetě."
"Lidé? To jsou přece obyčejná zvířata jako kráva a koza!"
"Ne, to jsme si tenkrát mysleli. Ale lidé mají nesmrtelnou duši, tedy alespoň v to věří. Dalo by se říct, že jejich nesmrtelnost je podobné té naší. Pověz, bratře, kdo ti prozradil, jak se dostat z vesmíru zpátky na zem."
"Takoví směšní lidičkové...Vypadali jinak, než ta, co ti sedí na hřbetě."
"Vidíš, zase lidé. Lidé se chopili vlády nad planetou a úplně zapomněli, kdo jsou jejími pravými vládci. Pokud se teď pobijeme, lidé vyhrají. O to tu jde po všech těch Ranách. Ač je na sebe vrhli lidé, zvítězí pouze tehdy, přežijí-li. A já se chci postarat, aby nepřežili."
"Tvůj návrh zní rozumně."
Teď přišla chvíle, na kterou Šídlo čekala. Chopila se nože, který jí visel za pasem a vší silou ho vrhla proti panterovi.
"Za jednorožce," vykřikla a pobídla rohatého koně ke klusu. Ten se chvíli tvářil nechápavě, když mu všechno došlo, bylo už pozdě.
Panter byl příliš hbitý, aby ho mohla dýka zranit. Upřeně se podíval jednorožci do očí a vykřikl: "Tak takhle si představuješ usmíření?!"
Vrhl se na jednorožce silou svých drápů. Ten se postavil na zadní, až Šídlo spadla z jeho hřbetu přímo pod kopyta. A to se už strhla bitva. Jednorožec nemohl na rány, které mu panter zasadil, odpovědět jinak, než silou svých kopyt a ostrým rohem.
Kája se rozběhl zachránit Šídlo zpod jednorožcových kopyt, ale nedokázal to. Kůň mu totiž vrazil kopytem takovou do břicha, že se bezmála odkutálel.
Erik a Šarlota s napětím sledovali boj, do kterého se neodvážili přimíchat. Jejich plán ještě nebyl u konce, stejně jako Šídlo nebyla mrtvá. Natahovala ruku po dýce, která jí nyní ležela nadosah. Nedosáhla.
Boj byl vskutku vyrovnaný. Jenže jednorožec byl odpočinutý, zatímco panter unavený po náročné cestě vesmírem a pádem na zem. Brzy začal mít stříbrný roh převahu. Nakonec se vymrštil a probodl útočícího bratra. Ostrými kopyty rozdrásal jeho tělo, dokud neměl naprostou jistotu, že je mrtvý. Unaveně se otočil k Šídlu. Ta se zuby nehty pokoušela dosáhnout na dýku. Ještě kousek...
Konečně!
"To, co jsi provedla, zavání zrádcovstvím!" řekl jí jednorožec. "Kdo ti to poradil? Oni? Vévoda a jeho sestra? A ten chlapec, který tě pořád pronásleduje?"
"Ano," odpověděla hrdě Šarlota.
"Způsobili jste mi velkou bolest ze ztráty bratra, i když zase obrovskou radost, protože jsem sám nevěřil, že bychom tomuto světu mohli vládnout dva. Teď budu váš jediný vládce já a tak mi to vyhovuje..."
Šídlo se postavila. Jednorožec zaměřil svou pozornost na trojici a nevšiml si, co Šídlo chystá. Zlomila se v kolenou a padla na dlažbu přímo pod jednorožcův bok.
"Je mi líto, že tato krásná dívka zemřela," řekl jednorožec, aniž by se pohnul. Stále byl očima zabodnut do Šarloty a miminka, které svírala v náručí. Kája přiběhl k Šídlu a otočil ji. Stále v ruce svírala dýku a jedno její oko se pohnulo v náznaku mrknutí. To, co se stalo pak, bylo neuvěřitelné pro každého. Šídlo prudkým pohybem vymrštila ruku a zabodla dýku hluboko do jednorožcovy hrudi, tam, kde tušila srdce. Jednorožec vykřikl, ale rána do srdce, to je příliš i na jednorožce. Svým tělem dívku zalehl a jeho krev ji málem utopila. Kája uskočil jen na poslední chvíli. Byl svědkem toho, jak se jednorožcova srst vzňala a ten plamen dívku popálil. A pak se jeho tělo změnilo ve starého umírajícího malíře, Šídlina adoptivního otce. Jeho srdce bylo probodnuto dýkou stejně jako jednorožčí. Erik okamžitě přiběhl a vytáhl dívku zpod mrtvoly. Její krásná kůže byla sežehnuta a ona sama umírala.
"Neopouštějte mne!" prosila.
"Uzdravíš se, neboj. Paní Šarlota je skvělá léčitelka a ve městě určitě nějaký lékař bude. Musíme tě odnést do postele."
Zamířili k jednomu malému stavení, kde odvážnou dívku položili do peřin. Šarlota ji ovinula obvazy a dívka přestala vzlykat. Kája seděl u její postele celou tu dobu a pozoroval její zvrásněnou a zohavenou tvář. Někdy ji držel za ruku, jindy jen hladil po vlasech. Jen díky jeho lásce nakonec Šídlo přežila.
Lidé se znovu začali trousit do svých domovů. Tělo pantera leželo rozšlapáno a rozdupáno na východním okraji náměstí a lidé si ho řádně prohlédli, pak ho začali ukazovat dětem, aby nikdy nezapomněli, co se tady stalo. Tělo

jednorožce nenašli, jen tělo starého malíře. Z dojetí nad jeho tragickou smrtí ho pohřbili do jezera Orlí Hlava, protože půda v severním vévodství je většinu roku zmrzlá na kost. Do kráteru, který stál na místě hradu Le Graine, se nikdo neodvážil. A kdoví, jestli někdy odváží.
A to je konec! Anebo ne?
26. kapitola
Poslední soud
Richardova posmrtná část se vydala k nebesům. Vznesla se nad studený hrad jeho rodiny, která s jeho smrtí vymřela po meči i po přeslici. Hvězdy zářily tak jasně, že přitahovaly Richardův obnovený zrak. Zvedl jej a viděl svět pod sebou, kulatou modrou planetu, jeho duše však mířila výš.
Z hlubiny hvězd se vynořil bílý stolec, za ním tři soudci a za nimi vnitřním světlem prozářený Kristus na kříži. Skrz jeho kůži prosvítalo srdce, které zářilo jako slunce.
Ten soudce, který seděl uprostřed, sáhl do stohu papírů a vyňal jednu složku: "Le Graine, Richard. Narozen dne 8. 5. 1056 po Velkém králi? Zemřel dne 23. 5. 1 před Spasením světa? Rodné číslo 560508/9856?"
"Ano," povzdechl si Richard, očarován čistým světlem Krista na kříži.
Soudce napravo zalovil ve své hromádce papírů. "Byl jsi pěkné kvítko, Le Graine Richard, víme? Sobecký plán na ovládnutí Říše, vražda otce rodiny Cheval, nenávist k vlastním podaným, tvrdé pracovní podmínky.., hm, je to pravda?"
"Ano," přiznal Richard.
"Dále je tu sobecké jednání, vražda vlastní tety, vražda Albína z Ostrovních království, dále pomsta na Novém Kruhu, podvedení občanů Říše, vydávaní se za Lucia... To není příliš pěkné."
Soudce uprostřed se na Richarda přísně podíval: "Máš k tomu co dodat?"
"Ne, to je všechno čistá pravda," souhlasil Richard.
Soudce nalevo zalovil ve své hromádce papírů a vyňal svazek s razítkem a štítkem se jménem Le Graine. "Láska k rodičům, láska ke své zemi, oddanost Říši... Zajímavé. Ostatní dobré skutky jsou zanedbatelné. I když je tu láska a samozřejmě čistota těla..., ale to je nepodstatné. Máš k tomu co dodat?"
"Celý svůj život jsem obětoval Říši. To je podle vás málo? To vám nepřijde ušlechtilé?"
"Poslyšte vy," oslovil ho soudce uprostřed, hledaje v papíru, nemohouce si vzpomenout na jeho jméno, "Le Graine Richard! Tohle není kabaret! To je Úřad!"
"Pokud jde o vaši námitku, je bezpředmětná," ohradil se soudce napravo, "důležitost svého poslání a životního ideálu jste si přece stanovil sám? Řekněte, čím jste pomohl lidem? Vzpomíná na vás někdo, když jste odešel? Myslíte, že záchrana Říše by byla zkrásnila lidský život? Samozřejmě, že ne. Říše byla prohnilá, dobře, že se konečně rozpadla. Vaše snažení bylo proti všelidskému zájmu."
"Tudíž bychom tuto snahu měli připsat spíše mezi špatné skutky." Soudci začali cosi škrtat a přepisovat. Vzápětí se ten, který seděl uprostřed, shýbl a odkudsi vytáhl křišťálové váhy. Oba soudcové se také zdvihli a každý na jinou misku položili spisy."
"Dost!" ozval se křehký a Richardovi dobře známý hlas. Z jasného nebe se k nim snášela Eleonora, v rukou svírala planoucí svíčku. V bílých šatech vypadala jako hvězda. Richard už málem zapomněl, jak silný je jeho obdiv k jejím morálním vlastnostem.
"Richard Le Graine není zlý. Na moji žádost vás prosím, abyste znovu zvážili jeho skutky."
"Má paní," oslovil ji soudce nalevo, "jediné, co je pro pana Le Graine Richard polehčující okolnost, je vaše láska k němu a jeho láska k vám. Zhola nic jiného. Vaše žádost však bude zaznamenána a pokud nebude promlčen termín, bude vaše žádost předložena Bohu."
"Nejste zhola nic jiného než byrokracie! Cožpak to nechápete, že svým jednáním odsuzujete lidi k věčné samotě? Vždyť i vy jste byli lidé."
"Milá dámo!" odpověděl soudce uprostřed, "tohle není žádný kabaret! Tohle je Úřad."
Eleonora se rozplakala a vrhla Richardovi do náruče. Její i jeho tělo však bylo mrtvo, a proto se ho nemohla znovu dotknout. Byla jen duch, nic ve větru.
"Ach, Richarde, proč si nejsme souzeni."
V tu chvíli, jako by se dívka v bílém rozplynula. Richard pocítil ostrou bolest, tam, kde kdysi míval srdce.
Soudci znovu pokládali spisy na desky. Richard sledoval váhy, jak se pohnuly a zcela se převážily na pravou stranu, kde byly jeho špatné skutky.
"Zaznamenejte do nebeského archivu: Le Graine, Richard, narozen dne 8. 5. 1056 po Velkém králi, zemřel dne 23. 5. 1 před Spasením světa, rodné číslo 560508/9856, byl shledán vinným ve věci souzení duší. Za své hříchy je odsouzen k bezpodmínečnému trestu osamění uprostřed Prázdnoty po dobu věčnou. Rozsudek nabývá účinnosti okamžitě."
Richard cítil, že se propadá, světla i hvězdy pohasly, najednou kolem nebylo nic než prázdnota.
Z hlubin temnoty se ozval děsivý smích. Richard poznal anděla smrti.
"Co chceš, démone? Či anděli?"
"Pro někoho jsem anděl, pro někoho ďábel," pravila smrt.
"Sklapla past, ptáčku. Teď už mi neunikneš. Až do konce času si tu spolu budeme hrát. Ale teď musíš ochutnat, jak chutná Prázdnota. Neboj se, teď už mi neunikneš!"
"Proč to děláš? Proč jsi pro někoho milosrdný a pro jiné zlý?"
"Taková je už podstata života. Ale ty jsi mne zneužíval, bral sis mou sílu pro svá kouzla. Za to teď budeš pykat...chachacha!"
Hlas utichl a na Richarda dolehla samota. Teď poprvé poznal skutečný strach. Už poznal mučení a unikl z něj až smrtí.

Ale kam uteče teď?
Odkudsi z okraje skutečnosti se ozval lví řev, tak děsivý, že Richardovi ztuhla krev v žilách.
"Můj bože, co budu dělat, abych se nezbláznil?"
Uvědomil si, že nic. Tohle je konec, konec všeho. A nejhůř, že je to navěky.
Prázdnotou proniklo světlo. Tmavou oblohou se snášela Eleonora jako Mary Poppins. Její bílé šaty zářily v temnotě jako slunce. Richard se ji pokusil zachytit, ale ona proklouzla jeho rukama.
"Přišla jsem tě odvést, můj milý Richarde."
"To nejde, musím tady zůstat navěky. Řekl mi to ten soudce a také anděl smrti."
"Nic není navěky. Poslouchej mne dobře, Richarde. Pokud si budeme proklouzávat mezi prsty, není pro tebe odsud žádná cesta pryč."
"Ale co s tím můžu dělat, já jsem duch."
"Nepřerušuj mne. Mluvila jsem s anděli a ti mi poradili. Jestliže mně opravdu miluješ tak, že by ses kvůli mne vzdal i své duše, dokážeš se mne dotknout. Miluješ mne?"
"Jak to mám, sakra, vědět?"
Eleonora posmutněla. "Když to nevíš, kdo to tedy má vědět?"
Podíval se na její nádherné tváře a spatřil na nich odvahu, kvůli které k němu sestoupila z nebes, kde zářila jako hvězda. A tu si uvědomil, že jeho obdiv už dávno není obdivem, že je to skutečná spalující láska. Objal ji a políbil, aniž by si všiml, že nyní se jí může už dotýkat.
Svět kolem nich se rozzářil barvami, Prázdnota zmizela. Kolem kvetly růže, zpívali ptáčci a oni sami stáli uprostřed kužele světla. Nedaleko odsud slyšel Richard nádherně šplouchat říčku.
"Co to je?" ptal se Richard.
"To je láska," odpověděla Eleonora a ruku v ruce se vydali do ráje.
Erik a Šarlota seděli na vršku nedaleko hranic bývalých vévodství Le Graine a Cheval. Ale ta už dávno neexistovala. Místo nich tu bylo jediné království, které ještě nemělo jméno.
Erik seděl a se zakloněnou hlavou pozoroval hvězdy.
"Vidíš tamtu, no ano, tu padající? Zdá se mi to nebo opravdu svítí růžově?"
"Kdoví, Eriku. Já nemám tak dobrý zrak," zněla odpověď. Šarlota seděla vedle něj, ale místo hvězd pozorovala, jak se Kája a Šídlo objímají nedaleko od nich.
"Je mi líto zohavené dívky. Nezasloužila si to, nemohla za to. Myslela si přece, že koná dobro. Proč ji tedy stihl takový trest?"
"Protože krásu osud potrestá zohavením. Mládí stářím. Tak to chodí. A já věřím, že ona se ze svých poučí. A vůbec, proč ji lituješ? Má přece svého milého. Dokud ten ji bude milovat, bude ji milovat celý svět."
"Zní to, jako kdybys věděl všechno," řekla Šarlota a škodolibě se opřela o svého bratra.
"A proč ne? Vím také, že sotva se vrátíme domů do Kolzelení, budeme muset bojovat s barbary."
"Cožpak všechny ty boje nikdy neskončí? Teď, když je Lucius i jednorožec mrtev, proč si nemůžeme odpočinout od bojů?"
"Protože, má sestřičko, Richard měl v jedné věci pravdu. Nezáleží tak úplně na tom, za co bojuješ, pokud v to celou svou bytostí pevně věříš. A nezapomeň, že bojovat znamená žít. Člověk musí neustále bojovat: proti nepřízni osudu, proti hladu, chudobě, proti hlouposti, proti mocným, proti životu, proti smrti... Teprve když přestaneme bojovat, přestaneme být lidmi. Za tento ideál Richard bojoval, posloucháš mne vůbec?"
Šarlota hodila svému bratrovi do tváře trs trávy, zvedla se ze země a jako laňka utíkala pryč.
Erik vyplivl hlínu, která mu spadla do úst, a smetl rychlým pohybem hlínu z tváře. "Počkej, ty jedna. Až já tě chytím...!"
Vyrazil jako blesk do tmy a na obloze, která byla právě pro tento okamžik nikým nepozorována, zazářila jasná hvězda růžovým svitem nekonečné lásky Eleonory a Richarda Le Graine.

Miroslav Sedláček

Dech života

cccxliv

ccxcvi